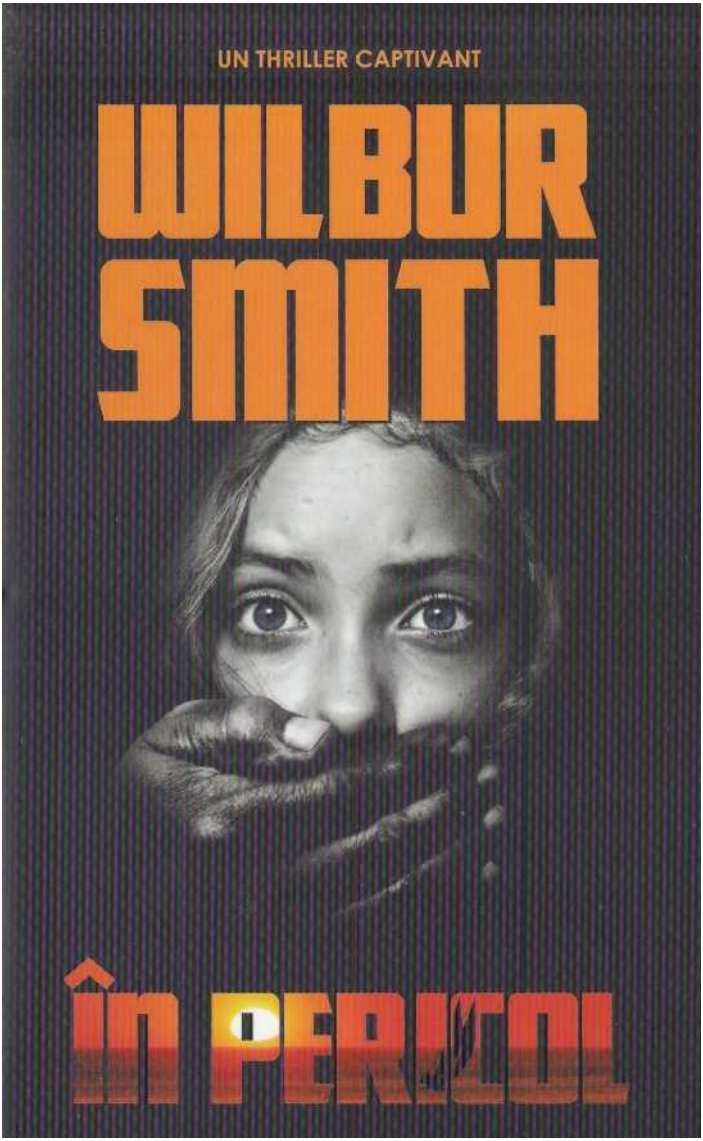

biblioteca rao

WILBUR SMITH

ÎN PERICOL

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României SMITH, WILBUR

În pericol / Wilbur Smith; trad.: Graal Soft.

— Bucureşti: Editura RAO, 2013 ISBN 978 – 606 – 6094214 821.111 – 31 = 135.1

Editura RAO Grupul Editorial RAO Str. Turda 117 – 119, Bucureşti, România

WILBUR SMITH

Those în Peril

Publicat pentru prima dată în 2011 de Macmillan, o divizie a Pan Macmillan Ltd Pan Macmillan, 20 New Wharf Road, London, NI 9RR Copyright © Wilbur Smith 2011 Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză GRAAL SOFT

© Editura RAO 2012 Pentru versiunea în limba română

2013

ISBN 978 – 606 – 6094214

Această carte este pentru MOKHINISO Regina inimii

mele fără a cărei iubire şi încurajări poate că nu ar fi fost scrisă

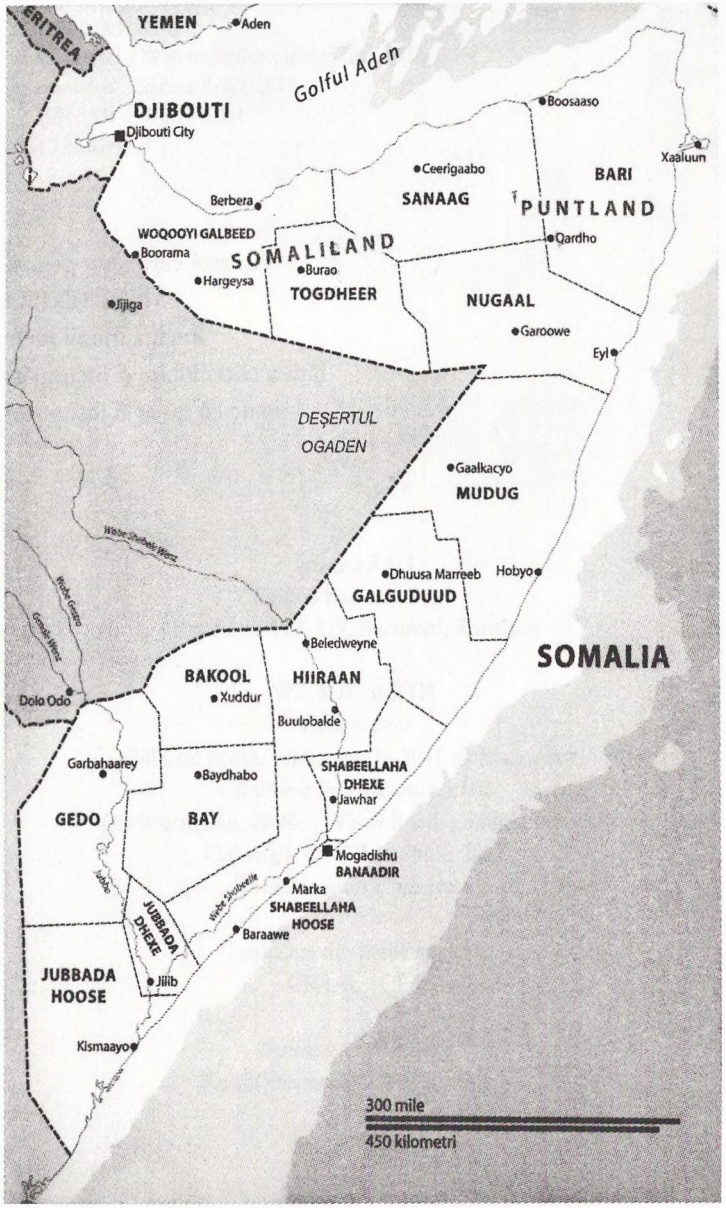
ERITREA
YEMEN
Aden
Golful Aden
DJIBOUTI
Djibouti City
Boosaaso
Xaafuun
Ceerigaabo
BARI
SANAAG
PUNTLAND
Berbera
WOQOOYI GALBEED
Boorama
SOMALILAND
Qardho
Burao
Hargeysa
TOGDHEER
NUGAAL
Jijiga
Garoowe
Eyl
DEŞERTUL
OGADEN
Gaalkacyo
MUDUG
Wabe Shebelle Weyn
Dhuusa Marreeb
Hobyo
GALGUDUUD
Ganale Weyn
Beledweyne
SOMALIA
BAKOOL
HIIRAAN
Dolo Odo
Xuddur
Buulobalde
Garbahaarey
Baydhabo
SHABEELLAHA
DHEXE
Jawhar
GEDO
BAY
Mogadishu
BANAADIR
Jubba
Marka
Wabe Shebelle
JUBBADA
DHEXE
SHABEELLAHA
HOOSE
Baraawe
JUBBADA
HOOSE
Jiilib
Kismaayo
300 mile
450 kilometri

Părinte etern, prin puterea ta tu ne salvezi, Al tău braţ a îmblânzit agitatele valuri, Tu care obligi oceanul cel adânc să îşi respecte limitele, Ascultă-ne când ne rugăm Pentru soarta celor aflaţi în pericol, pe mare.

GÂSCA DE AUR

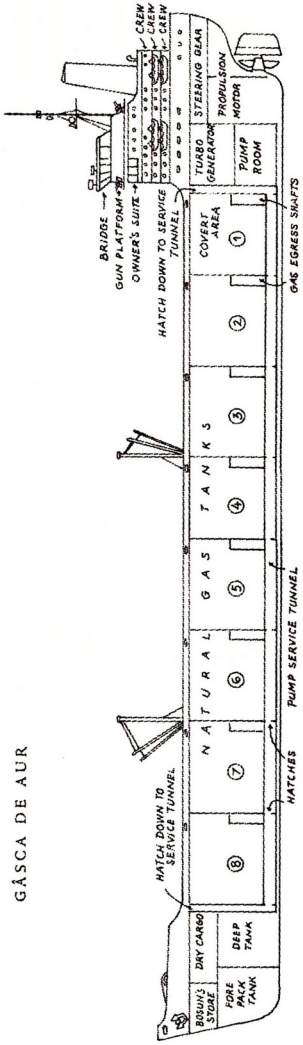

Khamsinul bătea de cinci zile. Norii de prai se rostogoleau înspre ei de-a lungul întinderii deprimante a deşertului. Hector Cross purta un *kejfyeh* vărgat înfăşurat

în jurul gâtului şi ochelari de protecţie. Barba neagră scurtă îi proteja cea mai mare parte a feţei, dar simţea că pielea care rămăsese expusă soarelui fusese frecată până la sânge de boabele de nisip înţepătoare. În ciuda vuietului produs de vânt, reuşi totuşi să audă vibraţia unui elicopter care se apropia. Îşi dădea seama, fără să-i privească, că niciunul dintre oamenii din jurul lui nu îl auziseră încă. S-ar fi simţit umilit dacă nu el l-ar fi auzit primul. Deşi era cu zece ani mai în vârstă decât ei, ca lider, trebuia să fie cel mai ager şi cel mai rapid. Apoi, Uthmann Waddah deveni agitat şi îl privi. Hector dădu din cap imperceptibil. Uthmann era unul dintre agenţii lui cei mai de încredere. Prietenia lor dura de mulţi ani, din ziua în care Uthmann îl scosese pe Hector dintr-o maşină în flăcări pe o stradă din Bagdad în timp ce lunetiştii trăgeau în ei. Chiar şi atunci Hector fusese suspicios, pentru că Uthmann era un musulman sunnit, dar cu timpul acesta se dovedise a fi un om vrednic. Acum era indispensabil. Pe lângă celelalte calităţi, îl învăţase pe Hector arabă, limbă pe care ajunsese să o vorbească aproape perfect. Numai un anchetator priceput şi-ar fi putut acum da seama că arabă nu era limba maternă a lui Hector.

Printr-un truc al luminii solare de deasupra lor, umbra disproporţionată, monstruoasă, a elicopterului fusese proiectată pe formaţiunea de nori ca într-un spectacol de magie cu reflectoare, aşa că atunci când masivul MIL-26 rusesc, pictat în culorile roşu aprins şi alb ale companiei Bannock Oil, pătrunse în sfârşit printre nori, părea a nu fi prea convingătoare prin comparaţie. Doar când ajunse la o sută de metri deasupra pistei de aterizare elicopterul deveni cu adevărat vizibil. Având în vedere importanţa unicului pasager, Hector îi transmisese prin radio pilotului când încă se afla la sol, la Sidi el Razig, baza companiei de pe coastă unde se termina conducta de

petrol, şi chiar îi ordonă să nu zboare în asemenea condiţii neprielnice. Femeia trecuse peste ordinul lui, deşi se ştia că Hector nu era obişnuit să fie contrazis.

Cu toate că nu se cunoscuseră încă, relaţia lor era una delicată. Teoretic, nu era angajatul ei. Era unicul patron al Cross Bow Security Limited. Totuşi, compania fusese angajată de Bannock Oil să le protejeze echipamentele şi personalul. Bătrânul Henry Bannock îl alesese personal pe Hector şi compania sa din multitudinea de firme dornice să îşi ofere serviciile.

Elicopterul se aşeză uşor pe pista de aterizare şi, când uşa se deschise, Hector păşi înainte ca să-şi întâmpine musafira pe care o vedea pentru prima oară. Femeia apăru în uşă şi se opri acolo pentru a privi în jurul ei. Lui Hector îi aminti de un leopard cocoţat pe o ramură înaltă a unui copac Manila pândindu-şi prada înainte de a ataca. Deşi credea că o ştie destul de bine după reputaţie, femeia degaja atâta forţă şi graţie că îl luă prin surprindere. Ca parte a pregătirii lui, studiase sute de poze cu ea, citise maldăre de scenarii şi se uitase ore întregi la filmări despre ea. Imaginile mai vechi o arătau pe Terenul Central de la Wimbledon, învinsă, într-un sfert de finală disputat cu Navratilova, sau trei ani mai târziu primind trofeul la simplu feminin la Australian Open la Sydney. După un an se căsătorea cu Henry Bannock, conducătorul Bannock Oil, charismaticul magnat miliardar, cu treizeci şi unu de ani mai în vârstă ca ea. Urmară imagini cu ea şi soţul ei discutând şi râzând cu şefi de stat, cu staruri de cinema sau alte personalităţi din show-business, la vânătoare de fazani la Sandringham ca oaspeţi ai Maiestăţii Sale şi ai prinţului Filip sau petrecându-şi vacanţele în Caraibe pe iahtul lor *Delfinul Iubăreţ*. Mai erau filmări cu ea stând în prezidiu alături de soţul ei la întâlnirea anuală a companiei; şi altele în care schimba cu

dibăcie replici cu Larry King la talk show-ul acestuia. Mult mai târziu, purta veşmânt de văduvă şi ţinea mâna fiicei ei tinere în timp ce priveau sarcofagul lui Henry Bannock instalat în mausoleul de la ferma lui din munţii Colorado.

După aceea, lupta ei cu acţionarii şi cu băncile şi mai ales cu înveninatul ei fiu vitreg a fost relatată pe larg de mass-media de afaceri din întreaga lume. Când, într-un final, reuşise să smulgă partea ei de moştenire din mâinile încleştate ale fiului vitreg şi să ia locul soţului în fruntea consiliului de administraţie al corporaţiei Bannock Oil, preţul acţiunilor Bannock a scăzut dramatic. Investitorii s-au evaporat şi băncile i-au refuzat împrumuturi. Nimeni nu voia să parieze pe o fostă jucătoare de tenis, femeie mondenă, devenită baroneasă a petrolului. Dar nu luaseră în calcul simţul ei înnăscut pentru afaceri sau anii de ucenicie cu Henry Bannock care valorau cât sute de masterate în afaceri. Ca spectatorii unui circ roman, detractorii aşteptaseră cu o nerăbdare morbidă ca ea să fie devorată de lei. Dar, spre amărăciunea lor, ea reuşise să obţină Zara Numărul Opt.

Revista *Forbes* alesese ca primă pagină o imagine cu Hazel în echipament alb de tenis, cu o rachetă în mâna dreaptă. Titlul era: „Hazel Bannock ia un set adversarilor. Cea mai mare lovitură petrolieră din ultimii şaizeci de ani. A preluat mantia soţului ei, Henry cel Mare”. Articolul începea în felul următor:

În interiorul deprimant al ţării uitate de Dumnezeu şi sărăcite care este Emiratul numit Abu Zara zace o concesiune petrolieră deţinută odinioară de Shell. Zăcământul a fost exploatat până la epuizare şi abandonat la scurtă vreme după al Doilea Război Mondial. A fost uitat vreme de şaizeci de ani. Asta până la intrarea în scenă a doamnei Hazel Bannock. Aceasta a preluat concesiunea pentru câteva amărâte de milioane de dolari, iar chibiţii şi-

au dat coate şi au zâmbit compătimitor. Ignorând argumentele sfătuitorilor ei, a cheltuit milioane de dolari pentru folosirea unei sonde rotative într-o mică formaţiune subterană din partea de nord a câmpului petrolier, care, folosind tehnicile primitive de exploatare din urmă cu şaizeci de ani, fusese considerată doar o parte auxiliară a zăcământului principal. Geologii de atunci erau convinşi că petrolul din această pungă mărginaşă se scursese în rezervorul principal şi pompat fiind la suprafaţă, lăsase întregul teren secat şi fără valoare.

Totuşi, când sonda doamnei Bannock a penetrat domul de sare etanş al diapirului, o galerie subterană în care fusese blocat un mare zăcământ de petrol, presiunea gazului eliberat în gaura de excavare a făcut să fie smulse din loc circa opt kilometri de coardă de oţel de parcă ar fi fost pastă de dinţi într-un tub şi întreaga gaură a explodat. Petrol brut de cea mai bună calitate a ţâşnit la zeci de metri înălţime. În puţină vreme, a devenit evident că vechile terenuri Zara 1 – 7, care fuseseră abandonate de Shell, erau doar o mică parte a rezervei totale de petrol. Noul zăcământ se află la o adâncime de 7.000 de metri şi conţine rezerve estimate la cinci miliarde de barili de petrol brut.

Când elicopterul ateriză, inginerul de zbor ieşi din aparat şi coborî scara, apoi întinse mâna ilustrei sale pasagere. Ea ignoră mâna întinsă şi sări cei doi metri până la pământ, aterizând la fel de uşor ca leopardul cu care semăna atât de bine. Purta un costum de safari kaki croit pe corp împreună cu cizme de deşert din velur şi o eşarfa Hermes deschisă la culoare în jurul gâtului. Părul blond şi des, caracteristica ei cea mai uşor de recunoscut, îi cădea liber şi se unduia în bătaia Khamsinului. „Câţi ani o fi având?” se întrebă Hector. Nimeni nu ştia sigur. Arăta de treizeci, dar trebuia să aibă pe puţin patruzeci. Atinse

scurt mâna întinsă de Hector, cu strângerea exersată şi perfecţionată de sutele de ore petrecute pe terenul de tenis.

— Bine aţi venit la Zara nr. 8, doamnă, spuse el.

Ea îi oferi doar o privire scurtă ca răspuns. Ochii ei erau de o nuanţă de albastru care lui îi amintea de razele soarelui trecând prin pereţii unei peşteri de gheaţă într-o crevasă montană. Era mult mai atrăgătoare decât putuse el să observe din fotografii.

— Maior Gross, îi răspunse ea cu răceală la salut.

Încă o dată îl surprinse că îi ştia numele, apoi îşi aminti că ea era recunoscută pentru faptul că nu lasă nimic la voia întâmplării. Trebuie să fi făcut cercetări despre fiecare dintre zecile de angajaţi importanţi pe care avea să îi întâlnească în această primă vizită la noul ei teren petrolifer.

„Dacă aşa stă situaţia, ar fi trebuit să ştie că nu mă mai folosesc de rangul meu militar", se gândi el, apoi îi trecu prin minte că ea probabil că era informată şi i se adresase aşa doar pentru a-l enerva, îşi suprimă zâmbetul sumbru care îi apăruse pe buze.

„Din nu ştiu ce motiv nu mă place şi nu face niciun efort să ascundă asta, se gândi el. Femeia asta e construită ca una dintre sondele ei de petrol, din oţel şi diamante". Dar deja se întorsese cu spatele la el pentru a face cunoştinţă cu cei trei oameni care se prăvăliseră din Hummvee-ul de culoarea nisipului oprit lângă ea şi care acum formau un comitet de primire slugarnic, rânjind şi gudurându-se ca nişte căţei. Dădu mâna cu Bert Simpson, directorul ei general.

— Îmi pare rău că mi-a luat atât timp să vă vizitez, domnule Simpson, dar am fost foarte ocupată la birou. Îi oferi acestuia un zâmbet scurt, strălucitor, dar nu îi aşteptă răspunsul. Se mişcă iute şi făcu într-o succesiune

rapidă cunoştinţă cu inginerul-şef şi cu geologul-şef. Vă mulţumesc, domnilor. Acum să plecăm din bătaia vântului ăsta neplăcut. Vom avea timp mai târziu să ne cunoaştem mai bine.

Vocea îi era blândă, cadenţată, dar inflexiunile erau tăioase şi în mod evident specifice Africii de Sud. Hector ştia că ea se născuse la Cape Town şi că devenise cetăţean american doar după căsătoria cu Henry Bannock. Bert Simpson îi deschise uşa Humvee-ului şi ea se strecură pe scaun.

Până când îşi ocupă Bert locul la volan, Hector se afla deja în poziţie de escortă în cel de-al doilea Humvee. Un al treilea vehicul se afla în fruntea convoiului. Toate vehiculele aveau pictat pe uşi un logo cu o arbaletă medievală. Uthmann se afla în primul şi conduse micul convoi pe pista de mentenanţă ce mergea paralel cu marele piton argintiu al conductei care transporta preţiosul ţiţei o sută şaizeci de kilometri până la navele petroliere care îl aşteptau. Pe măsură ce avansau, sonde de petrol apăreau din ceaţa galbenă pe fiecare latură a maşinii, rând după rând ca o legiune pierdută de războinici scheletici. Înainte să ajungă la oaza secată, Uthmann ieşi de pe pistă şi urcară culmea unei stânci pustii, negre ca smoala, care arăta de parcă ar fi fost incendiată. Complexul principal de clădiri era cocoţat în cei mai înalt punct al stâncii.

Două santinele Cross Bow în uniforme de luptă deschiseră porţile şi cele trei maşini de teren trecură în goană. Imediat, vehiculul care o transporta pe Hazel Bannock se desprinse din formaţie şi traversă interiorul complexului pentru a se opri în faţa uşilor masive care duceau spre luxul camerelor dotate cu aer condiţionat ale directorilor. Hazel fu condusă rapid prin aceste uşi de Bert Simpson şi de o jumătate de duzină de servitori în

uniformă. Uşile se închiseră greoi în urma lor. Lui Hector i se păru că ceva lipseşte odată cu plecarea ei – până şi Khamsinul vuia cu mai puţină furie – şi se opri la intrarea în sediul companiei Cross Bow pentru a privi cerul şi observă că, într-adevăr, norii de praf începeau să se domolească şi să dispară.

Ajuns în camera lui îşi dădu jos ochelarii şi îşi desfăcu *keffiyehul* de la gât. Apoi îşi spălă murdăria de pe faţă şi mâini, îşi puse câteva picături în ochii injectaţi de sânge şi îşi examină faţa în oglinda de pe perete. Mica pată de barbă neagră îi dădea un aspect de pirat. Pielea de deasupra bărbii era bronzată puternic de soarele deşertului, cu excepţia cicatricii argintii de deasupra ochiului său drept unde cu ani în urmă lovitura unei baionete îi scosese la iveală osul craniului. Nasul îi era mare şi imperial. Ochii îi erau de un verde calm, statornic. Dinţii îi erau albi, de prădător.

„Este singurul chip pe care o să-l capeţi vreodată, Hector băiete. Dar asta nu înseamnă că trebuie să-l şi iubeşti, murmură el, apoi tot el adăugă: Dar, mulţumesc Domnului pentru toate doamnele fără gusturi pretenţioase”. Râse uşor apoi trecu în camera de analiză tactică. Zumzetul conversaţiei bărbaţilor încetă la intrarea lui. Hector se opri pe estradă şi îi privi. Cei zece bărbaţi erau şefii lui de echipă. Fiecare dintre ei comanda o grupă de zece oameni şi Hector simţi o furnicătură de mândrie. Erau încercaţi şi loiali, războinici căliţi care îşi învăţaseră meseria în Congo şi Afghanistan, în Pakistan şi Irak şi pe alte câmpuri de bătălie însângerate ale globului. Îi luase mult timp să alcătuiască această echipă şi cu toţii formau o adunătură respingătoare de netrebnici şi ucigaşi înrăiţi, dar îi iubea ca pe fraţii lui.

— Unde sunt zgârieturile şi urmele de dinţi, şefu’? Nu ne spune că ai scăpat de ea neatins, îi strigă unul.

Hector zâmbi cu toleranţă şi îi lăsă un minut să-şi spună bancurile grosiere şi să se calmeze. Apoi îşi ridică mâna.

— Domnilor, şi folosesc generos acest termen, domnilor, avem în grija noastră o doamnă care va atrage atenţia nedorită a fiecărui golan din Kinshasa până la Bagdad, din Kabul la Mogadishu. Dacă i se întâmplă ceva rău îi voi tăia personal testiculele celui care lasă să se întâmple asta. Aveţi jurământul meu.

Ştiau că nu era o ameninţare fără temei. Râsetele încetaseră şi oamenii îşi plecară ochii în timp ce el îi privi fără expresie câteva secunde după lăsarea tăcerii. Într-un final, luă indicatorul de pe masa din faţa lui şi se întoarse spre macheta uriaşă a concesiunii de pe peretele aflat în spatele său şi începu şedinţa de informare finală. Le atribui sarcinile şi le repetă ordinele anterioare. Nu dorea ca ei să fie neglijenţi în meseria lor. Jumătate de oră mai târziu, se întoarse din nou cu faţa spre ei.

— Întrebări?

Nu era niciuna, aşa că le dădu drumul printr-un ordin scurt.

— Dacă aveţi îndoieli, trageţi întâi şi asiguraţi-vă naibii că nu rataţi.

Luă elicopterul şi îl puse pe Hans Lategan, pilotul, să zboare de-a lungul conductei până la terminalul de pe ţărmul golfului. Zburară la o altitudine foarte joasă. Hector se afla pe scaunul din faţă, lângă Hans, căutând urme sau semne ale unor activităţi de neexplicat; urme de paşi ai unor străini sau de roţi ale unor alte vehicule în afara celor ce aparţineau companiei sale sau echipelor de ingineri care asigurau mentenanţa conductei. Toţi agenţii Cross Bow purtau cizme cu un cap de săgeată distinctiv pe talpă, aşa că şi chiar de la această înălţime Hector putea să facă deosebirea între urmele acestora şi cele ale unor potenţiali

răufăcători.

În timpul mandatului lui Hector ca şef al securităţii fuseseră deja trei încercări de sabotaj asupra instalaţiilor Bannock Oil din Abu Zara. Niciun grup terorist nu revendicase încă aceste atacuri, probabil pentru că niciunul dintre ele nu avusese succes.

Emirul din Abu Zara, prinţul Farid al Mazra, era un aliat de nădejde al Bannock Oil. Procentele din exploatarea petrolului care îi reveneau de la companie se ridicau la sute de milioane de dolari anual. Hector stabilise şi o puternică alianţă cu şeful poliţiei din Abu Zara, prinţul Mohammed, cumnatul emirului. Serviciul de informaţii al prinţului Mohammed era puternic şi cu trei ani înainte îl alertase pe Hector despre un iminent atac dinspre mare. Hector şi Ronnie Wells, comandantul său de sector din preajma terminalului, reuşiseră să îi intercepteze pe atacatori pe mare cu o barcă de patrulă Bannock, în fapt un fost torpilor israelian, cu o viteză bună şi două mitraliere Browning de calibru 50 montate la prora. Pe dhowul atacator se aflau opt terorişti, împreună cu câteva sute de kilograme de explozibil plastic Semtex. Ronnie Wells era un fost sergent-major al Marinei Regale, un navigator cu mare experienţă şi un excelent mânuitor al unei bărci mici de atac. Ieşi din întunericul dinspre pupa navei atacatorilor şi îi luă pe aceştia prin surprindere. Când Hector le ceru prin megafon să se predea, aceştia îi răspunseseră cu rafale de foc automat. Primul foc al Browningurilor atinse încărcătura de Semtex din cala navei. Toţi cei opt terorişti porniseră simultan înspre Grădinile Paradisului, lăsând în urma lor puţine dovezi ale existenţei lor pământene. Emirul şi prinţul Mohammed fuseseră încântaţi de acest deznodământ. Îşi luară măsurile de siguranţă ca media internaţională să nu afle nimic despre acest incident. Abu Zara se mândrea cu

reputaţia ei de ţară stabilă, dezvoltată şi iubitoare de pace.

Hector ateriză la terminalul din Sidi el Razig şi petrecu câteva ore cu Ronnie Wells. Ga întotdeauna, Ronnie avea totul în bună ordine, reînnoind astfel încrederea lui Hector în el. După întâlnire, se plimbară înspre elicopter unde îi aştepta Hans. Ronnie îl privi pieziş, iar Hector ştiu exact ce îl îngrijora. Peste trei luni de zile, Ronnie avea să împlinească şaizeci şi cinci de ani. Copiii lui îşi pierduseră de mult interesul faţă de el şi Cross Bow rămăsese unica lui casă, în afara Spitalului Regal, din Chelsea, dacă ar fi fost acceptat acolo ca pensionar. Reînnoirea contractului cu Cross Bow trebuia făcută cu câteva săptămâni înaintea zilei de naştere.

— Apropo, Ronnie, spuse Hector, am noul tău contract pe birou. Trebuia să-l fi adus ca să-l semnezi.

— Mulţumesc, Hector. Ronnie râânji, capul chel lucindu-i. Dar ştii că împlinesc şaizeci şi de ani în octombrie?

— Ticălos bătrân, râânji Hector la rândul lui. Şi eu care credeam de zece ani că ai douăzeci şi cinci.

Se urcă înapoi în elicopter şi zburară chiar deasupra pistei nisipoase care mergea de-a lungul conductei. Khamsinul măturase întreaga suprafaţă ca o slujnică harnică, astfel încât până şi urmele dropiilor sau ale antilopelor de deşert rămâneau imprimate pe ea. De două ori aterizaseră pentru ca Hector să poată examina orice semn care nu era clar şi care ar fi putut fi făcut de străini nepoftiţi. Urmele se dovediră a fi inofensive. Fuseseră făcute de beduini rătăcitori, probabil aflaţi în căutarea unor cămile pierdute.

Aterizară pentru ultima oară într-un loc unde, cu trei ani înainte, fusese pregătită o ambuscadă de către şase persoane necunoscute, care se infiltraseră pe teritoriul concesiunii venind din sud. Străbătuseră aproape o sută de

kilometri pe jos pentru a ajunge la conductă. Ajunşi la destinaţie, intruşii făcuseră alegerea proastă de a ataca maşina de patrulă pe al cărei scaun din faţă se afla chiar Hector. Acesta observase ceva suspicios la jumătatea dunei fugind de-a lungul drumului pe care se afla maşina.

— Stop! strigase el la şofer, iar apoi se urcase pe acoperişul vehiculului. Se holbase insistent la obiectul care îi atrăsese atenţia. Acesta se deplasase din nou, o mişcare şerpuitoare asemenea celei făcute de un şarpe roşu. Această mişcare era cea care îi atrăsese atenţia în primul rând. Nu existau însă şerpi roşii în deşert. Una din extremităţile şarpelui ieşea din nisip în timp ce cealaltă dispărea sub ramurile uscăţive ale unui arbust cu spini. Îl studiase cu atenţie. Tufişul era suficient de des pentru a ascunde un om în spatele lui. Obiectul roşu nu semăna cu nimic cunoscut din natură. Obiectul zvâcnise din nou şi el luă o hotărâre. Îşi puse puşca de asalt la umăr şi trase de trei ori înspre arbust. Omul care se ascundea în spate sări în picioare. Purta turban şi mantie, un AK-47 peste umăr şi în mână avea o cutie neagră mică, din care atârna cablul subţire roşu izolant.

— Bombă! strigase Hector. Capetele jos!

Omul detonase bomba şi, cu o explozie asurzitoare, pista aflată la 150 de metri în faţa camionului sărise în aer într-o trombă de praf şi foc. Valul de şoc aproape că îl aruncase pe Hector de pe acoperişul vehiculului, dar acesta reuşi să se ţină bine şi să îşi păstreze echilibrul.

Atacatorul ajunsese aproape de vârful dunei, fugind ca o gazelă de deşert. Hector era încă ameţit de explozie, aşa că primul său foc răscolise nisipul de la picioarele arabului, dar acesta continuase să fugă. Hector trase adânc aer în piept şi se calmă. Al doilea foc îl nimeri pe arab în spate, stropi de nisip ţâşnind din haina acestuia pe măsură ce gloanţele îşi atingeau ţinta. Omul făcuse o

piruetă ca de balerin şi apoi căzuse la pământ. Apoi Hector îi văzuse pe însoţitorii acestuia ţâşnind din tufişurile în care se ascunseseră. Traversară linia orizontului şi dispărură înainte ca el să poată trage.

Hector privise rapid suprafaţa dunei. Se întindea pe şase sau şapte kilometri în faţă sau poate chiar mai mult. Aproape toată întinderea ei era prea abruptă şi prea moale pentru a putea fi străbătută cu camionul. Avea să fie nevoie de o urmărire pe jos, apreciase el.

— Faza a doua! Hector strigase la oamenii lui: Urmărire rapidă! Hai! Hai! Hai!

Sărise din camion şi îşi conduse în pas alergător oamenii, patru la număr, în sus pe dună. Când ajunseră în vârf cei cinci terorişti se aflau încă în formaţie răsfirată fugind de-a lungul deşertului la un kilometru distanţă. Obţinuseră acest avans în timp ce Hector şi ai săi urcaseră panta uriaşei dune. Privind în urma fugarilor, Hector zâmbise sumbru.

— Mare greşeală, frumuşeilor! Ar fi trebuit să vă împrăştiaţi, să fugiţi fiecare în altă direcţie! Acum vă avem grupaţi frumos. Hector ştia foarte bine că într-o urmărire în linie dreaptă nu se născuse încă arabul care să poată scăpa de oamenii lui. Haideţi, băieţi. Nu frecaţi menta. Trebuie să-i prindem pe ticăloşii ăştia până se lasă seara.

Avuseră nevoie de patru ore; „ticăloşii” fuseseră un pic mai rezistenţi decât se aşteptase Hector. Dar, din nefericire pentru ei, făcuseră ultima lor greşeală. Se opriseră pentru a lupta. Aleseseră o adâncitură previzibilă, un loc de apărare dotat în mod natural cu câmp clar de tragere în toate direcţiile şi se întinseseră la pământ. Hector privise la soare. Era cu douăzeci de grade deasupra liniei orizontului. Trebuia să termine rapid. În timp ce oamenii lui forţau pe terorişti să îşi ţină capul aplecat, Hector se strecurase spre un loc de unde avea o vedere

mai bună a câmpului de luptă. Îşi dăduse seama imediat că nu aveau cum să cucerească poziţia arabilor atacându-i frontal. Ar fi pierdut mulţi subalterni, dacă nu chiar pe toţi. Studiase terenul vreme de zece minute sau chiar mai mult, iar apoi cu un ochi format de soldat trecut prin multe lupte identificase punctul slab. În spatele poziţiei adversarilor se afla o cută îngustă de pământ; prea îngustă pentru a purta numele de vale seacă sau donga, dar care ar fi putut ascunde un om care s-ar fi târât pe burtă.

Îşi mijise ochii în direcţia soarelui aflat deja jos şi apreciase că această cută se afla la patruzeci de paşi în spatele redutei inamice. Dăduse mulţumit din cap şi se târâse înapoi spre locul unde se aflau oamenii săi.

— O să mă strecor în spatele lor şi arunc o grenadă. Atacaţi de îndată ce explodează.

Hector trebuise să facă un ocol larg în jurul inamicilor pentru a nu fi observat de aceştia, iar odată ce ajunsese în donga nu se putuse mişca decât foarte încet ca să nu ridice praful şi să îi avertizeze de apropierea lui. Oamenii lui îi făcuseră pe arabi să ţină capetele jos, trăgând în orice se mişca şi se ivea deasupra locului în care se aflau. Totuşi, când Hector reuşise să se apropie cel mai mult de depresiune mai rămăseseră maximum zece minute de vizibilitate până ce soarele avea să coboare sub orizont. Se rostogolise în genunchi şi scosese cu dinţii cuiul grenadei pe care o ţinea în mâna dreaptă. Apoi sărise în picioare şi apreciase distanţa. Era foarte departe. Trebuia să arunce grenada cu fragmentare la patruzeci sau cincizeci de metri distanţa, îşi folosise umărul şi toată forţa pentru a o arunca pe o traiectorie nu doar înaltă, ci şi lobată. Deşi fusese o aruncare bună, una dintre cele mai bune ale sale, grenada căzu pe marginea redutei şi părea că înţepenise acolo. În scurt timp ea se rostogolise şi căzuse chiar în mijlocul arabilor ghemuiţi. Culcat fiind,

Hector le auzise ţipetele când îşi dădură seama ce îi ameninţa. Sărise în picioare şi îşi scoase pistolul în timp ce se îndrepta alergând către terorişti. Grenada explodă chiar înainte ca el să ajungă la redută. Se oprise la marginea acesteia pentru a privi măcelul produs. Patru dintre atacatori fuseseră rupţi în bucăţi însângerate. Ultimul dintre ei fusese protejat parţial de corpurile celorlalţi. Cu toate acestea, şrapnelul îi sfâşiase pieptul ajungând în plămâni.

Tuşea scuipând sânge cu spumă şi încerca să respire pentru ultima oară când Hector se aplecase asupra lui. Privise în sus şi, spre uimirea lui, Hector îl recunoscu. Omul vorbise cu tot sângele care îi gâlgâia în gură şi vocea îi era slabă şi neclară, dar Hector înţelesese ce spunea.

— Mă numesc Anwar. Ţine minte, Cross, porc al marelui porc ce eşti. Datoria nu a fost achitată. Vrajba de Sânge continuă. Vor veni alţii.

Acum, cu trei ani mai târziu, Hector se afla în acelaşi loc, şi încă o dată se gândea nedumerit la acele cuvinte. Nici acum nu reuşea să le înţeleagă. Cine era muribundul? De unde îl ştia pe Hector? într-un final, dădu din cap, apoi se întoarse şi păşi înapoi spre locul unde se afla elicopterul cu rotoarele rotindu-se leneş. Urcă în aparat şi îşi luară zborul. Ziua se scurgea cu repeziciune sub căldura deşertului şi când ajunseră înapoi la complexul numărul 8 mai era doar o oră până la asfinţit. Hector profită de ce mai rămăsese din lumina zilei pentru a merge la poligon şi a trage câteva sute de runde atât cu pistolul lui Beretta M9 de 9 mm, cât şi cu puşca lui automată de asalt SC 70/90. Toţi oamenii lui erau obligaţi să tragă cel puţin 500 de runde în fiecare săptămână şi apoi să predea ţintele armurierului. Hector le verifica cu regularitate. Toţi erau trăgători de elită, dar nu dorea ca ei să înceapă să se lase pe tânjeală sau să devină neglijenţi. Erau buni, dar

trebuiau să şi rămână aşa.

Când se întoarse în complex de la poligon, soarele dispăruse, iar după amurgul scurt al deşertului noaptea venise rapid. Se duse în sala de antrenament bine echipată şi fugi pe bandă timp de o oră şi încheie cu o jumătate de oră de ridicat greutăţi. Făcu un duş fierbinte în camera lui şi îşi schimbă echipamentul prăfuit de camuflaj cu o pereche proaspăt spălată şi călcată de pantaloni şi apoi coborî la cantină. Bert Simpson şi ceilalţi directori se aflau la barul privat. Toţi păreau obosiţi şi tăcuţi.

— Ni te alături la un pahar? îl invită Bert.

— Amabil din partea voastră, îi spuse Hector şi apoi îi făcu un semn din cap barmanului care îi turnă o porţie dublă de whisky Oban vechi de optsprezece ani.

Hector ridică paharul în cinstea lui Bert şi amândoi băură.

— Deci, ce face şefa noastră? întrebă Hector.

Bert îşi dădu ochii peste cap.

— Nu vrei să ştii.

— Pune-mă la încercare.

— Nu e om.

— Mie mi s-a părut a fi şi puţin umană, comentă Hector.

— E doar o iluzie, bătrâne. Făcută din oglinzi sau naiba ştie ce. Nu zic mai multe. O să afli şi singur.

— Ce înseamnă asta? întrebă Hector.

— O scoţi la alergat, amice.

— Când?

— Dimineaţa la prima oră, poimâine. Întâlnirea e la ora 5.30 fix în faţa intrării principale. Douăzeci de kilometri, aşa a cerut ea. Îndrăznesc să bănuiesc că ritmul pe care îl stabileşte ea este puţin mai rapid ca al unei plimbări. Vezi să nu te lase în urmă.

Pentru Hazel Bannock fusese o zi lungă şi solicitantă,

dar nu era nimic ce nu putea fi remediat de o baie fierbinte cu spumă. Apoi se spălă pe cap şi îşi aranjă cu uscătorul şuviţele blonde deasupra ochiului drept. După aceea se îmbracă atent cu o rochie albastră de satin care se potrivea cu ochii ei. Toate bagajele îi fuseseră trimise cu câteva zile în urmă. Setul ei asortat de valize din piele de crocodil fusese despachetat de servitori şi hainele erau proaspăt călcate şi puse în dulapurile de haine din dressingul ei. Obiectele ei sanitare şi cosmeticele erau aranjate în şiruri ordonate pe rafturi de sticlă deasupra chiuvetei din baie. Se dădu cu puţin parfum Chanel după urechi, apoi trecu în camera ei de zi. Barul cu băuturi conţinea fiecare produs pe care asistenta ei personală, Agatha, le ceruse într-un e-mail trimis lui Bert Simpson. Hazel îşi umplu un pahar lung cu gheaţă zdrobită şi suc proaspăt de lămâie verde şi adăugă o cantitate mică de votcă Dovgan. Luă acest pahar cu ea în următoarea cameră – centrul ei privat de comunicaţii. Erau şase ecrane mari cu plasmă pe peretele din faţa ei, astfel încât putea privi simultan preţurile acţiunilor şi cele ale bunurilor la toate bursele principale; celelalte ecrane erau fixate pe canalele de ştiri şi rezultatele sportive. În acel moment, Hazel era în mod deosebit interesată de Prix de l'Arc de Triomphe de la Longchamps unde îi concura un cal. Făcu o grimasă de dezgust când văzu că acesta terminase pe un dezamăgitor loc 3. Asta îi confirmă decizia de a concedia antrenorul şi de a angaja un tânăr irlandez. Îşi îndreptă atenta la tenis. Îi plăcea să urmărească efortul tinerelor fete din Rusia şi din estul Europei. Îi aminteau de acele zile când avea optsprezece ani şi era flămândă de performanţă ca o lupoaică.

Se aşeză la computer şi sorbi din băutura care avea gustul unei poţiuni făcute de spiriduşi, în timp ce îşi deschidea e-mailurile. Agatha, aflată la Houston, le filtrase

deja aşa că erau mai puţin de cincizeci direcţionate către ea. Le parcurse rapid. Deşi era ora trei noaptea la Houston, Agatha dormea cu telefonul pe noptieră mereu gata să-i răspundă. Hazel o trezi pe legătura de Skype. Imaginea Agathei apăru pe ecran. Purta o cămaşă de noapte cu trandafiri brodaţi în jurul gulerului, avea părul cenuşiu pus pe bigudiuri şi ochii somnoroşi. Hazel îi dictă răspunsurile la e-mailuri. Într-un final, o întrebă:

— Cum stai cu răceala, Agatha? Nu pari la fel de răguşită ca ieri.

— E mult mai bine, doamnă Bannock. Vă mulţumesc de întrebare.

De aceea o iubeau angajaţii, era şefa lor grijulie, asta până când greşeau şi atunci îi dădea afară. Întrerupse legătură cu Agatha şi compară ceasul de la mână cu cel digital de pe perete. Era aceeaşi oră şi la bordul *Delfinului Iubăreţ*. Lui Hazel îi displăcea acest nume cu care Henry îşi botezase iahtul şi întotdeauna se referea la el doar ca *Delfinul*. Din respect pentru amintirea soţului ei nu se putuse hotărî să schimbe numele, asta pe lângă faptul că Henry o asigurase că o altă denumire ar fi adus cel mai mare ghinion posibil. Numele era singurul lucru care îi displăcea lui Hazel la acest vas, 125 de metri de lux hedonist pur, douăsprezece cabine duble de oaspeţi şi o cameră a proprietarului de dimensiunile unui palat. Sala de mese şi locurile spaţioase de distracţie erau decorate cu picturi colorate ale unor artişti moderni în mare vagă. Cele patru motoare puternice diesel ajutau vasul să traverseze Atlanticul în mai puţin de şase zile. Nava avea echipament electronic şi de navigaţie de ultimă generaţie şi putea face uz de toate aceste jucării şi dispozitive scumpe pentru a-i impresiona până şi pe cei mai răsfăţaţi şi sofisticaţi oaspeţi. Hazel formă numărul de contact al punţii *Delfinului* şi receptorul fu ridicat înainte să sune de două

ori.

— Delfinul Iubăreţ. Puntea.

Hazel recunoscu accentul californian.

— Domnule Jetson?

Acesta era primul ofiţer, şi tonul vocii căpătă accente de uimire când omul îşi dădu seama cine era la telefon.

— Bună seara, doamnă Bannock.

— Este disponibil căpitanul Franklin?

— Desigur, doamnă Bannock. Este chiar lângă mine. Vi-l dau chiar acum.

Jack Franklin o salută şi Hazel îl întrebă de îndată:

— Totul este în regulă, căpitane?

— Chiar foarte bine, doamnă Bannock, o asigură el.

— Unde vă aflaţi în momentul acesta?

Franklin culese informaţiile de pe ecranul de navigaţie şi apoi le traduse rapid într-o formă uşor inteligibilă:

— Suntem la 146 de mile marine sud-est de Madagascar îndreptându-ne spre Insula Mahe din arhipelagul Seychelles. Timpul estimat pentru a ajunge la Mahe este joi la prânz.

— Aţi mers într-adevăr foarte bine, căpitane Franklin, îi spuse Hazel. Fiica mea se află pe punte cu dumneavoastră?

— Mă tem că nu, doamnă Bannock. Am înţeles că domnişoara Bannock s-a retras devreme şi a dorit să îi fie servită cina în camera dumneavoastră. Îmi cer scuze, am vrut să spun în camera *ei*.

Fiica ei avea voie să ocupe camera proprietarului când doamna Bannock nu se afla la bord. Franklin fusese întotdeauna de părere că tablourile în ulei de Gauguin şi Monet şi candelabrul Lalique erau o ambianţă nepotrivită pentru o tânără nestăpânită care se considera la fel de importantă ca ilustra ei mamă. Totuşi, ştia prea bine că nu

era o idee bună să menţioneze defectele copilului în faţa mamei. Această drăguţă, dar neplăcută trăsătură era singurul punct slab al lui Hazel Bannock.

— Te rog să îmi faci legătura, spuse Hazel Bannock.

— Desigur, doamnă Bannock.

Îl auzi vorbind cu operatorul radio. Apelul se întrerupse şi apoi reveni cu ton de apel. Aşteptă ca telefonul să sune de douăsprezece ori şi simţi că devine agitată înainte ca receptorul să fie ridicat. Apoi recunoscu vocea fiicei sale.

— Cine e? Am dat ordine să nu fiu deranjată.

— Cayla, puiule!

— Ah, mămico, ce mă bucur să îţi aud vocea! Am aşteptat toată ziua să mă suni. Începusem să cred că nu mă mai iubeşti.

Încântarea ei era evidentă, iar inima lui Hazel se umplu de bucurie maternă auzind-o.

— Am fost teribil de ocupată, iubito. Se întâmplă atâtea aici.

Cayla, cea pură: numele pe care îl alesese pentru fiica ei era atât de potrivit. Imaginea chipului fetei îi apăru în minte. Pielea Caylei îi păruse lui Hazel mereu ca fiind făcută din jad translucid sub care pulsa şi strălucea sângele ei tânăr. Ochii îi erau de un albastru mai deschis, mai diafan chiar decât cei ai lui Hazel. Din ei părea să izvorască o puritate a minţii şi a spiritului. La nouăsprezece ani era la limita feminităţii, dar încă neatinsă, feciorelnică, perfectă. Hazel simţi lacrimi strălucindu-i în ochi, copleşită de forţa propriei iubiri. Acest copil era cel mai important lucru din viaţa ei, pentru care făcuse atâtea sacrificii şi se luptase atât de mult.

— Aşa-i, iubita mea mămică. Are o singură viteză. Cu toate motoarele înainte!

Cayla râse dulce, şi se rostogoli uşor de pe silueta

masculină de sub ea. Buricele lor goale erau lipite împreună de transpiraţie şi se desprinseră cu greutate. Îi simţi penisul alunecând din ea, urmat de un şuvoi al propriului lichid vaginal. Se simţea goală fără el în ea.

— Spune-mi ce ai făcut azi, întrebă Hazel. Ai învăţat?

Acesta era motivul pentru care îşi lăsase copilul pe *Delfin*. Rezultatele semestriale ale Caylei fuseseră dezastruoase. Profesorul amenințase că dacă nu apăreau îmbunătăţiri semnificative fata avea să repete anul. Până în acel moment, doar donaţiile mari ale mamei ei în conturile universităţii o salvaseră pe Cayla.

— Trebuie să recunosc că am fost tare leneşă azi, mămică dragă. Nu m-am dat jos din pat până la 9.30, şi zâmbi răutăcios închizând ochii albaştri inocenţi şi gândindu-se „nu înainte ca Rogier să îmi ofere două orgasme senzaţionale

Se ridică pe aşternuturile albe şi se undui mai aproape de frumosul lui corp lucios şi musculos. Pielea îi lucea de transpiraţie ca ciocolata care se topeşte. Încă se atingeau şi îşi apropie genunchii de bărbie şi se întoarse uşor pentru ca el să poată privi nestingherit cuibul de păr blond dintre coapsele ei. El întinse mâna şi îi îndepărtă uşor coapsele, iar ea se cutremură când el îi despărţi buzele umflate ale vulvei şi vârful degetului lui căută bobocul de trandafir dintre ele. Ţinea receptorul telefonului la ureche cu mâna stângă, iar cu dreapta se întinse înspre penisul lui. Era în continuare umflat. Gayla ajunsese să se gândească la organul lui ca la o entitate separată, cu o forţă vitală proprie. Chiar îi dăduse un nume. Blaise, maestrul lui Merlin, magicianul. Blaise o vrăjise. Era întins la lungimea lui maiestuoasă maximă, tare şi lucind de propria ei esenţă dulce, cu care îl unsese mai devreme. Îi cuprinse grosimea între degetul mare şi arătător şi începu să îl mulgă cu mişcări încete,

voluptuoase.

— Of, scumpo, ai promis că o să te dedici studiului. Eşti o fată isteaţă şi doar cu puţin efort ai putea să te descurci mult mai bine.

— Astăzi a fost o excepţie, mămico. Am muncit foarte mult în celelalte zile. Astăzi mi-a venit chestia lunară. Am avut dureri teribile de burtă.

— Of, biata Cayla. Sper că te simţi mai bine acum?

— Da, mămico. Mă simt mult mai bine. O să fiu iar bine mâine.

— Mi-aş dori să fiu acolo să am grijă de tine. A trecut doar o săptămână de când te-am lăsat în Cape Town, spuse Hazel, dar mi se pare că a trecut o veşnicie. Mi-e dor de tine, iubito.

— Şi mie mi-e dor de tine, mămico, o asigură Cayla.

Apoi nu mai fu nevoie să răspundă, căci mama ei începu să trăncănească despre conducerea câmpurilor ei de petrol şi problemele pe care le avea cu tăntălăii nespălaţi care i le administrau. La anumite intervale Cayla scotea mici sunete de înţelegere, dar îl studia pe Blaise cu o uşoară concentrare. Era circumcis. Cei pe care îi cunoscuse înaintea lui avuseseră cu toţii acea glugă murdară de piele atârnând în jurul vârfului. Doar după ce îl cunoscuse pe Rogier îşi dăduse seama cât de urâte erau în comparaţie cu această suliţă de carne pe care acum o ţinea cu atâta reverenţă între degetul mare şi arătător. Blaise era de un albastru-negru-închis, fin şi lucios ca ţeava unei puşti. O picătură clară se scurgea uşor din despicătură de la capăt. Tremura acolo ca o picătură de rouă. Era atât de entuziasmant de privit că o făcu să tremure de încântare şi pielea imaculată de pe braţe i se făcu de găină. Îşi coborî capul rapid deasupra lui. Luă picătura pe vârful limbii. Îi savură gustul. Voia mai mult, mult mai mult. Începu să îl mulgă mai insistent, cu lungile

şi delicatele ei degete zburând în sus şi în jos pe bărbăţia lui ca o suveică la războiul de ţesut. El îşi împinse coapsele în faţă pentru a veni în întâmpinarea ei. Ea văzu cum i se încordau muşchii abdomenului. Putea să îl simtă pe Blaise umflându-se, tare şi gros în mâna ei ca o coadă de rachetă. Trăsăturile lui Rogier se contorsionau. Îşi dădu minunatul cap negru pe spate şi gura i se deschise. Văzu că era pe punctul de a geme sau de a ţipa. Rapid îi dădu drumul la penis şi îi acoperi gura cu mâna pentru a-l face să tacă, dar în acelaşi timp se aplecă şi luă în gură cât de mult putu din lungimea lui Blaise. Reuşi să înghită mai puţin de jumătate, iar capul lui umflat îi apăsa în spatele gâtului declanşându-i reflexul de sufocare. Dar învăţase să şi-l controleze. Riscă şi luă mâna de la gura lui. Voia să simtă cum se aduna sămânţa în el. Îi strecură mâna între coapse şi îl apucă de rădăcina scrotului. Încă sugând şi mişcându-şi capul în sus şi în jos simţi începutul ejaculării, pulsând în mâna ei, iar testiculele îi erau lipite de partea de jos a abdomenului.

Deşi era pregătită pentru asta, forţa şi volumul o luau prin surprindere de fiecare dată. Gâfâi şi încercă să înghită cât de rapid posibil, dar nu putu să o facă şi excesul se revărsă şi i se scurse pe bărbie. Voia să sugă până şi ultimul strop din el. Înghiţi tot şi acum, în ciuda a ceea ce îşi propusese, gemea uşor. Vocea mamei ei o trezi din starea de extaz în care intrase.

— Cayla! Ce se întâmplă? Eşti în regulă? Ce se întâmplă? Vorbeşte cu mine.

Cayla scăpase receptorul telefonului şi acesta cârâia lângă ea pe pat. Îl înhăţă repede şi îşi recăpătă cumpătul.

— Oh! Am vărsat cafea pe mine şi în pat. Era caldă şi m-am speriat.

Râse fără să respire.

— Nu te-ai opărit, nu-i aşa?

— Oh, nu! Dar cuvertura s-a murdărit, spuse ea trecându-şi vârfurile degetelor peste scurgerea alunecoasă împrăştiată peste cearşaful de mătase.

Era încă caldă din pricina corpului lui. Îşi şterse degetele de pieptul lui, iar el rânji. I se părea că este cel mai frumos bărbat pe care îl văzuse vreodată. Mama ei schimbă subiectul şi începu să rememoreze vizita lor recentă la Cape Town unde *Delfinul* staţionase preţ de două săptămâni. Bunica Caylei locuia într-o superbă vilă proiectată de Herbert Baker, printre podgoriile din afara oraşului. Hazel cumpărase această proprietate cu gândul că se va retrage acolo într-o zi, într-un viitor îndepărtat. Până atunci era o casă perfectă pentru iubita ei mamă, care strânsese şi economisise fiecare bănuţ pentru a-i permite fetei ei să îşi urmeze aventura pe marile terenuri de tenis ale lumii. Acum bătrâna doamnă avea o casă minunată, plină de servitori, şi un şofer în uniformă să o conducă în sat cu un Mercedes Maybach în fiecare duminică, ca să-şi facă cumpărăturile şi să bea ceai cu prietenele ei.

Rogier se ridică din pat şi îi făcu Caylei un semn. Apoi se îndreptă agale spre baie. Muşchii feselor lui se legănau ademenitor. Cayla sări din pat şi îl urmări, cu receptorul telefonului încă la ureche. Rogier stătea în faţă veceului, iar ea se sprijini de perete şi îl privi complet fascinată.

Îl cunoscuse pe Rogier la Paris unde ea studia arta impresioniştilor francezi la Universitatea de Arte Frumoase. Ştia că mama ei nu ar fi aprobat vreodată relaţia lor. Mama ei era liberală doar declarativ. Probabil nu ajunsese vreodată în pat cu un bărbat al cărui pigment al pielii să fie mai întunecat decât coaja de portocală. Totuşi, la prima vedere, Cayla fusese încântată de exotismul lui Rogier: patina albastră lucioasă ca de oţel a

pielii lui, trăsăturile nilotice, corpul lui înalt ca de salcie şi accentul intrigant. Fusese de asemenea incitată de poveştile fetelor de vârsta ei, cele cu mai multă experienţă ca ea, care descriau cu detalii libidinoase cum bărbaţii de culoare erau mult mai bine dotaţi în ceea ce priveşte organul masculin decât cei din celelalte rase. Îşi amintea clar că prima oară când îl văzuse pe Blaise în totalitatea erecţiei sale imperiale fusese înfricoşată. I se păruse imposibil să reuşească să înghită toată cantitatea ejaculării. Sarcina nu se dovedise la fel de grea pe cât îşi închipuise la început. Chicoti de această amintire.

— De ce râzi, iubito? întrebă mama ei.

— Tocmai mi-am amintit povestea bunicii despre babuinul sălbatic care i-a intrat în bucătărie.

— Bunica poate să fie foarte amuzantă, fu de acord mama ei şi continuă să vorbească despre iminenta reuniune de pe insula Ten League din Seychelles.

Hazel deţinea întreaga suprafaţă de 1750 de pogoane a insulei şi întinsul bungalou de pe plajă unde plănuia să îşi petreacă sărbătorile de Crăciun împreună cu familia, aşa cum o făcuse şi în anul precedent. Avea să trimită avionul la Cape Town să o ia pe mama ei şi pe unchiul John. Cayla îndepărtă iute acest gând. Nu dorea să i se amintească de apropiata ei despărţire de Rogier. Se întinse din nou şi îl apucă pe Rogier ferm trăgându-l înapoi în pat. Mama ei încheie în sfârşit convorbirea.

— Trebuie să plec acum, iubito. Mâine-dimineaţă începe devreme. Te voi suna mâine la aceeaşi oră. Te iubesc, micuţa mea.

— Eu te iubesc de un miliard de ori plus unu, mămico.

Ştia ce efect avea acest fel de a vorbi asupra mamei ei. Întrerupse conexiunea şi aruncă telefonul pe covorul de mătase antic de pe puntea de lângă pat. Îl sărută pe Rogier

şi îi strecură limba în gură, apoi şi-o retrase şi îi spuse pe un ton categoric:

— Vreau să rămâi cu mine în noaptea asta.

— Nu pot să fac asta. Ştii că nu pot, Cayla.

— De ce nu? întrebă ea.

— Dacă află căpitanul de noi o să-mi înfăşoare o ancoră în jurul gâtului şi o să mă arunce peste bord.

— Nu fi mizerabil. Nu o să afle. Îl am pe Georgie Porgie la degetul mic. O să ne acopere. Dacă îi zâmbesc face orice pentru mine.

Se referea la comisarul de bord al navei.

— Orice pentru zâmbetul tău şi câteva sute de dolari, spuse Rogier care trecuse pe franceza sa nativă chicotind. Dar el nu este căpitanul navei.

Se ridică şi se duse spre locul unde îi era aruncată uniforma, pe spatele unui fotoliu.

— Nu ne permitem să riscăm în felul acesta, şi aşa riscăm prea mult. Vin să te văd mâine la aceeaşi oră.

Lăsă uşa descuiată.

— Îţi ordon să rămâi.

Vocea i se ridică. Şi ea vorbea franceza acum, dar a ei era o formă mai rudimentară. El rânji înfuriind-o.

— Nu poţi să îmi ordoni nimic. Nu tu eşti căpitanul acestei nave.

Îşi închidea nasturii de alamă ai uniformei lui de ospătar.

Căpitanul Franklin avea dreptate. Cayla nu dădea doi bani pe impresioniştii francezi sau, vine vorba, pe oricare alt impresionist. Se dusese la Universitatea de Arte Frumoase din Paris la insistenţele mamei ei. Hazel era îndrăgostită de tablouri cu nuferi sau cu fete din Tahiti pe jumătate dezbrăcate, exact ca aceea care atârna pe peretele din faţa ei, pictată de un francez sifilitic, alcoolic şi narcoman. Îi venise ideea nebunească să o facă pe Cayla

comerciant de artă după absolvire, când singurul lucru la care ţinea Cayla cu adevărat erau caii, dar nu avea sens să se certe cu mămica, pentru că mămica avea întotdeauna ultimul cuvânt.

— Îmi aparţii, îi spuse lui Rogier. O să faci ce îţi spun.

Cu cârdul ei Black Amex îi plătise biletul la clasa întâia de la Londra la Cape Town şi îi aranjase slujba de ospătar, ungându-l pe Georgie Porgie cu un pupic pe obraz şi un teanc de bancnote verzi, îl deţinea pe Rogier cum deţinea şi maşina ei sport Bugatti Veyron şi caii ei de concurs, adevăratele iubiri ale vieţii ei.

— Vin mâine-seară la aceeaşi oră.

Rânji iarăşi în acel fel care o înfuria şi se strecură afară din cabină, închizând uşa uşor în urma lui.

— O să găseşti afurisita de uşă închisă! ţipă după el, şi ridicând telefonul de pe punte îl aruncă apoi cu toată puterea în nudul strălucitor de Gauguin.

Receptorul ricoşă din pânza întinsă şi se rostogoli pe punte. Cayla se aruncă înapoi pe pat şi boci în perne de furie şi frustrare. Când Rogier refuza să i se supună îl dorea cel mai mult.

Rogier verifică proviziile barului din salonul principal. Georgie Porgie avea încredere în el. Îşi recuperă cuţitul din locul de sub tejghea unde îl ascunsese înaintea întâlnirii cu Cayla. Lama era din oţel de Damasc făcut de Kia, aceeaşi companie japoneză care făurise odinioară săbiile samurailor. Era la fel de ascuţit ca bisturiul unui chirurg. Rogier ridică tivul pantalonilor şi îşi legă teaca de gambă. Viaţa lui era periculoasă, dar arma îi oferea protecţie. Închise barul pentru noapte, şi apoi fugi uşor pe culoarul angajaţilor înspre puntea de lucru. Înainte să ajungă la cantina echipajului simţi mirosul cărnii de porc prăjite. Aroma unsuroasă îi făcea greaţă. Era posibil să fie nevoit să rabde de foame în acea seară, dacă nu reuşea să

farmece într-un fel bucătarul. Acesta era în mod evident homosexual, iar Rogier era frumos cu părul lui negru des şi cârlionţat şi ochii arzători. Zâmbetul i se potrivea perfect cu personalitatea deschisă, luminoasă. Se aşează la masa lungă a echipajului şi aşteptă ca bucătarul să privească prin trapa de la bucătărie. Rogier îi zâmbi şi apoi arătă înspre bucata groasă de carne de porc de pe farfuria maşinistului de lângă el şi îşi dădu ochii peste cap într-un gest elocvent de dezgust.

Bucătarul îi zâmbi la rândul lui şi cinci minute mai târziu îi trimise prin trapă o bucată groasă de tipar marin. Unul dintre cei mai buni peşti comestibili ai mărilor era gătit la perfecţie şi ţi se topea în gură fiind asezonat cu sosul faimos al bucătarului. Fusese destinat mesei căpitanului înainte să fie deturnat din drum. Maşinistul privi farfuria lui Rogier şi bombăni.

— Poponar împuţit!

Rogier continuă să zâmbească, dar se aplecă şi îşi ridică tivul pantalonilor. Lama subţire a pumnalului îi apăru în mână sub lemnul mesei.

— Nu ar trebui să mai spui asta, îl avertiză Rogier şi maşinistul îşi coborî privirea.

Vârful pumnalului îi fusese îndreptat spre zona genitală. Faţa îi pălise, dar se ridică în grabă, şi plecă rapid din cantină abandonându-şi cotletul de porc. Rogier îşi mâncă peştele savurându-l domol. Manierele lui elegante păreau nepotrivite într-un asemenea mediu.

Înainte să plece se opri la trapă şi îi făcu bucătarului cu mâna în semn de mulţumire. Apoi urcă pe puntea de la pupa unde membrilor echipajului li se dădea voie să facă exerciţii şi să se relaxeze atunci când nu erau în tură. Privi la cornul lunii. Simţea o puternică dorinţa de a se ruga aici, sub acest simbol al credinţei sale. Dorea să îndepărteze amintirea târfei creştine şi să îşi ispăşească

sacrilegiul pe care fusese forţat să îl comită cu ea la ordinele bunicului său. Dar nu se putea ruga afară. Era un pericol prea mare să fie observat. Lăsase să se înţeleagă la bord că era un romano-catolic din Marsilia. Asta îi explica înfăţişarea nord-africană.

Înainte să coboare căută orizontul nordului şi reuşi să fixeze din memorie direcţia în care se afla Meca. Coborî în minuscula lui cabină, îşi adună sacul de rufe şi prosopul şi merse de-a lungul pasajului spre duşul şi toaleta care erau împărţite de toţi membrii inferiori ai echipajului. Îşi spălă faţa şi corpul cu atenţie, îşi perie dinţii şi îşi clăti gura într-un act de purificare rituală. După ce se uscă, îşi înnodă prosopul în jurul taliei, se întoarse în cabină şi încuie uşa. Îşi luă sacul de echipament de pe etajera de deasupra patului şi despachetă covorul de rugăciune de mătase şi caftanul de rugăciune de un alb imaculat. Desfăcu covorul pe podea înspre Meca, a cărei direcţie o calculase pe puntea iahtului. Spaţiul de pe podeaua cabinei abia îi permitea să-şi întindă covorul pentru rugăciune. Îşi puse caftanul şi lăsă tivul să-i ajungă până la glezne. Stătu la baza covorului şi şopti o scurtă rugăciune de introducere în arabă. Nu dorea să fie auzit din întâmplare de unul dintre colegii săi care ar fi trecut pe lângă uşa cabinei.

— În numele lui Allah cel Milostiv şi al profetului său, declar că sunt Adam Abdul Tippoo Tip şi că din ziua în care m-am născut am îmbrăţişat Islamul şi sunt acum şi am fost întotdeauna un drept-credincios. Îmi mărturisesc păcatele, că m-am încurcat cu o necredincioasă şi mi-am luat numele necredincios de Rogier Marcel Moreau. Cer iertare pentru aceste fapte, pe care le-am comis doar în numele Islamului şi al lui Allah cel Milostiv şi nu din propriile dorinţe sau pofte.

Cu mult înainte de naşterea lui Rogier, bunicul lui

canonizat îşi luase o bună măsură de precauţie – îşi trimitea nevestele gravide şi pe nevestele fiilor şi ale nepoţilor lui să nască pe micuţa insulă Reunion, într-un colţ sud-estic al Oceanului Indian. Printr-o fericită întâmplare, acest bunic se născuse la rândul lui pe această insulă, astfel că ştia cât de convenabil este acest loc de naştere. Insula Reunion era un Directorat al Marii Franţe şi astfel, orice persoană născută pe pantele ei vulcanice accidentate şi negre era cetăţean al Franţei şi avea toate drepturile şi privilegiile de care un francez se putea bucura. Cu doi ani înainte, la începutul acestei operaţiuni şi la insistenţele bunicului său, Adam îşi schimbase în mod oficial numele printr-o cerere în Directoratul Auvergne din Franţa şi obţinuse astfel şi un nou paşaport francez. După ce îşi termină apelul personal spre Allah, Rogier îşi începu rugăciunea de seară prin formula arabă:

— Intenţionez să execut patru rakats ale rugăciunii Isha pentru Allah şi doar pentru Allah, cu faţa la Kibla, direcţia în care se află Meca.

Îşi începu seria complicată de închinări, îngenuncheri şi mătănii în timp ce şoptea rugăciunile obligatorii. Când termină, se simţi plin de energie şi întărit la corp şi în credinţă. Era momentul următorului pas, cel împotriva necredincioasei şi a blasfematoarei. Îşi scoase haina de rugăciune şi o adună împreună cu covorul de mătase şi puse din nou ambele obiecte la fundul sacului său. Apoi se îmbrăcă iute cu o pereche de blugi, o cămaşă închisă la culoare şi un hanorac negru. Îşi coborî rucsacul de pe etajera de deasupra patului şi deschise unul din buzunarele laterale. Scoase un telefon Nokia negru. Era identic cu cel pe care îl folosea în mod obişnuit pentru a comunica. Totuşi, acest dispozitiv fusese modificat de unul dintre tehnicienii bunicului lui. Îl porni şi verifică dacă avea bateria încărcată. Avea suficientă putere pentru a

funcţiona măcar încă o săptămână înainte să fie nevoit să îl reîncarce. De când porniseră de la Cape Town studiase pe furiş structura iahtului pentru a găsi cel mai ferit loc în care să monteze acest aparat şi într-un final se decisese asupra unei mici magazii de pe puntea din spate unde erau depozitate şezlongurile şi echipamentul de făcut curăţenie. Uşa magaziei nu era niciodată încuiată, iar între canatul uşii şi tavanul jos se afla o mică poliţă, ideală pentru nevoile lui. Din buzunarul rucsacului scoase o rolă dublu-adezivă şi o mică lanternă Maglite. Tăie două bucăţi de bandă şi le lipi pe spatele telefonului mobil. Băgă telefonul mobil şi lanterna în buzunarul hanoracului său, părăsi cabina şi urcă până la pupa folosind culoarul angajaţilor. Se sprijini cu coatele pe balustradă şi privi înspre urmele lăsate de elice în apă. Erau cremoase şi fosforescente din cauza micilor creaturi marine tocate de elice. Apoi privi înspre cornul lunii care era acum vizibil pe orizontul întunecat. Luna Islamului; zâmbi, era un semn de bun augur. Se ridică de pe balustradă şi privi precaut în jurul lui pentru a se asigura că nu era văzut. Îşi făcuse un obicei din a veni pe punte în fiecare seară după ce îşi termina sarcinile la bar, ca să nu existe nicio suspiciune în legătură cu prezenţa lui. Uşa magaziei de depozitare era umbrită de structura superioară a iahtului. În hainele sale întunecate, Rogier era aproape invizibil în timp ce se apropia de magazie. Încuietoarea uşii se deschise cu uşurinţă. Intră şi închise uşa în urma lui. Aprinse lanterna, dar mască puternica lumină cu mâna şi o îndreptă spre spaţiul gol de deasupra canatului. Acesta se afla suficient de sus ca nici măcar un om înalt care ar fi intrat în magazie să nu-l vadă. Cu mâna liberă luă telefonul mobil din buzunar şi se hotărî asupra locului precis în care avea să pună dispozitivul. Se întinse şi apăsă banda adezivă pe perete. O testă cu atenţie şi constată că dispozitivul era bine ataşat; era

nevoie de o forţă considerabilă pentru a-l îndepărta.

Apăsă butonul de pornire şi imediat luminiţa roşie începu să pâlpâie, emiţând un sunet abia perceptibil. Emiţătorul transmitea. Rogier mârâi satisecut şi apăsă butonul de mut. Tonul nu se mai auzi, dar lumina roşie continua să pulseze. Doar un receptor fixat pe aceeaşi lungime de undă cu cea a emiţătorului şi care era corect criptat putea să-i recepţioneze transmisiile. Codul de confirmare era 1351. Acesta era echivalentul anului 1933 din calendarul gregorian, anul naşterii bunicului său. Rogier stinse lanterna şi ieşi din magazie, închizând uşa cu atenţie în spatele lui. Şi reveni în cabină.

La o sută opt mile marine nord de Madagascar şi la cinci sute şaisprezece mile est de portul Dar es Salaam de pe continentul african se află o mică formaţiune de atoli de corali. La adăpostul unuia dintre atoli se afla un dhow arab lung de şaizeci de metri cu vele, ancorat în apa de nici zece metri adâncime cu pânza soioasă îneşurată în jurul catargului lung. Zăcea acolo de unsprezece zile, imposibil de depistat de oricare altă navă arabă de comerţ sau de pescuit. Cala nu fusese văruită de ani de zile, iar dungile de zebră care o brăzdau se datorau fecalelor umane eliminate de echipaj când oamenii îşi atârnau fesele peste balustrada navei. Singura ciudăţenie care ar fi putut să atragă atenţia unui observator întâmplător erau cele trei nave mult mai mici legate de marginea dhow-ului. Cele trei aveau zece metri lungime fiecare, cale joase, prore puternic ascuţite, erau construite din fibră de sticlă rezistentă şi vopsite într-o culoare mată greu de definit, capabilă să le camufleze în pustiurile de apă ale oceanului. La pupele acestor nave erau fixate două motoare externe masive. Culoarea ţipătoare a producătorului motorului fusese acoperită cu un strat gros de aceeaşi culoare cu restul calei. Totuşi, erau bine întreţinute şi capabile să

ducă uşoarele ambarcaţiuni până la viteze de peste patruzeci de noduri, chiar încărcate la capacitate maximă.

Bărcile lungi erau goale în acel moment. Echipajele erau adunate pe puntea dhow-ului cel mare, unde tocmai încheiaseră rugăciunea de seară. Se mişcau pe punte, îmbrăţişându-se şi repetând invocaţia tradiţională.

— Fie ca Allah să ne audă rugăciunile.

Deasupra gălăgiei făcute de vocile lor, urechea antrenată a operatorului radio reuşi să distingă uşorul bâzâit electric venit din cabina de comandă din faţa unicului catarg. Se desprinse de grup şi se grăbi să se ocupe de echipamentul său. De îndată ce intră în cabină observă lumina roşie clipind pe panoul frontal al receptorului radio şi inima începu să îi bată mai rapid.

— În numele lui Allah cel Milostiv, fie ca numele lui să fie slăvit întotdeauna!

Se aşeză cu picioarele încrucişate pe podeaua din faţa staţiei. De când ajunseseră la atol şi dăduseră drumul bucăţii de coral care servea dhow-ului drept ancoră, radioul fusese fixat pe frecvenţa corectă. Tasta în alfabetul Morse codul de identificare corect: 1351. Imediat, emiţătorul din magazia de pe puntea de la pupa a *Delfinului Iubăreţ* trecu de la transmisie pe mod pasiv, aşteptând să răspundă la întrebări. Operatorul radio se ridică rapid în picioare şi se grăbi spre uşă. Ţipă cu entuziasm.

— Stăpâne! Veniţi repede!

Căpitanul navei se apropie cu paşi repezi. Puntea era luminată cu lanterne ce funcţionau cu kerosen atârnând de tangonul catargului, în lumina artificială se distingea silueta înaltă şi subţire a căpitanului, cu o eşarfă *shumag* cu pătrăţele albe şi roşii pe cap şi purtând o cămaşă lungă *dishdasha* albă. Barba sa lungă era neagră, deşi era trecut de cincizeci de ani. Se aplecă în cabina de transmisie şi

răspunse cu nerăbdare:

— Da?

— Prin milostenia lui Allah şi a Profetului său fie ei slăviţi întotdeauna.

Operatorul confirmă contactul şi se dădu la o parte în cabina înghesuită pentru a-i permite căpitanului să vadă clar staţia şi lumina roşie neîntreruptă ce lucea pe panoul din faţa lor. Fără cuvinte, căpitanul se aşeză în faţa echipamentului şi începu să interogheze emiţătorul. Întâi întrebă poziţia actuală şi apoi viteza de deplasare. Aparatul îi răspunse de îndată. Căpitanul îi repetă operatorului aceste detalii de longitudine şi latitudine, iar acesta şi le notă pe un caiet. Ştiau că aceste date erau exacte până la o eroare de câţiva metri.

În ciuda eşafodajului şi a echipamentului ca desprins din Biblie al navei, sistemul de navigare prin satelit cu care era dotată era cel mai modern disponibil de pe piaţă. Când căpitanul reuşi să identifice direcţia şi viteza de deplasare a *Delfinului* de la emiţător, desfăcu harta Oceanului Indian pe punte şi se aplecă asupra ei. Poziţia actuală a dhow-ului era marcată cu o cruce roşie discretă. Stabili poziţia iahtului necredincioşilor şi o marcă de asemenea printr-o cruce roşie. Apoi începu să calculeze ruta şi timpul necesar pentru a intercepta iahtul. Nu dorea să piardă timp şi combustibil ajungând prea mult în faţa ţintei, dar şi mai important era faptul că nu trebuia să lase iahtul să i-o ia în faţă. Atunci când remorca şi celelalte nave, dhow-ul atingea o viteză maximă de paisprezece noduri, iar într-o cursă deschisă ar fi fost lăsat mult în urmă. Când căpitanul fu mulţumit de calculele lui, ieşi pe punte.

Treizeci şi nouă de bărbaţi erau adunaţi acolo, stând pe jos în tăcere şi expectativă. Armele automate moderne pe care le purtau păreau nepotrivite cu decorul care îi înconjura. Erau câte unsprezece oameni în echipajul

fiecărei bărci lungi, iar ceilalţi alcătuiau echipajul navei mamă. Căpitanul păşi maiestuos spre locul său de la cârmă şi apoi li se adresă.

— Gazela se află în fălcile ghepardului.

Primele lui cuvinte provocară un mormăit de aprobare din partea oamenilor lui. Căpitanul îşi ridică mâna şi aceştia amuţiră imediat, concentrându-şi toată atenţia asupra lui.

— Necredincioşii sunt încă mult la sud-est, dar se apropie cu viteză spre noi. Mâine-dimineaţă, înainte să se lumineze, ridicăm ancora. Ne va lua şapte ore să ajungem la poziţia de ambuscadă. Mă aştept ca nava necredincioşilor să treacă pe lângă noi mâine cu două ore înaintea asfinţitului la o distanţă de două mile spre est; o distanţă prea mare ca să poată să vadă altceva în afară de vela noastră. O să creadă că suntem un vas comercial inofensiv din insule. Vorbind încet, dar cu emfază, recapitulă din nou planul de atac.

Aceştia erau oameni simpli, majoritatea analfabeţi şi nu prea inteligenţi, dar atunci când simţeau sânge în apă erau la fel de feroce ca peştii baracuda. Când termină, le reaminti:

— Navigăm mâine înainte să se lumineze şi fie ca Allah şi Profetul lui să binecuvânteze planul nostru!

Când văzu mânerul uşii de la cameră întorcându-se discret, Cayla era pregătită. Îl aşteptase de o oră şi nerăbdarea ei atinsese punctul de fierbere. Repetase în minte fiecare cuvânt veninos şi insultător şi felul în care avea să îl facă să i se supună şi să dea înapoi cerându-şi scuze. Acum sări din pat şi fugi în tăcere spre uşă în picioarele goale, îşi apropie buzele de panou şi vorbi suficient de tare cât să fie auzită de cealaltă parte a uşii:

— Pleacă! Nu vreau să te mai văd vreodată. Te urăsc. Mă auzi? Te urăsc.

Îi aşteptă răspunsul, dar tăcerea dură aproape o jumătate de minut, ceea ce fetei îi păru mult mai mult. Vru să vorbească din nou, doar ca să se asigure că el era încă acolo. Apoi el vorbi şi vocea lui era calmă şi rece.

— Da, te aud. Plec imediat, aşa cum mi-ai cerut.

Îi auzi paşii retrăgându-se de-a lungul culoarului. Lucrurile nu mergeau aşa cum îşi închipuise. El ar fi trebuit să îi implore iertarea. Descuie repede uşa şi o deschise.

— Cum îndrăzneşti să mă insulţi şi să mă sfidezi? întoarce-te imediat aici! Vreau să ştii cât de mult te urăsc.

Se întoarse cu faţa spre ea şi zâmbi, zâmbetul acela al lui care o entuziasma şi o înfuria în acelaşi timp. Bătu din picior, iar apoi nu îi veni să creadă că făcuse un gest atât de copilăresc.

— Întoarce-te imediat! Nu sta acolo cu rânjetul ăla stupid pe faţă. Vino aici.

El ridică din umeri şi se întoarse agale spre locul în care ea ţinea uşa pe jumătate deschisă. Ea îşi adună cele mai usturătoare insulte la care se putea gândi, dar înainte să poată să dea drumul vreuneia dintre de el ajunsese la uşă. Încă zâmbea, dar următoarea lui acţiune o luă complet prin surprindere. Îşi propti umărul în uşă şi o deschise cu forţa complet. Ea se retrase uimită.

— Ticălosule, spuse ea tremurând. Cum îndrăzneşti, ţăran needucat?

El închise uşa în urma lui şi trase lacătul. Apoi înaintă înspre ea fără să se grăbească forţând-o să bată în retragere.

— Pleacă de lângă mine. Să nu îndrăzneşti să mă atingi. Eşti o cioară împuţită.

Se repezi în el cu pumnul strâns şi încercă să îi aplice un croşeu sălbatic în cap. El o prinse de încheietură şi o forţă să îngenuncheze în faţa lui.

— Nu poţi să-mi faci asta! O să-i spun mamei mele.

— Deci, Cayla nu mai e o fată emancipată şi fioroasă. E doar un copil răsfăţat care plânge după mămica.

— Nu-mi vorbi aşa. Te omor…

Ea tăcu uimită văzând că el se descheiase la fermoarul de la pantaloni şi îşi apropiase penisul la doar câţiva centimetri de faţa ei. Blaise era deja în erecţie maximă. Îşi dădu seama că violenţa ei îl excitase.

— Nu poţi să-mi faci asta, şopti ea. Mă răneşti.

Îi sucise mâna în sus dureros, dar el încă zâmbea. În ciuda durerii, ea îşi dădu seama că era la fel de excitată ca el. Îşi simţea lubrifiantul vaginal prelingându-se prin chiloţeii de mătase. Penisul îi atingea buzele.

— Deschide-ţi gura! îi ordonă el.

Încet ea îşi deschise buzele şi el îşi forţă capul adânc în gura ei. Acum ea abandonase orice urmă de împotrivire, iar capul ei urma ritmul mişcărilor lui. Deodată ea îngheţă de groază şi apoi îşi azvârli capul în spate tuşind şi scuipând.

— Ticălosule! începu ea să plângă dezgustată. Te-ai pişat la mine în gură. *Vons êtes un cochon degoutant*[1].

Bărbatul îi dădu drumul la încheietură, dar imediat îi apucă un smoc mare din părul blond şi îi întoarse faţa spre a lui.

— Niciodată, niciodată să nu mă mai faci porc, spuse el cu un calm letal. Şi asta e doar ca să ţii minte.

Cu palma deschisă o plesni peste faţă, dându-i capul într-o parte.

Îl privi cu uimire şi înfiorare, cu lacrimi de durere din cauza obrazului care acum o înţepa umflându-i ochii, dar nu putea să vorbească, mai degrabă din cauza şocului decât a durerii.

— Acum, deschide-ţi din nou gura, îi ordonă el, dar

1 Eşti un porc dezgustător. (în lb. fr. În orig.)

ea bâjbâi un refuz incoerent, şi încercă să-şi întoarcă capul în altă parte.

El strânse smocul de păr mai ferm, până când ei i se păru că avea să i-l smulgă din cap. Îşi ridică faţa înspre el, cu obrazul roz în locul în care el o lovise.

— Te rog, Rogier, nu mă mai răni. Nu am vorbit serios. Te iubesc foarte mult. Nu o să ştii niciodată cât de mult. Iartă-mă, te rog.

— Dovedeşte-mi-o, îi spuse, deschide-ţi din nou gura.

Niciodată nu se simţise atât de copleşită şi de neajutorată. Era de parcă îngenunchease nu în faţa unei fiinţe umane, ci a unei divinităţi. Dorea ca el să o posede în totalitate, să o subjuge, să o violeze şi să o înjosească. Încet îşi deschise gura aşa cum el îi ordonase şi el îşi băgă mădularul în gura ei cu atâta forţă că o dureră fălcile. Pe măsură ce înţepătorul lichid cald îi umplea gura începu să îi copleşească simţurile. Atunci ştiu că îi aparţine lui, lui şi nimănui altcuiva, nici măcar sieşi.

Două ore mai târziu o lăsă extenuată pe cearşafurile mototolite. Buzele îi erau umflate şi inflamate de la săruturile lui dure şi de la înţepăturile noii lui bărbi, rimelul i se scursese pe obraji lăsându-i ochii ca cei ai unui clovn tragic, pielea ei de alabastru era palidă ca a unui cadavru cu excepţia obrazului roz care ieşea în evidenţă acolo unde o lovise. Părul îi era răvăşit şi năclăit de sudoare. Încercă să se ridice într-un cot când îl auzi la uşă. Dar nu găsi cuvintele să-l implore să rămână cu ea. Apoi era prea târziu şi el plecase deja. Distrusă şi răvăşită, era prea obosită să mai plângă. Îşi coborî capul pe pernă şi în câteva minute adormi.

Rogier urcă pe punte după rugăciunea de seară şi se sprijini de balustradă aşa cum îi era obiceiul. Odată ce se asigură că nimeni nu îl privea, se furişă în magazie şi o singură privire aruncată emiţătorului ascuns îi dădu de

înţeles că acesta fusese interogat de altă staţie. Un al doilea bec se aprinsese deasupra primului. Tastă codul de identificare şi micul ecran deveni activ. Îi dădu data şi ora ultimului contact. Avusese loc cu doar câteva ore mai devreme. Era încântat de acest lucru. Totul mergea aşa cum fusese plănuit cu multe luni în urmă. Erau atâtea lucruri care ar fi putut să dea greş şi aproape că şi dăduseră.

Iniţial, planul bunicului său fusese să o facă chiar pe doamna Bannock ţinta atacului. Dar în curând deveni evident că o asemenea iniţiativă nu era realizabilă. Chiar şi cercetările cele mai elementare clarificaseră faptul că această femeie era mult prea experimentată şi prea abilă pentru a putea fi ademenită într-o astfel de capcană cu miere. Deşi se părea că avusese câteva aventuri de la moartea soţului, tot timpul ea fusese cea care dictase condiţiile, alegându-şi bărbaţi maturi şi puternici, cu un statut similar cu al ei. Cu siguranţă că ar fi rezistat cu uşurinţă farmecelor şi şiretlicurilor tinereşti ale lui Rogier. Pe de altă parte, fiica ei era un miel nevinovat; singură la Paris şi dornică să experimenteze viaţa şi toate deliciile ei. Bunicul lui Rogier îl trimisese la Paris, iar întâlnirea şi ademenirea fetei fuseseră ridicol de simple.

Tot ce se voia acum era ca mama fetei să îşi facă vizita anuală în Seychelles la bordul iahtului şi, desigur, să îşi ia fata cu ea, dar acesta părea să fie un lucru previzibil. Întorsătura neaşteptată veni când mama părăsise iahtul la Cape Town, lăsându-şi fata la bord să navigheze spre insulă însoţită doar de echipaj, al cărui membru era acum şi Rogier. Bunicul lui fusese mulţumit de această schimbare neaşteptată. Rogier îi telefonase dintr-o cabină din portul din Cape Town şi bătrânul chicotise la aflarea veştii.

— Allah a fost generos, slăvit fie numele lui. Nu aş fi

putut aranja lucrurile mai bine nici măcar eu. Fata va fi mai vulnerabilă şi mai maleabilă fără mama ei care să o protejeze şi, odată ce se află în mâinile noastre, mama nu va putea să ni se împotrivească. Răpeşte puiul şi leoaica îi urmează rapid.

Rogier era pe punctul de a părăsi magazia când emiţătorul bâzâi uşor. Micul ecran verde devenise activ şi Rogier citi mesajul în arabă. Era de la unchiul Kamal, cel mai tânăr fiu al bunicului lui, care era comandantul flotei de ambarcaţiuni pirat cu care Tippoo Tip făcea ravagii în Oceanul Indian. Pentru această operaţiune importantă, Kamal preluase personal conducerea dhow-ului. Îi transmitea lui Rogier ora aproximativă din ziua următoare când se aştepta ca nava lui să fie în raza vizuală a *Delfinului*.

La ora 5.30 fix, uşa apartamentului directorului se deschise şi Hazel Bannock păşi în curtea întunecată. Purta un costum dintr-o singură piesă care părea să i se muleze pe picioarele şi pe trunchiul atletic. Deasupra acestuia purta o pereche de pantaloni scurţi de mătase cu crac larg care erau meniţi să îi ascundă forma fundului. Aveau însă tocmai efectul opus, subliniindu-i perfecţiunea. În picioare purta o pereche de pantofi de sport albi. Părul blond îi era strâns la spate cu un elastic negru.

— Bună dimineaţă, domnule maior. Îţi face plăcere să alergi complet echipat de război?

Tonul ei era uşor ironic. Purta cizme de luptă şi o centură peste echipamentul de camuflaj. Avea un pistol în tocul de la şold.

— Eu fac totul în echipament, doamnă.

Deşi expresia lui era neclintită, amândoi erau conştienţi de dublul înţeles al cuvintelor. Ea se încruntă uşor iritată că el îşi permisese o asemenea glumă.

— Atunci să fugim, spuse ea scurt. Mergi tu în faţă,

domnule maior.

Părăsiră complexul, şi o conduse pe drumul ce ducea spre cel mai înalt punct al culmii. Stabili un ritm moderat de alergare în timpul primului kilometru şi jumătate pentru a evalua cât de capabilă era. O putea auzi în spatele lui pe drum şi atunci când traversară o pantă înţelese că vorbea cu uşurinţă, fără vreo urmă de efort în voce.

— Când ai terminat de admirat priveliştea, domnule maior, putem încerca măcar un pas de jogging.

Hector râânji. Soarele era încă puţin sub orizont, dar razele lui erau trasate perfect pe cer de nisipul fin al Khamsinului. Cerul era aprins cu vâlvătăi de foc.

— Trebuie să recunoaşteţi, doamnă, că merită mai mult de o singură privire trecătoare, spuse el, dar ea nu răspunse aşa că el mări pasul.

Traversară culmea, şi el îşi dădu seama că se aflau cam la zece kilometri de complex. Soarele era sus pe cer deja şi căldura creştea rapid. Sub ei sondele de petrol ieşeau din umbra deasă proiectată de culme, şi putu să recunoască şi strălucitoarea conductă argintie ce traversa monotonele întinderi pustii ale deşertului până la coastă.

— E o cărare îngustă în josul culmii. E periculoasă, dar dacă o urmăm ajungem la drumul de patrulă de lângă conductă şi de acolo ne întoarcem acasă, doamnă Bannock. De acolo ar mai fi zece kilometri înapoi până la complex. Vreţi să mergem pe ruta aceasta?

— Mergi tu în faţă, domnule maior.

Când ajunseră la drumul de patrulă ea trecu în faţă şi preluă conducerea. Fugea uşor, graţios, dar extrem de rapid. Trebui să se apropie de viteza lui maximă doar pentru a ţine pasul cu ea. Acum în sfârşit observă că ea transpirase prin costumul dintr-o singură bucată, o dungă neagră se afla pe spate, iar părul blond de la baza gâtului

era umed. Sub pantalonii scurţi bufanţi se vedea forma feselor ei săltând la fiecare pas. Se holba la ele.

„Mingi de tenis? „se întrebă şi simţi un început de dorinţă. „Fir-ar să fie, m-a făcut să mi se scoale chiar şi la viteza asta. Nu e rău!” se gândi el şi mormăi, înăbuşindu-şi râsul.

— Spune-mi şi mie gluma, domnule maior, îl invită ea, pe un ton de conversaţie de salon, fără vreun semn că ar fi obosit.

„A naibii femeie, se gândi el, e prea bună să fie adevărată. Mă întreb care i-o fi slăbiciunea”.

— Umor de adolescenţi. Nu vi s-ar părea amuzant, doamnă.

— Hai lângă mine, domnule maior. Putem discuta.

El înaintă şi fugi în dreptul umărului ei, dar ea tăcu, forţându-l să vorbească primul.

— Cu tot respectul, doamnă, nu mai sunt maior. Aş prefera să îmi spuneţi simplu Cross.

— Cu tot respectul posibil, Cross, răspunse ea. Nu sunt regina Angliei. Poţi să nu îmi mai spui doamnă.

— Cu siguranţă, doamnă Bannock.

— Ştiu foarte bine de ce eviţi rangul tău militar, Cross. Îţi aminteşte de motivul pentru care ai fost dat afară din regiment. Ai împuşcat trei prizonieri de război fără apărare, nu-i aşa?

— Dacă îmi permiteţi să vă corectez, nu am fost dat afară din regiment. Am fost găsit nevinovat de Curtea Marţială. După aceea am cerut şi mi-a fost aprobată o lăsare la vatră onorabilă.

— Dar prizonierii au fost în continuare la fel de morţi după ce ai terminat cu ei, nu?

— Tocmai îmi aruncaseră în aer şase camarazi cu o bombă plasată la marginea drumului. Deşi aveau mâinile ridicate în momentul în care şi-au părăsit condiţia de

muritori, erau în continuare ostili. Când unul dintre ei a întins mâna spre ceea ce mie mi s-a părut a fi o curea de sinucigaş sub haină, nu am avut timp să fiu selectiv. Aveam o echipă de oameni în raza unei posibile explozii. Toţi eram în pericol. Nu am avut altă opţiune, decât să îi sacrific pe ei.

— Când le-au fost examinate cadavrele nu s-a găsit nicio curea asupra lor. Asta a fost dovada la procesul tău. Nu e corect ce spun?

— Nu mi-am permis luxul să-i percheziţionez înainte. Am avut o şutime de secundă la dispoziţie să iau o decizie.

— A sacrifica e un eufemism care de obicei se aplică animalelor, schimbă ea atacul.

— În armată se foloseşte altfel.

— Să sacrifici cioroi? sugeră ea. Să crestezi capete cu prosop?

— Dumneavoastră aţi folosit cuvintele, doamnă Bannock, nu eu.

Alergară în linişte în următoarele zece minute, apoi ea spuse:

— De când ai devenit angajatul Bannock Oil au fost mai multe incidente în care ai fost implicat şi care s-au soldat cu persoane decedate.

— Trei mai exact, doamnă Bannock.

— În timpul acestor incidente alţi douăzeci şi patru de oameni au fost ucişi de tine şi de oamenii tăi. Toate victimele sunt arabi?

— Nouăsprezece mai exact, doamnă Bannock.

— Am fost destul de aproape, rosti ea.

— Înainte să continuăm, daţi-mi voie să remarc, doamnă Bannock, că toţi cei nouăsprezece terorişti aveau intenţia de a arunca în aer instalaţiile Bannock Oil.

— Nu ţi-a trecut prin minte să îi arestezi şi să îi interoghezi pentru a afla dacă sunt cu adevărat terorişti?

întrebă ea.

— Mi-a trecut prin minte, doamnă Bannock, dar în acelaşi timp ei trăgeau în mine şi nu păreau dispuşi să purtăm o conversaţie politicoasă, spuse Hector şi de această dată lăsă un rânjet dispreţuitor să îi răsucească buzele.

Aflase destule despre ea ca să îşi dea seama că avea să o înfurie. Ea alergă o vreme în tăcere pentru a se regrupa pentru viitorul atac. Apoi continuă:

— Spune-mi sincer, Cross. Ce părere ai despre oamenii cu o culoare a pielii mai închisă decât albul tău de brânză?

— Sincer, doamnă Bannock, nu mă interesează asta. Sunt împotriva răufăcătorilor albi ca brânză, la fel cum sunt împotriva celor negri ca smoala. Dar oamenii lor buni, atât albi ca brânza, cât şi negri ca smoala le port o afecţiune adâncă şi de durată.

— Te rog să te controlezi cum vorbeşti, Cross.

— Bine, doamnă Bannock, imediat ce renunţaţi la apropourile astea inteligente.

— Foarte bine, Cross. O să vorbesc direct. Cred că eşti un rasist însetat de sânge şi de asta nu îmi place de tine.

— Domnul Bannock nu a avut aceeaşi părere despre mine când am semnat contractul cu Bannock Oil.

— Ştiu că soţul meu avea o părere mai bună despre tine decât am eu, dar soţul meu a şi votat pentru cei doi Bush, tată şi fiu. Henry Bannock a fost aproape, dar nu în totalitate perfect.

— Desigur, dumneavoastră i-aţi votat pe domnii Clinton şi Gore?

Ea ignoră întrebarea şi continuă:

— Observ că ai adus vorba în mod subtil despre contractul tău cu Bannock Oil. Am citit documentul cu

mare atenţie, fiecare cuvânt.

— Atunci ştiţi că ar fi scump să rupeţi această înţelegere.

— În acest moment nu vorbeşte nimeni despre ruperi de contracte, mai ales unul autorizat de soţul meu. Dar o să fiu cu ochii pe tine. Încearcă să nu mai sacrifici prea mulţi negri cât eşti angajatul meu.

La finalul alergării lor, ea se întoarse spre el cu un scurt „Mulţumesc, Cross „după care intră în clădire, privindu-şi ceasul de la mână.

— Doamnă Bannock! O făcu să se oprească şi să privească înapoi. Mă puteţi iubi sau detesta, dacă o să aveţi vreodată nevoie de mine, atunci o să aveţi nevoie de mine cu disperare, iar eu voi fi acolo, din niciun alt motiv decât că soţul dumneavoastră a fost unul dintre băieţii buni. Oameni mai buni ca Henry Bannock găseşti cu greu.

— Să sperăm că nu voi avea nevoie de serviciile tale cu disperare.

Apoi îşi văzu de drum. În douăzeci de minute avea întâlnirea finală cu Simpson înainte să plece cu elicopterul înapoi la terminalul din Sidi el Razig. Avionul o aştepta pe pistă pentru a o duce în insula

Mahe din arhipelagul Seychelles pentru a fi cu familia ei iubită. Făcu un duş rapid şi folosi o cremă de soare hidratantă, dar nu se fardă. Trecu în camera ei de comunicaţii. Găsi un şir de e-mailuri de la Agatha, dar nu avea timp să se ocupe de ele acum. Avea să treacă prin ele odată ce se afla în avion. Porni înspre uşă pentru a se întâlni cu Simpson. În acel moment auzi ţârâitul Blackberry-ului din buzunarul exterior al poşetei din piele de crocodil aflate pe noptieră. Se întoarse. Foarte puţini oameni aveau acel număr. Luă mobilul din buzunarul poşetei şi îl porni. Pe ecran era scris „Aveţi două apeluri pierdute şi un mesaj. Doriţi să vedeţi mesajele?” Apăsă

„Arată”.

— Oare ce mai vrea maimuţica mea acum, se întrebă afectuos, iar textul apăru. Era înfiorător de scurt şi de simplu.

„Se întâmplă lucruri îngrozitoare. Bărbaţi străini înarmaţi…”

Mesajul se întrerupea de parcă Cayla s-ar fi oprit în mijlocul propoziţiei. Hazel simţi cum o pânză neagră i se aşterne peste ochi. Sări în picioare. Apoi vederea îi reveni şi se holbă la mesaj absent, refuzând intenţionat să înfrunte realitatea lui. Apoi înţelese despre ce e vorba şi simţi cum o mână de gheaţă îi strânge inima şi începe să stoarcă viaţa din ea. Cu mâinile tremurânde şi respiraţie de astmatic apăsă butonul de răspuns de pe Blackberry şi ascultă tonul de apel interminabil de la capătul firului. Acesta fu întrerupt într-un final de o voce impersonală:

„Persoana apelată nu este disponibilă în acest moment. Vă rugăm lăsaţi un mesaj după semnalul sonor”.

— Iubito! Iubito! înnebunesc. Te rog sună-mă cât de repede poţi.

Vorbi în Blackberry, apoi traversă în grabă camera de comunicaţii.

Formă furioasă numărul de contact al punţii *Delfinului*. Pentru siguranţa navei şi a pasagerilor acesteia, cei mai mulţi dintre membrii echipajului aveau pregătire de luptă şi erau bine înarmaţi. „Cu siguranţă ar apăra-o pe Cayla”, se gândi ea cu disperare. Dar telefonul suna interminabil. Gura i se uscase, iar ochii îi erau înceţoşaţi.

— Vă rog! imploră ea. Vă rog, să îmi răspundă cineva.

Apoi tonul de apel muri, iar semnalul de încheiere a convorbirii îi târâi enervant în ureche. Trânti receptorul şi formă numărul Agathei. Inimă îi tresări la auzul vocii pretenţioase de fată bătrână.

— Agatha, am primit un mesaj înfiorător de la Cayla, ceva despre nişte străini înarmaţi la bordul *Delfinului*. Nu reuşesc să dau de ea. Nu reuşesc să contactez nava. Ultima poziţie a vasului pe care o ştiu este cea de ieri-seară. Notează-ţi coordonatele astea, Agatha. Din memorie recită longitudinea şi latitudinea pe care i le spusese Franklin. Acum se pare că a dispărut cu Cayla la bord. Trebuie să îl suni pe Chris Bessell acasă. Scoală-l din pat. Chris era vicepreşedintele ei senior executiv din Houston. Trebuie să determine cât mai mulţi oameni să se ocupe de problema asta. Trebuie să se folosească de contactele lui la Pentagon şi la Casa Albă. Să solicite o cercetare a zonei unde a avut loc atacul navei de la cel mai apropiat satelit militar. Află dacă se găseşte vreo navă de război americană prin preajmă. Cere-le insistent să o trimită în zonă cât mai rapid. Cere, de asemenea, ca un avion de recunoaştere să plece de la baza aeriană de la Diego García pentru a acoperi mai mult spaţiu de cercetare. Încearcă neîncetat să stabileşti contact direct cu iahtul. Zbor înapoi acasă cât de repede pot. Încearcă să aranjezi să mă întâlnesc personal cu preşedintele de îndată ce ajung la Washington. Tu şi Chris trebuie să trageţi toate sforile posibile şi să apăsaţi pe toate butoanele.

Gâfâia de parcă tocmai participase la un maraton.

— Agatha, e vorba du Cayla, copilul meu! Mă bazez pe tine. Nu mă poţi dezamăgi.

— Ştiţi bine că nu o voi face, doamnă Bannock.

Hazel întrerupse legătura şi îl sună pe Simpson pe linia internă a complexului. Acesta răspunse aproape imediat.

— Bună dimineaţa, doamnă Bannock. Vă aşteptăm în sala de consiliu…

Îl întrerupse brusc.

— Elicopterul să fie gata în cinci minute. Sună la Sidi

el Razig să fiu aşteptată pe pistă de avionul meu personal. Dă-i ordine pilotului ca avionul să fie alimentat şi cu motoarele pornite, gata de decolare imediat ce ajung. Spune-i pilotului să traseze un plan de zbor direct către aeroportul Farnborough din Anglia. Vom realimenta acolo înainte să traversăm Atlanticul spre Washington D.C. Nu trebuie să pierdem nicio secundă.

Îşi deschise seiful şi scoase geanta în care se aflau paşaportul, banii şi cărţile de credit pentru urgenţe, apoi ţâşni din apartament şi fugi pe lungul pasaj până la uşile din faţă. Bert Simpson, doi dintre subalternii săi şi Hector erau acolo. O aşteptaseră acolo încă de când îl sunase pe Simpson.

— Ce naiba se întâmplă, Bert? întrebă Hector încet.

— Să fiu al naibii dacă ştiu. Dar trebuie să fie o catastrofă de proporţii. Era tare agitată când am vorbit cu ea – se întrerupse văzând-o pe Hazel fugind pe culoar înspre ei.

Ea îi strigă rapid.

— E elicopterul deja aici?

— Tocmai a aterizat, o asigură Bert în timp ce ea îl depăşea pentru a ajunge la uşă.

Apoi ea îl observă şi pe Hector Cross şi pe ceilalţi bărbaţi. Doar expresia lui Hector era calmă. El vorbi încet, reţinându-i atenţia cu privirea lui verde penetrantă.

— Ţineţi minte, doamnă Bannock, spuse el, dacă aveţi nevoie de mine un singur cuvânt e de ajuns.

Abia atunci îşi dădu ea seama că plângea nestăpânit şi că lacrimile i se rostogoleau pe faţă şi îi picurau de pe bărbie. Le şterse rapid cu dosul mâinii, dar îşi dori cu disperare ca Cross să nu fi fost acolo să o vadă într-o asemenea stare. Nu trecuse în toată viaţa ei printr-un asemenea amestec delirant de emoţii. Ştia că era aproape să cedeze şi acest gând o înfricoşa. Hector Cross era cea

mai apropiată ţintă pe care să-şi descarce furia şi confuzia. Îl mitralie cu o privire precum cea a uneia dintre furiile din Antichitate.

— Nu îndrăzni să îţi baţi joc de mine, ticălos arogant, Cross. Nu ştii nimic, ce poţi să faci tu? Ce poate oricine să facă?

Se întoarse şi se împiedică puţin coborând pe trepte. Hector fu cuprins de o senzaţie ciudată şi necunoscută. De mult, de foarte mult timp nu mai trecuse printr-o astfel de stare şi avu nevoie de puţin timp pentru a-şi da seama despre ce era vorba. Era compasiune. Poate că Hazel Bannock era foarte umană sub aspectul ei atât de spilcuit. El nu mai credea în iubire. Rămăşiţele acestui sentiment le lăsase pe podeaua unui tribunal la un divorţ pe undeva. Totuşi, acest sentiment de compasiune semănă foarte mult cu celălalt sentiment, de îngrijorare.

„N-o să te porţi iar ca un dobitoc complet, Cross, nu-i aşa?” se întrebă el privind-o cum fuge spre elicopterul care aştepta în mijlocul curţii cu rotoarele învârtindu-se încet. Ea urcă rapid scara şi motorul maşinăriei dudui în timp ce elicopterul se ridică în aer şi viră către coastă. Îşi coborî botul şi dispăru rapid.

„N-ai răspuns la întrebare, Cross”, îi şopti vocea din el. Rânji fără umor şi îşi răspunse: „Nu! Dar ar fi interesant de aflat dacă femeia chiar mai are ceva uman în ea”.

Rogier cără tava pe care se afla cina domnului Jetson pe punte. Aşează farfuriile şi tacâmurile de argint de pe masa sprijinită de peretele pupei. Apoi rămase atent în timp ce Jetson îşi lua cina, fără să se aşeze, dar continuând să se plimbe în timp ce mesteca. Ochii lui scrutau mereu orizontul întunecat din faţă, după care reveneau asupra ecranului radarului. Un mic punct lucea pe ecran. Relevmentul era de 268 de grade. Distanţa indicată era de

3.8 mile marine.

— Cârmaci, fii foarte atent la vasul ăsta.

— Foarte bine, domnule Jeston.

— Ce părere ai despre asta, Stevens?

Cârmaciul privi chiorâş la orizont.

— Pare să fie un dhow arab. Sunt multe în apele astea, domnule. Se spune că folosesc vânturile prielnice pentru a traversa oceanul până în India. Fac asta de pe vremea lui Hristos – aşa se spune, cel puţin.

Rogier urmărise conversaţia celor doi fără să se dea de gol. Îşi întorsese privirea ca să privească pe geam la puntea babord a navei şi miji ochii pentru a studia suprafaţa gri ca de metal de puşcă, agitată, a mării dinspre est. Soarele care apunea se afla în spatele lor, dar avu nevoie de câteva momente pentru a identifica mica piramidă gri de pânză care, cu siguranţă, era vela navei unchiului Kamal. Chiar de la înălţimea punţii era vizibil că această navă urmează un curs paralel cu al lor. Apoi Rogier văzu vela îndepărtată strângându-se, iar dhow-ul se opri pentru scurt timp.

„Unchiul Kamal îşi lansează în sfârşit navele de atac”, îşi spuse el. Apoi vela se umplu din nou de vânt, nava schimbă direcţia şi se îndreptă spre sud. Începu să dispară în asfinţit până când nu o mai putură vedea deloc.

Jetson se întoarse din nou la ecranul radarului.

— Au schimbat cursul cu treizeci de grade înspre sud. Mă îndoiesc că înaintează cu mai multe de paisprezece noduri şi la viteza şi direcţia lor o să ne depăşească dinspre pupa cu douăzeci de mile mai încolo. Apoi îl privi pe Rogier. Mulţumesc ospătar, spuse Jetson. Poţi să strângi cina acum.

Rogier adună farfuriile şi le cără jos în camera de spălat vase. Când termină de spălat, îl strigă pe bucătar.

— Am terminat, Cookie. Pot să mă car acum?

Bucătarul stătea la masa lui mică de lângă cămară cu un pahar de vin de cristal şi o sticlă deschisă în faţa lui.

— De ce te grăbeşti, Rogier? Vino să bei un pahar din acest excelent Château Neuf cu mine.

— Nu în seara asta, Cookie. Sunt terminat. Abia pot să îmi ţin ochii deschişi.

Plecă rapid, înainte ca bucătarul să poată să mai obiecteze.

În cabina lui, le ceru iertare lui Allah şi Profetului.

— Acestea sunt măsuri disperate. Cer iertare că voi pierde rugăciunea de seară. După ce îţi voi fi îndeplinit chemarea la jihad, mă voi revanşa mâine-seară.

Apoi se îmbracă în hainele lui negre obişnuite şi urcă pe puntea de la pupa. Se sprijini de balustradă şi privi jetul de apă făcut de navă în urma sa. Nu putea vedea altceva în afara unduirilor negre dispărând în întuneric. Navele de urmărire erau proiectate pentru a sta cât mai jos în apă. Ascunse de crestele valurilor, nu vor fi descoperite de radarul *Delfinului*. În orice caz, aceasta nu era o navă de război, iar paza era mult mai relaxată. Din ce observase, toată atenţia lor era îndreptată spre ce aveau în faţă. Nu se aşteptau ca vreo altă ambarcaţiune să aibă viteza suficientă şi să se apropie de ei din spate. Totuşi, Rogier ştia că bărcile erau acolo. Unchiul Kamal îi transmisese prin emiţător ora 23 ca oră de contact. Acesta era momentul când majoritatea echipajului avea să se pregătească de culcare şi aveau să fie luaţi complet prin surprindere.

Rogier aşteptă o oră şi apoi încă una. La intervale regulate verifica ecranul luminos al ieftinului său ceas japonez de mână. *Delfinul* naviga cu toate luminile aprinse. Era luminat la fel puternic ca un parc de distracţii. Navele de atac puteau să îl vadă de la douăzeci de kilometri, dar el ştia că se află mult mai aproape, probabil în coada

Delfinului la doar câteva sute de metri. Mai erau doar câteva minute până la ora 23 şi ştia că Kamal avea să fie punctual. Rogier se holbă la siajul navei şi deodată văzu o mică luminiţă pe marea întunecată. Licări de trei ori dincolo de spuma făcută de navă. Rogier îşi îndreptă lanterna în acea direcţie şi o aprinse de trei ori ca răspuns. Apoi aşteptă nerăbdător. Navele lungi nu erau cu mult mai rapide ca *Delfinul*, aşa că trecură aproape zece minute până observă prima cală ca de rechin apărând din întunericul de la pupa. Pe măsură ce se apropia, desluşi siluetele echipajului ghemuindu-se sub pereţii navelor. Desigur, toţi erau îmbrăcaţi în negru, în locul cămăşilor *dishdasha* tradiţionale, iar feţele le erau acoperite de bucăţi de pânză neagră. Erau atenţi ca armele să nu li se vadă deasupra parapetelor. Celelalte două nave apărură şi ele din întuneric în spatele primei.

O singură siluetă se ridică la prora navei, când aceasta vira pentru a veni dinspre babordul *Delfinului* şi, apoi, lunga navă de atac ajunse în dreptul iahtului.

În ciuda materialului care îi acoperea faţa, Rogier recunoscu silueta înaltă şi subţire a unchiului Kamal Conducea acest atac personal. Rogier îndreptă lanterna Maglite în jos pentru a confirma că era gata să prindă frânghia la bord. Kamal se aplecă şi luă ceva de pe punte, apoi se ridică iarăşi având un mic pistol Lyle asemenea unei puşti în mână. Ridică patul armei la umăr şi ţinti spre locul unde se afla Rogier. Se auzi pocnetul amuţit al descărcării şi un mic nor de fum alb deveni vizibil. Rogier se aplecă atunci când frânghia albă şerpui în sus şi făcu o buclă deasupra capului lui. Micul cârlig de agăţare de la capătul frânghiei zăngăni pe puntea din spatele lui şi Rogier sări să prindă frânghia înainte ca aceasta să fie trasă peste bord. Făcu trei bucle cu frânghia în jurul stâlpului de ancorare de pe punte şi îl legă cu un nod

marinăresc. Îi făcu semn cu mâna unchiului său şi imediat unul dintre membrii echipajului, un bărbat scund, cu forţa şi agilitatea unei primate, se căţără pe frânghie şi ateriză în picioarele goale pe punte lângă Rogier. Legată în jurul taliei sale se afla o frânghie mai groasă care putea susţine câţiva oameni. Ceilalţi atacatori urcară rapid unul după altul. Unul dintre ei îi dădu lui Rogier un pistol Tokarev în toc şi i-l fixă la talie, sub hanorac. Cinci dintre ei fuseseră deja însărcinaţi să securizeze puntea. La un singur cuvânt al lui Rogier se auzi zgomotul piedicilor în timp ce fiecare om îşi încărca arma automată de asalt pe care o avea cu el. Îl urmară pe culoar.

Când Rogier intră pe culoarul angajaţilor care ducea pe puntea superioară dădu nas în nas cu bucătarul care cobora. Acesta se holbă la el şi la oamenii înarmaţi care îl urmau incapabil să înţeleagă ceva, apoi deschise gura pentru a ţipa. Rogier îl izbi în tâmplă cu patul pistolului şi auzi cum îi crapă osul craniului. Bucătarul căzu la pământ fără să mai scoată vreun sunet. Rogier se aplecă deasupra corpului inert şi cu alte trei lovituri îi zdrobi zona din spate a capului, asigurându-se că e mort. Apoi sări peste cadavru şi continuă să urce. La

Intrarea pe punte se opri pentru a le permite oamenilor din spatele lui să se regrupeze. Apoi păşi pe punte. Jetson stătea lângă panoul cu aparate şi discuta ceva cu cârmaciul. Operatorul radio se afla în cabina lui din spatele punţii. Era întins pe spate în scaunul lui rotativ fiind atent la romanul broşat pe care îl citea. Dar dacă sesiza ce se întâmplă, ar fi avut nevoie de doar o secundă pentru a apăsa butonul roşu de alarmă de pe panoul de lângă el. Aceasta ar fi declanşat o serie de măsuri electronice prin care s-ar fi pornit alarma navei şi prin care s-ar fi transmis o cerere de ajutor prin radio recepţionată

de toate staţiile de la Perth la Capetown şi din Mauritius la Bombay. Rogier ţinu Tokarevul ascuns la spate în timp ce se apropia de cabină.

— Hei, Tim.

Îi zâmbi operatorului care îşi ridică privirea din carte.

— Rogier, ce naiba faci aici? Ştii că n-ai voie să te apropii de cabină.

Rogier arată un punct peste umărul lui.

— De ce clipeşte lumina aia roşie? întrebă el şi Tim se roti rapid cu scaunul.

— Ce lumină roşie? întrebă el, iar Rogier scoase pistolul de la spate şi îl împuşcă în locul în care prima vertebră cervicală se unea cu craniul.

Glonţul îi ieşi printre ochi într-o împroşcătură colorată de sânge şi de materie cerebrală care se împrăştie pe panoul radio. Tim se rostogoli din scaun şi alunecă sub birou. Rogier se întoarse rapid şi văzu că oamenii săi îi ameninţau deja cu pistoalele pe Jetson şi pe cârmaci.

— Ce Dumnezeu, Moreau. L-ai ucis pe acel om…

Vocea lui Jetson tremura de şoc şi de indignare. Porni înspre Rogier. Rogier îşi ridică pistolul şi îl împuşcă în mijlocul pieptului. Jetson strânse rana cu ambele mâini şi rămase în picioare legănându-se uşor.

— Eşti nebun? şopti el, dând din cap fără să creadă că ce se întâmplă este real.

„Trebuie să omori ofiţerii imediat. Ei vor fi cei care vor organiza rezistenţa. „Aşa îi ordonase bunicul său, aşa că Rogier îl mai împuşcă de două ori pe Jetson în piept şi apoi privi cu interes profesional cum

tima se clătina păşind înapoi spre panoul de control după care se abuşi grămadă.

„Capturaţi echipajul. Pot fi folosiţi mai târziu ca monedă de schimb”, ordonase bunicul său. Rogier dădu

din cap înspre oamenii lui şi eşti a îi prinseră braţele cârmaciului la spate şi îi legară încheieturile un cablu de nailon de mare rezistenţă. Rogier trecu de cârmaciul: ut inofensiv şi ajungând la panoul de control al iahtului puse >ziţia motoarelor pe „stop”. Vibraţia motoarelor prin puntea de b el încetă şi simţi subtila schimbare în mişcare când *Delfinul lubăreţ* opri din înaintare.

— Stai jos, îi spuse Rogier cârmaciului. Nu te mişca până nu ţi se une.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Rogier… imploră cârmaciul, dar Dgier îi împinse pistolul în coaste şi cu braţele încă legate la spate rmaciul se aruncă pe punte şi ateriză în balta de sânge a lui Jetson.

Sângele i se îmbibă în pantaloni.

Rogier îşi lăsă unul dintre oameni de pază şi îi conduse pe ceilalţi acatori spre puntea inferioară. Se opri în faţa uşii de la apartamentul pitanului. Ca ospătar pe navă, avea cheia de acces la orice cabină re nu era încuiată de două ori. Rogier îi dusese cafeaua lui Franklin fiecare zi la ora 6, aşa că ştia din experienţă că acesta nu îşi încuia ciodată uşa cu ambele încuietori. Uşa se deschise uşor şi Rogier păşi sufrageria apartamentului. Aprinse lampa de pe birou şi văzu că a de la dormitor era puţin deschisă. Se auzeau puternice sforăituri n camera de vizavi. Traversă sufrageria şi privi la patul din dormitor, anklin era întins pe spate, deasupra păturilor. Purta doar o pereche: boxeri. Burdihanul îi era proeminent, palid şi acoperit de păr gri câlcit. Gura îi era larg deschisă şi sforăiturile îi ieşeau din gât cu gularitatea unui fierăstrău în funcţiune. Rogier se apropie de el şi îi zise ţeava Tokarevului la un centimetru de ureche. Trase un singur c. Franklin se înecă zgomotos şi se întrerupse la jumătatea expiraţiei, în după aceea nu mai scoase niciun sunet şi nu mai mişcă. Rogier îi mai trase un foc în cap. Apoi încărcă

pistolul cu gloanţe şi îşi conduse oamenii afară din cabină spre salonul principal.

Unchiul Kamal veni să îl îmbrăţişeze de îndată ce intră.

— Fie ca Allah să te ţină la pieptul lui. Ai ineptuit munca Domnului astăzi, Adam.

Făcu un gest pentru a indica şirul de prizonieri aşezaţi pe punte cu mâinile prinse la spate.

— Ăştia sunt toţi? Lipseşte vreunul?

Rogier numără rapid capetele ofiţerilor îngenuncheaţi.

— Da, sunt toţi aici. Căpitanul, primul ofiţer, bucătarul şi operatorul radio sunt în ghearele crude ale lui Iblis, diavolul, acolo unde le e locul. Celălalt membru al echipajului care mai lipseşte este cârmaciul care este păzit pe punte. Arătă spre Georgie Porgie, comisarul de bord al navei. Ţineţi-l pe ăsta aici, ordonă el, mă voi ocupa de el mai târziu. Apoi vorbi despre cei doi ofiţeri inferiori şi despre inginerul-şef. Ăştia sunt ofiţeri. Duceţi-i la pupa şi împuşcaţi-i. Aruncaţi cadavrele peste bord. Vorbea în arabă aşa că victimele lui nu erau în măsură să afle ce soartă le fusese hotărâtă şi ordinul fu executat şi ofiţerii ridicaţi în picioare şi duşi pe punte. Rogier aşteptă a doua rundă de focuri de armă pentru a continua. Ăştia sunt toţi necredincioşii de la bord, cu excepţia fetei. Ea încă doarme la ea în cabină. Zâmbi sumbru amintindu-şi cât de extenuată o lăsase pe Cayla, total epuizată de experienţa lui în copulaţie. Mă duc să o iau. Între timp, unchiule Kamal, trebuie să urci pe punte şi să pregăteşti nava.

Cayla nu era sigură ce anume o trezise. Se gândea că trebuie să fi auzit ceva. Se ridică somnoroasă pe patul răvăşit şi ascultă cu capul într-o parte. Sunetul nu se repeta, dar altceva se schimbase. Somnul îi încetinea mintea aşa că mai avu nevoie de câteva secunde pentru a

realiza că motoarele navei se opriseră şi că ea se rostogolea greoi din cauza tangajului.

— Ce ciudat. Nu era îngrijorată. Nu se poate să fi ajuns deja în port.

Apoi îşi dădu seama că vezica plină îi provoca disconfort. Îşi săltă picioarele peste marginea patului şi se ridică în picioare. Se obişnui cu mişcarea ciudată a iahtului şi merse legănându-se spre baie. Se cocoţă pe veceu şi oftă de uşurare când îşi goli vezica. Se ridică şi porni înapoi spre pat. Lumina lunii trecea prin hubloul cu vedere spre puntea şi piscina privată a proprietarului. Era trează acum şi se opri la hublou pentru a privi cerul înstelat şi marea întunecată. Nu era siaj în urma navei şi îşi dădu seama că prima ei impresie fusese corectă. *Delfinul* se oprise. Se gândi că ar trebui să sune cabina de comandă şi să afle de la ofiţerul de cart ce se întâmplă, dar în acel moment o umbră trecu prin faţa hubloului şi îşi dădu seama că cineva se afla pe puntea privată. Se înfurie imediat. Zona era strict interzisă membrilor echipajului. Ea şi mama ei o foloseau ca să facă baie sau plajă goale. Acum avea cu siguranţă să sune cabina de comandă şi să ceară pedepsirea intrusului. Dar înainte să se întoarcă o altă siluetă îi apăru în faţa ochilor. Era îmbrăcat în haine închise la culoare şi purta un şal arab negru în jurul capului pentru a-i acoperi faţa, lăsând doar ochii la vedere. Aceştia străluciră când se întoarse spre ea. Se opri în faţa hubloului şi se uită înăuntru. Se dădu înapoi speriată. Omul îşi lipi faţa de sticlă şi ridică o mână deasupra ochilor pentru a vedea şi ea îşi dădu seama că lumina lunii nu era suficientă pentru ca el să poată vedea în camera întunecată. Comportamentul lui era şiret, dar în acelaşi timp ameninţător. Îşi ţinu respiraţia şi rămase împietrită de groază. Părea că el o privea drept în ochi, dar după câteva secunde se retrase din faţa hubloului. Observă că

avea o armă automată atârnată pe umăr şi o mare spaimă o cuprinse. Individul dispăru rapid din raza ei vizuală, dar fu urmat imediat de alte trei siluete întunecate care trecură rapid şi în tăcere prin faţa hubloului. Toţi aveau arme automate.

Acum îşi dădea seama că zgomotul armelor de foc o trezise. Avea nevoie de ajutor. Era îngrozită şi tremura. Fugi înapoi în cabină şi înşfacă telefonul prin satelit de pe noptieră. Tastă numărul cabinei de comandă frenetic. Nu primi niciun răspuns, dar lăsă telefonul să sune în timp ce se gândea ce să facă mai întâi. Mai era doar o persoană la care putea apela. Formă numărul privat al mamei ei. Vocea înregistrată a lui Hazel o rugă să lase un mesaj. Închise şi sună din nou, dar cu acelaşi rezultat.

— Oh, mămicoî Mămico! Trebuie să mă ajuţi.

Scânci şi începu să compună un mesaj pe mobil, cu degetele mari zburându-i pe butoanele telefonului.

„Se întâmplă lucruri îngrozitoare. Bărbaţi străini înarmaţi…”

Se opri în mijlocul propoziţiei. Era cineva la uşa cabinei. Acea persoană deschidea uşa cu o cheie de acces. Apăsă butonul de trimitere a mesajului, aruncă aparatul în sertarul noptierei şi îl trânti. Din aproape aceeaşi mişcare sări din pat. Se grăbi spre uşă şi se aruncă cu toată greutatea pe ea chiar când începuse să se deschidă.

— Pleacă. Pleacă de aici, oricine ai fi, ţipă ea isteric. Lasă-mă în pace!

— Cayla! Sunt eu, Rogier! Lasă-mă să intru, Gayla. Este în regulă. Totul o să fie bine.

— Rogier! Oh, Doamne ajută. Chiar tu eşti? Smuci uşa şi un moment se holbă la el fără să creadă, cu faţa palidă şi cu ochii deschişi şi apoi începu să plângă uşurată. Rogier! Oh, Rogier!

Se aruncă la pieptul lui şi se agăţă de el cu puterea

disperării. O ţinu cu un singur braţ şi îi mângâie părul cu cealaltă.

— Nu îţi fie frică. Totul va fi bine.

Ea scutură sălbatic din cap şi bolborosi.

— Nu! Nu înţelegi. Sunt oameni la bord. Unul s-a uitat în cabină. Mai erau şi alţii cu el! Bărbaţi! Bărbaţi îngrozitori. Toţi aveau arme. Şi am auzit împuşcături…

— Ascultă-mă, draga mea. Totul va fi bine. Îţi voi explica mai târziu. Dar nimeni nu o să-ţi facă rău. Trebuie să fii curajoasă. Vreau să te îmbraci. Trebuie să plecăm de aici. Îmbracă-te călduros, Cayla. Ia-ţi haina impermeabilă. O să fie frig afară. Se întinse peste umărul ei şi aprinse lumina din cabină. Trebuie să te grăbeşti, Cayla.

— Unde mergem, Rogier? Se trase înapoi şi îi privi faţa. Apoi ochii îi coborâră spre pieptul lui. Sângerezi, Rogier. Eşti plin de sânge.

— Fă doar cum îţi spun, la naiba. Nu avem mult timp. Îmbracă-te.

Îi luă mâna şi o conduse cu forţa spre dulapul ei spaţios de haine.

O împinse prin uşă. Rafturile de ambele părţi erau pline cu îmbrăcăminte şi multe fuste şi pantalonii erau aruncate neglijent pe canapele şi pe scaune şi chiar pe jos într-o debandadă totală. Pe măsuţa ei de machiaj se aflau zeci de cutiuţe şi de borcane, sticle de parfumuri şi creme, multe dintre ele fără capacele puse.

— Mă răneşti, protestă ea. Dă-mi drumul la braţ.

El ignoră această cerere, ridicând o pereche de blugi de catifea de culoare roz căpşună şi împingându-i în braţele ei.

— Uite, puneţi-i pe ăştia. Grăbeşte-te!

Dar ea îngheţă holbându-se la pistolul pe care el îl purta în toc.

— Asta e un pistol! De unde îl ai, Rogier? Nu înţeleg.

Eşti plin de sânge, dar nu e al tău, aşa-i? Şi ai un pistol. Începu să se îndepărteze de el. Cine eşti? Ce eşti? Spune-mi măcar atât.

— Nu vreau să îţi fac rău, Cayla, dar trebuie să faci întocmai cum îţi spun.

Ea dădu din cap cu violenţă.

— Nu! Lasă-mă în pace. Nu poţi să-mi faci una ca asta.

O prinse de încheietură şi îi suci mâna la spate. Apoi începu să i-o ridice încet în sus. Ţipetele de sfidare se transformară în scâncituri de agonie, dar el continuă să îi ridice mâna până când ea ajunse să stea în vârful picioarelor. Ţipetele ei deveniră mai zgomotoase şi mai ascuţite, până când cedă.

— Opreşte-te, te rog, opreşte-te, Rogier, bolborosi ea. O să fac orice vrei, numai să nu îmi mai faci rău.

Era mulţumit de cât de puţin era nevoie să o facă să cedeze. Fuseseră alţii care muriseră opunându-i-se. În felul acesta economisea mult timp şi efort. Ea se îmbrăcă fără să îi mai privească faţa, cu capul aplecat şi scăpând câte un suspin printre buze. Când termină, o luă de cot şi o conduse în dormitor.

— Unde îţi este telefonul mobil, Cayla? întrebă el.

Ea dădu din cap ursuz, dar nu putu să nu privească în direcţia sertarului de la noptieră.

— Îţi mulţumesc.

Rogier forţă sertarul şi luă telefonul. Deschise lista de mesaje trimise şi citi cu voce tare textul pe care ea i-l trimisese mamei ei cu câteva minute mai devreme: „Se întâmplă lucruri îngrozitoare. Bărbaţi străini înarmaţi…”

— Îmi doream să nu fi făcut asta, Cayla. Doar ţi-ai înrăutăţit situaţia, spuse el pe un ton calm, şi apoi o mai lovi încă o dată peste faţă făcându-i capul să zboare într-o parte şi apoi o trânti la podea. Fără alte trucuri, te rog. Nu

îmi place să te pedepsesc, dar o voi face dacă mă forţezi.

Deschise carcasa aparatului şi scoase cartelasim din locul ei, o vârî în buzunarul hanoracului şi apoi îl închise cu fermoarul. Aruncă telefonul într-o parte. Se aplecă şi o apucă iar de cot ridicând-o în picioare. Ţinând-o de mână, o scoase din cabină pe culoar şi porniră spre salonul principal. Ei i se tăie respiraţia şi se retrase din strânsoarea lui Rogier când văzu echipajul ghemuit pe punte cu mâinile legate şi pe oamenii mascaţi care stăteau deasupra lor cu puştile încărcate.

El îi scutură braţul cu duritate.

— Termină cu prostiile!

O conduse spre capătul îndepărtat al salonului şi o forţă să se aşeze. Apoi îi făcu semn unuia dintre mascaţi să vină la el. Cayla privi încremenită văzându-l discutând cu bărbatul în arabă.

— Nu vreau ca această femeie să păţească ceva. E mai preţioasă decât viaţa ta de doi bani. Înţelegi ce îţi spun?

— Înţeleg, stăpâne.

Omul îşi atinse pieptul într-un gest de respect.

— De ce vorbeşti în limba asta, Rogier? Cine eşti? Cine sunt oamenii ăştia? Unde este căpitanul Franklin? Vreau să vorbesc cu el, îl imploră Cayla.

— Asta va fi dificil de aranjat. Căpitanul are două gloanţe în creier. Bătu pistolul de la brâu. Destul cu întrebările. Aşteaptă aici în linişte. Mă voi întoarce mai târziu. Cred că începi să înveţi că trebuie să fii complet supusă.

Când Rogier păşi pe punte, îl găsi pe unchiul său la cârmă. Kamal era un navigator abil care îşi petrecuse viaţa pe oceane, pe tot felul de nave – de la dhow-uri minuscule la petroliere uriaşe. Rogier privi busola din faţa lui şi văzu că *Delfinul* se afla pe traseul opus celui fixat de Franklin.

Se întorceau pe unde veniseră. Se duse spre marginea cabinei şi privi în spate. Cele trei bărci de atac erau remorcate în spatele lor, ceea ce explica de ce mergeau cu viteză redusă. Kamal era atent să nu le scufunde în jetul lăsat în urmă de *Delfin*. Rogier se apropie să stea lângă unchiul lui.

— Ai contactat dhow-ul?

Kamal îşi feri ochii de fumul care urca în spirale dinspre ţigara lui rulată cu tutun turcesc între buze.

— Nu încă, dar în curând! spuse el.

— Fata a reuşit să îi trimită un mesaj mamei ei. Întreaga marină şi aviaţie americană ne vor căuta la prima geană de lumină. Mama fetei este foarte influentă.

— Ne vom ocupa înainte să răsară soarele, îl asigură Kamal, apoi zâmbi şi arătă spre ceva dincolo de parapeţii navei.

La orizont, în faţa lui, ţâşni deodată flacăra roşie a unui rachete de semnalizare, reflecţia ei roşiatică dansând pe crestele valurilor. Uite-o, spuse el cu satisfacţie.

Cele două nave se apropiară rapid şi când erau doar la câteva sute de metri distanţă, Kamal reduse acceleraţia şi aşeză *Delfinul* pe direcţia vântului şi a apei, formând un sparge-val pentru dhow. Antica navă se apropie în partea de sub vânt a *Delfinului* şi frânghii de acostare fură aruncate oamenilor de pe punte. Odată ce nava fu bine acostată, prizonierii fură transferaţi pe ea şi coborâţi în cala din faţă. Doar Cayla.

luptându-se şi plângând, ajunse în cabina lui Kamal din fundul navei, unde fu închisă cu un paznic la uşă.

Lucrând rapid, un grup de marinari arabi deschiseră trapa calei de la pupa. Din cală ridicară cu vinciul cinci paleţi pe puntea *Delfinului*. Odată aflate la bord, acoperitoarele groase din pânză fură date la o parte pentru a scoate la iveală câteva zeci de pachete mari pe fiecare

paiet. Acestea erau înfăşurate în acoperitoare de plastic galben deschise şi pictate cu litere chinezeşti negre. Fu nevoie de trei oameni pentru a manevra fiecare paiet sub punte. Muncitorii lucrau cu atenţie, tratând încărcătura cu respectul cuvenit. Fiecare ladă avea treizeci de kilograme de explozibil plastic Semtex H.

— Grăbiţi-vă! ţipă Rogier la ei. Detonatoarele nu au fost activate. Sunteţi în siguranţă.

El şi Kamal îi urmară pe oameni sub punte, în calele *Delfinului* şi supravegheară montarea lăzilor galbene pe întreaga lungime a chilei de sub camera motoarelor. Rogier îl lăsă pe Kamal să fixeze încărcăturile şi să armeze dispozitivul de detonare şi urcă în biroul comisarului de bord. Georgie Porgie era aşezat pe punte cu un paznic lângă el.

— Dezleagă-l! îi ordonă Rogier pazniculuі, care cu obedienţă fixă vârful baionetei puştii lui între încheieturile lui Georgie şi tăie cablul de nailon.

Lama îi ciupi puţin din braţul dolofan.

— Bruta m-a tăiat, se smiorcăi Georgie. Uite! Sângerez!

— Deschide seiful! Rogier îi ignoră lamentările şi Georgie Porgie începu să protesteze şi mai vehement. Rogier îşi scoase pistolul din toc şi îl împuşcă în picior. Glonţul îi zdrobi rotula. Comisarul de bord guiţă ascuţit. Deschide seiful, repetă Rogier şi îşi îndreptă Tokarevul spre celălalt picior.

— Nu mă împuşca din nou, se plânse Georgie şi se târî spre seiful de oţel aşezat pe peretele din spatele biroului.

Îşi ţâra piciorul în spatele lui, lăsând o dâră de sânge pe podea. Gemând de durere, Georgie roti cadranul lacătului în sus şi în jos. Se auzi un clinchet şi apoi întoarse mânerul de închidere. Uşa se deschise.

— Îţi mulţumesc! spuse Rogier împuşcându-l în cap.

Georgie Porgie fu azvârlit în faţă şi piciorul încă sănătos începu să-i zvâcnească spasmodic pe podea. La un semn din cap al lui Rogier paznicul apucă piciorul înainte să se oprească din zvâcnit şi trase cadavrul lui Georgie într-o parte. Rogier îngenunche în faţa seifului deschis şi se uită rapid prin documente.

Aruncă documentele legale ale navei, printre care şi taxele de încărcare sau certificatul de înregistrare din Insula Cayman. Dar luă teancul gros de paşapoarte ale echipajului. Bunicul său avea să întrebuinţeze cu folos aceste cărticele verzi americane şi europene maro. Sub birou se afla o geantă diplomat din pânză pe care o observase de fiecare dată când intrase în biroul comisarului. Băgă paşapoartele în această geantă. Mai erau şi aproape cincizeci de mii de dolari americani în bancnote de valori diferite; fără să îi numere îi puse alături de paşapoarte. Pe poliţa de oţel de sub bani erau cinci cutii albastre de bijuterii. Pe capacul primei dintre ele pe care o ridică era scris cu aur „Grafi. Londra”. Deschise capacul. Diamantele care alcătuiau masivul colier aşezat pe căptuşeala din satin alb erau la fel de mari ca ouăle de prepeliţă şi strălucitoare ca razele de soare reflectându-se într-un izvor de munte. Rogier ştia că aparţinuseră cândva moştenitoarei americane a averii familiei Woolworth. De asta era într-adevăr interesat.

— Îţi mulţumesc, doamnă Hazel Bannock, spuse el zâmbind. Totuşi, mă îndoiesc că Florilor Islamului li se va părea potrivit să vă trimită o chitanţă oficială. Ştia ce conţineau celelalte cutii de bijuterii, aşa că nu îşi pierdu timpul deschizându-le, ci le aruncă pe toate în geantă. Făcu un semn din cap paznicului arab şi urcară pe punte folosind culoarul angajaţilor deplasându-se în pas alert. Unchiul lui, Kamal, îl aştepta lângă balustradă. Rogier îi

dădu servieta. Ai mare grijă de asta, onorabil unchi.

— Unde mergi? întrebă Kamal văzându-l întorcându-se spre culoar.

— Mai e un lucru de făcut înainte să plecăm.

— Ai foarte puţin timp. Bombele explodează într-o oră şi patruzeci şi cinci de minute, îl avertiză Kamal.

— Destul timp, răspunse Rogier.

Se aplecă peste balustradă şi fluieră ascuţit. Trei dintre oamenii săi, cărora le dăduse o anume sarcină, se uitară în sus la el. Fiecare dintre ei ducea o cutie pentru cărat special construită, pe care Rogier îl rugase pe bunicul lui să i le trimită. Le făcu semn oamenilor şi aceştia se apropiară de *Delfin* cu cutiile lor. Rogier îi conduse spre camera părăsită a Caylei. Ajunse rapid în cabina principală şi se opri în faţa tabloului mare în ulei semnat de Gauguin. Ca întotdeauna, găsea culorile aprinse ca fiind plăcute, dar prezentarea femeilor dezgolite îi jignea pioşenia. Cu toate acestea, coborî tabloul din cârligele care îl susţineau şi îl aşeză cu faţa pe pat. Adusese cu el un cuţit de falţuit special pentru asta şi folosi lama pentru a desprinde tabloul de rama lui cu frunze aurii. Dădu rama la o parte şi lăsă tabloul cu faţa pe pat. Se grăbi spre camera privată de masă a proprietarului, luă nuferii lui Monet de pe peretele din faţa lui şi aşeză tabloul pe masa de bucătărie pentru a-i îndepărta rama. Pe măsură ce lucra, se gândea la faptul că în anul precedent un tablou similar se vânduse la licitaţie cu preţul de 98, 5 milioane de lire sterline. Apoi se duse la *Râul din Arles* al lui Van Gogh care atârna pe peretele lateral. Îl coborî şi îl aşeză lângă Monet. Desprinse rama şi pierdu câteva momente admirând cele două capodopere. Bunicul lui nu era un cunoscător al artelor, dar când Rogier îi va spune valoarea acestor trei lucrări avea să fie uluit, dar şi încântat de valoroasa pradă de război. În tot

acest timp, oamenii cu lăzile îl asistaseră cu priviri complet uimite.

Fiecare cutie fusese făcută pentru dimensiunea precisă a tabloului respectiv. Rogier descărnase dimensiunile dintr-un catalog de artă de pe internet. Împachetă Gauguinul într-o cutie şi spre uşurarea lui văzu că tâmplarii bunicului lui făcuseră o treabă bună, întrucât pânza încăpea perfect. Şi celelalte două tablouri se potriviră foarte bine în compartimentele lor. Le închise pe toate trei şi ordonă oamenilor să le ducă pe puntea principală. Când ajunse şi Rogier, Kamal era în culmea îngrijorării.

— Ce ţi-a luat atâta timp, Adam? Nu putem să oprim sau să resetăm cronometrul de pe detonator. Trebuie să ne grăbim!

Alunecară în dhow şi când Kamal dădu ordinul de plecare, Rogier supraveghea depozitarea celor trei cutii în cala din faţă. Kamal puse nava pe o traiectorie estică şi aceasta porni cu cea mai mare viteză. Rogier stătea cu unchiul său lângă cârma masivă şi se holba înapoi peste pupa.

— E păcat că nu putem să luăm şi vasul, nu doar fata. Valorează enorm, murmură Rogier.

— Care este valoarea a cincizeci de ani într-o închisoare americană? întrebă Kamal. Doar atât ai primi dacă ai fi atât de prost să încerci să păstrezi şi vasul. Se uită la ceasul de pe mână. Mai avem şapte minute, rosti el.

Când sosi momentul, se auzi o explozie teribilă şi cerul nopţii se lumină de parcă răsărise soarele. Câteva secunde mai târziu valul de şoc de la explozie trecu peste dhow, făcând să vibreze pânza velei şi afectându-i serios timpanul lui Rogier preţ de câteva secunde. Durerile de urechi fuseseră puternice. Apoi strălucirea uriaşei explozii dispăru treptat şi întunericul se lăsă din nou.

— Să încerce necredincioasa să găsească acum iahtul, spuse Kamal cu satisfacţie.

— Câte zile de navigat avem până la Ras el Mandeb? întrebă Rogier. Şase, nu?

— Mai mult, spuse Kamal. Nu putem fixa o rută directă. Trebuie să ne apropiem bine de coasta kenyană şi să ne amestecăm printre vasele de pescuit.

Zăpada groasă de pe pista de aterizare a aeroportului Farnborough din Anglia o făcuse să întârzie treizeci şi şase de ore, aşa că lui Hazel îi luase aproape patru zile pentru a se întoarce în State din Abu Zara, dar nici măcar atunci nu se îndreptă spre casa ei principală din Houston. Venise direct la Washington DC.

Henry Bannock avusese un apartament mare, de modă veche, pe East Capitol Street cu vedere la parcul Lincoln. Nu era cea mai curată zonă a oraşului, dar lui Henry îi plăcea să se afle aproape de scaunul puterii de fiecare dată când Senatul era în sesiune. Din aceleaşi motive păstrase Hazel apartamentul şi după moartea lui, dar îl renovase în întregime. Era poziţia ideală din care să poată lansa un atac asupra Administraţiei. De când venise, îl bruscase şi îl bătuse la cap pe senatorul Reynolds din Texas şi îi contactase pe unii membri sus-puşi ai Casei Albe. Deja i se acordase o scurtă întrevedere cu preşedintele, care îi promisese că se va interesa personal de căutarea *Delfinului* şi de fiica ei. Bannock Oil contribuise masiv la fondurile campaniei lui electorale. În ciuda convingerilor ei de stânga, Hazel credea că e întotdeauna mai bine să pariezi pe doi cai diferiţi, aşa că făcuse donaţii atât republicanilor, cât şi democraţilor, pentru situaţii neprevăzute cum era cea de faţă, iar acum Hazel cerea înapoi această favoare.

Colonelul din Forţele Aeriene, Peter Roberts, membru al personalului prezidenţial, fu însărcinat neoficial

să fie ofiţerul ei de legătură în timpul crizei şi chiar Hazel trebuia să recunoască serviciile de nepreţuit pe care acesta i le oferise în diferite situaţii.

Deja un satelit militar de observaţie fusese deviat de la traseul obişnuit pentru a efectua două misiuni de recunoaştere, survolând zona unde fusese contactat *Delfinul* ultima oară, la înălţimi de 47, 5 kilometri şi 39, 8 kilometri şi la viteze pe orbită de până la 7.000 de mph. Din păcate, nu reuşise să găsească nimic. Erau trei vase mari de transport în zonă şi o mulţime de nave mici, dar niciuna care ar fi putut să fie *Delfinul*.

Pe lângă asta, nava *USS Manila Bay*, un distrugător dotat cu rachete, fusese direcţionată spre sud la ordinele preşedintelui de la locul obişnuit de patrulare din Golful Aden, pe coasta Yemenului.

Totuşi, nava avea de parcurs peste 1800 de kilometri şi nu ajunsese încă în zona indicată.

Colonelul Roberts contactase de urgenţă toate ambasadele americane din Orientul Mijlociu şi de pe continentul african. Folosindu-se de autorizaţia preşedintelui, începuse negocieri delicate cu toate guvernele, atât cu cele prietene, cât şi cu cele potrivnice politicii Washingtonului. Niciunul nu îi oferise motive de încurajare. În afară de mesajul trunchiat al Caylei nu mai era nicio altă urmă a ei sau a *Delfinului*. Zilele treceau şi Hazel Bannock se apropia de capătul răbdării. Telefonul de pe biroul ei din East Capitol Street sună. Stătuse în preajma lui şi sări spre el înainte să poată suna a doua oară.

— Bannock, spuse. Cine este la telefon?

— Peter Roberts, doamnă Bannock.

Nu îl lăsă să continue, întrerupându-l brusc.

— Bună dimineaţa, colonele. Aveţi veşti pentru mine?

— Da, am veşti.

Tonul vocii lui o făcu să inspire adânc. Nu era încurajator.

— Au găsit *Delfinul*? întrebă ea, dar el evită întrebarea.

— Aş prefera să nu vorbim pe această legătură. Aş vrea să vin să vă văd imediat, doamnă Bannock.

— În cât timp ajungeţi aici? întrebă ea.

— Traficul este îngrozitor în dimineaţa asta, dar aş putea să ajung în douăzeci de minute sau mai puţin.

Ea închise telefonul şi apoi sună recepţionerul din hol.

— Îl aştept pe colonelul Roberts. Îl ştiţi. A fost aici de multe ori în ultimele zile. Trimiteţi-l sus imediat ce ajunge.

Roberts avu nevoie de douăzeci şi trei de minute să ajungă şi ea deschise uşa la primul ţârâit al soneriei.

— Intraţi, domnule colonel.

Îi studia faţa, încercând să îşi dea seama ce îi pregătise el înainte chiar să vorbească. Omul îi dădu haina servitoarei mexicane şi o urmă pe Hazel în sufragerie, unde ea îl asalta, nemaifiind capabilă să se controleze.

— Ce aveţi să îmi spuneţi?

— Ştiţi că Marina Americană a trimis un distrugător la ultima poziţie cunoscută a *Delfinului*. A ajuns acolo acum câteva ore.

Ea îl prinse de mânecă.

— Vă rog nu mă mai ţineţi în suspans, domnule colonel. Ce au găsit? El făcu un gest ruşinat şi îşi trecu mâna peste părul cenuşiu ca oţelul.

— Doar o zonă plină de rămăşiţele unui naufragiu.

Ea se holba la el. Expresia îi era goală.

— Aşa? zise ea într-un final. Şi ce ne spune asta? De unde ştim că are vreo legătură cu fiica mea, cu iahtul meu?

— Se afla şi o vestă de salvare printre rămăşiţe. Era de pe iahtul dumneavoastră. Numele era trecut pe ea.

— Asta nu dovedeşte nimic, spuse ea, şi apoi văzu expresia plină de milă a colonelului.

— Vasului *Manila Bay* i s-a ordonat să se întoarcă la poziţia obişnuită de patrulare.

— Nu! exclamă ea, vocea crescându-i vertiginos. Nu! Refuz să cred. Nu au cum să renunţe la căutare.

— Doamnă Bannock, au căutat zona cu nave, avioane şi sateliţi. *Delfinul* este un vas mare. Nu avea cum să fie ratat, dacă se afla la suprafaţă.

— Credeţi că s-a scufundat, întrebă ea, cu fiica mea la bord? Că a murit Cayla mea? Asta spuneţi? Atunci cum explicaţi mesajul Caylei în care îmi scrie că sunt oameni străini înarmaţi la bord?

— Cu tot respectul, doamnă Bannock, sunteţi singura care a primit mesajul. Şi avem dovezile resturilor plutitoare, spuse el cu blândeţe. Cred că ar trebui să facem un anunţ în faţa presei că *Delfinul* a dispărut…

— Nu! îl întrerupse ea. Asta ar însemna să accept că a murit Cayla! Se duse la geam şi privi spre parc, încercând să-şi recapete stăpânirea de sine. Apoi se întoarse din nou către el. Fiica mea este încă în viaţă, spuse ea cu fermitate. Ştiu asta cu instinctul unei mame. Puiul meu este în viaţă!

— Toţi sperăm să fie aşa, dar cu fiecare zi care trece, speranţa începe să dispară.

— Nu renunţ! strigă ea. Nici ei nu ar trebui s-o facă.

— Nu, desigur că nu. Totuşi, trebuie să ne gândim şi la alte posibilităţi.

— Cum ar fi?

Era furioasă şi înspăimântată.

— Acea parte a Oceanului Indian este cunoscută pentru activitatea seismică intensă. S-au înregistrat un număr mare de tsunami-uri în ultima perioadă…

Ea îl întrerupse din nou.

— Tsunami. Credeţi că *Delfinul* a fost scufundat de un tsunami? Credeţi că fiica mea s-a înecat?

— Credeţi-mă, doamnă Bannock, toţi vă compătimim în situaţia…

Ea îşi smuci mâna vehement.

— Nu am nevoie de compasiunea voastră blestemată. Vreau să îmi găsesc fiica.

Hazel stătea singură în frumosul dormitor din apartamentul ei grandios, privind pe geam cel mai puternic oraş din lume, şi era cu adevărat singură, aşa cum nu mai fusese niciodată până atunci în viaţa ei. Dezolarea o cuprindea la intervale regulate. De fiecare dată avea nevoie deşi mai mult timp pentru a reveni la suprafaţă. Era înecată de propria singurătate. Nici măcar cel mai puternic om din lume nu era în stare să o ajute. Nu mai era nimeni. Se gândi cu tristeţe la această realitate.

„Poate că mai e o soluţie”, gândi totuşi ea. Văzu o minusculă rază de speranţă în întunericul sufocant. Îşi aminti vocea bărbatului şi ultimul lucru pe care i-l spusese: „Dacă aveţi nevoie de mine, un singur cuvânt este suficient”. Mândria i se ridică în gât aproape sufocând-o.

Îl numise ticălos arogant şi desigur că asta şi era. Un ticălos dur, crud şi arogant.

„Exact genul de om de care am nevoie acum”, îşi spuse ea. Rezistă mândriei şi se întinse după telefon. O sună pe Agatha în Houston.

— Aţi aflat ceva, doamnă Bannock?

Agatha o iubea pe Cayla la fel de mult ca ea.

— Da, au găsit urme din *Delfin*.

— Şi Cayla, sunt veşti despre Cayla?

— Nu încă, dar în curând, promise ea şi apoi continuă să vorbească pentru a evita următoarea întrebare. Avem un număr de urgenţă al lui Hector Cross de la Cross Bow Security?

— Un moment, doamnă Bannock, spuse Agatha şi reveni aproape instantaneu. E telefonul lui prin satelit. Poate fi contactat non-stop. Dictă numărul pe nerăsuflate, apoi continuă: Trebuie să fiţi curajoasă, doamnă Bannock. Trebuie să fim puternice pentru Cayla.

— Te iubesc, Agatha, spuse Hazel, ceea ce o încântă peste măsură.

Nimeni nu îi mai spusese asta de multă vreme Agathei Reynolds.

Hazel ştia că era trecut bine de miezul nopţii în Abu Zara, dar

Hector răspunse la telefon la al treilea ţârâit, iar tonul vocii îi era la fel de ascuţit ca cel al unui pumnal.

— Hector Cross.

— Am nevoie cu disperare de tine, Cross, rosti ea, aşa cum ai spus că o să am.

— Spuneţi-mi despre ce e vorba, o întrebă Hector.

— Iahtul meu a dispărut pe mare cu fiica mea la bord. Mi-a trimis un mesaj pe mobil spunându-mi că se aflau oameni cu arme la bordul vasului. Oamenii din Washington par să ignore asta. Din păcate, am fost atât de agitată că am şters mesajul din memoria telefonului din greşeală, aşa că nu pot să îl prezint ca dovadă. Poate cred că inventez lucruri. Aşa sunt oamenii, te lasă baltă la nevoie. Încerca să nu lase glasul să îi tremure. Au găsit urmele unui naufragiu. Au rămas fixaţi pe asta. Încearcă să îmi spună că fata mea e moartă.

„Ştiam că e de rău, se gândi Hector, dar nu chiar atât de rău”. Păstră un ton detaşat.

— Unde? întrebă el şi ea repetă poziţia pe care i-o spusese Roberts. Ar fi trebuit să fie supărată pe lipsa lui de compasiune? Nu ar fi trebuit măcar să-i remarce pierderea fiicei sale printr-un cuvânt bun? Nu, era un ticălos dur, crud şi arogant, îşi reaminti ea.

— Când? întrebă el şi ea îi spuse.

El tăcu şi ea aşteptă până nu mai putu să rabde.

— Alo. Mai eşti acolo?

— Mă gândesc, spuse el.

— Ofiţerii de aici cred că *Delfinul* a fost scufundat de un tsunami, zise ea neputând să rămână tăcută.

— Rahat! spuse el tărăgănat şi inimă ei tresăltă de bucurie auzind acest cuvânt.

Exact asta voia să audă. Tocmai asta ar fi spus şi Henry.

— De ce crezi asta? întrebă ea, aşteptând să fie liniştită puţin.

— Nu există tsunami-uri în ape adânci. Tsunami-ul face ravagii doar când ajunge pe ţărm.

Tăcu din nou aproape un minut. Apoi întrebă.

— Nu a venit nicio cerere de răscumpărare?

— Nu. Nimic. Vor să trimită un apel către oricine are informaţii… Începu ea, dar el o întrerupse.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu-i putem lăsa să facă asta.

Ea se bucură să îl audă spunând „noi”. Acum era clar în echipa ei. Tăcu din nou şi ea suportă pauza cu dificultate.

— În regulă. Încep să îmi formez o idee.

— Spune-mi!

Simţi speranţa crescându-i în piept, dar el răspunse evaziv.

— De cât timp aveţi nevoie ca să ajungeţi înapoi la Zara nr. 8?

— De maximum patruzeci de ore.

— Aici trebuie să se întâmple totul. Veniţi aici! ordonă el. Vreau să fiţi aici când îşi va dezvălui intenţiile.

— Cine? Cine să-şi dezvăluie intenţiile? întrebă ea.

— Bestia, zise el.

Treizeci şi cinci de ore mai târziu, Hector se afla în aeroportul Sidi el Razig când avionul particular ateriză.

— Aţi ajuns bine, spuse el întâmpinând-o la treptele scării avionului G5 Gulfstream.

— Ne-am oprit doar patruzeci de minute la Farnborough să alimentăm şi am avut un vânt de portanţă de cincizeci de noduri cât am traversat cea mai mare parte a Europei şi a Mediteranei. Îşi strânseră mâinile. Ai progresat?

Primul lucru pe care ea îl observă era că el se răsese de curând. Al doilea lucru pe care îl observă era că, într-un fel, asta îl făcea destul de atrăgător. Imediat fu cuprinsă de vină că nu ar fi trebuit să-i remarce înfăţişarea tocmai într-un moment ca acesta. Era ca şi cum şi-ar fi trădat fiica iubită.

„Uşor, Hazel fetiţoî Nu e deloc genul tău, îşi spuse ea ferm. E doar un om de care te serveşti şi care în alte situaţie ar fi putut să îţi cureţe piscina”.

— Veniţi! îi prinse braţul deasupra cotului şi fu surprins că ea nu şi-l retrase. Ne-am mutat baza de operaţiuni de la Numărul 8 la terminalul de aici. Mult mai aproape de epicentru. Când ajunseră la clădirea administraţiei, îi spuse: I-am pus să vă pregătească o cameră. E destul de simplă, dar măcar are aer condiţionat şi baie proprie. V-am adus toate bagajele pe care le-aţi lăsat la Numărul 8.

O conduse spre camera de unde era controlat volumul de ţiţei ce trecea prin conducte. Era mare, bine dotată cu echipamente electronice. Biroul directorului staţiei era ridicat deasupra nivelului podelii şi era închis printr-un perete de sticlă izolată fonic. O conduse în această zonă privată şi securizată. La un semn supraveghetorul se scuză, se ridică şi plecă. Hector îi indică scaunul care tocmai se eliberase şi Hazel se prăbuşi

în el. Era la limita epuizării. Hector sună la cantină şi aproape instantaneu un ospătar aduse o tavă acoperită cu un şervet fin de muselină. Îl puse pe masa din faţa ei şi deodată ea îşi dădu seama că nu mâncase aproape nimic de când plecase din Washington.

— Am adus bucătarul de la Numărul 8, spuse el în timp ce desfăcea capacul unei sticle de San Pellegrino şi îi turna apa minerală în pahar.

Peştele era delicios. Încercă să nu îl înfulece în faţa lui, dar el privi cu tact spre ecranul calculatorului. O lăsă să termine şi apoi se întoarse cu scaunul spre ea.

— Foarte bine. Aceasta va fi camera noastră de analiză tactică pe durata întregii operaţiuni. Vom încerca să nu discutăm informaţiile vitale în afara ei. Acum, spuneţi-mi tot ce ştiţi! îi ordonă el. Încercaţi să nu uitaţi niciun detaliu, oricât de lipsit de importanţă vi s-ar părea.

Ea vorbi încet, dar cu luciditate. La finalul discursului mâinile îi tremurau şi faţă căpătase o paloare cadaverică.

— Încercaţi să vă liniştiţi, doamnă Bannock. S-ar putea să dureze mult. Mâncaţi şi încercaţi să vă păstraţi puterile.

Îi văzu nerăbdarea şi îşi suprimă un zâmbet.

— Bun. Gata cu predicile din partea mea. Sunteţi fată mare de acum.

— V-am spus tot ce ştiu. Ce puteţi să-mi spuneţi?

— Nimic concret încă, dar acum, cu ce am auzit de la dumneavoastră, am o idee mai exactă despre ce s-ar fi putut întâmpla cu iahtul. Se întoarse spre harta proiectată pe ecranul mare de pe peretele opus birourilor lor. De pe tastatura calculatorului reuşea să mute cursorul pe hartă. Să ne uităm la locul respectiv. Credeţi că e o simplă întâmplare că *Delfinul* a dispărut chiar la poarta principalelor refugii Al-Qaida din vestul Pakistanului? Hector mută cursorul din partea de nord a Oceanului

Indian spre coasta de est a Golfului Aden. Yemen! Prima capitală a teroriştilor din lume. Apoi mută cursorul la o scurtă distanţă dincolo de Strâmtoarea Bab el Mandeb spre continentul african. Vecinii primitori ai Yemenului dincolo de Marea Roşie sau Golful Aden sunt Puntland din Somalia, Eritreea sau Etiopia. Acesta este numit Cercul Diavolului, spuse el. Un cuib în care se agită cei mai fanatici ucigaşi islamişti. Mută cursorul în josul hărţii spre o poziţie relativ scurtă înspre sud. Aici se afla *Delfinul* dumneavoastră, navigând direct în fălcile lor.

Se ridică de la birou, traversă camera spre geam şi stătu cu mâinile împreunate la spate, privind dincolo de apele albastre ale Golfului. Apoi se întoarse şi îşi împinse maxilarul spre ea.

— Şi ştiau că vine.

— De unde ştiau asta? întrebă ea rapid.

— Pentru că navigaţi pe exact aceeaşi rută în fiecare an şi în acelaşi anotimp, nu-i aşa?

Ea dădu din cap confirmând că afirmaţia lui fusese corectă.

— Dar de unde ai ştiut asta?

— Doamnă Bannock, sunteţi şefa mea. Consider că este datoria mea să ştiu cât mai multe despre dumneavoastră. Ştiu chiar ce şcoală aţi urmat.

— Hai serios! îl provocă ea.

— Liceul Herschel pentru fete din Cape Town. Nu aşteptă confirmarea pentru a continua. În fiecare an *Delfinul* face escală la Cape Town pentru a vă permite să o vizitaţi pe mama dumneavoastră, care locuieşte la podgoria dumneavoastră de acolo. Deci, şi ei puteau cunoaşte escalele iahtului.

— Este evident din partea mea.

Părea ruşinată.

— Probabil au infiltrat pe cineva la bordul *Delfinului*

în Cape. Îşi ridică o sprânceană perfect îngrijită spre el. „Ai naibii de minunaţi ochi, se gândi el, dar cât îi urăsc”. Se uită la harta de pe perete. De unde ştiu asta?

Puse întrebarea pentru ea.

— Ei bine? întrebă ea. De unde ştii?

— Din cauza celor întâmplate după ce iahtul a părăsit Cape Town. Au fost prinşi în ambuscadă, dar *Delfinul Iubăreţ* este o navă rapidă şi oceanul este un loc mare. Cineva i-a ghidat. Dar asta doar bănuiesc. Putem să verificăm dacă nava a mai luat pe cineva în echipaj la Cape Town?

Ea dădu din cap.

— Asta e destul de simplu, spuse ea. *Delfinul* este deţinut de o companie privată din Basel, Elveţia. Toată administrarea se face de acolo.

— Inclusiv angajările şi concedierile?

— Inclusiv.

Hector privi ceasul de pe perete care indica ora în principalele capitale ale lumii.

— Este ora 14 la Zürich. Puteţi să vă sunaţi omul din Elveţia?

Ea aprobă din cap şi formă numărul din memorie.

— Vă rog să îmi faceţi legătura cu *Herr* Ludwig Grubber. Doamna Hazel Bannock este la telefon.

Pe Hector îl amuză promptitudinea cu care veni Ludwig la telefon.

— Domnule Grubber? Puteţi să îmi spuneţi dacă a mai fost angajat cineva ca membru al echipajului în Cape Town? Da, am să aştept. Nu fu nevoie să aştepte prea mult înainte ca el să revină. Da, puteţi să le scanaţi şi să mi le trimiteţi pe e-mail. Vă mulţumesc, domnule Grubber. Transmiteţi salutări călduroase tatălui dumneavoastră, închise telefonul şi privi spre Hector. *Delfinul* a mai angajat un al treilea ospătar temporar la Cape Town.

— Desigur, a avut referinţe excelente, altfel nu ar fi fost lăsat la bord?

Hector enunţase un adevăr, iar ea dădu din cap şovăitor şi apoi îşi adună tot curajul de care era capabilă.

— Se pare că era un prieten al fiicei mele. Ea a garantat pentru el.

— Dar nu v-a spus nimic despre asta înainte să plecaţi din Cape Town şi să veniţi aici?

Ea scutură din cap şi privi în altă parte. Lui Hector îi displăcea faptul că trebuia să o privească, dându-şi seama că fiica ei nu era tocmai o vestală virgină.

„E un afurisit care le ştie pe toate, se gândi ea cu furie, şi insinuează lucruri despre Cayla". Hazel nu voia să îl privească încă. Îşi aminti ce îi spusese Henry despre el în singura ocazie când vorbiseră despre

Cross: „Tânărul Heck e un tip dat naibii. Se bazează pe intuiţie şi se cam repede la trăgaci, dar de cele mai multe ori nimereşte la fix".

— Cum se numeşte prietenul?

Interogatoriul lui Hector era blând. Ştia că ea fierbea. Ea îşi privi caietul.

— Rogier Marcel Moreau.

— Sună ca un tânăr francez de treabă. Avem o copie a paşaportului lui?

— Acum mi-l scanează la Basel.

Cincisprezece minute mai târziu copia scanată apăru pe ecranul laptopului lui Hazel. Hector citi ce scrie.

— Data naşterii 3 octombrie 1973. Locul naşterii, Insulele Reunion din Oceanul Indian. Destul de aproape de casă?

Luă receptorul din furcă.

— Pe cine suni?

— Doar un prieten din Paris. Este inspector-şef al Interpolului francez.

Începu să vorbească într-o franceză la foc automat pe care Hazel nu reuşi să o urmărească. Era evident că el era transferat din ce în ce mai sus pe scara ierarhică. În sfârşit, păru să ajungă la destinaţia lui finală căci răsunară numeroase *Allans*, *mon brave*! şi *Courage*! şi *Formidable*! înainte ca el să închidă şi să o privească pe Hazel.

— Prietenul meu bun, Pierre Jacques, mi-a promis o copie a certificatului de naştere a lui Rogier în maximum o oră. Uneori iubesc calculatoarele şi poliţiştii francezi joviali, tu nu? Pentru prima oară îi zâmbi. Era ciudat cum forma feţei i se schimba şi devenea blândă. Să ne continuăm mica noastră fantezie? sugeră el. Acum că au un om la bordul *Delfinului*, şi el putea avea un fel de aparat electronic, cel mai probabil un transmiţător. Prin el pot să afle cei interesaţi exact care este poziţia iahtului. Nava lor de ambuscadă începe să se apropie, dar apoi panică! Doamna Bannock, care este ţinta lor, părăseşte vasul la Cape Town. Asta îi ia prin surprindere. Dintr-odată panica dispare. Domnişoara Cayla Bannock rămâne la bord, iar ea şi Rogier sunt prieteni buni. Are încredere în el. E aproape la fel de bine ca şi cum ar avea-o pe mamă în ghearele lor. Planul poate să continue.

Hazel se cuprinse singură în braţe şi începu să tremure.

— E îngrozitor.

— E şi mai bine. Există speranţă, îi promise el. Acum totul merge după plan. *Delfinul* cade direct în capcană. Rogier îi ajută pe piraţi să urce la bord şi să pătrundă pe nava rapidă. Băiat deştept, Rogier al nostru. Echipajul este capturat. Mai e o singură problemă la orizont. Cayla Bannock este o fată curajoasă şi isteaţă. Reuşeşte în acele momente terifiante ale capturării ei să îi trimită un mesaj mamei. Hector se opri şi se uită la ecranul calculatorului lui. Mă scuzaţi. Se pare că avem un e-mail.

Tastă deschizând ataşamentul mesajului şi înjură teribil, dar îşi ceru scuze de îndată.

— Spune. Am început să mă obişnuiesc, îl asigură ea. Ce ai aflat?

— Ajutorul nostru de ospătar s-a născut cu numele Adam Abdul Tippoo Tip pe Insula Reunion. În 2008 Adam a făcut o cerere de schimbare de nume în Auvergne în sudul Franţei pentru a deveni Rogier Marcel Moreau.

Tăcu un moment studiind copia certificatului de naştere.

Hazel izbucni nerăbdătoare.

— Numele acesta îţi spune ceva?

El clătină din cap.

— Absolut nimic, trebui să recunoască. Totuşi, vestea bună este că fiica dumneavoastră este aproape cu siguranţă în viaţă.

— Unde se află atunci? imploră Hazel.

— Pun pariu că fata este prizonieră pe nava de atac arabă. E un bun nepreţuit. Nu i-ar face rău.

— Şi Delfinul?

Ea scutura din cap de uluire.

— Oh, au scufundat-o. Era o ţintă prea evidentă. Forţele aeriene americane ar fi reperat-o în câteva ore de la dispariţie. Bănuiala mea este că au pus explozibil pe fundul navei. Probabil că resturile sale se află la câteva mii de metri sub ape, pe fundul bazinului Mascarene, lângă insula Madagascar. Sunt sigur că aţi asigurat-o cu o clauză împotriva piraţilor.

— Banii nu sunt importanţi, rosti ea.

— În experienţa mea limitată, banii sunt întotdeauna importanţi. Cu ce sumă aţi asigurat-o?

— O sută cincizeci şi două de milioane de euro. Dumnezeule, Cross, nu îţi pasă deloc de sentimentele oamenilor?

— Foarte puţin, recunoscu el. Un singur lucru mă preocupă în acest moment şi anume găsirea şi salvarea fiicei dumneavoastră. Dar, între timp, soarele apune.

Se ridică şi se întinse.

— Mi-ar plăcea să vă prepar o băutură. Nervii noştri sunt întinşi la maximum, dar nu trebuie să ne luptăm unul cu altul. Sunt destui alţi oameni de treabă în lume cu care să ne luptăm. Votcă şi suc proaspăt de lime cu gheaţă, nu?

— Da şi ai avut dreptate. Am studiat la liceul Herschel pentru fete.

El îşi dădu seama că era o ofertă de pace. Turnă alcoolul limpede peste gheaţa care pocnea în paharele înalte, apoi le umplu cu suc. Îi mulţumi cu un zâmbet. Apoi el îşi turnă whisky într-un pahar şi ciocniră. După ce sorbiră mulţumiţi din băutură, ea se aşeză din nou şi îi studie chipul.

— Soţul meu mi-a zis odată că ai tendinţa să te bazezi pe instinct. Ai dreptate de data asta, Cross? îl întrebă ea.

El îşi atinse nasul.

— Am un miros foarte bun. Acum e mai mult decât o bănuială. Tot ce v-am spus e bine chibzuit şi are logică.

— Atunci unde este fiica mea? Dacă asta este o luare de ostatici de ce nu a apărut încă o cerere de răscumpărare? Sunt aproape zece zile de la dispariţia *Delfinului*.

— Îşi lasă timp ca să dispară complet. Nava lor este probabil un dhow încet şi care nu se remarcă prin nimic. Vor să ajungă în propriile ape teritoriale unde sunt la adăpost de navele de război ale puterilor

Vestului civilizat înainte să dezvăluie cine sunt. De asemenea, vor să vă înmoaie şi să vă facă să cedaţi din cauza suspansului şi nesiguranţei.

— Cât va mai dura?

— Să presupunem că se deplasează cu paisprezece

noduri şi că se îndreaptă spre Yemen sau spre Puntland, în Somalia – aproape că ar fi trebuit să ajungă la destinaţie până acum, spuse el. Nu va mai dura mai mult de două sau trei zile.

— Aţi mai menţionat acest Puntland. N-am mai auzi de zonă până acum.

— Se află în nord-estul Somaliei şi include şi Marele Corn al Africii. Este un semideşert neprimitor, dur şi arid, de trei ori mai mare ca New Mexico. Este practic desprins de restul Africii prin înaltul lanţ muntos de la vest de Valea Marelui Rift. Aceşti munţi blochează şi vânturile din vest care îşi varsă toată ploaia pe pante. Vegetaţia din Puntland se remarcă mai ales prin arbori acacia aspri, arbuşti ţepoşi şi arareori prin iarbă abundentă. Totuşi, ţara este plasată strategic pe coasta Golfului Aden păzind apropierea de Marea Roşie. Puntland s-a desprins de restul Somaliei la sfârşitul războiului civil şi şi-a proclamat independenţa. Îşi ia numele de la Ţara lui Punct din folclorul egiptean. Se crede că aceasta ar fi ţara în care regina Hatsheput a Egiptului şi-ar fi trimis faimoasa expediţie în 1550 î.Hr. Acum este condusă de o gaşcă de dictatori militari care nu răspund în faţa nimănui şi care aplică legea şi justiţia cum le convine. Schimbă subiectul cu o viteză şocantă. Veţi mânca în cameră, unde vă veţi putea întrista în linişte? Dezamăgirea nu este recomandată. Sau veţi cina împreună cu mine la cantină? Bucătarul a făcut nişte friptură japoneză Wagyu din carne de vită absolut superbă. Mâncarea, vinul şi compania sunt recomandate la pagina 100 din cea mai nouă ediţie a ghidului Michelin.

Îşi petrecuse singură aceste ultime nopţi îngrozitoare, iar el măcar nu era plictisitor. Enervant? Da, cu siguranţă, dar nu plictisitor. Ea zâmbi şi capitulă.

În timpul mesei, el păstră conversaţia departe de subiectul dispariţiei fiicei şi a iahtului ei, în schimb vorbi

despre structura politică din Abu Zara şi despre operaţiunile Bannock Oil din Emirate, apoi trecu la subiectul cai şi cai de cursă, care ştia că o interesau.

— Tatăl meu păstra câţiva cai să fie antrenaţi la fermă, îi explică el când ea privi cu bănuială cunoştinţele lui despre subiect. Fiind un copil sfrijit, am fost rândaş principal şi jocheu. Odată pe lună eram prezenţi la cursele hipice din Nairobi. Era un eveniment pentru amatori, dar noi îl luam foarte în serios.

Era informat şi ştia să vorbească, avea un simţ al umorului excentric şi sucit, reuşind să îi distragă puţin atenţia de la grija pe care i-o purta fiicei sale Cayla. Femeia se relaxă şi îşi dădu voie să se simtă bine ascultându-l pe Hector. Băuse doar puţin din vinul din pahar, dar el ridică sticla pentru a i-l umple până la vârf. Vinul era un deosebit Romanee-Gonti de zece ani. O amuza faptul că el îi cercetase gusturile atât de precis. Era păcat să îl refuze aşa că împinse paharul în întâmpinarea lui, dar în acel moment unul dintre oamenii lui traversă în grabă cantina şi se aplecă pentru a-i şopti lui Hector la ureche. Hector trânti sticla, vărsând vin roşu pe faţa de masă. O apucă de mână şi o ridică în picioare.

— Haide! aproape ţipă. Fugi cu ea de-a lungul culoarului ce ducea în camera de analiză.

— Ce este? întrebă ea trăgând aer în piept. Ce se întâmplă?

— Bestia a ieşit din ascunziş! spuse el şi o trase după el.

Patru dintre oamenii lui erau strânşi în faţa unuia dintre ecranele TV Omul care îl chemase se afla şi el acolo. Hector i-l prezentase ca Uthmann, unul dintre agenţii lui principali. Era arab şi musulman, dar Hector avea o încredere fără rezerve în el.

— Unul dintre băieţii buni, îi spusese Hector despre

el.

— Pe ce canal este, Uthmann? întrebă Hector acum.

— Canalul arab Al Jazeera care transmite din Doha. Au anunţat despre asta printre titlurile principale de la începutul jurnalului de ştiri. Am prins doar finalul, dar vor repeta anunţul la finalul emisiunii.

— Adu-i un scaun doamnei Bannock, ordonă Hector.

Se aşezară şi urmăriră încordaţi şi tăcuţi reportajele despre vizita regelui Iordaniei în Iran, un atac sinucigaş cu bombă în Bagdad şi alte ştiri importante în Orientul Mijlociu. Apoi deodată apăru imaginea unui iaht arătos pe ecran şi prezentatorul TV vorbi în arabă. Hector îi traduse lui Hazel simultan ce spunea acesta.

— Un grup de luptători, care se autointitulează Florile Islamului, au revendicat capturarea unui iaht privat în vestul Oceanului Indian. Iahtul, numit *Delfinul Iubăreţ*, este o navă de agrement luxoasă de 125 de metri, înregistrată în Insulele Cayman, dar aparţinând doamnei Hazel Bannock, preşedinta Bannock Oil Corporation din Houston, Texas. Doamna Bannock este cunoscută ca fiind una dintre cele mai bogate femei din lume.

Pe ecran apăru imaginea lui Hazel, care arăta splendid într-o rochie lungă de seară cu legendarul ei colier de diamante la gât, care îi aparţinuse cândva Barbarei Hutton. Dansa cu John McEnroe, şi el fost campion la tenis, la un eveniment de strângere de fonduri pentru Partidul Democrat în Los Angeles. Prezentatorul continuă să vorbească, iar Hector traduse.

— Potrivit purtătorului de cuvânt al luptătorilor, iahtul a fost scufundat ca represalii pentru recentele atrocităţi comise de trupele americane în Irak. Pasagerii şi echipajul au fost luaţi prizonieri. Doamna Bannock nu se afla la bord în momentul atacului. Fiica ei, domnişoara Cayla Bannock, era unicul pasager al vasului. Şi ea se află

printre cei capturaţi.

Apăru o fotografie cu Cayla într-un costum ud de baie, ieşind din piscină. Râzând, era imaginea popularizată a moştenitoarei din vest, tânără, cu multe privilegii şi răsfăţată. Costumul care dezvăluia prea mult avea, cu siguranţă să stârnească furia şi indignarea musulmanilor evlavioşi din întreaga lume.

— Luptătorii vor solicita scuze oficiale din partea guvernului american pentru acţiunile teroriste din Irak, împreună cu o compensaţie financiară potrivită pentru eliberarea echipajului şi a Caylei Bannock.

Prezentatorul arab trecu la o ştire despre un meci de fotbal din Cairo. Uthmann închise televizorul.

Faţa lui Hazel se aprinse de bucurie.

— Oh, Dumnezeule! E în viaţă. Copilul meu e în viaţă. Ai avut dreptate, Cross. E în viaţă!

Deşi Uthmann şi ceilalţi trei agenţi Cross Bow nu priveau în direcţia lor, toţi aveau atitudini de ascultare. Hector se încruntă pentru a o face să tacă şi apoi se ridică în picioare.

— Vino cu mine, spuse el încet şi o conduse afară din clădire.

Soarele apusese de o oră. Niciunul din ei nu vorbi până nu ajunseră pe plaja lovită leneş de flux. Pe nisip se afla o adunătură antică de lemne îngropată chiar deasupra punctului maxim al fluxului. Se aşezară pe lemne unul lângă altul. În Golf, două petroliere imense erau ancorate la terminalul de pe ţărm primindu-şi încărcătura de ţiţei, luminile lor de avertizare reflectându-se pe suprafaţa apei. În această lumină, Hazel şi Hector reuşiră să îşi vadă faţa unul altuia cu claritate.

— V-am adus aici ca să putem vorbi fără să fim auziţi şi de alţii, explică el, iar ea păru surprinsă.

— Sunt toţi oamenii tăi. Nu ai încredere în ei?

— Cei patru sunt probabil singurii oameni de pe pământ în care am încredere. Totuşi, nu are rost să le pun loialitatea la încercare dacă nu e cazul. Nu e nevoie să ştie ce discutăm noi doi.

Ea dădu din cap.

— Înţeleg.

— Mă întreb dacă chiar înţelegeţi. Oamenii cu care o să avem de-a face de acum înainte sunt printre cei mai perverşi şi lipsiţi de scrupule indivizi. Te aruncă într-o lume de fum şi oglinzi, subterfugii şi minciuni. Îşi spun Florile Islamului. Se aplecă în faţă şi cu degetul desenă o schiţă pe nisip. Era secera lunii, simbolul islamului. Un nume mai potrivit ar fi Cucuta Iadului. Se îndreptă din nou şi şterse desenul cu călcâiul bocancului. În regulă, destul cu asta. Să încercăm să gândim ce va urma.

— Cred că trebuie să îmi contactez prietenii de la Casa Albă. Acum că ştim unde se află Cayla poate vor reuşi să stabilească termenii eliberării ei, fie prin negociere, fie prin forţă, sugeră Hazel.

— Aţi greşit de la prima propoziţie. Nu ştim unde se află Cayla. Ştim vag cine a luat-o, dar nu ştim unde o ţin. Şi aţi greşit şi la a doua. Prietenii dumneavoastră nu vor face niciunul din lucrurile pe care le-aţi menţionat, spuse el. În primul rând, politica lor declarată este să nu negocieze cu teroriştii. Când vine vorba de folosirea forţei s-au ars de prea multe ori deja. Ţineţi minte capturarea ambasadei americane de la Teheran, sau *Black Hawk Down*, filmul despre atacul cu elicopter asupra bazei teroriste de la Mogadishu. Au învăţat nişte lecţii amare. Nu vor negocia şi nu pot şi nu vor folosi forţa. Puteţi să îi mulţumiţi lui Dumnezeu pentru asta. Dacă intră cu forţa puşcaşii marini, acela va fi sfârşitul Caylei Bannock.

— Dar trebuie să facă ceva. Sunt cetăţean american; preşedintele însuşi mi-a promis că mă ajută. Deşi încerca

să se abţină, îi scăpă un suspin înăbuşit.

El privi dinspre ea spre petroliere. Nenorocirea ei era un lucru privat. Îi dădu timp să se liniştească.

— Şi ce facem atunci? întrebă ea într-un final.

— Faceţi ce se aşteaptă ei să faceţi. Încercaţi să puneţi presiune pe prietenii dumneavoastră de la Washington aşa cum aţi sugerat acum câteva momente. Facem Bestia să creadă asta. Ne prefacem că negociem cu ea, dar în acelaşi timp trebuie să înţelegeţi cât de inutil este acest lucru.

Ea clipi şi îşi scutură capul.

— Nu înţeleg.

— Nu există ofertă sau promisiune pe care puteţi să o faceţi care să-i convingă să vi-o dea înapoi pe Cayla. Daţi-le un dolar şi vă vor mai cere încă zece. Fiţi de acord cu condiţiile lor şi vor veni cu un set nou de cereri.

— Atunci la ce bun să mai facem ceva? Nu ne pierdem timpul?

— Nu, doamnă Bannock, câştigăm timp, nu îl pierdem. Timp pe care îl folosim ca să aflăm unde o ţin pe Cayla.

— Poţi să faci asta?

— Sper că da. Chiar sper.

— Dacă reuşeşti, ce urmează? Ce se întâmplă când afli unde este?

— Mă duc şi o iau de acolo.

Buzele îi schiţară un zâmbet slab, contrazis însă de ochi.

— Acum un moment ai zis că…

— Ştiu ce am zis. Dar e o diferenţă între mine şi puşcaşii marini. Puşcaşii ar năvăli ca zece mii de măcelari învârtind satâre deasupra capului. Eu mă voi furişa ca un chirurg cu un bisturiu.

— Poţi să faci asta? întrebă ea, iar el ridică din umeri.

— E unul dintre lucrurile cu care mă ocup. Unul dintre lucrurile pentru care mă plătiţi. Dar deocamdată nu putem decât să aşteptăm cererea de răscumpărare. Asta îmi va da ceva de la care să pornesc.

— Cât timp avem nevoie să câştigăm? întrebă ea, iar el ridică din umeri.

— O lună, şase luni, un an. De oricât ar fi nevoie.

— Un an! Ţi-ai pierdut minţile? Nu pot să fac asta. În fiecare zi care trece mor de o sută de ori. Dacă e atât de rău pentru mine, cum poate să fie pentru puiul meu? Nu, pur şi simplu nu pot.

— Această izbucnire nu vă caracterizează deloc, doamnă Bannock. Puteţi să o faceţi, iar dacă vă iubiţi într-adevăr fiica o să o faceţi.

Când dhow-ul lui Kamal se afla încă la cincizeci de mile de ţărm, acesta transmise un scurt mesaj pe radioul cu unde scurte.

— Peştii se află pe reciful de zece mile.

I se răspunse imediat la mesaj. Îl aşteptaseră. În mai puţin de o oră. O barcă rapidă cu motor, lungă de zece metri, îşi părăsi locul unde fusese ancorată în port şi se grăbi să vină în întâmpinarea dhow-ului. Când cele două nave se apropiară, membrii ambelor echipaje strigară şi îşi ridicară armele sus în aer.

— *Allahu Akbar*! Dumnezeu e mare! ţipară ei, dansând pe punţile înguste.

Când distanţa dintre cele două vase se micşoră, săriră dincolo şi se îmbrăţişară cu frenezie, bătând din picioare pe punte. Gayla se ghemui într-un colţ ai cabinei pe grămada de cârpe care îi servea drept pat, ascultând speriată această rumoare. Timp de unsprezece zile, nu i se dăduse voie să se spele sau să îşi schimbe hainele. I se dăduse câte un singur bol de orez şi chili de peşte foarte condimentat o dată pe zi, iar apa pe care o primise era

sălcie, semănând cu cea din canal. Suferise de diaree şi greţuri care îi întorseseră stomacul pe dos, o combinaţie de intoxicaţie alimentară şi rău de mare. Latrina ei era o găleată murdară aflată lângă ea pe punte. Singura dată când i se dăduse voie să iasă pe puntea principală a fost ca să golească conţinutul găleţii peste bord. Acum uşa cabinei se deschise brusc şi silueta lui Kamal se contură în lumina puternică a soarelui din spate.

— Haide! Ridică-te! îi ordonă el într-o engleză cu accent puternic.

Caylei nu îi mai rămăsese niciun pic de rezistenţă. Încercă să se ridice, dar era foarte slăbită şi se clătină pe picioare agăţându-se de zidul de lângă ea ca să-şi menţină echilibrul. Bărbatul o apucă de mână şi o conduse prin uşă pe punte. Încercă să îşi ferească ochii de lumina violentă a soarelui cu mâna ei liberă, dar Kamal o împiedică.

— Lasă-i să-ţi vadă faţa albă urâtă!

Râse de ea. Era palidă ca un cadavru şi ochii îi erau îngropaţi în orbitele adânci şi întunecate. Părul îi era năclăit de transpiraţie, iar hainele îi erau murdare şi duhneau a vomă şi fecale. Echipajul navei se apropie de ea, strigându-i slogane religioase şi politice în faţă, ciupind-o de mâini şi de haine, râzând şi batjocorind, bătând din picioare şi cântând. Cayla se cutremură. Ar fi căzut, dar mulţimea de bărbaţi care se împingea în ea o ţinea în picioare.

— Vă rog! şopti ea cu lacrimi curgându-i pe obrajii palizi. Nu îmi mai faceţi rău.

Nu o înţeleseră. O traseră până la barca cu motor, şi ca un sac de peşti uscaţi o pasară peste distanţa dintre cele două nave şi o împinseră în cabina principală a celeilalte nave. Rogier o aştepta acolo. Veni la ea imediat.

— Îmi pare rău, Cayla. Nu îi pot controla. Nu trebuie să te opui. Voi încerca să fac tot ce pot ca să te protejez,

dar trebuie să mă ajuţi.

— Oh, Rogier! hohoti ea.

Îl văzuse în mod neregulat de când fusese luată la bordul dhow-ului, dar nu reuşise să vorbească cu el. Acum o îmbrăţişa. Se agăţă de el. Asigurările lui binevoitoare şi tandreţea din expresia lui o copleşeau, în teroarea şi confuzia ce o înconjuraseră, el era singurul lucru în care putea să creadă. Amintirea mamei ei şi lumea sigură şi confortabilă din care fusese smulsă deveniseră lucruri greu de crezut. El era singurul lucru ce îi rămăsese. Depindea complet de el.

— Fii curajoasă, Cayla. Aproape s-a terminat. În curând vom ajunge la ţărm şi vei fi în siguranţă. Odată ce ajungem voi putea să te protejez şi să am grijă de tine.

— Te iubesc, Rogier. Te iubesc atât de mult. Eşti atât de puternic şi bun cu mine.

O conduse pe patul de lemn din spatele cabinei şi o întinse pe el. Îi mângâie părul murdar şi într-un final ea căzu într-un somn adânc de epuizare.

Doar peste două ore apăru şi ţărmul, în forma unei linii joase şi întunecate la orizont, şi apoi mai dură încă o oră până când intrară în golf. Golful Gandanga era format dintr-un promontoriu care se curba dinspre uscat ca gheara unui leu pentru a forma o zonă închisă de apă, protejată de vânturile favorabile comerţului care biciuiau coasta în mod neîncetat. Nava ocoli această bucată de pământ şi golful i se deschise în faţă.

Cayla fu trezită de agitaţia de pe punte şi observă că Rogier plecase. Se uită afară prin geamurile din faţă ale cabinei. Mărimea golfului din faţă şi numărul mare de vase din jur o uimiră. În braţele protectoare ale golfului erau ancorate nave de diferite forme şi mărimi. Cel mai aproape de plajă se aflau grupuri de dhow-uri pentru pescuit, în timp ce în partea cu apă mai adâncă erau adunate vasele

cu design mai modern. Cea mai apropiată dintre aceste nave era un petrolier de mărime medie, cu marginile brăzdate de rugină roşie-maro. Numele de la pupa era ilizibil, dar portul în care fusese înregistrat era Monrovia. Doisprezece paznici arabi priviră peste balustradă când trecură pe lângă ei. Făcură cu mână şi traseră o salvă de focuri în aer. Cayla nu avea cum să ştie că acest golf era principalul bârlog al piraţilor şi că petrolierul era ancorat acolo de trei ani de zile, de când fusese capturat. Era un balast cu rezervoarele umplute cu apă de mare, nu cu petrol preţios. Proprietarii nu fuseseră în stare sau dornici să plătească banii pentru răscumpărare ceruţi de bunicul lui Rogier.

Ancorate dincolo de petrolier se aflau două nave de transport. Erau acolo de mai puţin de şase luni. Containerele de oţel puse unul peste altul pe punte erau pline cu diverse bunuri care valorau zeci de milioane de dolari. Companiile de asigurări aveau să plătească în curând pentru eliberarea lor. Între aceste două nave se aflau numeroase alte ambarcaţiuni care fuseseră capturate pe mare. Variau de la iahturi mici până la bărci de pescuit mai lungi sau chiar o navă frigorifică în a cărei cală putrezea încărcătură de carne de oaie congelată din Australia. Paznicii tuturor acestor nave salutară zgomotos corabia la trecerea ei. Deja auziseră zvonuri despre comoara de nepreţuit pe care o transporta: o prinţesă americană a cărei familie era cea mai bogată din detestata ţară a necredincioşilor. Răscumpărarea care avea să fie cerută rudelor îndurerate pentru înapoierea femeii avea să fie imensă şi fiecare dintre ei avea să primească o parte din ea.

Pe ţărm, oraşul se întindea de-a lungul liniei apei, o amestecătură aglomerată de barăci şi colibe cu acoperişuri din stuf sau din tablă ondulată cu pereţii construiţi din

cărămizi de lut uscate la soare. Erau pictate într-o amestecătură pestriţă de culori, cu vopsea care fusese furată din magaziile navelor capturate. Când nava ajunse la ţărm pe plaja cu nisip, echipajul sări pe pământ cu hainele strânse în jurul taliei şi traseră nava mai sus pe plajă. Rogier coborî pe ţărm cu Cayla în braţele lui. Plaja roia de oameni înarmaţi, dar aceştia se dădură într-o parte când Rogier o cără pe Cayla spre locul în care o coloană de maşini Land Rover şi Toyota deteriorate erau parcate deasupra punctului maxim al fluxului. Rogier o aşeză în spatele primului vehicul şi patru dintre oamenii lui se înghesuiră lângă ea, doi de fiecare parte. Miroseau a fum de lemn, grăsime stricată de oaie şi haşiş. Corpurile transpirate se lipeau de ea libidinos şi armele grele i se înfigeau în corp. Unul dintre ei rânji la ea, cu faţa la doar câţiva centimetri de a ei. Dinţii îi erau negri şi stricaţi, iar gura îi mirosea ca o latrină.

Rogier se urcă pe locul şoferului şi vitezele maşinii scrâşniră. Porniră duduind pe drumul neasfaltat. Celelalte autoturisme de teren urmară în praful lor. Cayla îşi întoarse faţa de la omul de lângă ea şi îşi ascunse nasul şi faţa cu mâna.

— Unde mă duci, Rogier? strigă ea încercând să acopere zgomotul făcut de motor.

El se întoarse cu faţa spre ea şi Land Roverul viră cu sălbăticie pe cărarea îngustă.

— Acum eşti în lumea mea. Nu trebuie să mai îmi spui vreodată pe numele meu fals. Numele meu adevărat este Adam.

— El Adam Tippoo Tip! spuse una din gărzi. La naiba!

Trecură peste o groapă şi toţi fură azvârliţi în sus cu o asemenea forţă încât li se izbiră capetele de acoperişul de oţel. Cayla era singura dintre ei care păru afectată de asta.

— Unde mă duci, Rogier? îl imploră ea.

— Nu aşa mă cheamă.

— Te rog să mă ierţi. Unde mă duci, Adam?

— La casa bunicului meu.

— Cât de departe e?

— Trei, poate patru ore, ţipă el spre ea. Acum nu mai pune întrebări.

Se opriră doar o dată. Se aflau pe o câmpie aridă lipsită de vegetaţie. Pe sol erau numeroase pietricele de agat roşu şi urmele gemene ale cărării erau singurele trăsături remarcabile în acest deşert monoton. Adam o lăsă să bea câteva guri de apă caldă dintr-o sticlă veche de vin. Oamenii se uşurară liniştiţi, dar atunci când Cayla se duse în spate pentru a face acelaşi lucru paznicii ei o urmară şi, îndreptându-şi în continuare puştile spre ea, formară un public interesat şi plin de apreciere. Caylei nu îi mai păsa de mult de asemenea lucruri. Reveniră în maşină şi îşi continuam drumul. Într-un final, prin mirajul de căldură apăru un şir de coline albastre în faţa lor. Pe măsură ce se apropiau, Cayla văzu că ascunsă la poalele aspre ale dealurilor se afla o uimitoare grădină verde. Erau dumbrave de palmieri şi de portocali. Straturi de pepeni şi de porumb erau irigate prin şanţuri speciale cu apă. Trecură pe lângă un şir de cămile care scoteau găleţi de apă din fântânile adânci şi o vărsau în aceste şanţuri speciale.

— Ce minunat este aici. Cum se numeşte acest loc? întrebă Cayla, prima oară când deschidea gura după o oră.

— Noi o numim Oaza Miracolului, răspunse Adam. Fratele Profetului, fie-i numele slăvit pentru eternitate, a dormit aici în călătoria lui prin pustiu şi dimineaţa când s-a trezit, apă dulce izvora din locul pe care fusese întins.

— Aici e casa bunicului tău?

— Acolo sus.

Arătă prin geamul deschis al vehiculului. Ea îşi ridică capul şi privi în sus pe dealul abrupt. Văzu că pe panta dealului se aflau numeroase clădiri de piatră. Deasupra celei mai mari dintre acestea se zărea cupola şi minaretul unei moschei, iar lângă ea, o clădire fără formă care se întindea în josul pantei, părând să nu aibă o concepţie arhitectonică sau un scop. Adam îi arătă acea clădire.

— Acesta este palatul bunicului meu. Familia mea trăieşte aici de trei sute de ani.

— Pare mai mult fortăreaţă decât palat.

— De fapt, este şi una şi alta, răspunse el şi parcă Land Roverul la jumătatea dealului.

Un grup de servitori în veşminte albe fugi pentru a-l întâmpina. Le oferiră coşuri cu bucăţi de pânză umede şi reci pentru a se răcori şi urcioare cu şerbet din suc de portocale. Adam îi turnă Caylei un pahar pe care aceasta îl sorbi cu recunoştinţă, vărsând lichidul şi înecându-se din cauza grabei. Imediat ce termină delicioasa băutură, Adam o apucă de braţ şi o conduse în sus pe panta prea abruptă şi prea pietroasă chiar şi pentru Land Rover. De două ori trebui Cayla să se lase la pământ să se odihnească. Dar la îndemnurile lui Adam se strădui să se ridice din nou în picioare şi să urce mai departe. Era amorţită de disperare şi singurul lucru care mai conta pentru ea era să îl mulţumească şi să îi evite furia. Dar fiecare parte a corpului o durea şi cărarea pietroasă îi provoca fiori de durere care porneau din picioare ajungând până la baza spinării. Încercă să se gândească la mama ei, dar imaginea îi era neclară în minte şi dispăru rapid complet. Când se prăbuşi la pământ a treia oară, Adam vorbi cu doi servitori şi le ordonă să o care pe ultima sută de metri, până când ajunseră la uşa dintr-o latură a palatului pe care erau gravate diverse ornamente. Aici o predară în grija a patru femei sclave cu feţele acoperite de voal şi îmbrăcate în

haine negre şi lungi, specific islamice.

Femeile o conduseră printr-un labirint de culoare şi camere întunecate până intrară în ceea ce era clar zona haremului. Un grup mare de femei şi de copii mici apărură din întuneric şi se strânseră în jurul ei, râzând şi exclamând şi trăgând de hainele ei sau întinzând mâna pentru a-i atinge părul blond încâlcit. Majoritatea nu mai văzuseră păr de o asemenea culoare şi îi fascina. O urmară într-o curte micuţă fără acoperiş.

Sclavele o puseră în centru şi, în ciuda protestelor ei, o dezbrăcară de hainele mizerabile. Femeile şi copiii se îmbulziră pentru a se holba la pielea ei albă. Una dintre ele încercă să-i smulgă un fir de păr blond din zona pubiană ca trofeu, dar Cayla se repezi spre ea cu pumnii şi aceasta ţipă şi se retrase spre deliciul şi amuzamentul celorlalţi.

Din urcioare de lut sclavele turnară apă rece pe capul şi umerii Caylei. Una dintre ele îi dădu un săpun albastru marmorat şi ea se frecă cu el din vârful capului până la tălpi. Clăbucii aspri i se scurgeau în jos pe cap din păr şi îi înţepau ochii, dar ea abia observă, bucuroasă fiind că era curată din nou. După ce se uscă, sclavele o ajutară să îmbrace un veşmânt negru lipsit de formă ca cele purtate de ele.

Mânecile largi îi acopereau braţele până la încheieturi şi poalele măturau podeaua. Pălăvrăgind între ele, îi arătară cum să poarte baticul lung astfel încât să îi acopere capul şi faţa, lăsându-i doar ochii la vedere. Îi puseră o pereche de sandale din piele de capră în picioare.

Veşmântul neobişnuit îi oferea o ciudată senzaţie de intimitate, prima pe care o trăise de când fusese luată de pe *Delfin* şi îşi apropie baticul de faţă şi de gură, ascunzându-se de ei şi de teroarea şi pericolele fără nume de care era conştientă că o înconjurau. Nu o lăsară să se odihnească şi o conduseră înapoi prin labirintul clădirii.

Camerele prin care treceau în drumul lor deveneau din ce în ce mai spaţioase şi luxoase, dotate cu covoare colorate şi maldăre de perne pe podea şi cu plăci colorate pe pereţi. Plăcile erau decorate cu citate din Coran scrise cu şerpuitoarele litere arabe.

Într-un final ajunseră la capătul acestui labirint şi se găsiră în faţa unor uşi solide. Acestea erau păzite de doi oameni cu mitraliere AK-47. Sclavele o lăsară acolo şi, odată plecate, paznicii deschiseră uşile grele şi îi făcură semn Caylei să treacă prin ele spre camera mare din spatele lor. Se opri la intrare şi privi rapid în jurul ei. Îşi dădu seama că aceasta era o parte a moscheii. Un rând de bărbaţi erau aşezaţi pe perne pe podeaua cu gresie. Stăteau cu faţa la amvonul din cealaltă parte a camerei. Adam se afla pe rândul din mijloc. Se întoarse cu faţa spre ea şi îi făcu semn să se apropie. Se grăbi să facă ce îi cere, căzând în genunchi lângă el.

— Adam! începu ea să vorbească, dar el o făcu să tacă.

— Fă linişte, femeie. Înaintează cinci paşi şi îngenunchează cu faţa la amvon. Aşteaptă acolo în linişte. Când bunicul meu intră prin uşă îţi vei pune fruntea pe gresie şi vei păstra tăcerea. Vei vorbi doar când vei fi întrebată. Nu îi vei privi niciodată faţa. Este un mare conducător şi un descendent al Profetului. Îi vei arăta un respect total. Du-te acum! Fă cum ţi-am spus!

Ea înaintă şi se lăsa în genunchi. Aşteptă şi putu să audă micile sunete ale bărbaţilor din spatele ei; unul dintre ei tuşi şi altul îşi schimbă poziţia. Apoi auzi uşa din faţă începând să se deschidă şi privi în acea direcţie, dar comanda rapidă a lui Adam o făcu să se oprească.

— Joşi îşi puse fruntea pe podea aşa că nu văzu nimic din ce se întâmpla în jurul ei. Uşa se deschise complet şi o siluetă trupeşă, dar impunătoare păşi în încăpere. Nu

păşea încet asemenea unui bătrân în ciuda bărbii ca de zăpadă ale cărei vârfuri erau vopsite cu henna în onoarea Profetului a cărui barbă fusese roşie. Faţa îi era puternic ridată şi sprâncenele îi erau albe şi stufoase. Pe cap avea înfăşurat un turban împodobit şi purta o robă de culoarea aurului ale cărei poate măturau plăcile de pe jos. Deasupra acesteia purta o vestă care îi venea până la genunchi. Era bogat împodobită cu aur şi cu filigran din argint. Sandalele aveau vârfuri exagerat de ascuţite şi erau de asemenea împodobite cu desene delicate cu fir de aur şi pietre preţioase şlefuite. Ca simbol al puterii sale, purta în mâna dreaptă un bici lung din piele de hipopotam, cu mâner bătut în aur. Privi şirul de siluete culcate la pământ şi îi făcu semn lui Adam.

— Vino să îţi saluţi bunicul, fiu al fiului meu! comandă el.

Adam se ridică şi înaintă spre el cu capul aplecat şi ochii într-o parte. Îngenunche din nou în faţa bătrânului şi îi ridică piciorul drept, punându-i talpa sandalei înzorzonate pe propriul cap.

— Ridică-te în faţa mea, nepoate. Lasă-mă să îţi văd chipul. Lasă-mă să te îmbrăţişez. Îl ridică pe Adam în picioare şi îl privi fix în ochi. Prin mine şi fiul meu, sângele Profetului continuă să curgă şi în venele tale. În tine văd lucruri bune care cresc cu fiecare zi ce trece.

Adam fu uimit de aceste cuvinte, întrucât bunicul lui era Hagi Şeic Mohammed Han Tippoo Tip, unul dintre cei mai de seamă războinici ai lui Allah. Titlurile de *Hagi* şi de *Şeic* erau titluri de recunoaştere indicând faptul că făcuse pelerinajul la Meca şi că era conducătorul clanului lui. De cinci generaţii cel mai vârstnic fiu al familiei purtase numele de Tippoo Tip. Toţi fuseseră războinici legendari, neguţători de oameni de temut şi vânători neobosiţi de elefanţi. Legenda spunea că între ei reuşiseră să adune

peste un milion de suflete din interiorul

Africii şi să le conducă spre locurile de negoţ de sclavi de pe coastă. Numărul de elefanţi pe care îi omorâseră era imposibil de estimat, mai mare decât roiurile de lăcuste care întunecau cerul Africii în timpul ploilor. De-a lungul secolelor, flotele de dhow Tippoo Tip traversaseră oceanele cărând fildeşul şi sclavi din Africa în Arabia şi India şi până în China.

„Allah să îi blesteme pe necredincioşii ce se închină diavolului, pe englezi şi pe americani, care au făcut ilegale sclavia şi vânarea de elefanţi şi au dus familia noastră măreaţă înspre declin şi obscuritate, se gândi Adam. Dar s-a întors roata. Aşa cum soarele coboară noaptea ca să răsară din nou în zori în toată puterea şi gloria lui, aşa îşi va recăpăta şi familia mea puterea. Oamenii vor învăţa să le fie din nou frică de noi atunci când vom aduna navele şi cetăţenii necredincioşilor, fără să ne fie teamă de consecinţe”.

Chiar în acel moment, zeci de nave capturate se aflau în Golful Gandanga şi sute de prizonieri umpleau complexul de clădiri rezervat sclavilor în aşteptarea răscumpărării. Acum îi adusese bunicului său venerat un diamant nepreţuit, cea mai de seamă captură făcută vreodată de familie. Cu această faptă, Adam devenise un neguţător de oameni de temut, asemenea strămoşilor săi. Adam şi bunicul lui se îmbrăţişară şi apoi Şeic Han se întoarse pentru a privi femeia încă aplecată obedient în faţa lui.

— Spune-i acestei femei să se ridice, ordonă el şi Adam îi vorbi încet Caylei.

— Ridică-te! Bunicul meu vrea să te privească.

Cayla se ridică în picioare şi stătu cu capul plecat.

— Spune-i să îşi dea la o parte vălul. Vreau să îi văd faţa, comandă Şeic Han.

Adam îi transmise comanda Caylei şi aceasta îşi dădu jos vălul de pe păr şi faţă. Stătu tăcută până când bătrânul o apucă de bărbie şi îi ridică capul pentru a i se holba la faţă. Neştiind cum să se poarte, Cayla îl privi direct în ochi şi zâmbi. Era un zâmbet nesigur, dar cuceritor, care ar fi fermecat orice alt bărbat. Şeic Han păşi însă înapoi şi o plesni peste faţă cu biciul din piele de hipopotam. Cayla ţipă de durerea loviturii.

— Târfa necredincioasă! ţipă el la ea. Cum îndrăzneşti să îmi priveşti chipul cu ochii diavolului? Sunt imun farmecelor tale.

Cayla îşi acoperi cu ambele mâini urma de roşu aprins pe care biciul i-o lăsase pe faţă şi hohoti o scuză.

— Îmi pare rău. Vă rog să mă iertaţi. Nu am vrut să vă jignesc.

Dar Şeic Han se întoarse cu spatele pentru a-i da ordine lui Adam.

— Adu-o în sanctuarul meu.

Păşi din nou ţanţoş prin prag, iar Adam apucă mâna Caylei şi o trase după el.

— Nesăbuite, şuieră el, te-am avertizat.

În camera de dincolo de prag fusese pregătit un tablou sumbru. Peretele îndepărtat era acoperit cu un steag mare. Emblema centrală era cea a unei mitraliere automate AK-47 pe un fond verde. Deasupra era scris cu litere arabe. „Florile Islamului. Moarte necredincioşilor. Moarte tuturor inamicilor lui Allah. Allah este mare”.

Un taburet de lemn fusese plasat în faţa steagului. De fiecare parte a steagului se afla un războinic în uniformă de camuflaj. Feţele le erau ascunse de baticurile negre. Doar ochii le erau vizibili. Oamenii erau înarmaţi cu puşti de asalt, iar măştile le dădeau un aspect ameninţător.

Adam o conduse pe Cayla pe taburet şi o Ecu să stea cu faţa spre fotograful care îi aştepta. Camera acestuia era

aşezată pe un trepied şi el o îndreptă spre scenă. Unul din asistenţii lui îi aduse lui Adam o coală de hârtie îneşurată, pe care acesta o desecu şi i-o duse Caylei.

— Ţine asta ca să putem citi data de pe ea, îi spuse el.

— Ce este?

— Este prima pagină de azi a ziarului *International Herald Tribune*, descărcată de pe internet. Este doar pentru a stabili data când a fost Ecută poza.

Păşi înapoi şi dădu un ordin scurt oamenilor aflaţi de fiecare parte a taburetului. Aceştia îşi strânseră pumnii într-un gest războinic. Adam Ecu semn din cap fotografului. Flashul aparatului lumină întreaga scenă scurt. O prinse pe Cayla privind fix înspre obiectiv cu o expresie de disperare totală.

Hector şi patru dintre principalii lui agenţi de teren erau adunaţi în jurul biroului central în camera de analiză tactică de la terminalul Sidi el Razig. Erau angajaţi într-o discuţie serioasă. Hazel Bannock era aşezată într-o parte. Încerca să le urmărească discuţia, dar mare parte a ei se purta în arabă. Renunţă şi începu să-i studieze pe bărbaţii pe care Hector îi alesese să lucreze pentru el. Ei erau printre cei care aveau să încerce să o salveze pe Cayla. Se mândrea cu talentul ei de a evalua caracterul şi abilităţile oamenilor şi discutase despre fiecare dintre ei cu Hector, recunoscând într-un final că acesta alesese bine.

Doi dintre oameni erau de origine europeană. Primul dintre ei era David Imbiss. Era tânăr, cu o faţă proaspătă şi lăsând impresia că ar fi dolofan. Totuşi, nu era grăsime, ci muşchi. Hector i-l prezentase lui Hazel ca fiind un fost căpitan american de infanterie care fusese în misiune în Afghanistan ca ofiţer de legătură pe lângă brigada comandată de Hector. La sfârşitul misiunii sale, părăsise armata cu o Stea de Bronz şi câteva cicatrice. Hector îi

spusese lui Hazel că atunci când David se întorsese în California aflase că soţia îi luase copilul şi fugise împreună cu un cultivator de portocale pe care îl cunoscuse la universitate. Aspectul de flăcău ingenuu al lui David era înşelător, el fiind un tip dur, inteligent şi priceput. Cu pregătirea din armată ajunsese a fi un expert în computere şi electronică, o calitate pe care Hector o aprecia foarte mult.

Aplecat peste masă în dreapta lui Hector, se afla Paddy O'Quinn. Era mult mai tânăr decât Hector şi fusese în subordinea lui în SAS. Era înalt, subţire şi musculos, iute la mânie, dar şi mai iute la minte. Fusese militar de carieră până când făcuse o singură mică greşeală de judecată. Pe câmpul de luptă lovise un ofiţer inferior cu suficientă forţă cât să-i rupă maxilarul.

— Tipul era un dobitoc, aşa îi explicase această pierdere de judecată lui Hector. Tocmai pierduse jumătate de pluton din cauza tâmpeniei lui şi apoi a început să se certe cu mine.

Paddy probabil că ar fi fost ofiţer, dacă nu ar fi fost acel pumn dat cui nu trebuia. Pierderea armatei a fost câştigul lui Hector şi al companiei Cross Bow. Ceilalţi doi bărbaţi de la masă erau amândoi arabi. Asta o surprinsese la început pe Hazel; până la urmă, Hector Cross era un rasist renumit, nu-i aşa?

— Aş prefera oricând ca aceşti doi oameni să mă acopere din spate într-o luptă serioasă decât majoritatea celorlalţi bărbaţi pe care îi cunosc, îi spusese Hector când ea făcuse acea observaţie. Ca majoritatea celor din rasa lor, sunt războinici buni şi extrem de vicleni. Desigur, sunt capabili să gândească şi ca nişte tâlhari, să vorbească ca ei şi să treacă drept tâlhari. Trimite o vulpe să prindă o vulpe, spunea cineva. Împreună facem o echipă bună; când lucrurile se complică, eu mă pot ruga la Iisus Hristos, iar ei

la Allah. Aşa, suntem acoperiţi din toate părţile.

Tariq Hakam fusese ataşat unităţii lui Hector din Irak ca interpret şi ghid local. El şi Hector se simpatizaseră din prima zi când fuseseră prinşi într-o ambuscadă şi obligaţi să iasă din ea. Fusese lângă Hector în îngrozitoarea zi când se petrecuse incidentul cu bomba de la marginea drumului. Când Hector deschisese focul asupra celor trei insurgenţi arabi care plasaseră bomba şi care păreau pe cale să detoneze un dispozitiv sinucigaş, Tariq trăsese şi el alături de Hector şi doborâse unul dintre duşmani. Când Hector predase comanda, Tariq venise la el şi îi spusese:

— Eşti tatăl meu. Unde mergi tu, merg şi eu.

— Nu am cum să refuz asta, căzuse Hector de acord. Nu sunt sigur spre ce mă îndrept, dar împachetează-ţi lucrurile şi vino cu mine.

Celălalt arab stătea cu faţa spre Hector, de cealaltă parte a mesei. Era Uthmann Waddah.

— Uthmann e Uthmann, îi spusese Hector lui Hazel. Nimeni nu îl poate înlocui. Am încredere în el cum am în mine însumi.

Hazel zâmbi amintindu-şi explicaţiile simple ale lui Hector despre relaţiile lui cu cei patru bărbaţi. La momentul respectiv i se păruse că sunt doar nişte hiperbole, dar privindu-i acum discutând opţiunile în: amera de analiză tactică, începea să îşi schimbe părerea.

„Noi cei puţini, puţinii fericiţi!” se gândi ea şi într-un mod ciudat 1 invidia pe Hector. Trebuia să fie minunat să aparţii unui grup de Dameni atât de strâns unit; să îţi petreci zilele în compania unor fraţi, în mâinile cărora să poţi să îţi pui viaţa. Să nu fii niciodată singur. Henry murise de mulţi ani. Chiar în mijlocul agitaţiei, singurătatea era însoţitorul ei auster şi constant.

Laptopul ei ţârâi, alertând-o că primise un mesaj. Trebuia să fie Agatha. Hazel îl deschise rapid. Se holbă la

ecran nevenindu-i să creadă şi apoi scoase un ţipăt înăbuşit.

— Doamne Dumnezeule! Nu se poate aşa ceva!

— Ce este? întrebă Hector.

— Cayla mi-a trimis un mesaj.

— Nu îl deschide! Nu este Cayla, strigă Hector, dar el se afla de: calaltă parte a mesei şi nu putu ajunge la ea suficient de rapid să o oprească.

Degetele ei zburară pe tastatură. Mesajul avea un ataşament. Apăsă „Descarcă” şi apoi se uită fix la ecran. Sângele i se scursese şi era palidă. Îşi deschise gura pentru a vorbi dar sunetul care îi ieşi din gură nu fu decât un bocet de jale. Hector crezu că avea să se prăbuşească întrucât se clătină pe scaun. O prinse de umăr şi o scutură.

— Ce este? Adună-te! Pentru numele lui Dumnezeu, femeie. Ce este?

Ea îşi închise gura şi se holbă la el de parcă l-ar fi văzut pentru prima oară. Apoi se îndreptă în scaun şi inspiră adânc, luptând să-şi controleze emoţiile. Încă nu era în stare să vorbească, dar îi dădu laptopul. El se uită la imaginea de pe ecran. Era o frumoasă fată albă în haine musulmane, dar cu faţa şi părul la vedere. Expresia îi era profund nefericită. Ţinea un exemplar dintr-un ziar aşa că reuşi să citească data de sub titlu. De fiecare parte a fetei erau bărbaţi înarmaţi mascaţi. În spatele ei era un steag cu mesaje militante şi religioase scrise cu litere arabe negre.

— Ea este? întrebă el, iar atunci când ea nu răspunse o scutură uşor. E Cayla?

Ea inspiră pentru a-şi recăpăta suflul şi apoi şopti:

— Da, este Cayla. E puiul meu. Tremura toată. Dar de ce mi-ar trimite poza asta înfricoşătoare cu ea?

— Nu ea a trimis-o, spuse Hector cu asprime. A fost trimisă de răpitorii ei. Deschid o linie de comunicare cu noi. Poza a fost trimisă doar ca să vă intimideze, dar în

sfârşit sunt pregătiţi să negocieze.

— Dar este de pe telefonul mobil al Caylei.

— I l-au luat sau cel puţin au luat cartelasim din telefon. O întoarse cu faţa spre el. Ascultaţi-mă. E de bine. Acum ştim cu siguranţă că era în viaţă acum trei zile. Asta este data de pe ziarul pe care îl ţine.

Hazel încuviinţă din cap.

— Avem o linie directă cu răpitorii ei. Putem negocia cu ei. S-ar putea chiar să reuşim să localizăm originea mesajului prin reţeaua prin care a fost trimis. Îi dădu laptopul lui David Imbiss. Tu eşti tocilarul, Dave. Spune-ne ce poţi despre transmisiunea asta. Ne poţi spune din ce ţară a fost trimis?

— Sigur, Heck. Imbiss examină laptopul. Voi avea nevoie de timp, dar cu un ordin din partea unei curţi judecătoreşti, compania care deţine serverul va fi forţată să ne spună care din reţelele ei a trimis acest mesaj. Îi returnă computerul lui Hector. Dar ar fi o mare pierdere de vreme.

— Ce vrei să spui, Dave?

— Fotografia a fost făcută acum trei zile. Să zicem că a fost făcută la Cairo. E destul timp să fi trimis prin curierat cartela unui complice, să zicem, la Roma. Acesta ne-a transmis nouă mesajul şi apoi a trimis înapoi cartela şefului pe aceeaşi rută pe care a venit.

— La dracu'! spuse Hector.

— La dracu', într-adevăr, căzu de acord Dave. Dacă o să avem o corespondenţă îndelungată cu aceşti oameni, poţi să fii convinsă că toate mesajele pe care o să ni le trimită o să fie dintr-o altă ţară. Astăzi Italia, săptămâna viitoare Venezuela.

Hector se gândi la asta şi apoi se întoarse spre Hazel.

— Ai idee care este situaţia contului Caylei de Blackberry? Bestia nu o să îl reîncarce dacă rămâne fără

credit, ar fi prea periculos pentru ea. Nu vrem să se întrerupă legătura pentru că lipsesc câţiva dolari.

— Am pus două mii de dolari în contul Caylei când eram la Cape Town.

— Poţi vorbi un an de zile de suma asta, fu Hector de părere.

„Cu doamna asta nimic nu e făcut fără temei”, se gândi el şi zâmbi pentru sine.

— Nu am vrut ca ea să aibă o scuză să nu mă sune, spuse Hazel, justificându-se.

— Excelent! Vrem să ne asigurăm că ei vor continua să folosească numărul acesta, îi spuse el. Ce trebuie să faceţi acum este să le răspundeţi. Asiguraţi-vă că ei ştiu că noi le aşteptăm mesajele. Faceţi asta acum, doamnă Bannock.

Ea dădu din cap şi apoi tastă mesajul. Când termină, îl întoarse spre el ca să-l citească.

Domnilor, aştept mesajele voastre viitoare. Între timp, vă rog să nu-i faceţi rău.

— Nu! spuse Hector aspru. Scoateţi salutul. Nu sunt domni şi nu are niciun rost să le spunem aşa. Apoi scoateţi apelul să nu-i facă rău. Lăsaţi doar esenţialul. *Aştept*. Atât.

Ea dădu din cap, făcu corecturile şi îi arătă lui Hector rezultatul.

— Bine. Trimiteţi-l, spuse el. Apoi privi spre oamenii lui. Vă rog să ieşiţi. De acum înainte mergem doar pe informaţie strict necesară.

Ei înţeleseră. Dacă unul dintre ei ar fi fost capturat şi torturat nu ar fi putut să dezvăluie informaţii pe care nu le aveau. Începură să iasă din cameră.

— Tariq, Uthmann. Rămâneţi puţin, vă rog.

Cei doi arabi se întoarseră pe scaunele de la masă. Hazel nu mai putu să se stăpânească.

— Cross, bolborosi ea, nu mai putem face nimic?

Dumnezeule, cum aflăm unde o ţin?

— De asta discutăm de mai bine de o oră, îi aminti Hector. Dacă există o slăbiciune a Bestiei aceea este că îi place să vorbească, îi place să se laude cu victoriile ei.

Hazel scutură din cap.

— Nu înţeleg.

— Dacă ştii unde să asculţi, poţi reuşi să captezi ecourile lăudăroşenie! ei.

— Ştii unde să asculţi? întrebă ea.

— Nu, dar Uthmann şi Tariq ştiu, răspunse el. Îi trimit sub acoperire. Îi trimit în ţările unde s-au născut şi unde legăturile lor cu populaţia locală sunt cele mai puternice. Tariq se va duce în Puntland şi Uthmann în Irak. Vor mirosi pe acolo până când vor da de urmă. Chiar dacă Cayla e ţinută în altă parte, cei doi vor afla unde.

— Dar va fi teribil de periculos pentru ei, nu-i aşa? Vor fi singuri şi tu nu îi vei mai putea proteja.

— Subestimaţi teribil situaţia, doamnă Bannock. Vor fi într-un pericol de moarte. Dar sunt greu de ucis. Au supravieţuit până acum, în ciuda tuturor încercărilor.

Hazel privi spre cei doi arabi.

— Nu o să vă pot mulţumi vreodată suficient. Vă puneţi viaţa în pericol pentru fiica mea. Sunteţi oameni foarte, foarte curajoşi.

— Nu-i lăuda prea mult! protestă Hector. Deja au o părere mult prea bună despre ei. Mai urmează să îmi ceară o mărire de salariu sau ceva la fel de ridicol.

Toată lumea, cu excepţia lui Hazel, râse şi asta mai reduse din tensiunea din cameră.

— Până nu se întorc cu nişte informaţii clare noi vom continua să acţionăm de aici. În acelaşi timp, vom face toate pregătirile posibile pentru momentul când vom şti cu siguranţă unde o ţin pe Cayla ca să putem să mergem să o luăm de acolo.

Exista câte un zbor pe zi de pe pista de la Sidi al Razig spre Ash-Alman, capitala Abu Zara, cu avionul de pasageri cu două motoare turbo Fokker F-27 Friendship al liniilor aeriene Zara. Dimineaţa următoare, Uthmann şi Tariq se alăturară în linişte mulţimii de muncitori de la sonde şi de angajaţi ai aeroportului. Îmbrăcaţi în veşminte tradiţionale, cu feţele pe jumătate acoperite de *shumag*, se pierdură în mulţime. Odată ajunşi în capitală, se despărţiră. Tariq se îmbarcă în avionul spre Mogadishu, Somalia, şi, o oră mai târziu, Uthmann luă avionul spre Bagdad. Se pierdură în mulţimea de arabi.

Dimineaţa următoare, Hector o căută pe Hazel şi o găsi la micul dejun în minuscula cantină a companiei. De deasupra privi spre bolul de cereale şi cana de cafea neagră de pe masa din faţa ei. „Nu e de mirare că e într-o formă aşa bună”, se gândi el.

— Bună dimineaţa, doamnă Bannock. Sper că aţi dormit bine.

— Încerci să fii amuzant, Gross? Bineînţeles că nu am dormit bine.

— O să fie o zi lungă. Sunt slabe şanse să aflăm ceva deja. Îmi scot câţiva băieţi la un exerciţiu de paraşutism înainte de spectacolul cel mare. Unii dintre ei nu au mai sărit de mai bine de un an. Au nevoie de antrenament.

— Ai o paraşută şi pentru mine? întrebă ea.

El clipi. Se gândise că poate ea ar vrea să îi privească pentru a mai uita de grijile ei. Nu se gândise la posibilitatea ca ea să vrea să li se alăture. Se întreba cam ce experienţă avea.

— Aţi mai sărit până acum? întrebă el cu tact.

— Soţului meu îi plăcea să sară şi mă ţâra şi pe mine cu el. Am făcut destul de multe sărituri în Norvegia, la fiordurile din Trollstigen.

Hector rămase fără cuvinte şi avu nevoie de un

moment pentru a-şi recăpăta vocea.

— Acela chiar e capătul drumului, fu el de acord. Nimic nu e mai greu decât să sari de pe un munte într-o prăpastie de şapte sute de metri.

— Oh! Ai sărit şi tu la fiorduri? întrebă ea interesată.

— Sunt curajos, dar nu nebun, negă el din cap. Doamnă Bannock, aveţi admiraţia mea şi aş fi onorat să sar cu dumneavoastră în această dimineaţă.

Hector adunase cincisprezece dintre cei mai buni oameni ai lui, inclusiv pe Dave Imbiss şi pe Paddy O'Quinn. Săriră de trei ori din elicopter. Prima săritură a fost de la 3.000 de metri şi a treia şi cea mai joasă a fost de la 130 de metri; suficientă distanţă pentru deschiderea paraşutei înainte ca picioarele să le atingă pământul. Această tehnică îi dădea adversarului puţine şanse să tragă în ei în timp ce erau în cădere şi vulnerabili. După cea de-a treia săritură toţi bărbaţi o admirau în mod evident pe Hazel. Nici măcar Paddy O'Quinn nu îşi putea ascunde admiraţia.

Îşi mâncară sandvişurile cu şuncă şi brânză şi îşi băură cafeaua neagră din termos stând pe marginea unei dune de nisip. Apoi Hector dădu drumul unui vechi cauciuc din vârful dunei şi pe măsură ce acesta se rostogolea în jos pe pantă, oamenii trăgeau pe rând cu armele lor de asalt Beretta Se 70/90 în ţinta de carton pe care Hector o fixase în interiorul roţii. Hazel trase ultima. Ea împrumută arma lui Hector şi verifică dacă era încărcată şi echilibrată cu un aer de competenţă în materie. Apoi păşi în locul de tragere şi ţinti roata într-un stil elegant, mişcându-se uşor pe direcţia acesteia ca un vânător urmărind un fazan zburător. Dave recuperă roata de la baza dunei şi toţi se adunară în jurul ei să privească găurile de glonţ din ţinta de carton. Nimeni nu spuse prea multe.

— De ce suntem atât de surprinşi? reflectă Hector. E o atletă de clasă mondială. Bineînţeles că este extrem de

competitivă, şi are coordonarea mână-ochi a unui leopard. Apoi adăugă nevinovat: Lăsaţi-mă să ghicesc, doamnă Bannock. Soţului dumneavoastră îi plăcea să tragă şi v-a îndemnat şi pe dumneavoastră să o faceţi. Asta e, nu-i aşa?

Râsul fu spontan şi îi cuprinse pe toţi şi pentru câteva momente Hazel se lăsă luată de val. Era prima oară când râsese de la răpirea Caylei. Era un moment de eliberare. Simţi cum se risipea o parte din durerea care o tortura.

Înainte ca râsetele să înceteze, Hector bătu din palme şi strigă:

— În regulă, băieţi şi fete! Sunt zece kilometri până la terminal. Ultimul care ajunge dă de băut.

Terenul nisipos le îngreuna alergarea. Când trecură de poarta perimetrului de sârmă ghimpată al terminalului, Hector se afla la câţiva paşi în spatele lui Hazel. Ea fugea puternic şi ritmat, dar spatele tricoului îi era leoarcă de transpiraţie. Hector rânji.

„Mă îndoiesc că doamnei îi va fi greu să doarmă în noaptea asta”, se gândi el.

Uthmann auzi explozia şi văzu coloana de fum negru ridicându-se deasupra acoperişurilor clădirilor din faţa lui. Ştiu imediat că era o maşină-capcană şi alergă rapid spre casa fratelui lui, care se afla în apropierea exploziei. Trecu de colţ şi privi în lungul străzii înguste şi şerpuitoare. Chiar pentru un veteran călit precum Uthmann masacrul era oribil. Un bărbat fugea spre el cu corpul însângerat al unui copil strâns la piept. Privirea lui goală, holbată, nici măcar nu îl remarcă pe Uthmann când trecu pe lângă el. Faţadele a trei clădiri fuseseră distruse. Camerele din ele erau deschise precum casa unei păpuşi. Mobila şi lucrurile oamenilor atârnau în încăperile deschise sau se prăvăleau în stradă. În mijlocul drumului zăceau rămăşiţele înnegrite şi contorsionate ale maşinii în care se aflase bomba.

— Nu eşti un martir, ţipă Uthmann la caroseria plină de fum şi la rămăşiţele vaporizate ale şoferului fugind pe lângă ele. Eşti un ucigaş şiit!

Apoi văzu casa lui Ali aflată mai în josul străzii, bucuros că era intactă.

Soţia lui Ali îl întâmpină la uşă. Plângea şi îşi îmbrăţişa doi dintre copiii ei.

— Unde este Ali? urlă el la ea.

— A mers să lucreze la hotel, hohoti femeia.

— Sunt toţi copiii cu tine?

Ea dădu din cap înlăcrimată.

— Fie numele lui Allah slăvit! strigă Uthmann şi o conduse înapoi în casă.

Soţia lui Uthmann şi cei trei copii nu fuseseră la fel de norocoşi ca şi familia fratelui lui. Cu trei ani mai devreme, Lailah se afla la piaţa cu băieţii când o bombă explodase la treizeci de paşi de ei. Acum Uthmann ridică băieţelul din braţele cumnatei lui şi îl legănă până acesta încetă să se mai smiorcăie. Îşi aminti corpul cald al copilului lui şi lacrimi îi umplură ochii. Se întoarse ca ea să nu i le vadă.

Fratele lui, Ali, se întoarse de la serviciu peste o oră. Din cauza bombei, directorul hotelului îi dăduse voie să plece mai devreme. Uşurarea lui când văzu că familia îi era teafără fuse imensă, dar sfâşietor de privit de către Uthmann. Doar a doua zi reuşi Uthmann să poarte o discuţie serioasă cu el. Pentru început, Uthmann abordă subiectul capturării iahtului american şi al răpirii tinerei moştenitoare a averii Bannock Oil.

— Asta este cea mai bună veste pe care am avut-o de ani de zile, îi răspunse Ali de îndată. Toată suflarea musulmană este înnebunită de asta de când camarazii noştri au anunţat-o la Al Jazeera. De câtă pregătire detaliată şi execuţie devotată a fost nevoie pentru a duce o

asemenea operaţiune la îndeplinire! Este una dintre marile noastre victorii de la atacurile asupra New York-ului. Americanii se clatină. Prestigiul lor a mai suferit încă o lovitură mortală.

Ali jubila. Îşi câştiga existenţa de toate zilele ca responsabil de etaj la Hotelul Aeroport, dar în realitate ocupaţia lui era cea de coordonator al Luptătorilor Suniţi care purtau jihadul împotriva Marelui Satan. Era clar pentru ambii fraţi că Ali fusese ţinta principală a bombei şiite care provocase atâta distrugere pe strada din faţa casei în care se aflau.

— Sunt convins că liderii noştri vor cere o răscumpărare enormă pentru prinţesa americană capturată, spuse Ali serios. Suficient cât să finanţeze jihadul împotriva Americii încă zece ani de acum înainte.

— Deci, care din grupurile noastre este responsabil pentru această realizare? întrebă Uthmann. Nu am mai auzit de aceste „Flori ale Islamului" până când nu a fost menţionat numele pe Al Jazeera.

— Frate, ştii bine că nu ai voie să mă întrebi asta. Deşi ţi-ai dovedit loialitatea de o sută de ori până acum, nu aş putea să răspund la întrebarea asta chiar dacă aş cunoaşte răspunsul, pe care nu îl ştiu. Ali ezită şi apoi continuă: Dar poţi să îţi spun că în curând te vei afla printre aceia care vor trebui să ştie.

— Te referi la legătura mea cu Bannock Oil?

Uthmann îi zâmbi, dar Ali dădu din mâna în semn de negare.

— Destul, nu pot să îţi spun mai multe.

— Atunci plec mâine şi mă întorc la Abu Zara…

— Nu! îl întrerupse Ali. Mâna lui Allah te-a adus aici azi. Mai rămâi cu mine măcar o lună. *Inshallah*! S-ar putea să am ceva să îţi spun atunci.

Uthmann dădu din cap.

— *Mashallah*! Am să rămân, frate.

— Şi eşti bine-venit la mine în casă, frate.

În palatul de pe dealul de deasupra Oazei Miracolului, un alt grup de oameni îşi bea cafeaua din ceşti mici de argint şi discuta în tăcere şi serios. Erau aşezaţi în cerc în jurul unei mese decorate cu fildeş şi perle. Singurul obiect de pe masă era ibricul de cafea din argint. Nu existau materiale de scris în acea cameră. Nimic nu era scris. Toate deciziile erau anunţate de Şeic Han Tippoo Tip în persoană şi memorate de toţi ascultătorii.

— Aceasta este decizia mea. Vorbea pe acel ton adânc şi măsurat pe care îl folosea la toate afacerile lui importante. Nepotul meu Adam va trimite prima cerere de răscumpărare.

Se uită la Adam care, încă aşezat pe perna de mătase, îşi coborî fruntea pentru a atinge lespezile de pe jos.

— Să îţi aud comanda este totuna cu a o îndeplini, murmură el.

Şeic Han reflectă:

— Cererea noastră va fi atât de mare că nici măcar în ţara bolnavă şi blestemată a Marelui Satan nu se va afla nimeni atât de bogat să o poată plăti. Când zâmbi ochii îi dispărură în spatele pleoapelor ridate. Nicio sumă de bani nu poate acoperi vrajba de sânge pe care o am cu acest bărbat, Cross. Doar sângele poate plăti pentru sânge.

Sorbiră din ceştile lor de argint în tăcere, aşteptând ca şeicul să continue să vorbească.

— Acest necredincios perfid mi-a ucis trei fii. Îşi ridică degetul deformat de artrită. Primul a fost fiul meu şi tatăl nepotului meu, Saladin Gamei. Adam se aplecă din nou şi şeicul continuă: A fost un adevărat războinic al lui Allah. Cross l-a împuşcat pe o stradă din Bagdad acum şapte ani.

— Fie ca Allah să îl primească în Grădinile Paradisului, murmurară ceilalţi bărbaţi din cerc.

— A doua datorie de sânge este fiul meu, Gafour. A fost trimis să onoreze datoria de sânge pentru fratele lui mai mare, Saladin, dar Cross l-a omorât şi pe el când a atacat dhowul cu care se deplasa spre Abu Zara pentru a îndeplini sarcina pe care i-o trasasem.

— Fie ca Allah să îl primească în Grădinile Paradisului, intonară ceilalţi din nou.

— Al treilea fiu care a fost ucis de mâinile acestui necredincios care îl slăveşte pe Hristos este Anwar. L-am trimis şi pe el într-o misiune de onoare, dar Cross l-a omorât.

— Fie ca Allah să îl primească în Grădinile Paradisului, repetară ei pentru a treia oară.

— Vrajba aceasta de sânge mă apasă puternic pe conştiinţă. Vieţile celor trei fii ai mei au fost luate de acest idolatru netrebnic, slujitor al unui Dumnezeu fals. Nu mai este îndeajuns să îi iau viaţa. O singură viaţă nu poate plăti pentru alte trei. Trebuie să îl capturez şi să îl dau viu mamelor şi soţiilor bărbaţilor pe care i-a ucis. Femeile sunt extrem de abile în asemenea situaţii. În mâinile şi sub cuţitele lor ascuţite de măcelărie va suferi multe zile de tortură înainte să treacă în burta iadului şi în braţele lui Satan.

— Cum porunceşti, puternice Han, aşa se va înfăptui, îşi murmurară ei acordul.

— Mă asculţi, nepoate? îşi întrebă Şeic Han nepotul.

Adam se plecă din nou adânc, cu respect.

— Te ascult, venerabil bunic.

— Pun sarcina răscumpărării datoriei de sânge pe umerii tăi. Trebuie să colectezi plata pentru cei doi unchi ai tăi şi pentru tatăl tău. Fie să nu cunoşti odihna sau liniştea până ce datoria nu e plătită în întregime.

— Te-am auzit, bunicule. Este un legământ sacru.

— Când îmi vei aduce porcul de porc necredincios în viaţă te voi ridica mai sus decât pe oricare alt bărbat din trib. Vei ocupa un loc în inima mea alături de amintirea tatălui şi a unchilor tăi ucişi. Când voi muri, îmi vei lua locul şi vei fi conducătorul clanului nostru.

— Accept aceasta ca pe datoria mea sacră, bunicule. Îţi voi aduce bărbatul şi femeia să cunoască dreptatea şi pedeapsa ta, aşa cum porunceşti.

„Aşteptarea este cea mai grea parte”, îi spusese Hector Cross la început. Puţin câte puţin, învăţase câte dreptate avea. În fiecare zi ea îşi petrecea numeroase ore în conferinţe Skype conducând afacerile companiei cu directorii principali ai Bannock Oil din toată lumea. Restul timpului se antrena cu oamenii lui Hector, fugind, sărind şi trăgând până când ajunse la fel de pregătită fizic şi mental cum fusese în acea zi glorioasă când păşise pe gazonul de la Findlers Park cu mult timp în urmă.

Dar nopţile, acele nopţi teribile, treceau într-o agonie a spiritului. Dormea puţin şi atunci când dormea o visa pe Cayla; Cayla galopând lângă ea pe calul ei auriu pe păşunile înalte ale fermei.

Gayla ţipând de încântare deschizând cadoul extravagant pe care Hazel i-l luase când împlinise optsprezece ani. Cayla aţipind cu capul pe umărul lui Hazel uitându-se la filme vechi la televizor noaptea târziu. Apoi în visele ei apăreau bărbaţi, bărbaţi mascaţi cu arme în mână şi spaima ei era infinită. Cayla! Cayla! Numele îi răsuna neîncetat în cap, torturând-o şi împingând-o la marginea nebuniei.

În fiecare zi vorbea cu Chris Bessell şi cu colonelul Roberts din Statele Unite, dar nu aveau veşti care să o liniştească. În fiecare noapte, singură în cameră, se ruga aşa cum o făcuse când era fetiţă, în genunchi şi plângând.

Dar urma fetei era de negăsit. Nici puterea sau rugăciunile ei şi nici măreţia CIA nu erau în stare să găsească vreo urmă a Caylei sau a Florilor Islamului. Petrecea multe ore pe zi cu Hector Cross, trăgându-şi puterea din compania lui.

— Dar n-am mai auzit nimic de aproape o lună, Cross!

Îi amintea asta cel puţin o dată pe zi.

— Se joacă de-a şoarecele şi pisica extrem de abil. Au ani de experienţă în asta, răspunse el. Nu se grăbesc. Trebuie să aşteptăm mişcările lor. Dar ţine minte: Cayla este încă în viaţă. Păstrează acest gând aproape de inima ta.

— Dar Tariq şi Uthmann? Cu siguranţă, au aflat ceva până acum.

— E un joc letal de încet, sublinie el. Dacă Tariq sau Uthmann fac un singur pas greşit, vor avea parte de o moarte de neinvidiat. Sunt sub acoperire, trăind, mâncând şi dormind cu Bestia. Nu îi putem grăbi. Şi nici contacta. Să încerc să fac asta ar avea acelaşi rezultat cu a le trage un glonţ în cap.

— Îmi doresc doar să putem să facem ceva, se lamentă ea.

— Există un lucru pe care aţi putea să-l faceţi, doamnă Bannock.

— Ce anume, Cross? întrebă ea nerăbdător. Voi face orice îmi sugerezi.

— Atunci vă sugerez să nu mai trimiteţi e-mailuri pe telefonul Caylei către Bestie.

— Cum…? vocea îi scăzu, apoi dădu din cap şi recunoscu. Repetam doar mesajul pe care m-ai făcut să îl trimit atunci. Doar că aşteptăm. Dar cum ai…?

Se întrerupse din nou.

— De unde am ştiut ce făceaţi? termină el întrebarea

pentru ea. Uneori nu sunteţi atât de deşteaptă precum credeţi, Hazel Bannock.

— Cât despre tine, Hector Cross, crezi că eşti cea mai deşteaptă sculă din tot universul acesta blestemat! izbucni ea.

— Te simţi bine să îţi mai dai drumul din când în când, nu-i aşa, Hazel?

— Să nu îndrăzneşti să îmi spui Hazel, ticălos arogant nenorocit!

— Bine, doamnă Bannock! Alegerile dumneavoastră de limbaj devin din ce în ce mai bune. Curând veţi fi demnă de standardele mele ridicate.

— Te urăsc, Hector Cross. Chiar că te urăsc.

— Nu, chiar nu mă urâţi. Sunteţi mult prea isteaţă pentru asta. Păstraţi-vă ura pentru momentele când va fi cu adevărat nevoie de ea.

El râse. Era un râs bun, molipsitor, blajin şi înţelegător, şi, în ciuda dorinţei ei, râse cu el, dar râsul ei era la limita isteriei.

— Eşti incorigibil! spuse ea râzând.

— Acum că mă înţelegeţi, îmi puteţi spune Hector sau chiar Heck, dacă vreţi să faceţi asta.

— Mulţumesc. Încercă să îşi stăpânească râsul. Dar nu vreau să fac asta, Cross.

— Ce îi va forţa să încerce să elibereze fata?

Şeic Han se holba la nepotul său aşteptând un răspuns.

Adam se gândi cu atenţie înainte de a răspunde.

— Întâi trebuie să afle unde o ţinem.

Bunicul lui dădu din cap.

— Vor cere ajutorul prietenilor lor din Washington. Ştim că mama este o prietenă a preşedintelui american. Îşi va trimite numeroasele crucişătoare să ne distrugă.

Şeic Han îşi trecu degetele prin barbă, privind în

ochii nepotului său, aşteptând momentul în care băiatul avea să vadă la fel de clar în viitor precum o făcea el.

— Americanii vor avea nevoie de multe săptămâni sau chiar luni pentru a pregăti un atac împotriva noastră. Noi putem să părăsim acest loc în maximum o oră şi să dispărem în deşert. Hector Cross, ucigaşul fiilor mei, ştie asta. Vor fi el şi mama fetei dispuşi să aştepte ca armata SUA să se urnească?

— Da! spuse Adam nesigur. Asta dacă nu…

Şeic Han văzu soluţia răsărind în ochii nepotului lui şi inima i se umflă de mândrie.

— Da, Adam? îşi încurajă el nepotul să vorbească.

— Asta dacă nu reuşim să îi convingem că fata este în pericol iminent de moarte sau într-un pericol chiar mai mare decât moartea, spuse Adam şi bunicul lui zâmbi până când ochii îi dispărură aproape complet în spatele cutelor adânci ale pielii. Atunci vor veni peste noi; fără ezitare sau frică vor veni peste noi.

— Unde să o facem? şopti Şeic Han cu bucurie.

Adam răspunse de îndată.

— Nu aici, în fortăreaţa de piatră. Trebuie să fie într-un loc unde frumuseţea înconjurătoare să fie în contrast cu grozăvia faptei. Se gândi un moment şi apoi adăugă. Iazul cu nuferi din Oaza Miracolului!

— Le arătăm întâi pericolul şi apoi le permitem să afle unde suntem? Sau trebuie să afle întâi locul şi apoi să fie martori la faptă?

Şeic Han se prefăcu că reflectează, dar Adam vorbi din nou.

— Întâi trebuie să vadă că fata suferă, pentru ca în momentul în care află unde este să se repeadă fără ezitări şi fără să se gândească.

— Sunt mândru de tine, spuse Şeic Han. Vei fi un mare general şi un războinic neînduplecat al lui Allah.

Adam se înclină primind acest compliment. Apoi îi făcu semn unuia dintre paznicii săi de încredere, care stătea la uşă cu braţele încrucişate. Paznicul veni repede lângă el şi îngenunche pentru a-şi primi ordinele.

— Trimite vorbă fotografului, zise Adam rapid. Spune-i că trebuie să aştepte mâine la porţile palatului după rugăciunea de dimineaţă. Trebuie să aducă camera video cu el.

Sclavele veniră să o ia pe Gayla din celula înghesuită în care fusese ţinută din ziua în care fusese adusă în Oaza Miracolului. Din nou o spălară cu apă din urcioare şi o îmbrăcară în haine curate, un veşmânt *abaya* negru care îi acoperea tot corpul, şi îi înfăşurară un şal negru decent în jurul feţei care îi acoperea părul. Apoi o conduseră la uşa principală a palatului unde patru bărbaţi cu arme automate aşteptau să o escorteze în josul dealului la oază.

După aerul cu iz de mucegai al celulei ei, aerul deşertului era curat şi cald. Inspiră cu uşurare. Îşi pierduse de mult interesul faţă de ce avea să i se întâmple mai departe. Se refugiase într-o stare de resemnare nepăsătoare. La jumătatea drumului remarcă mulţimea adunată în jurul iazului în grădinile verzi, luxuriante, pe care le admira de la înălţime. Mulţimea era aranjată într-o anumită ordine, în semicerc. Toţi erau bărbaţi. Pe măsură ce se apropia văzu că în mijlocul cercului stătea aşezat cu picioarele încrucişate un bărbat, pe mai multe covoare de lână. Purta tradiţionalii pantaloni albi largi, o vestă neagră şi turban, dar, deşi avea un *kejfyeh* peste faţă, reuşi să îl recunoască pe Adam. Simţi cum îi cresc puterile. Nu îl mai văzuse de mai bine de o lună, din ziua când fusese fotografiată cu un exemplar din *International Herald Tribune*. Voia să fugă la el. În mijlocul acestei mulţimi crude şi sălbatice era singurul în care putea să aibă încredere. Ştia că el era protectorul ei. Era lumina din

negura disperării ei. Începu să înainteze mai repede, dar oamenii care o însoţeau o opriră şi coborâră dealul în acelaşi ritm lent. Deodată, un alt bărbat apăru în faţa ei. Mergea de-a-ndoaselea cu o cameră profesională mare şi neagră focalizată pe faţa ei.

— Zâmbeşte, te rog, domnişoară, o rugă el. Priveşte la păsărică, te rog, domnişoară.

Engleza lui era aproape de neînţeles.

— Pleacă! ţipă ea la el cu ultima rămăşiţă din temperamentul ei înflăcărat de odinioară. Lasă-mă în pace.

Ţâşni spre el, dar el se dădu puţin în spate, rămânând la o distanţă suficient de mare de ea. Paznicii o prinseră de braţe şi o traseră înapoi. Cameramanul continua să filmeze. Intrară în semicercul format din bărbaţi înarmaţi şi mascaţi, iar Cayla îl strigă patetic pe Adam.

— Te rog! Oh, te rog, Adam! Opreşte-i să mă mai tortureze.

Adam dădu un ordin. Paznicii se grăbiră în faţă şi o forţară să stea jos lângă el pe covorul viu colorat şi cu numeroase modele. Acum cameramanul veni şi îngenunche în faţa lor. Îşi fixă camera pe un trepied. Se aplecă în faţă pentru a focaliza chipul lui Adam şi camera începu să toarcă uşor. Adam îşi scoase *keffiyehul* ce îi acoperea faţa şi se uită direct în obiectivul camerei.

— Cayla, vorbi Adam în engleza lui aproape perfectă, doar uşor nuanţată de accentul lui franţuzesc, omul ne filmează pentru a trimite imaginile mamei tale, ca să înţeleagă că eşti bine tratată. Poţi să îi trimiţi orice mesaj vrei. Vorbeşte în cameră. Spune-i că va primi în curând o cerere de răscumpărare. Trebuie să îi ceri să o plătească de îndată. Odată ce primesc banii toate aceste neplăceri se vor sfârşi. Vei fi eliberată şi trimisă înapoi acasă la mama ta. Înţelegi?

Ea dădu din cap tâmp.

— Scoate-ţi voalul, ordonă Adam. Las-o pe mama să-ţi vadă faţa.

Încet, ca în transă, Cayla îşi ridică baticul şi îl lăsă să-i cadă pe umeri.

— Acum, priveşte în cameră. Bine, asta e. Acum, vorbeşte-i mamei tale. Spune-i ce ai pe suflet.

Cayla respiră lung şi nesigur şi spuse:

— Hei, mămico. Sunt eu, Cayla. Apoi se opri şi dădu din cap. Îmi pare rău. E o tâmpenie să spun asta. Sigur că ştii cine sunt. Îşi adună toate puterile din nou. Oamenii ăştia mă ţin în locul ăsta oribil. Mi-e foarte frică. Ştiu că o să mi se întâmple ceva îngrozitor. Vor să le trimiţi nişte bani. Îmi promit că o să-mi dea drumul dacă faci asta. Oh, mămico, ajută-mă, te rog. Nu-i lăsa să-mi facă asta. Începu să hohotească şi îşi coborî faţa în mâinile ţinute în formă de cupă, cu vocea înăbuşită de degete, de groază şi durere. Te rog, dragă mamă. Eşti singura din lume care mă poate salva. Hohotele ei deveniră tot mai nestăpânite şi cuvintele îşi pierdură orice noimă.

Adam se apropie spre ea şi îi mângâie părul cu tandreţe. Apoi privi direct în cameră.

— Doamnă Bannock, vreau să vă spun cât de rău îmi pare pentru ce i se întâmplă fiicei dumneavoastră. Cayla este o tânără adorabilă. Este o tragedie că a fost prinsă la mijloc în afacerea asta. Îmi pare într-adevăr rău. Îmi doresc să fi putut face ceva. Totuşi, nu sunt responsabil pentru acţiunile acestor oameni. Ei au propria lege. Sunteţi singura care puteţi pune capăt acestei orori. Faceţi cum v-a cerut Cayla. Plătiţi banii de răscumpărare şi frumoasa dumneavoastră fiică vă va fi înapoiată.

Se ridică şi ieşi din raza camerei. Locul lui fu luat de patru oameni mascaţi. Îşi lăsaseră jos armele. O ridicară pe Cayla în picioare şi o întoarseră cu faţa spre cameră.

Unul o apucă din spate de părul blond şi îi trase capul înapoi. Alt bărbat mascat intră în cadru din dreapta şi scoase un pumnal cu mâner din corn de rinocer de la brâu şi lamă de douăzeci şi cinci de centimetri. Lama era încrustată cu mesaje scrise în aur în arabă. Ţinu vârful lamei sub bărbia Caylei, aproape atingând pielea catifelată a gâtului.

— Nu! Vă rog! bolborosi ea.

Grupul rămase în această poziţie aproape un minut înainte să se mişte. Apoi coborî lama uşor până când ajunse în dreptul sânului ei stâng, al cărui contur era vizibil prin lână neagră a veşmântului. Bărbatul îşi puse mâna liberă deasupra sânului ei drept. Îl prinse în mână şi îl zgâlţâi aproape în joacă. Cayla îşi reînnoi eforturile şi oamenii din jurul ei râseră sub măşti. Sunetul era asemănător cu cel al hienelor care simt mirosul de sânge în vânt.

Omul cu pumnalul îşi vârî degetul în guler şi trase de el. Apoi băgă lama în spaţiul dintre pânza neagră şi pielea Caylei. Ea simţi metalul şi îngheţă când el mişcă lama cuţitului în jos între sânii ei. Pânza se despică şi unul din sâni se revărsă în afara ei. Pielea era palidă ca smântână, dar sfârcul îi era roşu ca un rubin. Omul băgă pumnalul la loc în teacă şi apoi întinse mâna spre veşmântul deschis. Îi scoase ambii sâni, câte unul în fiecare mână şi îi strânse atât de brutal că sfârcurile îi fură împinse în sus şi Cayla ţipă de durere. Îi dădu drumul la sâni şi băgându-şi degetul în despicătura pânzei o sfâşie până la glezne. Sub abaya, ea era complet goală. Fotograful îndreptă camera şi înregistră minuţios fiecare detaliu al corpului ei, insistând pe sâni şi apoi coborând spre blăniţa pubiană blondă şi catifelată.

Cayla stătea docilă. Nu încercă să se opună când cei patru bărbaţi o întinseră pe spate şi îi deschiseră

picioarele şi mâinile pe covor. Câte unul o ţinea de încheietura fiecărei mâini. Ceilalţi doi o ţineau de glezne. Îi deschiseră puternic picioarele. Fotograful schimbă focalizarea camerei, făcând un prim-plan de înaltă definiţie asupra buzelor roz ale aparatului ei genital. Cayla îşi roti capul dintr-o parte în alta.

— Vă rog nu faceţi asta! scânci ea. Vă rog…

Bărbatul care se afla deasupra ei îşi desfăcu cureaua şi lăsă pantalonii largi să îi cadă în jurul gleznelor. Se holbă la sexul Caylei şi scuipă în palma dreaptă. Împrăştia scuipatul pe capul penisului pentru a-l lubrifia. Camera îi urmări toate mişcările. Penisul i se întări şi se extinse din masa de păr pubian negru ca smoala. Era enorm. Vene albastre groase se încolăceau în jurul mădularului de parcă ar fi fost o dezgustătoare ramură de viţă-de-vie agăţătoare. Cayla privi în sus spre el, cu ochii larg deschişi şi amuţită de groază. El îngenunche între coapsele ei şi se coborî deasupra ei. Încercă să îl lovească, dar bărbaţii îi ţinură picioarele depărtate. Fesele bărbatului de deasupra ei erau musculoase şi acoperite cu păr des negru, ca ale unui animal. Se strânseră şi împinseră în jos. Cayla ţipă ascuţit şi tot corpul îi fu cuprins de convulsii. În timp ce o penetra, ceilalţi bărbaţi din cerc îşi lăsară armele la pământ şi veniră pentru a forma o linie, dându-şi jos pantalonii şi frecându-şi mădularul cu o mână ca să fie pregătiţi pentru momentul în care le venea rândul.

Când unul termina şi se ridica, altul îi lua locul de îndată. După al patrulea viol, Cayla rămase întinsă pasiv, fără să mai ţipe sau să se zbată. După al şaselea avea sânge, mult sânge strălucitor între coapsele ei palide. Când al zecelea bărbat se ridică rânjind şi trăgându-şi pantalonii, camera se întoarse pentru a focaliza pe faţa lui Adam, care privea lipsit de emoţie. Se întoarse şi el pentru a privi în cameră.

— Îmi pare rău că a trebuit să fiţi martoră la asta, doamnă Bannock, spuse el uşor. Nu cred că fiica dumneavoastră mai poate rezista mult. Şi pot să opresc asta de îndată. Nu trebuie decât să faceţi un virament bancar la Hong Kong pentru suma de zece miliarde de dolari americani. Ştiţi cum să luaţi legătura cu oamenii care au sechestrat-o pe Cayla. Veţi primi numărul contului de îndată ce ne anunţaţi că sunteţi gata să trimiteţi banii.

În timpul zilei, Hazel îşi ţinea Blackberry-ul sub bluză, agăţat de un cordon la gât. Îl fixase de pielea dintre sâni cu o bucată de bandă adezivă, astfel încât, chiar dacă alerga, sărea cu paraşuta sau se antrena cu bărbaţii, putea să ajungă la el înainte să sune de două ori. Noaptea îl ţinea sub pernă şi adesea se trezea şi vedea că îl ţine în mână. Aşa se putea apropia cel mai mult du Cayla.

Când într-un final sună, se afla în camera de analiză tactică cu Hector Cross în timp ce acesta făcea şedinţa zilnică cu oamenii săi de rang inferior. Sarcinile de siguranţă ale companiei Cross Bow trebuiau să continue cu eficienţă maximă. Hector era perfect conştient că inamicul putea să profite de haosul creat de răpirea Caylei şi să lanseze un atac surpriză în orice moment. Întâlnirea se încheie şi Hector privi în jurul mesei.

— Întrebări? Bun! Nu vă mai reţin…

Se întrerupse când sună Blackberry-ul de sub bluza kaki de safari a lui Hazel.

— Dumnezeule! şopti ea smulgându-şi nasturii bluzei ca să scoată dispozitivul.

— Lăsaţi-ne! răbufni Hector la oamenii lui. Ieşiţi afară! Acum!

Aceştia se executară imediat şi Paddy O’Quinn îi conduse afară şi închise uşa în urma lui. Hazel avea deja telefonul la ureche şi striga în receptor.

— Alo? Cine este? vorbiţi cu mine. Vă rog, vorbiţi cu

mine!

Hector întinse mâna şi o apucă de umăr. O scutură uşor.

— Hazel, nu este un apel vocal. Este un mesaj text sau un ataşament.

În agitaţia ei, nu realizase diferenţa dintre cele două sonerii.

Butonând cu disperare, reuşi să găsească textul mesajului.

— Ai dreptate, îi scăpă ei. Este un ataşament. Pare să fie o poză sau un fişier video. Da, este un video! Unul mare… doisprezece megabytes.

— Aşteaptă! Nu îl deschide încă!

Hector încercă să o oprească. Avea un presentiment al răului ce avea să urmeze. Voia să o pregătească pentru asta. Dar ea părea că nu îl aude. Dăduse deja drumul fişierului video pe ecranul mic al telefonului.

— Este Cayla! exclamă ea bucuroasă. Este încă în viaţă. Oh, mulţumesc Domnului! Vino să o vezi, Cross.

El ocoli marginea biroului.

— Bietul meu copil, arată atât de frumoasă şi atât de tragică.

Pe ecran, Cayla păşea înspre bărbatul aşezat pe covor în cercul de arabi mascaţi şi înarmaţi. Faţa bărbatului era şi ea mascată cu un şal. Dar camera se apropie de el până când doar capul şi umerii se vedeau în imagine. Omul îşi scoase şalul care îi ascunsese trăsăturile.

— Cine este acest bărbat, Cross? îl cunoşti? întrebă Hazel agitată.

— Nu, nu l-am mai văzut până acum. Dar acum nu o să-l uit niciodată, spuse Hector încet.

Adam îşi ţinu scurtul discurs şi amândoi ascultară în linişte holbându-se la ecran de parcă ar fi fost o reptilă

veninoasă.

„… Plătiţi banii de răscumpărare şi frumoasa dumneavoastră fiică vă va fi înapoiată”, încheie Adam încet.

— O să plătesc, şopti Hazel, o să plătesc oricât ca să o am lângă mine.

— Îmi pare rău, doamnă Bannock, spuse Hector cu blândeţe, dar vă minte. Tot ce v-a spus este o minciună. Aceasta este Bestia şi este stăpânul minciunilor.

Imaginea de pe ecran se schimbă şi arabul cu pumnal se apropie du Cayla.

— N-o să-i facă rău. Nu, nu trebuie să-i facă rău. O să plătesc oricât. Orice să nu-i facă rău copilului meu!

Ridică vocea isteric.

— Fii curajoasă! De dragul Caylei, fii curajoasă.

— Cu siguranţă, oamenii ăştia sunt fiinţe umane, nu animale, spuse ea. Nu ar face rău unei fete nevinovate care nu le-a făcut niciun rău.

— Nu sunt animale. Cele mai sălbatice animale sunt bune şi nobile în comparaţie cu creaturile astea.

Arabul din ecran stătea deasupra Caylei şi îşi expuse sexul grotesc. Hazel hohoti şi îi apucă mâna lui Hector. Apoi tăcu când oroarea începu să se desfăşoare. Dar tremura de parcă ar fi avut febră.

— Închide-l! îi ordonă Hector, dar ea dădu din cap şi îi strânse mâna lui Hector ca într-o menghină de oţel.

Nu îi veni să creadă cât de puternică era. Nu făcu niciun efort să îi îndepărteze mâna; deşi durerea îi făcea ochii să lăcrimeze nu îi putea nega orice alinare pe care era capabil să i-o ofere. Li se păru amândurora că multiplele violuri ale fiicei ei durară o veşnicie. Hector simţi crescând în el o furie cum nu mai trăise niciodată. Când imaginea lui Adam apăru din nou pe ecran, Hector avu o ţintă spre care să-şi canalizeze furia. Se holbă la

acest chip de parcă ar fi încercat să-şi graveze trăsăturile în minte. În sfârşit oribila filmare se termină şi ecranul se stinse. Niciunul din ei nu se mişcă şi nu vorbi multă vreme. Continuară să se holbeze la ecranul gol.

— I-aş plăti dacă aş putea, şopti Hazel.

— Nu ai suma pe care o cer. Zece miliarde de dolari, spuse Hector, şi era mai degrabă o afirmaţie decât o întrebare.

Ea scutură din cap şi îi dădu drumul la mână.

— Bannock Oil nu îmi aparţine. Aparţine acţionarilor. Şaptezeci şi trei la sută din capitalul social este deţinut de trustul lui Henry. Am puterea legală de a vota în numele acestor acţiuni, dar, cu siguranţă, nu le pot vinde. Am doar 2, 5 la sută din capitalul subscris vărsat pe numele meu. Dacă aş vinde acele acţiuni şi toate celelalte bunuri pe care le am aş putea reuşi să adun cinci miliarde, poate cinci şi jumătate. Poate că aş putea negocia cu ei.

— Nici măcar nu te gândi la asta! spuse Hector. Nici dacă ai avea douăzeci de miliarde, tot nu ar fi de ajuns. Vor altceva de la tine.

— Ce altceva mai vor?

— Trebuie să tragem de timp, până se întorc Uthmann şi Tariq. Spune-le că strângi banii, dar că va dura ceva timp. Spune-le orice. Minte-i şi tu cum te mint ei pe tine.

— Apoi ce?

— Nu ştiu, recunoscu el. În acest moment există un singur lucru pe care îl ştiu cu siguranţă.

Hazel se întoarse să-l privească pentru prima oară de când dăduseră drumul la filmare. Arăta de parcă nu îi mai văzuse chipul până acum. Faţa îi părea sculptată din marmură palidă adamantină. Era golită de orice emoţie umană, cu excepţia urii. Ochii lui ardeau cu o flacără verde. Faţa lui era masca Răzbunării.

— De ce eşti sigur?

— Că am să scot copilul ăsta de acolo şi că am să ucid pe oricine încearcă să mă oprească.

Simţi o emoţie ciudată crescând în ea ca apropierea vântului de primăvară. Acesta era un bărbat, primul bărbat adevărat pe care îl cunoscuse de când îi fusese luat Henry Bannock. „Acesta este cel pe care l-am aşteptat. Îl vreau, se gândi ea, am nevoie de el. Şi eu, şi Cayla avem nevoie de el. Doamne, câtă nevoie avem de el”.

— Am primit în sfârşit o cerere de răscumpărare, le spuse Hector oamenilor săi adunaţi în sala de analiză tactică.

Aceştia îl priviră concentraţi.

— Cât au cerut? întrebă Paddy O’Quinn încet.

— Nu contează cât au cerut, răspunse Hector. Nu putem să plătim. Nu o să plătim.

Paddy încuviinţă din cap.

— Ai fi nebun să plăteşti. Dar ce o să facem?

— Misiune de extragere, spuse Hector. O să o scoatem pe fată de acolo.

— Ştii unde o ţin?

Toţi se aplecară în faţă, nerăbdători cu nişte ogari cărora li se dă să amuşineze o urmă.

— Nu!

Se aşezară înapoi în scaune şi nu făcură niciun efort să îşi ascundă dezamăgirea. Paddy vorbi în numele lor.

— Atunci se pare că avem o mică problemă.

— Tariq şi Uthmann se vor întoarce în curând. Vor afla unde o ţin.

— Eşti sigur de asta? întrebă Paddy.

— Au dat greş până acum?

Nimeni nu răspunse câteva momente, apoi Paddy observă:

— Pentru orice există o primă dată.

— Ascultă, irlandez jalnic, îţi dau o cotă de zece la unu, pariez o sută de lire pe asta. Scoate banii sau taci.

— De unde să am o asemenea sumă la cât mă plăteşti tu?

— Ajunge! După ce Tariq şi Uthmann se întorc trebuie să plecăm de îndată. Oriunde ne-am duce, există un singur mod de a intra. Sărim noaptea de la mare înălţime.

Oamenii dădură aprobator din cap.

— Nu mulţi dintre noi, un grup de zece oameni. Toţi vorbitorii noştri de arabă care pot trece drept localnici.

— În loc să vă paraşutaţi, de ce nu aţi folosi elicopterul companiei? întrebă Hazel.

— Ne-ar auzi venind. Apoi o aterizare nocturnă, chiar dintr-un elicopter? Nu, mulţumesc.

Hector o refuză pe Hazel abrupt, dar ea nu arătă vreun resentiment.

— OK, puteţi folosi avionul meu personal.

— Nu am mai sărit până acum dintr-un Gulfstream. Hector privi în jurul camerei. A făcut-o vreunul din voi?

Scuturară din cap, iar Hector o privi pe Hazel.

— Nu cred că este o idee bună. Există şi problema calei presurizate şi a localizării trapei în faţa aripii. Aripa ţi-ar putea reteza capul când sari. Apoi viteza avionului… Nu, cred că va trebui să ne mulţumim cu ceva mai puţin exotic.

— Ce zici de Bernie Vosloo? sugeră Paddy.

— Exact la asta mă gândeam şi eu. Hector dădu din cap şi se întoarse spre Hazel. Bernie este un fost pilot al Forţelor Aeriene Sud-Africane. El şi nevasta lui pilotează un străvechi Hercules C-130 de transport, construit pentru a transporta marfa în Africa şi Orientul Mijlociu. Nu sunt prea pretenţioşi cu conţinutul încărcăturii lor şi ştiu să îşi ţină gura. I-am folosit de mai multe ori în trecut. Avionul

lor are o cală parţial presurizată şi se pot înălţa până la 7.000 de metri dacă se străduiesc. De la acea altitudine, n-o să facem mai mult zgomot decât o pisicuţă care urinează pe o cuvertură de catifea.

Hazel nu mai auzise această expresie până atunci şi făcu eforturi să rămână serioasă şi să-şi suprime un zâmbet, dar ochii ei luceau ca luminiţele de la bâlci. „Ai naibii ochi minunaţi, se gândi Hector, dar te distrag. „Îşi mută privirea spre oamenii lui.

— Totuşi, nu putem sări de la 7.000 de metri, aşa că Bernie va reduce bine viteza şi vom coborî la 3.000 de metri. La acest nivel poate depresuriza cabina şi putem sări. Ca întotdeauna, rămânem aproape în timpul săriturii, ca să ajungem la pământ în formaţie şi să fim pregătiţi pentru un eventual comitet de primire neprietenos.

— După aceea ce se întâmplă? întrebă David Imbiss.

— Nu te îngrijora în privinţa asta, David bătrâne. Nu vei fi acolo, tu cu faţa ta roz de bebeluş, îi spuse Hector şi apoi continuă: Asta e partea uşoară. Partea dificilă va fi călătoria de întoarcere. Ca de obicei, există trei rute posibile de revenire: pământ, apă sau aer. O întoarcere la clasa întâi ar fi cu elicopterul companiei. Îi făcu semn cu capul lui Hans Lategan care stătea pe rândul din spate. Hans va aştepta în elicopter la graniţa celui mai apropiat stat civilizat, pregătit să ne ia la primul semnal. Asta ar fi tot – făcu el o pauză – dar suntem cu toţii conştienţi de câte lucruri se pot întâmpla şi da peste cap planurile cele mai bine întocmite de oameni, aşa că ne vom asigura şi celelalte două rute de ieşire. Sunt destul de sigur că o ţin pe domnişoara Bannock fie în Puntland, fie în Yemen. Aceşti flăcăi sunt piraţi, aşa că probabil nu vor fi niciodată prea departe de coastă.

Hector afişă harta pe ecranul de pe perete şi mută cursorul deasupra zonei pentru a-şi justifica punctul de

vedere.

— Orice s-ar întâmpla îl vom avea pe Ronnie Wells aşteptând pe mare în MTB-ul lui. Se uită la Ronnie aflat pe rândul din spate, aşezat lângă Hans. Ce rază de acţiune ai în copaia aia bătrână a ta?

— Cu noile mele rezervoare auxiliare pe punte, raza e mai mare de o mie de mile marine, răspunse Ronnie. Şi ţi-aş mulţumi dacă ţi-ai aminti că nu este o *copaie bătrână*. Poate atinge 40 de noduri dacă o duc la turaţie maximă.

— Îmi cer scuze pentru cuvintele nepotrivite, Ronnie, zâmbi Hector. Aşa că Ronnie vă va aştepta pe toţi cei care ajungeţi pe plajă pentru a vă oferi o croazieră de plăcere pe Marea Roşie la întoarcere.

— Şi dacă nici Hans, nici Ronnie nu reuşesc să ajungă la punctul de întâlnire, ce se întâmplă atunci? întrebă Paddy.

— Ah! Atunci intri tu în scenă, Paddy. Vei aştepta la cea mai apropiată graniţă terestră cu o coloană de camioane. Dacă ţinta se dovedeşte a fi în Yemen, vei fi la graniţa fie cu Arabia Saudită, fie cu Oman. Dacă ţinta e în Puntland, vei aştepta în Etiopia pentru a fi gata să vii să ne iei. Bernie Vosloo şi soţia lui te pot transporta cu camioanele tale în poziţia hotărâtă de îndată ce vom şti unde vom ataca. Apropo, ar fi bine să te asiguri că o să fie şi doctorul cu tine. Cineva va fi rănit, cu siguranţă, dacă suntem forţaţi să alegem ruta prin Etiopia. Hector privi feţele din jurul său. Deci, toţi aveţi ceva de făcut. Vreau să fim gata de plecare în douăzeci şi patru de ore de la aflarea ţintei şi asta se poate întâmpla cât de curând. Să ne mişcăm cururile. Imediat ce plecară ceilalţi, Hector îl sună pe Bernie Vosloo pe telefonul prin satelit. Hazel asculta la celălalt receptor. Bernie, Hector Cross la telefon. Pe unde te afli tu şi adorabila ta soţie?

— Bună, Heck. Sunt în Nairobi, dar nu pentru multă

vreme. Eşti încă în viaţă! Tuciuriii ăia chiar că nu ştiu să tragă, aşa-i?

— Trag ei bine, dar şi eu am învăţat să mă feresc. Ascultă, Bernie, am o treabă pentru tine.

Bernie chicoti.

— Ca toată lumea din Africa, Heck. Eu şi Nella zburăm zi şi noapte. Mâine pornim spre Republica Democrată Congo, ţara aia ca o fosă septică şi cu un nume atât de ironic.

— Vino la Abu Zara. Vremea şi berea sunt grozave aici.

— Îmi pare rău, Heck. Am un contract. Un client important. Nu îl pot dezamăgi.

— Cât valorează contractul?

— Cincizeci de mii.

Hector acoperi receptorul cu mână şi se uită la Hazel.

— Cât de sus pot să urc? şopti el.

— Cu cine vorbeşti? întrebă rapid Bernie.

— Cu minunata doamnă pentru care lucrez. Aşteaptă puţin, Bernie.

— De oricât e nevoie ca să îl angajezi, şopti Hazel, iar apoi mâzgăli pe caietul din faţa ei „un milion de dolari?” şi îl întoarse ca el să poată vedea.

— E o nebunie! dădu Hector din cap şi spuse în receptor: îţi dăm un sfert de milion de dolari.

Bernie tăcu un moment şi apoi spuse:

— Chiar mi-ar plăcea să te ajut. Îmi pare rău, Heck. Dar e vorba de reputaţia mea.

— E şi Nella acolo? întrebă Hector.

— Da, dar…

— Dar nimic! Dă-mi-o la telefon.

Nela luă receptorul, iar el auzi puternicul ei accent afrikaans.

— *Ja*, Hector Cross. Care e ultima ta poveste de adormit copiii, omule?

— Am sunat doar să-ţi spun că te iubesc.

— Pupă-mă în fund, Cross!

— Nimic nu mi-ar oferi o plăcere mai mare, Nella. Dar trebuie întâi să divorţezi de prostul cu care eşti căsătorită. Ştii ce a făcut? Tocmai a refuzat o ofertă de cinci sute de mii de dolari pentru zece zile de muncă.

— Cât? întrebă Nella gânditor.

— Jumătate de milion.

— De dolari? Sau bani de Monopoly african?

— Dolari, confirmă el, verzişori americani.

— Unde eşti?

— Sidi el Razig în Abu Zara.

— O să fim acolo mâine-dimineaţă la micul dejun. Şi eu te iubesc, Hector Cross.

Hector, Hazel şi patru agenţi Cross Bow aşteptau pe pista de aterizare în timp ce monstruosul avion de transport cu patru motoare se roti şi apoi se înclină brusc spre pistă.

— Nella e la manşă, spuse Hector cu siguranţă.

— De unde ştii? întrebă Hazel.

— Bernie pilotează ca o fată bătrână. Nella este o adevărată fată de rodeo din Germiston, oraşul unde ar trebui să pună tubul, dacă ar vrea să facă lumii o clismă.

— Nu fi obraznic. Bunicul meu din partea tatălui s-a născut în Germiston.

— Pun pariu că în toate celelalte privinţe era un tip deosebit.

Hercules-ul C-130 aterizează, se roti pe pistă şi se întoarse pentru a parca aproape de locul unde se aflau cei care îl aşteptau. Cele patru motoare uriaşe cu elice trimiseră un nor înţepător de nisip deasupra lor. Nella opri motoarele şi dădu drumul rampei rulante din spatele

fuzelajului. Ea şi Bernie coborâră pe rampă. Nella era o blondă musculoasă cu o faţă de păpuşă. Era îmbrăcată în salopetă de camuflaj. Mânecile îi erau tăiate lăsând să i se vadă tatuajul cu un înger în zbor de pe mâna dreaptă vânjoasă. Era cu un cap mai înaltă ca soţul ei.

— OK, Heck, ce vrei să facem pentru juma de milion? Cunoscându-te, pun pariu că n-o să fie uşor, spuse ea în timp ce îşi strângeam mâinile.

— M-ai înţeles greşit, aşa cum ai făcut-o întotdeauna.

— Prezintă-mă iubitei tale.

Nella o privi pe Hazel cu un ochi pătrunzător, încercând să nu îşi lase gelozia să fie prea evidentă.

— Ai înţeles relaţia puţin greşit, Nella iubirea mea. Aceasta este doamna Bannock – şefa mea şi a voastră. Aşa că puţin respect ar fi necesar. Haideţi, să mergem la terminal să putem vorbi.

Se urcară cu toţii în două vehicule Humvee. În camera de analiză tactică stătură la masa lungă şi Hector le explică situaţia soţilor Vosloo. Când termină tăcură toţi o vreme şi apoi Nella o privi pe Hazel.

— Am şi eu o fiică. Mulţumită Domnului, şi-a găsit un bărbat bun în Australia. Dar înţeleg cum trebuie să te simţi. Se întinse peste masă şi atinse mâna catifelată a lui Hazel cu laba ei uriaşă impregnată de ulei de motor şi murdărie. Unghiile îi erau pătate şi tăiate scurt. Aş zbura şi gratis pentru dumneavoastră, doamnă Bannock.

— Îţi mulţumesc, Nella. Eşti o persoană bună. Se vede asta pe chipul tău.

— În numele lui Dumnezeu, doamnelor. Încetaţi odată. Îmi dau lacrimile dacă nu vă opriţi, le întrerupse Hector. E o singură problemă. Încă nu ştim sigur unde mergem sau când. Dar va fi pe aproape şi chiar în curând.

— Cât de curând? întrebă Bernie Vosloo. Nu putem aştepta aici săptămâni întregi. Fiecare zi pe care o

petrecem la sol ne costă bani.

— Tacă-ţi gura, Bernie Vosloo! i-o tăie Nella. N-ai auzit că i-am dat cuvântul meu doamnei?

— Are dreptate! spuse Hazel. Desigur, vă voi plăti timpul petrecut la sol. Douăzeci de mii de dolari în prima zi, crescând cu câte zece mii de dolari în fiecare zi pe care o petreceţi la sol.

— Nu e nevoie să faceţi asta, doamnă Bannock.

Nella părea jenată.

— Ba da, răspunse Hazel. Acum să-l ascultăm pe domnul Cross.

Dură patru zile, dar la sfârşit, toţi erau gata de start. Ronnie Wells şi trei dintre oamenii lui duseseră MTB-ul în Golf şi în Ras el Mandeb. Era ancorat într-un golf părăsit pe coasta saudită la nord de graniţa cu Yemenul şi chiar în dreptul strâmtorii din Fundând. Rezervoarele cu combustibil îi erau pline şi menţinea contact radio constant cu Sidi el Razig.

Avionul Hercules se afla la marginea pistei dincolo de micuţa clădire a aeroportului. Avea trei dintre camioanele GM ale firmei Cross Bow legate în cală şi un mic rezervor de 3.000 de litri de benzină cu două roţi care putea fi remorcat de unul dintre camioane. Camioanele erau încărcate cu echipament şi fiecare dintre ele era echipat cu câte o pereche de mitraliere Browning de calibru 50 ascunse sub prelată. Acestea puteau fi montate în câteva minute, iar puterea lor de foc era devastatoare.

Hector exersase procedura de paraşutare cu Bernie şi Nella. De îndată ce îşi aflau ţinta aveau să decoleze în timpul nopţii şi să o survoleze. Bernie şi Nella efectuaseră zeci de paraşutări. Erau experţi. Echipa lui Hector avea să sară, iar Hercules-ul avea să zboare spre aeroportul de graniţă ales. Acolo avea să aterizeze, iar Paddy şi Dave aveau să descarce camioanele şi să ocupe o poziţia de

ascultare şi aşteptare cât mai aproape de baza inamicului. Planul era sigur şi realizabil. La semnalul radio a lui Hector aveau să traverseze în grabă graniţa şi să se îndrepte spre locul de întâlnire prestabilit.

Acestea erau cele două vehicule de extragere cel mai puţin dorite. Hector se baza mai ales pe masivul elicopter MIL-26 rusesc al lui Hans Lategan care să ajungă la ei şi să îi scoată rapid şi fără probleme.

Vopseaua roşu-deschis şi alb, culorile Bannock Oil, fusese deja acoperită cu maroul şi verdele-închis de camuflaj. Avea să îi aştepte la cea mai apropiată graniţă, cu rezervorul plin.

Hazel trimisese un răspuns la cererea de răscumpărare, asigurând Bestia că făcea tot ceea ce îi stătea în puteri să strângă banii ceruţi, dar spunând şi că, având în vedere suma cerută, era nevoie de timp. Spera să strângă întreaga sumă cerută pentru a fi trimisă conform instrucţiunilor răpitorilor în douăzeci de zile. Nu primi nicio confirmare că primiseră mesajul şi Hazel se agita neîncetat. Nu îi mai rămăsese nimic de făcut decât să aştepte, iar Hazel Bannock nu prea avea răbdare. După ce termina conferinţa ei zilnică cu oamenii din Houston şi după ce discuta cu colonelul Roberts de la Pentagon, îi mai rămâneau optsprezece ore de aşteptare în fiecare zi.

Zilnic Hector o lua cu el pentru a întâmpina cursa de pasageri de la Ash-Alman, capitala emiratului Abu Zara. Scrutau feţelor tuturor celor ce coborau, dar Uthmann şi Tariq nu se aflau niciodată printre ei. Până şi rezistenţa fizică a lui Hazel avea o limită, aşa că nu îşi puteau petrece mai mult de şapte sau opt ore pe zi alergând printre dune sau scufundându-se în paradisul de corali din largul coastei. Din fericire, deveni mai comunicativă după ce începu să aibă încredere în Hector şi după ce îşi coborî garda cu câţiva centimetri. Când discutau politică el

remarcă o uşoară înclinaţie spre dreapta faţă de poziţia ei iniţială. Cu toate acestea, era ferm împotriva pedepsei capitale şi credea cu tărie în importanţa supremă a vieţii umane.

— Vrei să îmi spui că nu există un singur răufăcător pe lume, nu contează cât de rău, care nu merită să moară? întrebă Hector.

— Asta este decizia lui Dumnezeu. Nu a noastră.

— Bătrânelul de sus mi-a şoptit de multe ori în ureche când îi aveam pe unul dintre nenorociţii ăştia în cătarea pistolului „Împuşcă-l, Hector băiete!” Când Domnul porunceşte, Hector Cross îndeplineşte.

— Eşti un mare păgân.

Abia reuşi să îşi ascundă zâmbetul. El observă că ea este o credincioasă de modă veche, sublim de sigură de omniprezenţa şi omnipotenţa lui Iisus Hristos.

— Deci crezi că de fiecare dată când te laşi în genunchi, I.H. e pe recepţie gata să îţi asculte apelul? întrebă el.

— Aşteaptă doar să vezi, Cross. Aşteaptă să vezi.

— Ai vorbit cu el de curând. Îmi pot da seama, o acuză el, iar ea zâmbi enigmatic.

Aceste discuţii şi alte activităţi era menite să facă orele să treacă mai repede. Apoi, după cină, într-o seară, ea observă un set de şah ieftin din lemn pe un raft din spatele barului şi îl provocă la joc. El nu mai jucase din universitate. Se aşezară unul în faţa altuia de o parte şi de alta a tablei şi el află repede că ea se baza foarte puţin pe apărare, punând temei mai ales pe un puternic atac al reginei. Odată ce îşi aducea turele sus era aproape imposibil de oprit. Totuşi, de două ori reuşi să o păcălească şi să-i întindă capcană cu calul său regelui şi reginei ei. După douăsprezece meciuri bilanţul era aproape egal.

Apoi, în a cincea zi, sosiră Bernie şi Nella la Sicii el

Razig.

Hector îi spusese:

— Doamnă Bannock, vă scot la cină în seara as ţa, fie că vă place sau nu.

— Continuă şi s-ar putea să reuşeşti să mă convingi, îi răspunse ea. Să mă îmbrac frumos?

— Arătaţi bine aşa cum sunteţi acum.

O conduse pe o bucată de plajă la cinci kilometri de coastă. Ea îl privi cum instalează grătarul cu mişcări de expert.

— OK, eşti un adevărat cercetas când e vorba să faci focul, dar de gătit ce avem?

— Haideţi, trebuie să facem cumpărături întâi.

Mai era doar o oră până la asfinţit, dar înotară câteva sute de metri spre reciful lui de corali secret. Din trei scufundări adună un cod de culoarea căpşunii de trei kilograme şi doi homari de stâncă. Se aşeză pe o pătură de picnic cu picioarele lungi strânse sub ea şi cu un pahar de vin roşu de Burgundia în mână, în timp ce îl privea gătind.

— Cina este gata, anunţă el în sfârşit şi mâncară cu degetele, alegând carnea albă suculentă de pe oasele codului şi sugând carnea de pe picioarele crustaceelor cu platoşe.

Aruncară rămăşiţele în foc şi le priviră înnegrindu-se şi arzând. Apoi Hazel se ridică în picioare.

— Unde te duci? întrebă el leneş.

— Să înot, răspunse ea. Poţi să vii şi tu, dacă ai chef.

Îşi întinse mâinile la spate şi-şi desfăcu sutienul. Apoi îşi puse degetele mari în interiorul elasticului de la chiloţi şi se scutură până când îi ajunseră la glezne. Lovi cu piciorul bucăţica de material care zbură în aer şi stătu un moment cu faţa la el. El rămase mut de uimire. Avea corpul unei femei în magnifica ei perioadă de înflorire: sâni fermi şi ridicaţi, abdomen plat şi tare, şolduri umflându-se

mândru dinspre talia ei subţire spre liniile perfecte ale vazei etrusce. Era o femeie naturală, nu rasă modern ca o starletă de filme porno. Îi râse în faţă, provocator şi jucăuş, apoi se întoarse şi fugi spre plajă pentru a plonja în valurile joase şi a înota spre apa mai adâncă cu un craul puternic. Apoi călcă apa şi, încă râzând, îl privi ţopăind pe nisip într-un singur picior încă încercând să-şi dea jos chiloţii de baie.

— Vin după tine, vulpiţo! strigă el ca avertizare şi fugi spre ea pe plajă.

Ea strigă cu o voce delicioasă şi făcu clăbuci pe apă înotând ca să scape de el. O prinse şi o întoarse cu faţa spre el şi se întinse spre gura ei. Ea îi puse braţele pe umeri supusă până când buzele lui erau la un centimetru de ale ei. Apoi se ridică mult deasupra lui şi îşi lăsă întreaga greutate pe umerii lui, împingându-l cu totul sub apă. Până când ieşi la suprafaţă scuipând apă, ea se afla deja la zece metri distanţă. Înaintă spre ea cu forţă, dar când se apropie destul ca să o atingă, ea îşi forfecă ambele picioare sus în aer, se întoarse şi se scufundă ca o raţă în apa întunecată. El o pierdu din vedere şi călcă apa, întorcându-se încet şi aşteptând ca ea să iasă din nou la suprafaţă.

Ieşi lângă plajă şi el se repezi spre ea, dând rapid din braţe şi lovind puternic apa din spatele lui. Ea se scufundă din nou, ca un cormoran căutând peşte. Încet şi cu intenţie îl atrăgea din nou spre apa mică.

Deodată se ridică în apă doar până la brâu. Îl aşteptă să se apropie şi apoi fugi spre el. Corpurile lor se întâlniră şi respiraţia şi abdomenele li se contopiră. Îl simţea împins în ea, imens şi tare, la fel de pregătit pentru ea cum era ea pentru el. Îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui şi îşi strânse ambele coapse în jurul şoldurilor lui. Avură nevoie de un moment de mişcări frenetice pentru ca amândoi să

se alinieze în poziţia ideală şi apoi el culisă adânc în pântecele ei. Ei i se păru că avea să o atingă până în inimă.

— Oh, Dumnezeule. Pe el l-am aşteptat atâta timp, respiră ea şi i se oferi iară rezerve şi fără să se mai gândească.

Ajunseră la clădirile terminalului după miezul nopţii. O conduse spre cameră şi ar fi lăsat-o la uşă cu un singur sărut de durată.

— Nu fi prostănac, rosti ea şi ţinu uşa deschisă. Intră.

— Ce o să creadă oamenii?

— Ca să folosesc propria ta terminologie lirică, mă doare în fund! răspunse Hazel.

— Ce idee bună! Să o facem.

El chicoti şi o urmă dincolo de uşă şi o închise în urma lor. Făcură duş împreună, radiind vizibil şi spălându-şi prelung corpurile de nisipul de pe plajă şi de apa de mare. Apoi se culcară.

— Hemingway îşi numea patul Patria, remarcă Hector alunecând între cearşafuri.

— Bătrânul Ernie ştia ce spune, râse ea intrând de cealaltă parte şi apoi se întâlniră la mijloc.

Făcură dragoste cu bucurie şi tandreţe, dar umbra tragediei le întunecă permanent fericirea. Când se epuizaseră unul pe celălalt pentru moment, ea i se cuibări în braţe şi punându-şi faţa pe pieptul lui dezgolit plânse uşor, dar amarnic. El îi mângâie părul şi îi împărtăşi agonia.

— O să vin cu tine când o iei pe Cayla, zise ea. Nu mai pot rămâne singură aici. Am rezistat atâta vreme doar datorită ţie. Sunt la fel de dură ca oricare dintre oamenii tăi. Mă pot descurca într-o situaţie de criză, ştii asta. Trebuie să mă iei cu tine.

— Ştii că ai ochii cei mai albaştri şi mai frumoşi din lume? întrebă el.

Ea se ridică în capul oaselor şi îl privi cu furie.

— Faci glumele tale stupide într-un moment ca ăsta?

— Nu, draga mea. Îţi spun doar motivul pentru care nu poţi veni cu noi. Ea dădu din cap neînţelegând şi el continuă. Lucrurile s-ar putea să nu meargă aşa cum le-am plănuit: S-ar putea să fim nevoiţi să ne amestecăm cu populaţia locală şi să ne fie greu să scăpăm de acolo. Arabii numesc ochii că ai tăi ochii diavolului. Primul inamic care te-ar privi în ochi ar şti ce eşti. Dacă te-aş lua cu mine aş înjumătăţi şansele de a o recupera pe Cayla în siguranţă.

Ea îl privi fix o vreme îndelungată, apoi umerii i se lăsară în jos şi îşi ascunse din nou faţa la pieptul lui.

— Acesta este singurul motiv pentru care aş rămâne, şopti ea. Nu aş face nimic să îi reduc şansele. O să o scoţi de acolo, Hector? O să mi-o aduci înapoi?

— Da, s-o aduc.

— Şi tu? O să te întorci la mine? Abia te-am găsit. Nu te pot pierde deja.

— Mă voi întoarce, îţi promit, mă voi întoarce cu Cayla.

— Te cred, îi spuse ea.

Adormi apoi lipită de el. Abia îi putea auzi respiraţia. Era atent să nu o mişte şi să nu o deranjeze. Ea se trezi când lumina zorilor pătrunse prin perdele.

— E prima noapte când am dormit neîntrerupt de când Cayla… Nu îşi termină propoziţia. Sunt moartă de foame. Du-mă la micul dejun.

Nella cea uriaşă se afla deja la cantină cu o farfurie mare de omletă, şuncă şi un cârnat în faţa ei. Se uită la Hazel şi pricepu numaidecât ce se întâmplase. Nella se uită în farfurie şi rânji.

— *Mazel tov*! spuse ea privind spre ouăle din farfurie şi Hazel se înroşi.

Hector nu ar fi crezut niciodată că ea era capabilă de aşa ceva şi privi uimit scena; pentru el era mai minunată decât răsăritul soarelui. După ce mâncară, o scoase pe Hazel cu Hummvee-ul. Ea se aşeză în dreapta, pe scaunul din faţă, şi de fiecare dată când schimba viteza îi atingea piciorul şi zâmbea cu sfială. Hector parcă Hummvee-ul la umbră sub aripa avionului Hercules, întrucât chiar şi la acea oră soarele ardea destul de puternic. Acum se puteau ţine de mână. Fokkerul F-27 Friendship întârzie doar cu jumătate de oră.

— Pentru liniile aeriene Abu Zara e echivalent cu a ajunge mai devreme, îi spuse Hector în timp ce priveau avionul efectuând manevrele pe pistă şi parcând în faţa clădirii terminalului şi oprind motoarele.

Cei douăzeci şi ceva de pasageri începură să coboare şi Hector îi privi fără aşteptări prea mari. Erau aproape toţi arabi în costume tradiţionale cărând baloţi şi colete cu lucrurile lor. Deodată Hector înţepeni şi o strânse tare de mână.

— Să fiu al naibii! Ei sunt! înjură el uşor.

— Care dintre ei? se ridică Hazel în picioare. Toţi arată la fel.

— Ultimii doi. Îi pot recunoaşte de la un kilometru după felul în care merg.

Claxonă o singură dată şi porni motorul Humvee-ului. Cei doi arabi priviră spre ei şi apoi se îndreptară în direcţia lor. Se urcară pe scaunele din spate.

— Pacea fie cu voi! îi salută Hector.

— Şi cu voi, pace, răspunseră cei doi la unison.

Hector conduse aproape doi kilometri pe pista de deasupra plajei înainte de a parca. Hazel se roti în scaun să-i privească pe bărbaţii din spatele ei.

— Mă înnebuneşte treaba asta, bolborosi ea. Trebuie să ştiu! Aţi aflat unde este fiica mea, Uthmann?

— Da, doamnă Bannock. Am găsit-o. Am stat la fratele meu Ali în Bagdad. El e diferit de mine. Crede că singura cale prin care naţiunea noastră poate progresa este jihadul. El este mujahedin şi are legături puternice cu Al-Qaeda. Ştie că nu sunt de acord cu părerile lui, dar suntem fraţi şi legaţi prin sânge. Nu mi-ar dezvălui niciodată acţiunile lui jihadiste, dar după ce am petrecut câteva săptămâni la el în casă s-a relaxat şi nu a mai fost aşa secretos. De obicei foloseşte un telefon mobil şi niciodată nu dă telefoane de afaceri de acasă. Acum câteva zile, a crezut că plecasem cu nevastă-sa în vizită la nişte prieteni, dar eu eram la etaj când a folosit telefonul fix pentru a vorbi cu unul dintre tovarăşii lui din Al-Qaeda. Le-am ascultat discuţia la celălalt aparat. Discutau despre capturarea şi captivitatea fiicei dumneavoastră şi unul dintre ei a menţionat că a fost răpită de membrii clanului lui Şeic Han Tippoo Tip.

— Tippoo Tip! Este numele ospătarului de la bordul *Delfinului*. Dar cine este şeicul? întrebă Hazel, iar Uthmann îi răspunse:

— Este un războinic şi conducătorul celor mai puternice clanuri din Puntland.

Hector îl atinse pe umăr.

— Ca întotdeauna, ai dovedit de ce eşti capabil, prietene, îi spuse el.

— Stai! Am mai multe să vă spun.

Uthmann clătină din cap cu tristeţe.

— Ţii minte oamenii pe care i-ai împuşcat şi ucis acum mulţi ani în Bagdad?

Hector dădu din cap.

— Cei trei jihadişti care au detonat bomba de la marginea drumului. Privi spre Tariq. Sigur că eu şi Tariq îi ţinem minte.

— Mai ţii minte cum se numeau?

— Nu, recunoscu Hector. Se pare că toţi foloseau nume de cod. Nici măcar serviciile secrete ale armatei nu au putut să îi identifice. Ce ai descoperit, Uthmann?

— Bărbatul pe care l-ai ucis se numea Saladin Gamei Tippoo Tip. Era fiul lui Şeic Han Tippoo Tip şi tatăl lui Adam Tippoo Tip. Şeicul a declarat că se va răzbuna împotriva ta. Hector îl privi fără cuvinte şi Uthmann continuă: Nava pe care aţi distrus-o tu şi Ronnie Wells avea şase oameni la bord. Fuseseră trimişi de Şeic Han pentru a-l răzbuna pe fiul lui cel mai în vârstă. Printre cei morţi se afla şi Gafour Tippoo Tip, al cincilea fiu al şeicului. Datoria de sânge s-a ridicat atunci la doi. Şeicul a mai trimis un al treilea fiu să te găsească şi să-i răzbune fraţii…

— Gel numit Anwar! exclamă Hector. Dumnezeule! Nu o să-l uit niciodată. Cu ultimele lui cuvinte şi-a bătut joc de mine: „Mă numesc Anwar. Ţine minte, Cross, porc al marelui porc ce eşti. Datoria nu a fost achitată. Vrajba de Sânge continuă. Vor veni alţii”.

Tariq aprobă din cap.

— Este aşa cum spui, Hector.

— Unde putem găsi această creatură, Şeic Tippoo Tip? întrebă Hector.

Tariq îl întrerupse brusc.

— Îl cunosc eu. Fortăreaţa lui se află în Puntland.

— Puntland. Tot apare numele acesta, interveni Hazel în dialog.

— Este o provincie rebelă în Somalia. Puntland este locul de unde vine Tariq, explică Hector şi apoi privi spre Tariq. Asta aşteptam. Ce ne poţi spune despre netrebnic?

— Ceea ce ştie toată lumea din Puntland – Tippoo Tip îşi are fortăreaţa în nord-vestul ţării într-un loc cunoscut drept Oaza Miracolului. Este la sud de drumul principal din provincie, lângă un sătuc numit Ameera.

— Cunoşti zona? întrebă Hector, dar Tariq clătină din cap.

Hector îl cunoştea foarte bine şi nu avu nicio îndoială că minţea sau că nu spunea întregul adevăr.

— În regulă, spuse Hector nemaiavând nevoie de alte confirmări. Trebuie să aflăm tot ce putem despre acest Tippoo Tip şi despre fortăreaţa lui. Avem nevoie de hărţi ale zonei. Trebuie să mă întorc la terminal şi să îi pun pe toţi să lucreze la acest plan.

Când se adunară cu toţii din nou în jurul mesei lungi, Hector îi privi insistent înainte să vorbească.

— Ei bine, ştim încotro ne vom îndrepta. Cunoaşte cineva de aici, în afară de Tariq, un loc din Puntland, numit Oaza Miracolului, sau un sat numit Ameera? Acestea sunt ţintele noastre. Niciunul nu părea să ştie. Hector i se adresă lui Dave Imbiss. Dave, poţi să intri pe website-ul Google Earth. Tariq îţi va indica ţintele pe hartă. Vreau copii după fotografiile din satelit ale zonei. Vreau să aflu distanţa de zbor. Vreau să ştiu care este cea mai apropiată pistă de aterizare din Etiopia şi distanţa pe şosea de acolo la ţinta noastră. Apoi se opri şi îi privi pe Bernie şi pe Nella. Sau aveţi voi doi vreo idee în privinţa asta? Cunoaşteţi vreo pistă de aterizare care să se potrivească scopurilor noastre?

— Hopa Hopa! spuse Nella şi apoi izbucni în râs şi îi dădu lui Bernie un ghiont în coaste cu cotul care îl Ecu pe acesta să se răstoarne.

— O pistă de aterizare cu un astfel de nume? ridică Hector o sprânceană. Interesant!

— Nella i-a dat numele, nu eu, protestă Bernie ridicându-se şi frecându-şi coastele. Nu ştiu care îi este numele adevărat, probabil că nu are unul. E o veche pistă de aterizare abandonată, construită de italieni în al Doilea Război Mondial. E într-o stare proastă, dar Hercules-ul nu

are probleme pe un teren accidentat.

— Am aterizat o dată de urgenţă acolo, spuse Nella încă hohotind. Mă treceau căldurile şi am aterizat acolo ca să poată să mă călărească Bernie. A fost grozav! Unul dintre cele mai bune numere ale lui. N-o să-l uit niciodată.

Bernie îşi păstră îneţişarea sobră în ciuda hohotelor de râs şi a veseliei generale.

— E situată perfect, la mai puţin de şaizeci de kilometri de graniţa cu Puntland, dar, mai ales, nu există o prezenţă oficială acolo, nici poliţişti, nici cei de la imigrări, spuse Bernie.

— Pare Ecută special pentru noi. Arată-i lui Dave unde se află pe hartă. Nella, crezi că te poţi stăpâni când aterizezi acolo din nou? Nu vi-o mai trageţi de data asta! apoi se întoarse spre Paddy. Paddy, anunţă-l prin radio pe Ronnie Wells şi spune-i să mute MTB-ul pe coasta din Puntland şi să găsească un loc de ancorare sigur, cât mai aproape de ţintă. Să ne anunţe când ajunge.

Tot timpul cât dădu aceste ordine rămase conştient de faptul că Tariq îl privea cu atenţie. Într-un final, se uită direct la el, iar Tariq îşi feri privirea aproape imperceptibil şi apoi se ridică şi părăsi camera. Hector lăsă să treacă un minut şi apoi îi spuse lui Paddy O'Quinn:

— Continuaţi aici. Nu o să lipsesc prea mult.

Ieşi să îl caute pe Tariq şi după câteva minute îl zări în spatele unuia dintre camioanele parcate. Când îl văzu pe Hector apropiindu-se strivi ţigara sub picior şi porni de-a lungul conductei. Hector îl urmă şi îl găsi ghemuit în spatele uneia dintre staţiile de pompare.

— Vorbeşte-mi, iubit fiu al Profetului, îl pofti Hector ghemuindu-se lângă el.

— Nu am putut vorbi faţă de ceilalţi, explică Tariq.

— Nici măcar a lui Uthmann?

Tariq ridică din umeri.

— Nu ţi se pare că Uthmann a reuşit să obţină foarte multe informaţii despre clanul Tippoo Tip doar ascultând una din convorbirile la telefon ale fratelui lui? Mă tem pentru siguranţa familiei mele, efendi. Nu pot să-mi asum riscuri.

— Există adevăr în ceea ce spui, Tariq.

Hector dădu din cap gânditor. În ciudat puternicei afecţiuni pe care i-o purta lui Uthmann, simţea viermii trădării agitându-i-se în pântece.

Tariq inspiră şi apoi rosti:

— Mătuşa mea s-a căsătorit cu un bărbat din satul Ameera, foarte aproape de Oaza Miracolului. Când eram copil, mi-am petrecut acolo multe luni în fiecare an. Mă ocupam de cămile împreună cu verii mei. Am văzut fortăreaţa Tippoo Tip de multe ori, doar de la distanţă. Mătuşa mea era servitoare în fortăreaţa Hanului. Dar asta a fost cu mult timp în urmă şi poate că mătuşa mea a murit deja.

— Dar poate că nu a murit. Şi că încă lucrează la fortăreaţă. Ar putea să ştie unde o ţin pe fată. Poate că mătuşa încă te iubeşte ca să-ţi arate cum să intri în fortăreaţă şi unde să găseşti fata.

— Poate, rânji Tariq şi îşi mângâie barba. Poate că toate aceste lucruri ar fi posibile.

— Poate că îţi vei vizita mătuşa şi vei afla.

— Poate, încuviinţă din cap Tariq.

— Poate că vei pleca în noaptea asta. Îţi vom da drumul din Hercules, aproape de Ameera. Îţi voi da un telefon cu care se comunică prin satelit. Mă vei suna de îndată ce stabileşti contactul cu familia ta. Şi atunci nu vom mai vorbi că s-ar putea…

— Ca întotdeauna, eu te ascult, ceea ce înseamnă să fac ce spui, Hector. Tariq rânji şi rânjetul îi deveni mai larg. Hector îi dădu un pumn în umăr şi începu să se ridice

în picioare, dar Tariq îi puse o mână pe braţ. Stai, mai am ceva să îţi spun. Hector se ghemui din nou lângă el. Dacă reuşim să scoatem fata din fortăreaţă vom fi urmăriţi de mulţi oameni. Vor veni după noi în vehicule 4 x4. Noi vom fi pe jos cu fata. S-ar putea să fie bolnavă şi slăbită după ceea ce i-au făcut. S-ar putea să fim nevoiţi să o cărăm noi.

— Spune-mi ce sugerezi.

— La nord de fortăreaţă se află o vale seacă adâncă şi plină de stânci. Şerpuieşte aproape o sută douăzeci de kilometri spre vest. Noi o putem traversa pe jos feriţi fiind, dar nici măcar un vehicul 4 x4 nu ne va putea urmări. Vor trebui să ocolească şaptezeci sau optzeci de kilometri spre est pentru a traversa valea. Odată ce trecem de aceasta, vom avea un avans de măcar două sau trei ore, dacă nu mai mult.

— Meriţi să fii răsplătit cu o sută de virgine! spuse Hector zâmbind.

— M-aş mulţumi cu una singură, spuse Tariq, zâmbind la rândul său, dar să fie una bună.

Hector îl lăsă ghemuit în umbra staţiei de pompare rulându-şi o altă ţigară.

Când Hector intră în cameră de analiză, Dave îl strigă din cealaltă parte a camerei.

— Acestea sunt pozele Google Earth ale zonei, şefu'. Bătu cu mâna nişte foi întinse pe masa din faţa lui. Satul Ameera este marcat, dar nu pot găsi nimic despre Oaza Miracolului. Să aruncăm o privire.

Hector studie fotografiile de rezoluţie înaltă, apoi indică una cu arătătorul.

— Aici este! exclamă el. *Mo jiza*. Miracolul. Dă-mi coordonatele, Dave.

În timp ce Dave obţinea coordonatele, Hector continua să studieze harta. Acum ştia ce şi unde să caute şi identifică valea seacă de îndată. Luă lupa lui Dave şi o

examină cu atenţie. Informaţia pe care i-o dăduse Tariq se confirma: nu erau drumuri de-a lungul ei care să o traverseze.

Se îndreptă şi merse spre locul unde se aflau Bernie şi Nella. Ieşiseră afară şi fumau. Hector le vorbi încet:

— În noaptea asta, vreau să îl lăsaţi pe Tariq cât mai aproape de satul Ameera. Îl trimit ca să facă o recunoaştere a zonei. După ce îl lăsaţi, o să îi căraţi pe Paddy şi pe gaşca lui, care se vor afla la bord, direct la Hopa Hopa. O să îi debarcaţi acolo cu camioanele lor şi apoi vă întoarceţi la Sidi el Razig.

Privi prin uşă la Hazel, dar aceasta îl urmase din camera de analiză. Ştia că nu era nici înţelept, nici omeneşte să o lase să stea de una singură la Sidi el Razig, fără nimic care să îi ocupe timpul.

— Doamna Bannock şi cu mine vă vom însoţi în călătoria la Ameera şi Hopa Hopa. Hazel dădu din cap a aprobare şi Hector se întoarse din nou spre Bernie. Calculează timpul de zbor pentru fiecare etapă a călătoriei. Trebuie să ajungem la Hopa Hopa cât e încă destulă lumină să aterizăm. Nu vrem să atragem prea multă atenţie survolând zona prea mult timp. Crezi că poţi să găseşti pista din prima?

— O întrebare stupidă, răspunse Nella. Am mai fost acolo, dacă ţii minte.

Îşi puse ochelari de citit cu rame portocalii şi cuplul de aviatori începu să lucreze cu un calculator. Nella îşi ridică din nou privirea după doar câteva minute.

— În regulă, vom decola la ora 8 fix. Cine nu e la bord, îl lăsăm la sol.

Hector şi Hazel stăteau împreună în spatele cabinei de zbor a avionului Hercules, privind cum se lasă amurgul pe pământ african. Hazel se sprijini uşor de el. Ultimele raze ale soarelui luminau crestele munţilor din faţă, a

căror culoare devenea asemănătoare cu cea a bronzului şi a aurului proaspăt turnat. În acelaşi timp, pământul de sub ei fusese estompat de întuneric şi doar minuscule luminiţe marcau poziţiile cătunelor şi satelor din Puntland.

— E atât de frumos, şopti Hazel, dar nu pot vedea frumuseţea din cauza situaţiei nefericite în care ne aflăm. Cayla se află undeva acolo jos, prizonieră.

Noaptea se lăsă asupra lor şi stelele îşi întinseră splendoarea pe cerul de deasupra. Nella se întoarse în scaun şi îşi scoase căştile din urechi.

— Încep acum să cobor. Douăzeci de minute până la zona de paraşutare. Pregăteşte-ţi omul pentru salt.

Hector se duse în cabina principală. Majoritatea oamenilor lui Paddy se urcaseră în camioane şi îşi găsiseră locuri confortabile de somn. Dar Tariq îl aştepta pe Hector lângă trapa din spate. Era îmbrăcat ca un ţăran din Somalia cu toate bunurile lui într-o bocceluţă din piele de capră legată la brâu şi cu sandale. Când Hector îl ajută să îşi lege paraşuta, îi reaminti semnalele prestabilite de contact şi recunoaştere.

— Zece minute până la zonă! se auzi vocea Nellei în staţie.

Hazel veni şi ea în spate pentru a-i strânge mâna lui Tariq.

— Nu este prima oară când îţi rişti viaţa pentru mine, Tariq. Voi găsi o modalitate să te răsplătesc.

— Nu cer răsplată, doamnă Bannock.

— Atunci mă rog ca Allah să te binecuvânteze şi să te protejeze, spuse ea, şi atunci se auzi din nou vocea Nellei prin staţie.

— Cinci minute până la zonă. Deschid acum trapa din spate. Puneţi-vă centura de siguranţă.

Rampa se lăsă greoi şi aerul rece al nopţii le biciui capetele şi le lipi hainele de trup.

— Pot să văd luminile din Ameera chiar în faţă, cântă Nella. Un minut până la salt.

Apoi începu numărătoarea secundelor:

— Cinci, patru, trei, doi şi Sări! Sări! Sări!

Tariq fugi şi sări cu capul înainte peste marginea rampei. Curentul îl făcu să dispară imediat în întuneric. Nella închise rampa din spate şi mări gradat puterea motoarelor. Urcară în altitudine pe ruta lor spre Hopa Hopa.

Înconjurară pista de aterizare în zori. Se vedeau ruinele unei clădiri, fără acoperiş şi cu zidurile aproape să se prăbuşească. Chiar şi după optzeci de ani se mai vedeau încă pe pista abandonată marcajele cu piatră albă. Singurele semne de viaţă erau pe dealurile de deasupra pistei, unde un băieţel într-o pătură roşie se încălzea la un foc mic din care ieşea fum, în timp ce turma lui de capre păştea înjur. Fumul de la foc îi indică Nellei direcţia vântului. Când Hercules-ul coborî duduind, băiatul şi caprele sale se împrăştiară rapid, speriaţi fiind. Nella aşează marea maşinărie de zbor la sol ca un fluture aterizând pe un trandafir. Apoi se lovi şi hurui pe terenul accidentat şi se opri cu mult înainte să ajungă la capătul pistei. Nella coborî trapa din spate şi Paddy conduse micul convoi alcătuit din trei vehicule în josul rampei din spate şi cu o ultimă fluturare a mâinii lui înmănuşate porni spre graniţa cu Somalia. Nella folosi motoarele pentru a propulsa avionul într-o întoarcere de 180 de grade şi se întoarse din nou în aer la nici cinci minute de la aterizare.

— Timp de zbor – cinci ore şi jumătate, spuse el strecurându-şi mâna în jurul umerilor lui Hazel. N-am nicio idee cum o să ne petrecem timpul.

— Avem toată cala asta doar pentru noi, observă Hazel. Pot să fac o sugestie?

— Ţi-am citit gândurile şi consider că este o sugestie

excelentă. Doamnă Bannock, sunteţi genială.

Tariq găsi o gaură de furnicar şi îşi îndesă paraşuta şi casca în ea. Îşi legă turbanul în jurul capului şi îşi săltă geanta din piele de capră peste umăr. În timpul coborârii fusese foarte atent la direcţia în care se afla satul. Erau doar două sau trei luminiţe vizibile şi fu uimit de precizia vederii Nellei Vosloo care fusese în stare să le detecteze de la 3.000 de metri înălţime. Porni spre Ameera şi la circa două sute de metri simţi miros de fum de lemn, ceea ce însemna că se gătea, dar şi izul puternic al caprelor şi al oamenilor. Când se apropie de sat, un câine lătră şi altul i se alătură, dar satul continua să doarmă. Trecuseră zece ani de la ultima lui vizită, dar luna în creştere îi oferi suficientă lumină cât să se orienteze în deplasarea lui tăcută printre colibele cu acoperiş de stuf. Coliba mătuşii lui era a treia după fântână. Bătu la uşă şi după o vreme vocea unei femei se auzi.

— Cine este? Ce vrei atât de târziu în noapte? Sunt o femeie cu frica lui Allah. Pleacă!

— Sunt Tariq Hakam, o caut pe sora mamei mele, Taheera.

— Aşteaptă, spuse femeia din spatele uşii.

Auzi mişcare în colibă şi apoi zgomotul aprinderii unui chibrit. Lumina galbenă şi blândă a unei lămpi cu kerosen se văzu prin găurile din zidul de noroi. Într-un final uşa se deschise şi o femeie se afla în faţa bărbatului privindu-l.

— Eşti chiar tu, Tariq Hakam? îl întrebă ea şi ţinu lampa astfel încât să îi lumineze faţa. Da, şopti ea sfios, eşti chiar tu.

Îşi lăsă vălul să cadă în mod firesc.

— Cine eşti? se holbă el la faţa ei.

Era tânără şi foarte drăguţă. Trăsăturile ei îi erau vag cunoscute.

— Sunt tristă că nu mă recunoşti, Tariq. Sunt verişoara ta, Daliyah.

— Daliyah! Dar te-ai făcut atât de mare!

Ea chicoti şi îşi ridică iarăşi vălul peste gură şi nas. Doar cu zece ani în urmă fusese o mogâldeaţă care îl urmărea peste tot în mod enervant în fustiţele ei murdare, cu părul neîngrijit şi cu muşte roind în jurul mucilor uscaţi de sub nări.

— Şi tu te-ai făcut mare, zise ea. Am crezut că nu o să te mai văd vreodată. M-am întrebat adesea unde ai plecat şi ce mai faci.

Se dădu la o parte şi îi ţinu uşa deschisă. Se aplecă şi trecu de ea atingând-o în trecere. Contactul uşor îl făcu să respire puţin mai greu.

— Mătuşa este aici, Daliyah?

— Mama a murit, Tariq, fie ca Allah să îi aibă sufletul în pază. M-am întors la Ameera să ţin doliu pentru ea.

— Fie ca ea să-şi găsească fericirea în paradis, spuse el încet. Nu am ştiut de moartea ei.

— A fost bolnavă multă vreme.

— Şi tu, Daliyah? Ai pe cineva care să te protejeze? Tatăl tău, fraţii tăi?

— Tata este mort de cinci ani. Fraţii mei au plecat. Au plecat la Mogadishu să devină luptători în armata lui Allah. Sunt singură aici. Făcu o pauză şi apoi continuă. Sunt bărbaţi aici, bărbaţi aspri şi duri. Îmi este teamă. De aceea am ezitat să îţi deschid uşa.

— Ce o să se întâmple cu tine?

— Înainte să moară, mama a aranjat să lucrez ca servitoare la fortăreaţa din Oaza Miracolului. M-am întors aici doar ca să o îngrop şi să ţin doliu. Acum că s-au terminat zilele de doliu, mă voi întoarce să muncesoia fortăreaţă. Îl conduse spre mica bucătărie din spatele colibei. Îţi este foame, vere? Am nişte curmale şi pâine

nedospită. Am şi lapte covăsit de capră. Era dornică să-i facă pe plac.

— Îţi mulţumesc, Daliyah. Am nişte mâncare cu mine. O putem împărţi.

Îşi deschise geanta de piele şi scoase din ea un pachet de provizii militare. Ochii ei i se aprinseră văzându-le. El ghici că ea mâncase foarte puţin în ultima vreme. Stătură aşezaţi cu picioarele încrucişate pe podeaua din noroi uscat, faţă în faţă, cu micile holuri emailate între ei, şi ei o privi mâncând cu plăcere. Ea ştia că el o privea şi îşi ţinu ochii plecaţi cu sfială, dar din când în când zâmbea pentru sine. Când terminară, ea clăti holurile şi se întoarse pentru a sta din nou în faţa lui.

— Spui că lucrezi la fortăreaţă? întrebă el şi ea confirmă dând din cap.

— Am treabă acolo, la fortăreaţă, spuse el, şi ea îl privi interesată.

— Asta te aduce aici? El îşi înclină capul şi ea continuă. Ce anume cauţi, vere?

— O fată. O tânără fată albă cu păr blond.

Lui Daliyah îi scăpă un sunet de uimire şi îşi acoperi gura cu mâna. Ochii îi erau întunecaţi de şoc şi teamă.

— O cunoşti! spuse el cu siguranţă.

Ea nu răspunse, ci îşi plecă capul şi privi în pământ.

— Am venit să o duc înapoi familiei ei.

Ea clătină din cap cu tristeţe.

— Ai grijă, Tariq Hakam. Este periculos să vorbeşti deschis despre asta. Mi-e teamă pentru tine.

Tăcură multă vreme şi el o văzu tremurând.

— Mă vei ajuta, Daliyah?

— O ştiu pe fata asta; este tânără, ca mine. Cu toate astea au dat-o bărbaţilor să facă ce vor cu ea. Vocea ei aproape nu se auzea. Este bolnavă. Este bolnavă din cauza rănilor pe care i le-au făcut. Este bolnavă de singurătate şi

teamă.

— Du-mă la ea, Daliyah. Sau măcar arată-mi drumul.

Ea nu răspunse o vreme, dar apoi zise:

— Dacă voi face cum îmi spui, vor şti că eu te-am condus la ea. Îmi vor face mie ce i-au făcut şi ei. Dacă te conduc la ea, nu pot să rămân în acel loc. O să mă iei cu tine când pleci, Tariq? O să mă protejezi de furia lor?

— Da, Daliyah. Te voi lua cu mine, cu bucurie.

— Atunci te ajut, Tariq Hakam, vărul meu.

Zâmbi sfios şi ochii negri îi străluciră în lumina lămpii.

Tariq se ghemuia sub marginea unei stânci îndreptate spre est. Se afla acolo de o oră, de la lăsarea întunericului. Se gândea la verişoara lui, Daliyah. Se mira încă de transformarea ei din copil în femeie. Gândul la ea îl făcea să fie fericit. În acea dimineaţă, înainte să îl părăsească, pentru a parcurge cei opt kilometri până la Oaza Miracolului, îl atinsese pe braţ şi îi spusese.

— Am să te aştept.

El îşi frecă braţul acolo unde îl atinsese ea şi zâmbi.

Gândurile îi fură întrerupte de un uşor sunet tremurător din văzduh. Privi în sus, dar nu se vedea nimic în afară de stele. Îşi ridică capul şi ascultă. Zgomotul devenea mai puternic. Se ridică şi luă vechea canistră de kerosen cu capul tăiat pe care i-o dăduse Daliyah şi o cără în câmp deschis. Strânse într-o grămadă pietrele pe care le adunase mai devreme în jurul canistrei ca să o ţină bine. Ascultă din nou; acum nu mai era niciun dubiu. Zgomotul făcut de motoarele unui avion era inconfundabil. Din geantă, scoase torţa de semnalizare şi îi înlătură banda de aprindere, apoi îi dădu drumul în canistră. Făcu un pas înapoi. Torţa se aprinse şi un fum sulfuros începu să se reverse din canistră. Strălucirea arămie era purtată în sus. Sunetul motoarelor crescu până când ajunseră chiar

deasupra lui.

Vocea Nellei dudui prin staţie.

— Am identificat torţa de semnalizare. Două minute până la zona de paraşutare. Deschid trapa din spate acum.

Hector îşi împărţise oamenii în două grupe de cinci. El avea să sară primul cu grupa lui şi Uthmann avea să îl urmeze imediat cu cei patru oameni ai săi. Toţi erau îmbrăcaţi în veşminte tradiţionale cu eşarfe negre acoperindu-le cea mai mare parte a feţei, dar deasupra acestora purtau veste antiglonţ şi căşti de luptă şi aveau la ei pachete de supravieţuire şi zece seturi de muniţie în banduliere pentru armele lor de asalt şi câte un cuţit de tranşee în teacă. Armurierul Cross Bow ascuţise lamele încât erau suficient de bune să te razi cu ele.

— Prima grupă în picioare! ordonă Hector şi oamenii se ridicară şi păşiră spre trapă. Aprindeţi-vă luminile de semnalizare!

Fiecare dintre ei avea o mică lumină fosforescentă fixată în faţa căştii cu o bandă de elastic. Îşi duseră mâinile la cască şi îşi aprinseră luminile. Becurile erau albastre şi lumina pe care o degajau era atât de firavă încât erau slabe şanse ca ea să fie văzută de un observator ostil de la nivelul solului, dar aveau să îi ajute să se vadă unul pe celălalt în timpul căderii. Hazel stătuse pe bancă lângă Hector, iar acum se ridică şi îşi încolăci mâinile în jurul gâtului lui.

— Te iubesc! îi şopti ea la ureche şi era primul bărbat în foarte multă vreme căruia îi spunea acest lucru. Întoarce-te. Întoarce-te la mine.

Prin staţie, se auzi vocea Nellei începând numărătoarea inversă pentru salt.

— Te iubesc dincolo de cuvinte, îi zise el şi o sărută lăsându-i o dâră de vopsea de camuflaj de-a lungul obrazului. I-o şterse cu tandreţe cu degetul mare. Când mă

întorc, o să o am pe Cayla cu mine.

Se întoarse rapid dinspre el şi fugi spre uşa cabinei de zbor. Nu voia ca el să o vadă plângând. Înainte să ajungă la cabină, Nella dădu comanda de pornire prin staţie.

— Grupa numărul unu! Săriţi! Săriţi! Săriţi!

Hazel se întoarse rapid pentru a-l mai privi o ultimă dată, dar Hector fusese deja absorbit de burdihanul întunecat al nopţii.

În viteza vântului, Hector îşi stabiliză căderea în poziţia de stea şi căută din priviri torţa de semnalizare a lui Tariq. O văzu la trei mii de metri sub el, la un unghi de aproximativ 45 de grade. Apoi verifică spaţiul din jurul lui să vadă luminile de semnalizare ale oamenilor lui. Odată ce reuşi să îi localizeze pe toţi, manevră cu mişcări subtile ale membrelor şi ale corpului plasându-se în vârful formaţiei pe care o alcătuiau. În timp ce coborau spre torţa roşie cei patru tovarăşi ai săi erau la o distanţă care i-ar fi permis să îi atingă. Îşi verifică altimetrul şi cronometrul. Erau în picaj de mai bine de un minut. Deja atinseseră viteza maximă şi pământul se apropia de ei rapid. Se aflau la mai puţin de patru sute cincizeci de metri deasupra solului când dădu semnalul de deschidere a paraşutelor. Acum era mai uşor de virat şi se folosiră de briza uşoară pentru a ateriza ca un stol de berze la douăzeci de paşi de torţa roşie arzătoare, atingând solul aproape simultan şi rămânând în picioare ca să scoată aerul din paraşute. Imediat formară un cerc defensiv cu armele îndreptate în afară.

— Tariq, strigă Hector încet. Arată-te!

— Sunt eu, Tariq Hakam, spuse el ieşind din spatele unei grămezi de pietre sfărâmate. Nu trageţi!

Fugi să îl întâmpine pe Hector şi îşi strânseră mâinile rapid folosind strângerea dublă.

— Totul e bine? întrebă Hector. Unde este fata, vara ta?

Tariq îi spusese pe scurt despre ea în acea dimineaţă folosind telefonul prin satelit.

— Este în fortăreaţă. Ne va conduce spre locul în care o ţin pe fata Bannock.

— Poţi să ai încredere în ea? întrebă Hector.

Să aibă pe cineva în fortăreaţa era un noroc teribil şi era întotdeauna suspicios când avea prea mult noroc.

— E sângele meu, răspunse Tariq şi aproape adăugă, şi inima mea.

Dar nu dori să îl tenteze pe Iblis, diavolul.

— Bun, accept asta.

Hector îi dădu lui Tariq pachetul şi puşca în plus pe care le avea la el. În acel moment, Uthmann şi cei patru oameni ai lui picară la rândul lor din cerul întunecat şi aterizară în spatele lor. Tariq răsturnă canistra şi puse pietre peste torţa încă arzând. Ceilalţi îşi strângeau şi îşi ascundeau paraşutele.

În câteva minute se regrupaseră şi Hector dădu ordinul:

— Tariq, preia conducerea. Să ne mişcăm rapid.

Îl urmară pe Tariq cu atenţie păstrând o distanţă constantă între ei. Cu armele pregătite, înaintară rapid pe cărarea aspră făcută de caprele care păscuseră pe acolo. Ajunseră la primii palmieri ai oazei în patruzeci şi patru de minute şi se aşezară iar în cerc într-o formaţie defensivă, întinşi la pământ şi cu capetele sus. Tariq dădu semnalul că era liber în faţă şi Hector le făcu semn să înainteze. Tariq se strecură printre copaci. Uthmann se târa în dreptul lui Hector.

— Unde merge? şopti el. De ce ne oprim aici?

— Tariq are pe cineva în interiorul fortăreţe! A mers să stabilească contactul şi apoi ne va conduce printr-una

din porţile laterale.

— Nu am ştiut asta. Cine este informatorul? E bărbat sau femeie? E una din rudele lui Tariq?

— Ce importanţă are?

Hector simţi o uşoară senzaţie de nelinişte. Uthmann era prea insistent.

— Nu mi-ai spus de asta, Hector.

— Nu a fost nevoie să ştii până acum, spuse Hector şi Uthmann privi în altă parte.

Postura capului şi a corpului arăta că Uthmann era furios. Îşi arăta resentimentele că Hector nu avusese încredere în el? Nu era stilul obişnuit al lui Uthmann. Hector se întreba dacă nu devenise prea bătrân pentru jocul acesta. Începea să îşi piardă cumpătul? Hector nu îşi putea închipui o atare posibilitate. Deodată luă o decizie şi atinse braţul lui Uthmann, forţându-l să-l privească în faţă.

— Uthmann, o să rămâi aici cu grupa ta şi o să ne asiguri retragerea. Dacă dăm de probleme în fortăreaţă o să ieşim în grabă. Vreau să fii aici ca să ne acoperi. M-ai înţeles?

— Am fost tot timpul lângă tine, spuse Uthmann cu amărăciune.

Comportamentul lui morocănos era excesiv şi întări decizia lui

Hector de a nu-l lua cu el în sălaşul Bestiei.

— Nu de data asta, bătrâne prieten, spuse el, şi fără vreun alt cuvânt Uthmann îşi întoarse faţa şi se târî înapoi la cea de-a doua grupă.

Hector şi-l scoase din minte şi privi fix copacii din oază. Văzu o umbră mişcătoare ca o molie în zbor şi dădu semnalul uşor de recunoaştere din două sunete. Răspunsul veni de îndată şi Tariq apăru dintre copaci. Avea pe cineva cu el, o siluetă subţire îmbrăcată într-o *abaya* lungă şi neagră.

— Aceasta este verişoara mea Daliyah, spuse el când ei doi se lăsară la pământ lângă Hector. Are veşti îngrijorătoare. Spune că a fost agitaţie mare printre oamenii Hanului. Aproape toţi bărbaţii din garnizoană au fost trimişi în partea de nord, dincolo de moschee.

— De ce? o întrebă Hector pe fată.

— Nu ştiu.

Vocea ei era foarte catifelată.

Hector se gândi un moment.

— Există o poartă în partea de nord, acolo unde au fost trimişi oamenii? întrebă el.

— Este o poartă, confirmă Daliyah, dar nu este poarta principală.

— Intenţionai să ne conduci în fortăreaţă prin acea poartă?

™ Nu! Clătină din cap. În zidul din est, în spatele bucătăriilor, se mai află o intrare. Este o deschidere foarte îngustă prin care poate să intre câte un singur om odată. Este foarte rar folosită şi puţini oameni ştiu că ea există. Pe acolo intenţionam să vă duc.

— E încuiată?

— Este încuiată, dar am una dintre chei. În această dimineaţă am luat-o din buzunarul bucătarului-şef. Nu a descoperit încă lipsa ei.

— Gărzi? E păzită poarta?

— Nu am văzut niciodată paznici acolo. Am ieşit pe acolo în noaptea asta. Calea era liberă şi locul pustiu.

— Tariq, se pare că verişoara ta este o femeie curajoasă şi inteligentă.

Hector se uită înspre ea, dar nu putu să vadă nimic în spatele vălului.

— Ştiu asta, spuse Tariq grav.

— Este măritată?

— Nu încă, răspunse Tariq, dar poate o va face în

curând.

Daliyah îşi plecă capul sfios, dar nu spuse nimic.

— Ne sfătuieşte să aşteptăm aici o vreme înainte să mergem la fortăreaţă. Să lăsăm să se liniştească agitaţia de acolo.

— Cât timp crede că ar trebui să aşteptăm aici? întrebă Hector şi Tariq arătă cu mâna spre luna care urca dincolo de livada de palmieri. Mai erau cinci zile până la lună plină.

— Ar trebui să aşteptăm până urcă la nivelul celui mai înalt palmier. Până atunci paznicii se vor fi relaxat şi unii poate că vor şi adormi.

— Cam o oră şi jumătate, aprecie Hector şi îşi verifică ceasul de mână.

Se târî spre locul în care se afla Uthmann şi în cuvinte concise îşi explică intenţiile. Apoi se târî înapoi în fruntea formaţiei sale. Stătură în tăcere şi fără să se mişte în timp ce minutarul luminos se deplasa cu încetineală pe cadranul ceasului. Deodată liniştea grea fu spartă de urletele şi de scheunăturile unei perechi de şacali de sub zidurile fortăreţe! Acestea fură urmate imediat de lătrăturile zgomotoase ale unei cete de ogari din interiorul zidurilor.

— Dumnezeule, câţi câini ţine Hanul acolo, Daliyah?

— Are mulţi. Îi place să vâneze cu ei.

— Ce vânează… gazele, antilope, şacali?

— Toate aceste animale, da, răspunse Daliyah, dar cel mai mult îi place să vâneze oameni.

— Oameni?

Până şi Hector era şocat.

— Vrei să spui fiinţe umane?

Ea dădu din cap şi lumina stelelor scoase la iveală luciul lacrimilor din ochii ei prin despărţitură din văl.

— Chiar aşa. Bărbaţi sau femei care l-au înfuriat. Unii

dintre ei mi-au fost rude sau prieteni buni. Oamenii lui îi duc în deşert şi le dau drumul. Apoi Hanul şi fiii lui îi fugăresc cu ogarii. Se bucură de sportul ăsta şi râd când ogarii sfâşie victima în bucăţi. Lasă câinii să se hrănească cu carnea celor ucişi. Hanul crede că asta îi face pe câini mai fioroşi.

— Ce bătrânel încântător trebuie să fie. Aştept cu plăcere prima noastră întâlnire, murmură Hector.

Aşteptară ca lătratul să se stingă treptat şi să se ridice luna deasupra palmierilor. Doar atunci începu din nou să se agite.

— E timpul să mergem, Tariq. Spune-i lui Daliyah să ne conducă ea. O să rămânem mult în spatele ei. Dacă se întâlneşte cu cineva din fortăreaţă trebuie să le distragă atenţia şi să ne dea timp să ne ocupăm de ei înainte să facă gălăgie. Tu mergi după ea şi eu o să vin din spate cu restul formaţiei.

Fata se mişcă rapid şi cu încredere. O urmară, ieşind dintre copaci şi urcară pe deal. Acum Hector vedea pentru prima dată fortăreaţa clar. Stătea ameninţătoare deasupra lor, masivă şi neagră. Nicio lumină nu strălucea şi părea la fel de lipsită de viaţă ca luna ce se ridica deasupra ei. Cărarea urca spre ea abrupt. Fata nu încetini pasul. Acum zidurile de piatră se înălţau deasupra lor, la fel de implacabil răuvoitoare ca un monstru antediluvian ascuns în aşteptarea prăzii. Deodată Daliyah ieşi de pe cărarea principală şi urmă o rută mai puţin clar definită care mergea de-a lungul zidurilor. Ocoliră grămezi împuţite de resturi care fuseseră aruncate de pe ziduri. Şacalii căutau prin gunoaie şi o luară la fugă la apropierea oamenilor. Într-un final Daliyah se opri lângă un şanţ care ieşea dintr-o deschizătură joasă în piatră. Deschizătura era închisă cu un grilaj de bare metalice ruginite. Reziduuri umane se scurgeau de pe arcadă în şanţ şi mirosul le asaltă

simţurile. Daliyah păşi peste şanţ şi se întoarse brusc spre altă despărţitură îngustă din piatră, suficient de largă cât să permită intrarea unui singur om deodată. Dispăru şi unul câte unul o urmară în deschizătură. Daliyah îi aştepta în vârf, în faţa unei uşi joase şi solide din lemn cu verigi şi legături de fier.

— De aici înainte trebuie să rămânem apropiaţi. Este foarte simplu să te pierzi când intrăm, şopti ea şi scoase o cheie grea de fier cu aspect antic de sub veşmânt.

O potrivi în broască şi o întoarse fără efort. Împinse uşa cu umărul şi aceasta se deschise scârţâind. Trebuiau să se aplece mult ca să treacă pe sub buiandrugul de piatră. O urmară. Închise uşa în spatele ultimului om.

— Nu o închide. O să ne grăbim când ne întoarcem, îi spuse Hector uşor.

Întunericul era atât de complet că îl simţeau ca o greutate zdrobitoare pe umerii lor. Hector îşi aprinse lumina fosforescentă de pe cască şi ceilalţi îi urmară exemplul. Daliyah îi conduse printr-un labirint de pasaje răsucite şi camere interconectate. Se auzeau mici sunete; femei vorbeau şi râdeau într-una din camerele prin care treceau, iar în alta un bărbat sforăia zgomotos. Într-un final, Daliyah le făcu semn să se oprească.

— Aşteptaţi aici, îi şopti ea lui Tariq. Stingeţi-vă luminile şi faceţi linişte. Mă voi duce să mă asigur că totul e în regulă.

Se strecură pe coridorul îngust. Bărbaţii se ghemuiră să se odihnească, dar îşi ţinură armele în mâini. După puţin timp Daliyah se întoarse, mişcându-se în linişte, dar rapid.

— Doi bărbaţi păzesc uşa de la odaia fetei. E neobişnuit. De obicei sunt cinci sau şase. În noaptea asta probabil că celorlalţi li s-a spus să păzească poarta de nord. Unul din paznicii rămaşi are cheia de la celula fetei.

Nu faceţi zgomot. Urmaţi-mă.

Hector şi Tariq se apropiară de fiecare parte a ei. După o scurtă distanţă parcursă, ea se opri din nou şi arătă în faţă. Pasajul se deschidea brusc şi se întorcea în unghi drept. Puteau auzi voci de bărbaţi de dincolo de colţ şi lumina galbenă a unei lămpi era reflectată pe latura peretelui şi pe tavan. Hector ascultă concentrat şi îşi dădu seama că erau cel puţin doi oameni recitând monoton un pasaj din rugăciunea *eesha*. Apoi le văzu umbrele pe latura zidului îngenunchind şi apoi ridicându-se din nou. Hector ridică două degete şi Tariq dădu din cap. Hector îl bătu pe piept şi îi arătă un deget şi apoi se bătu pe piept şi ridică celălalt deget.

— Câte unul pentru fiecare! dădu Tariq din cap.

Dădură armele bărbaţilor din spatele lor şi fiecare dintre ei desfăşură frânghia din cablu ca de pian pe care o aveau în buzunarul cu nasturi şi o testară în mână. Hector se apropie de colţ. Tariq îl urmă.

Aşteptară până când cei doi paznici îngenuncheaseră cu frunţile lipite de lespezile de pe podea. Apoi el şi Tariq veniră în spatele lor şi când aceştia se ridicară iarăşi în poziţia în şezut, Hector şi Tariq lăsară să le cadă şţreangurile din cablu peste cap şi le strânseră puternic sub bărbie. Arabii se zbătură, dând din picioare şi din mâini. Dar nu scoaseră niciun sunet. Hector îşi puse genunchiul între umerii victimei sale şi strânse laţul cu ambele mâini. Omul înţepeni şi dădu convulsiv din picior înainte ca intestinele să i se golească cu o pârâitură. Apoi nu se mai mişcă. Hector îl întoarse rapid şi îi căută veşmântul cu palma. Simţi cheia mare de oţel sub pânză şi o scoase de acolo. Daliyah stătea la colţ. Ochii ei mari din spatele vălului erau uriaşi şi luminaţi de teroare; e posibil să nu se fi aşteptat la această execuţie.

— Care uşă? întrebă Hector – erau trei pe peretele

din faţa lui – dar Daliyah era prea şocată să răspundă.

Tariq sări în picioare şi o apucă de umeri. O scutură cu asprime.

— Care uşă?

Ea îşi adună toate forţele şi indică uşa din centru.

— Acoperă-mă, îi spuse Hector lui Tariq şi se duse la uşă.

O deschise cu cheia pe care o luase de la gardian încet şi se furişă înăuntru. Celula nu era luminată, dar el îşi aprinse lanterna de pe cască. La lumina acesteia văzu cât de mică era celula. Nu avea geam sau aerisire. Într-un colţ se afla o găleată pentru toaletă şi un urcior cu apă din lut. Dinspre găleată venea un miros puternic. În mijlocul podelii, o siluetă mică, ca de copil, era ghemuită pe un aşternut de paie. Purta doar o bluză murdară care îi venea până la brâu, aşa că se putea observa dacă este femeie. Se aplecă deasupra ei şi o întoarse cu gentileţe ca să îi poată vedea faţa. Era faţa fetei din înregistrarea video brutală, fata a cărei poză i-o arătase Hazel. Era Cayla, dar extrem de palidă şi de subţire încât pielea ei părea transparentă.

— Cayla! îi şopti el la ureche şi ea se mişcă. Trezeşte-te, Cayla. Ea îşi deschise ochii, dar pe moment nu reuşi să se concentreze. Trezeşte-te, Cayla. Am venit să te duc acasă.

Deodată ochii ei se deschiseră larg. Părură să îi umple întreaga faţă. Erau scăldaţi de umbrele unor amintiri teribile. Îşi deschise gura să ţipe, dar el i-o astupă cu mâna şi îi şopti de îndată:

— Nu îţi fie teamă. Îţi sunt prieten. M-a trimis mama ta să te duc acasă.

Era surdă de frică, nu îi înţelegea cuvintele, se lupta cu el cu ultimele ei rămăşiţe de putere.

— Mama ta mi-a zis că ai un Bugatti Veyron pe care l-ai numit Domnul Ţestoasă. Mama ta este Hazel Bannock.

Te iubeşte, Cayla. Ţii minte iapa pe care ţi-a luat-o la ultima ta zi de naştere? Ai numit-o Ciocolată cu lapte. Ea nu se mai zbătu şi se holbă la el cu ochii ei imenşi. O să-mi iau mâna de la gura ta, acum. Promite-mi că nu mai ţipi.

Ea dădu din cap şi el îşi luă mâna.

— Nu Ciocolată cu lapte, şopti ea, Ciocolată, doar Ciocolată.

Începu să plângă, hohote tăcute care îi scuturară întregul corp.

Hector o ridică în braţe. Era uşoară ca o pasăre, dar ardea de febră.

— Haide, Cayla. Te duc acasă. Te aşteaptă mama.

Tariq se afla în prag, acoperindu-l. Hector făcu un semn din cap spre corpurile celor doi arabi.

— Închide-i în celulă.

Îi traseră de picioare cu capetele izbindu-se şi rostogolindu-se pe podea şi îi aruncară în mijlocul celulei. Hector închise uşa şi băgă cheia în buzunar.

— Acum! Spune-i verişoarei tale să ne scoată din locul ăsta împuţit, Tariq.

Daliyah îi conduse înapoi pe unde veniseră. La fiecare colţ Hector era pregătit să anticipeze o încercare de atac sau un foc de armă.

„E mult prea uşor. Nu trebuia să fie atât de uşor. O să se întâmple o porcărie. Simt asta în stomac”, îşi spuse sumbru.

Dar ieşi într-un final pe mica uşă şi gustă aerul de noapte al deşertului. „Dulce ca sărutul unei virgine”, murmură el şi îşi umplu plămânii cu el. Cayla îi tremura în braţe. O cără spre deschiderea din defileu de unde aveau o rută clară de evadare în josul muntelui. O aşeză uşor pe pământul pietros şi îngenunche deasupra ei. Hazel împachetase o salopetă curată de camuflaj pentru ea, o pereche de tenişi din pânză pe mărimea ei şi o pereche de

chiloţei. Hector îi scoase din buzunarul lateral a ghiozdanului şi, de parcă ar fi fost un copil, o îmbrăcă atent cu ei. Îşi feri ochii atunci când îi trase în sus. Simţea o ciudată afecţiune paternă pentru ea. Dar la început îi veni greu să identifice sentimentul. Nu avusese niciodată copii; niciodată nu îşi dorise. Viaţa lui era prea plină de alte lucruri. Copiii nu aveau loc în viaţa sa. Acum se gândea că aşa trebuie să te simţi când ai unul. Acesta era copilul lui Hazel, deci într-un mod ciudat era şi al lui. Mica creatură bolnavă scosese la iveală sentimente din adâncul lui despre care nu ştiuse vreodată că există. Găsi o sticlă de plastic în rucsac şi o forţă să înghită trei tablete de antibiotic de uz general cu o gură de apă din sticla pe care i-o ţinea la buze.

— Poţi să mergi? o întrebă el cu tandreţe.

— Da, desigur!

Se ridică, făcu doi paşi şi apoi se prăbuşi.

— Bună încercare, spuse el, dar încă ai nevoie de puţin exerciţiu.

O ridică din nou în braţe şi fugi cu ea. Tariq şi Daliyah se aflau chiar în spatele lui şi restul grupei îi urma. Pe cărarea dură ocoliră zidurile până când ajunseră la poteca principală ce dădea direct pe deal. Noaptea era atât de liniştită de parcă toate creaturile şi-ar fi ţinut respiraţia. Încetiniră când se apropiară de oază şi trecură printre palmieri înspre locul în care îi lăsaseră pe Uthmann şi pe oamenii lui.

„Prea linişte, se gândi Hector. Mult prea linişte. Tot locul duhneşte de putoarea Bestiei. „Deodată Tariq şi Daliyah aflaţi în faţa lui se culcară la pământ. Tariq o trase cu el şi dispărură din raza lui vizuală de parcă ar fi căzut prin trapa unui eşafod. Hector căzu aproape în acelaşi moment, strângând-o pe Cayla la piept pentru a o proteja de impactul cu pământul.

Ea se smiorcăi şi el îi şopti:

— Linişte, iubito, linişte! şi se holbă în faţă în timp ce îşi lua precaut arma de la umăr.

Se uită prin binoclul de noapte, dar nu reuşi să identifice ceea ce îl alarmase pe Tariq. Apoi îl văzu pe Tariq ridicându-şi capul cu precauţie. După încă cinci minute fluieră semnalul de recunoaştere. Nu veni niciun răspuns. Se întoarse uşor şi privi spre Hector, aşteptând ordinul acestuia.

— Rămâi aici şi nu te mişca! îi spuse Hector fetei.

— Mi-e teamă. Te rog, nu mă părăsi.

— Mă întorc, îţi promit.

Apoi se ridică în picioare şi fugi. Se aruncă la pământ lângă Tariq şi se rostogoli de două ori pentru a păcăli ţinta inamicului. Liniştea era grea şi încărcată.

— Unde? întrebă el.

— Dincolo de palmier. E un bărbat întins acolo, dar nu se mişcă.

Hector detectă forma întunecată şi o privi un minut. Forma rămase nemişcată.

— Acoperă-mă.

Ţâşni din nou în faţă. Nici măcar vesta lui antiglonţ nu putea opri un glonţ de puşcă de la o asemenea distanţă. Ajunse lângă forma umană şi se aruncă la pământ lângă ea. Faţa îi era întoarsă spre Hector şi acesta văzu că era Khaleel, unul dintre oamenii lui foarte buni.

— Khaleel! răsuflă el, dar nu veni niciun răspuns.

Se întinse să-i verifice artera carotidă. Pielea lui Khaleel era caldă, dar omul nu avea puls. Apoi Hector simţi umezeala de pe degete. Ştiu ce era, în viaţa lui probabil că văzuse mai mult sânge ca un chirurg. Cu vârfurile degetelor căută rana. O găsi exact acolo unde se aştepta să fie, în spatele osului maxilarului, chiar sub ureche. O înţepătură minusculă, o lamă subţire şi foarte

ascuţită, prin orificiul urechii în creier. Hector simţi că i se face rău. Nu voia să fie adevărat. Cunoştea un singur om în viaţă capabil să ucidă cu o asemenea precizie. Îl chemă pe Tariq lângă el făcând un semn din mână. Acesta ţâşni în faţă pentru a i se alătura lui Hector. Dintr-o privire văzu sângele de pe degetele lui Hector. Apoi întoarse corpul lui Khaleel şi îi atinse rana din spatele urechii. Nu spuse nimic.

— Găseşte-i pe ceilalţi, ordonă Hector.

Trei cadavre erau întinse într-un cerc defensiv orientat spre exterior. Avuseseră încredere în ucigaşul lor dacă îl lăsaseră să vină atât de aproape. Fiecare dintre ei murise rapid. Toţi aveau răni aproape identice.

— Unde este Uthmann?

Întrebarea era inutilă, dar Hector trebuise să o rostească.

— Nu este aici. S-a dus acolo unde îi este inima.

Tariq privi în sus spre construcţia masivă a fortăreţei.

— Ai ştiut, Tariq. De ce nu m-ai avertizat în privinţa lui?

— Am ştiut cu inima, dar nu am ştiut cu capul. M-ai fi crezut? întrebă Tariq.

Hector făcu o grimasă.

— Uthmann mi-a fost ca un frate. Cum să te fi crezut? spuse Hector, dar Tariq privi în altă parte.

— Iar acum trebuie să părăsim acest loc, înainte ca iubitul tău frate să se întoarcă, spuse Tariq. Cu ceilalţi fraţi ai lui, cei pe care îi iubeşte cu adevărat, dar care nu te iubesc pe tine, Hector Cross.

Uthmann îi privi pe Hector şi pe Tariq trecând printre palmieri cu femeia, Daliyah, şi cu restul grupei lor. Era furios şi frustrat. Hector Cross îi dăduse planurile atent gândite peste cap. Acum era nevoit să îşi reevalueze poziţia în grabă. Şeic Tippoo Tip şi nepotul lui Adam îl

aşteptau la poarta dinspre nord cu majoritatea oamenilor lor. Uthmann îi promisese lui Adam că avea să i-l dea pe Cross acolo, în primul şi în primul rând, trebuia să îi transmită un mesaj lui Adam, să îl anunţe că Hector nu avea să pice în capcană aşa cum plănuiseră, dar că intrase pe altă poartă. Vor trebui să închidă toate porţile şi să îl caute prin fortăreaţă. Să îl găsească înainte să se strecoare în deşertul deschis. Exista un singur mod prin care ar fi putut să îl avertizeze pe Adam. Trebuia să meargă el însuşi. Dar întâi trebuia să se ocupe de cei patru oameni din echipa lui. Îşi verifică pumnalul din teaca legată de antebraţ. Făcuse lama din bara din faţă a unui camion GM. Avusese nevoie de multe ore de pilire şi sablare, de încălzire şi forjare, de călire şi formare pentru a-l face perfect. Mânerul era acoperit cu piele de onix pentru a-i veni bine în mână. Echilibrul îi era splendid. Muchia îi era suficient de ascuţită pentru a tăia până la cea mai uşoară atingere şi vârful putea trece prin carne umană chiar sub propria greutate. Le lăsă echipei lui Hector zece minute pentru a fi sigur că sunt destul de departe şi apoi se târî spre cel mai apropiat dintre oamenii săi.

— Khaleel, este totul în regulă aici? întrebă el. Nu, nu te uita la mine. Continuă să priveşti în faţă.

Khaleel îşi întoarse capul obedient. I se vedea lobul urechii sub marginea căştii. Uthmann vârî vârful lamei în canalul urechii până la creier. Khaleel oftă uşor şi capul îi căzu pe patul puştii. Uthmann şterse meticulos arma de mâneca lui Khaleel înainte de a se târî spre următorul om din cerc.

— Să fii foarte atent, Faisil, îi şopti el întinzându-se spre bărbatul din lateral şi apoi îl ucise, rapid şi în tăcere.

Ceilalţi bărbaţi se aflau la nici treizeci de paşi şi totuşi nu auziră nimic. Uthmann se târî spre ei. Când toţi

patru erau morţi, Uthmann se ridică şi se întoarse spre fortăreaţă. Începu să fugă. Urcă drumul pe deal. Mai fusese o singură dată pe acest drum, dar coti la stânga sub zid şi fugi aproape de el până la poarta din nord. Când se afla la încă o sută de paşi de poartă începu să strige ca avertizare pentru bărbaţii despre care ştia că aşteptau sus pe ziduri.

— Nu trageţi! Sunt eu, Uthmann. Sunt omul hanului. Trebuie să vorbesc cu Adam.

Nu veni niciun răspuns şi el continuă să fugă spre poartă strigând acelaşi avertisment. Când ajunse la cincizeci de metri de poartă se aprinse o lumină albă orbitoare care îl prinse în raza ei de bătaie. Se opri şi îşi ridică mâinile pentru a-şi feri ochii. O voce îl somă de sus de pe creneluri.

— Aruncă arma la pământ! Ridică mâinile sus! îndreptă-te încet spre poartă. Te împuşcăm dacă încerci să fugi.

Uthmann se apropie de poartă şi aceasta se deschise chiar înainte să ajungă la ea, dar el era încă ameţit de lumina puternică şi nu putu să vadă nimic în întunericul de dincolo de deschidere. Ezită când ajunse la prag, dar vocea de deasupra vorbi din nou.

— Continuă să mergi. Nu te opri!

Intră pe poartă şi imediat nişte bărbaţi ţâşniră din întuneric şi îl loviră până căzu la pământ.

— Sunt unul dintre oamenii hanului. Uthmann îşi acoperi capul cu ambele mâini. Am un mesaj vital pentru el. Trebuie să mă duceţi la el.

Ar fi continuat să îl bată, dar o voce autoritară îi făcu să îngheţe.

— Lăsaţi-l în pace! îl cunosc pe acest bărbat. E unul dintre agenţii noştri de încredere.

Uthmann se ridică în picioare şi făcu o plecăciune

adâncă omului care se îndrepta spre el dintre umbre.

— Pacea fie cu tine, Adam. Binecuvântare şi pace bunicului tău ilustru, Şeic Han Tippoo Tip!

— Ce n-a funcţionat, Uthmann? Planul era să îl conduci pe necredincios aici. Unde este Cross, asasinul acela păcătos?

— Cross are instinctul de supravieţuire al unui animal. Chiar în ultimul moment nu a mai vrut să mă urmeze. A găsit o femeie care cunoaşte bine fortăreaţa. Mi-a ordonat să rămân în spate, în timp ce el a mers cu ea printr-o intrare secretă din ziduri.

Adam se holba la el.

— Unde este Cross acum?

— Fără dubiu este deja în fortăreaţă.

— De ce nu ne-ai avertizat mai devreme? crescu vocea lui Adam agitată.

— Pentru că nici eu nu am ştiut până cu puţin timp în urmă, răspunse Uthmann. Trebuie să închideţi toate porţile cât mai rapid, iar apoi să trimiteţi mai mulţi oameni să păzească celula prizonierei şi alţii care să îl caute pe Cross prin fortăreaţă.

— Vino cu mine! răbufni Adam la el. Vom merge la bunicul meu. Totuşi, dacă ai lăsat necredinciosul să evadeze cu ostatica noastră nu îţi va fi bine, te avertizez.

Adam îşi ridică poalele veşmântului şi o luă la fugă, dar până ajunseseră la odaia bunicului său gâfâia de zor.

„Acest urmaş al Profetului este la fel de moale ca ţâţele veştejite ale unei babe”, se gândi Uthmann dispreţuitor în timp ce îl urmă pe Adam în odaie şi se aplecă în faţa hanului şi îndrugă laude uluitoare şi urări de viaţă eternă pentru bătrân.

— Destul! Şeic Han se ridică de pe perne şi veni amenințător deasupra lui Uthmann. De ce tremuri? Ai febră? Sau ţi-ai încălcat promisiunea faţă de mine? Mi-ai

adus inamicul ca să pot să îmi răscumpăr datoria de sânge şi să mă duc în pace în mormânt sau i-ai permis să scape de răzbunarea mea? Răspunde-mi, grămadă împuţită de căcat de porc bolnav. Este acel fiu de târfă creştină prizonierul nostru? Sau nu este?

— În numele pedepsei cuvenite necredincioşilor, nu ştiu…

— Nu ştii? Atunci te voi face să ştii. Îl şfichiui pe Uthmann peste spate cu biciul din piele de hipopotam. Vesta lui antiglonţ absorbi lovitura, dar Uthmann scheună şi se contorsionă în timp ce îşi bolborosea raportul. După vreo doisprezece lovituri mâna bătrână a hanului obosise şi acesta păşi înapoi. Trimiteţi oamenii imediat la celula târfei creştine. Aduceţi-o la mine. O să o leg în lanţuri lângă mine ca să o păzesc chiar eu. Mergeţi! Rapid!

Oamenii pe care îi trimiseră să o aducă pe Cayla se întoarseră rapid şi se aruncară la picioarele lui. Bolboroseau de frică, iar auzul hanului era slab, dar într-un final reuşi să înţeleagă ce îi spuneau.

— Scroafa necredincioasă a dispărut şi paznicii ei sunt sugrumaţi? Sunt astea aiurelile unor maimuţe şi ale unor nebuni?

Gâfâia de furie şi trăsăturile lui ridate se umflaseră şi deveniseră de un roşu-închis.

— Trebuie să închidem porţile să nu-i lăsăm să evadeze şi trebuie să căutăm prin palat ca să găsim fata şi pe necredincioşii care ţi-au violat fortăreaţa.

Adam se lungise şi el la picioarele bătrânului. Ştia bine cum să abată furia bătrânului.

— Închideţi porţile! tună Hanul. Căutaţi în fiecare cameră a palatului. Găsiţi-i şi aduceţi-i la mine. Apoi se întoarse spre Adam. Nu poţi să îi laşi să scape acum.

— Ne pierdem vremea, bunicule. Cross nu mai este în palat. Cu fiecare minut pe care îl pierdem se îndepărtează

tot mai mult de raza noastră de acţiune. Cross are doar cinci oameni cu el. Uthmann i-a ucis pe ceilalţi. Dă-mi câinii tăi, destui oameni şi camioane şi o să ţi-l aduc.

— E un singur camion aici, dar are două cauciucuri sparte care nu au fost reparate încă. Am trimis celelalte camioane şi majoritatea oamenilor la unchiul tău Kamal în Golful Gandanga să fie la bordul vaselor de atac. Hanul continuă: Dar poţi să iei camioneta mea de vânătoare. De îndată ce roţile camionului mare sunt reparate ne va urma împreună cu restul oamenilor. Vom lua şi câinii mei, iar eu voi veni cu tine. Vreau să particip şi eu la omor când îi ajungi din urmă. Vreau să îi văd sângerând şi vreau să le ascult guiţăturile de moarte.

— Înainte să părăsim oaza trebuie să îl sun pe Hans Lategan la elicopter să vină să ne ia, îi spuse Hector lui Tariq şi scoase telefonul prin satelit din rucsac.

Îi întinse antena şi îl porni. Hans răspunse de la primul apel. Hector zâmbi. Probabil că aşteptase cu degetul pe buton.

— Aici e Kudu, dădu Hans semnalul.

— Brânză Stilton! răspunse Hector.

Acesta era codul prestabilit în cazul în care reuşeau să iasă din fortăreaţă cu Cayla şi se îndreptau spre locul de întâlnire. Hector se gândise la posibilitatea ca elicopterul să îi aştepte în zbor undeva în apropierea fortăreţei. Dar zgomotul motoarelor ar fi alertat inamicul de prezenţa lor.

— Am înţeles! Ducesa este încântată.

„Să-l ia naiba pe Hans că a mai adăugat şi asta”, se gândi Hector cu furie.

Ducesa era numele de cod al lui Hazel Bannock. Îi aştepta la Sidi el Razig; cum putea să ştie deja că o scoseseră pe Cayla din fortăreaţă? îşi scoase gândul din minte. Punctul de întâlnire se afla în partea îndepărtată a văii secate din nord. Hans avea să vină dinspre pista de

aterizare Hopa Hopa şi să zboare de-a lungul văii până identifica semnalul lor de recunoaştere; o altă torţă roşie. Hans calculase că avea nevoie de aproximativ două ore şi zece minute pentru a zbura de la Hopa Hopa. Hector estimase că aveau cam opt kilometri pentru a ajunge la partea sudică a văii, poate mai puţin. Urmăritorii lor aveau să vină în vehicule 4 x4. Deşi terenul era accidentat şi presărat cu porţiuni pietroase de vegetaţie şi albii secate, camioanele aveau să reuşească să străbată această porţiune măcar de două ori mai rapid ca mica lui echipă. În starea ei de boală şi flămânzită, Cayla cântărea cam cincizeci de kilograme. Ştia că în condiţii ideale oamenii lui ar fi reuşit să ajungă la vale cam într-o o oră şi cincizeci de minute. Dar nu pe întuneric, nu pe acest tip de teren, nu cu el nevoit să o care pe Cayla.

„Dacă dau drumul la câini?” îşi puse el întrebarea şi apoi tot el răspunse: „La naiba cu câinii”.

Tariq îi privea faţa şi Hector vorbi cu voce tare.

— Ştiu ce vrei să mă întrebi: dacă i-am spus lui Uthmann că o să ne îndreptăm în nord, spre vale. Răspunsul este nu, nu i-am spus. Deşi ştie locul de unde am pornit nu ştie în ce direcţie vom fugi. Pe întuneric nu îi va fi uşor să ne ia urma. Nici măcar nu voia să aducă vorba de câini. Aşa că nu o să ne mai pierdem vremea. Se ridică. Beţi cât de mult puteţi acum. Nu ne mai oprim până nu auzim elicopterul venind. În timp ce vorbeau, Hector legase trei curele pentru echipament una de alta pentru a face un ham de transport pentru Cayla.

O ridică în picioare. Compania de transport şi de salvare din situaţii grele a lui Heck vă stă la dispoziţie, domnişoară Bannock.

— Chiar aşa te cheamă? Heck?

Vocea îi era slabă şi tremurătoare.

— Cu siguranţă. O ajută să se strecoare în hamul

improvizat şi o ridică până se afla pe coapsele lui cu ambele picioare atârnând în spate. Pune-ţi braţele în jurul gâtului meu şi ţine-te bine.

Ea se conformă supusă şi el fugi cu ea, pornind cu o viteză mai mică decât capacitatea lui maximă, reglându-şi pasul pentru a rezista pe întreaga distanţă ce urma a fi parcursă. Tariq trimise doi oameni în faţă să găsească cea mai bună rută de deplasare şi lăsă doi în urmă să măture orice semn evident al trecerii lor pe nisipul deşertului. Acoperiră primii doi kilometri şi Hector simţi că poate alerga mai repede. Mări pasul.

— Spui că te cheamă Heck. E prescurtarea de la Hector? Mi-a vorbit mama despre tine. Trebuie să fii Hector Cross.

— Sper că a avut lucruri bune de spus despre mine.

— Nu prea. Mi-a spus că eşti arogant şi plin de sine şi că o să te concedieze cu prima ocazie. Dar nu-ţi fă griji, o să vorbesc eu cu ea.

— Cayla Bannock, protectoarea mea.

— Poţi să-mi spui Cay. Toţi prietenii îmi spun aşa.

El rânji când ea îl strânse mai tare de gât. Se gândise mereu că dacă avea să fie cazul, copilul lui va fi băiat.

„La naiba cu asta, mă mulţumesc şi cu o fată”, se hotărî el. Fugiră încă patruzeci minute înainte să se oprească şi să privească înapoi. I se păru că auzise ceva. Acum era sigur. Nu se auzea prea bine, dar zgomotul era inconfundabil.

— Ce este, Heck? Cayla tremura din nou şi vocea îi era plină de panică. Cred că aud lătrat de câine.

— Oh, nu e motiv de îngrijorare. Sunt mulţi câini fără stăpân pe aici. Apoi îl strigă pe Tariq. Îi auzi?

— Îi aud. Au câinii cu ei şi cel puţin un camion. O să ne prindă înainte să intrăm în vale.

— Ba n-o să ne prindă, răspunse Hector. Acum o să

începem să fugim cu adevărat.

— Despre ce vorbiţi voi doi? Nu înţeleg.

Vorbiseră în arabă şi Gayla devenea din ce în ce mai agitată.

— Mi-e teamă, Heck.

— Nu ai de ce să-ţi fie teamă. Tu ai grijă de mine şi eu am grijă de tine. Ne-am înţeles?

Îşi îndreptă atenţia spre Steaua Nordului care se vedea la orizont chiar deasupra lui şi fugi. Fugi cu fiecare respiraţie pe care o avea în plămâni şi cu inima bătându-i în ureche ca o tobă de război. Când picioarele începură să i se clatine sub el renunţă la rucsac şi la armă şi continuă. Picioarele îşi reveniră şi găsi rezerve de energie în el pe care nu ştia că le are. Mai fugi doi kilometri şi apoi încă doi. Acum, într-un final, îşi dădu seama că-şi epuizase energia, nu mai putea face un singur pas. Dar picioarele continuau să funcţioneze sub el. Tariq şi Daliyah fugeau lângă el. Daliyah căra puşca pe care o aruncase Hector, iar Tariq rucsacul.

— Lasă-mă să duc eu fata, îl imploră Tariq.

Hector îşi scutură capul. Tariq era un bărbat scund şi vânos, dar nu avea musculatura necesară pentru o asemenea sarcină. Hector ştia că dacă avea să se oprească din alergat o secundă nu avea să mai fie în stare să pornească din nou. Mai parcurseră doi kilometri şi acum ştia că se terminase, se terminase de-a binelea.

„Aici o să mor, se gândi el, şi nici măcar nu am o puşcă. Viaţa e o ticăloasă. „Se opri şi o lăsă pe Cayla la pământ. Se clătina pe picioare. Lătratul câinilor se auzea tot mai aproape, şi tot mai tare. Încă avea pistolul de la brâu. „Nu pot să las să o ia pe Cayla. Nu pot să îi las să le cadă din nou în gheare. În ultimă instanţă împart pistolul cu ea, un glonţ pentru ea şi unul pentru mine”.

Era cea mai grea şi cea mai tristă decizie din viaţa

lui. Îi amorţise mintea aşa că atunci când auzi bărbaţi strigându-i numele nu înţelese ce îi spuneau. Nu putea auzi decât câinii. „În deşert, sunetul se aude la mari depărtări, se linişti el, nu sunt atât de aproape precum pare”.

— Am ajuns la vale, Hector. Tariq ţipa la el şi ultimele cuvinte reuşiră să străpungă extenuarea şi tristeţea lui. Haide, Hector. Ai reuşit. Marginea văii este la doar douăzeci de metri. Haide, prietene!

Hector nu mai gândea logic. Creierul îi spusese că era terminat şi că nu mai putea continua. Dar o ridică pe Cayla din nou în braţe şi fugi. Se opri doar când îi dispăru pământul de sub picioare şi căzu, alunecând şi rostogolindu-se pe prima înclinare mai abruptă a văii. Râdea şi Cayla se ridică lângă el. Era plină de praf şi cotul şi unul din obraji îi erau juliţi. Se holba la el uimită, iar apoi începu şi ea să chicotească.

— Ar trebui să mergi la doctor, Heck. Eşti nebun, omule. Vreau să spun, eşti nebun de legat. Dar îţi stă bine aşa nebun.

Încă râzând, Hector se folosi de pereţii ravenei pentru a se ridica în picioare.

— Tariq! strigă el. Nu putem lăsa câinii să ne ajungă aici. Trebuie să ajungem în partea de nordul a canionului, de unde poate să ne ia Hans cu elicopterul. Strânge-ţi băieţii. Apoi se întoarse spre Cayla. Haide, Cay. Nu mai avem mult de mers.

— Mă faci să cred că orice e posibil. De aici înainte merg singură.

Porni în josul pantei. Se împiedică şi aproape căzu, dar se stabiliză şi continuă să meargă. Hector o prinse din urmă şi, cu o mână pe umărul ei, o ghida, căzând şi alunecând în josul pantei.

— O să te descurci! îi spuse el pentru a o încuraja. Ai

gene bune, Cay Bannock.

Tariq veni alunecând în josul pantei în spatele lor, rămânând în picioare ca un schior. Oamenii îl urmau. Când îl ajunse pe Hector îi dădu puşca şi rucsacul.

— Ţi-au căzut astea, Hector.

— Am fost neatent.

Şi le puse în spate şi îi conduse în burta ravenei. Ajunseră la fund şi se aflau cu faţa la peretele de nord. Cayla gâfâia atât de tare că nu mai putea să meargă, dar el nu o putea lăsa să se odihnească. O prinse de mână şi o trase în partea îndepărtată a ravenei. Era îngustă şi accidentată, dar reuşiră să treacă de muchia malului şi ajunseră la nivelul solului. Se uită înapoi în partea îndepărtată a ravenei. Se vedea prima lumină a soarelui dinspre est. Inamicul nu se vedea încă, dar putea auzi cu claritate zgomotul făcut de câini.

— Tariq, trebuie să găsim un loc unde să ne apărăm până vine elicopterul. Se uită în faţă cu ochiul format al unui soldat şi alese locul. Vezi pietrele alea acoperite de vegetaţie, acolo în stânga? Pare un loc bun. Haide, Gay.

Fugiră înspre stânci. Instinctul lui Hector fusese bun. Era un loc în care aveau să aibă un uşor avantaj. În spatele lor se întindea până la buza ravenei un teren perfect pentru a ucide adversari, pe care Uthmann şi câinii aveau să fie nevoiţi să îl traverseze pentru a ajunge la ei. Terenul era totuşi plin de bolovani mari. Ştia că ogarii erau antrenaţi să vâneze oameni. Aveau să lucreze în haită. Dar aveau să se despartă pentru a ocoli obstacolele şi nu vor putea să atace toţi oamenii deodată. Hector îi ordonă Gaylei să se târască la adăpostul celui mai mare bolovan şi să stea cu spatele la zidul de piatră. Se aşeză lângă ea şi îi dădu pistolul.

— Poţi să tragi? Cayla dădu din cap.

„Stupidă întrebare, Cross”. Zâmbi pentru sine. „Este

fiica lui Henry şi Hazel Bannock. Normal că ştie să tragă”.

— E un glonţ pe ţeavă. Piedica nu e trasă. Nu îţi cer foarte multe. Omoară doar animalele alea blestemate dacă ajung la tine.

Se duse să îşi ocupe poziţia lângă Tariq. Priviră amândoi spre cer. În curând avea să se lumineze complet.

— Am lăsat un om la buza prăpastiei, arătă Tariq în faţă. Este omul care se ghemuieşte în spatele bolovanului la orizont. O să ne avertizeze când se apropie câinii.

— Bun. Soarele răsare cam în zece minute, spuse Hector. Hans ar trebui să ajungă cam în acelaşi timp. Trebuie doar să rezistăm până ajunge elicopterul.

Aşteptară până se lumină mai puternic. Apoi santinela strigă în arabă.

— Vin câinii. Mulţi câini.

Îşi părăsi poziţia şi ţâşni spre ei.

— Ai văzut şi oameni cu ei? strigă Hector.

— Nu, doar câinii. Mulţi, foarte mulţi câini.

Omul îşi ocupă poziţia lângă ei. Corul de vânătoare al câinilor îşi schimbă intensitatea devenind un lătrat feroce.

Uthmann se afla la volanul camionului Mercedes. Adam se afla lângă el pe banchetă, iar şeicul stătea în spate, în scaunul ridicat pentru vânătoare. Avea câte un bodyguard de fiecare parte a lui să-l ţină şi să nu-l lase să fie azvârlit cu violenţă dintr-o parte în alta atunci când vehiculul se hurduca în întuneric pe terenul accidentat. Alţi patru oameni înarmaţi erau înghesuiţi în spatele camionului. Uthmann conducea rapid. Pierduseră de mult din vedere ceata de ogari, dar se călăuzeau după lătrături.

— Se îndreaptă spre valea seacă din nord. Cum de au ştiut de asta? strigă Adam peste zgomotul asurzitor făcut de motor. Le-ai spus tu, Uthmann?

— Nu, dar unul dintre oamenii lui Cross cunoaşte bine zona. Are familie aici, răspunse Uthmann.

— Dacă ajung acolo nu o să îi putem urmări. Va trebui să coborâm din maşină. Înseamnă un ocol de peste o sută de kilometri. Vor scăpa, se plânse bătrânul şeic. Nu poţi lăsa să se întâmple asta, nepoate.

— Vine un elicopter să îi ia, le spuse Uthmann.

— Eşti sigur de asta?

— Am participat la şedinţele de pregătire, de asta sunt sigur, Mare Şeic.

Acum câinii erau atât de mult înaintea lor că, pentru a fi siguri că se aflau încă pe drumul bun, Uthmann trebui să oprească motorul şi să asculte lătratul. Apoi porni din nou motorul şi se avântară la drum în întuneric.

— Cum o să-i găsească elicopterul? insistă Adam.

— O să îl cheme cu telefoanele lor prin satelit şi o să dea foc la torţe ca să indice poziţia exactă.

Deodată Uthmann apăsă pe frână şi camionul se opri brusc. Capul lui Adam se izbi de geamul lăsat în spate şi oamenii aflaţi în spatele camionului fură aruncaţi peste bord.

— De ce ai făcut asta? urlă Adam cu furie, ţinând apăsată coada eşarfei de pe cap pe rana din frunte pentru a opri sângerarea. Era să ne omori pe toţi.

Ca răspuns, Uthmann întinse mâna în faţă.

— Am ajuns la zidul de sud al văii. Încă vreo câţiva metri şi am fi căzut peste margine şi am fi fost toţi morţi. Uthmann sări din scaunul şoferului şi fugi spre buza prăpastiei. Ascultă o secundă şi apoi fugi înapoi la camion. Câinii sunt încă în urmărire. Îi aud clar acum. Trebuie să lăsăm camionul aici şi să îi urmăm pe jos. Fugi spre bărbaţii care fuseseră aruncaţi din camion şi le lovi cu piciorul trupurile întinse la pământ. Unul dintre ei era probabil mort, cu capul atârnând de pe gâtul rupt. Alţi doi erau scoşi din joc, unul cu cotul drept sfărâmat şi celălalt cu ambele picioare fracturate. Al patrulea se ridică nesigur

în picioare, dar era ameţit şi cu multe contuzii. Niciunul dintre porcii ăştia nu mă poate ajuta, răbufni Uthmann. Arătă cu mâna spre bărbaţii aflaţi de fiecare parte a şeicului. Voi doi, coborâţi şi urmaţi-mă!

— Nu! strigă Adam spre el. Sunt gărzile de corp ale bunicului meu. Ei rămân cu el tot timpul. Nu putem să îl lăsăm aici fără apărare. Vin treizeci de bărbaţi de la fortăreaţă pe jos în urma noastră. Putem să îi aşteptăm înainte să atacăm în forţă.

— Până ajung ei, Cross şi fata vor fi deja în elicopter şi duşi vor fi. Dacă nu ai acum curajul să vii cu mine, atunci putem aştepta aici cât doreşti.

— Nepotul meu este fără de pată în ceea ce priveşte curajul şi onoarea. Va merge cu tine şi îţi va arăta calea, interveni şeicul.

Adam coborî în grabă încă ţinându-şi pânza însângerată la frunte.

— Eşti pregătit de luptă? îl întrebă Uthmann.

— Mai pregătit decât o să fii tu vreodată, se răţoi Adam la el şi luă o puşcă din rastelul din spatele scaunului.

— Trebuie să îi mulţumeşti lui Allah că ţi-a dat un cap de piatră, râse Uthmann de el fugind la spatele camionului.

Din grămada de arme şi echipament care căzuse în confuzia creată de frâna de urgenţă, alese un aruncător de grenade de provenienţă rusească şi un sac de pânză în care se aflau două proiectile pentru această armă. Şi le atârnă pe spate şi veni în faţa camionului. Privi în sus spre Şeic Han.

— Unde ne întâlnim, mărite Han? îl întrebă el pe bătrân.

— Voi duce camionul de-a lungul marginii văii până găsim drumul care o traversează. Odată ce o traversăm ne întoarcem din nou în direcţia asta şi vă căutăm în partea opusă. Şeicul arătă dincolo de întinderea neagră de

pământ spre nord. Până atunci va fi răsărit soarele şi vom putea să vă căutăm urmele sau să auzim lătratul câinilor.

— Când ne întâlnim din nou o să îţi pun capul necredinciosului care mi-a ucis tatăl şi unchii la picioare, îi spuse Adam. Acum îţi cer binecuvântarea, bunicule.

— Ai binecuvântarea mea, Adam. Du-te cu Allah, şi păstrează jihadul năprasnic în inima ta.

Adam trebui să fugă să-l prindă din urmă pe Uthmann înainte ca acesta să dispară în ravenă. Coborâră pe înclinaţia aproape verticală, alunecând şi căzând pe şisturi sau pietre desprinse. Adam rămânea în urma lui Uthmann.

— Aşteaptă-mă.

Gâfâia. Bluza îi era deja îmbibată de transpiraţie.

— Grăbeşte-te! Elicopterul e deja în drum să îi ia, îi strigă Uthmann înapoi fără să se oprească. Necredinciosul va scăpa de furia lui Allah şi a bunicului tău şi de ceea ce i se cuvine.

Picioarele lui Adam se transformară în unt sub el. Alunecă şi se lungi la pământ pe burtă. Se ridică în picioare şi stătu trăgând aer în piept şi tuşind în praful pe care îl ridicase. Apoi porni din nou, dar acum se clătina şi înainta cu ezitare. Uthmann ajunse la baza văii şi se opri pentru prima oară să privească înapoi.

„Purcel moale! Bun doar să violeze femei şi să măcelărească prizonieri”, se gândi Uthmann, dar nu lăsă să i se vadă dispreţul.

— Te descurci bine. Nu mai avem mult, strigă el, dar Adam se împiedică din nou.

Căzu în faţă şi se lovi tare de pământul plin de pietre. Se rostogoli ultimii zece metri până la baza prăpastie! Încercă să se ridice din nou în picioare, dar glezna dreaptă îi era rănită şi nu îi putea susţine greutatea. Căzu înapoi în genunchi.

— Ajută-mă! strigă el.

Uthmann se întoarse şi îl ridică în picioare. Adam şchiopătă câţiva paşi şi apoi se opri.

— Glezna mea! Nu pot să calc pe ea.

— Probabil că ai luxat-o. Nu pot să fac nimic să te ajut, îi spuse Uthmann. Vino după mine cât de repede poţi.

Îl lăsă pe Adam şi porni spre partea îndepărtată a văii.

— Nu mă poţi lăsa aici! strigă Adam după el, dar Uthmann nu privi înapoi.

— Ascultă câinii. Ne-au mirosit şi vin spre noi, strigă Hector. Încărcaţi armele!

Piedicile armelor zăngăniră. Şase puşti, fiecare cu treizeci de gloanţe în încărcător. Puteau să dea drumul unui veritabil zid de foc. Aveau aproape o sută de metri de vizibilitate în faţa lor. Toţi oamenii lui erau trăgători experimentaţi. Niciunul dintre câini nu avea să ajungă până la ei. Dar dacă ar fi ajuns aveau să-i întâmpine cu baionetele.

— Fixaţi baionetele! ordonă Hector, şi oamenii se întinseră şi montară baionetele sub gurile armelor. Tariq, aprinde torţele pentru elicopter acum!

Torţele aveau să ardă douăzeci de minute timp în care Hans va ajunge cu siguranţă în zona de preluare, după care va fi ghidat spre poziţia lor. Fiecare dintre oameni avea câte o torţă în rucsac. Tariq strigă ordinul şi ei dădură foc torţelor şi le aruncară. Hector îşi dădu seama târziu că ar fi trebuit să le spună clar să le arunce în spate nu în faţa poziţiilor lor. Briza dimineţii le sufla din faţă şi le trimise fumul des spre ei, blocându-le aproape complet vederea. Înainte ca Hector să poată să trimită un om să ia torţele, câinii ţâşniră din fum. Se aflau la doar douăzeci de metri de linia lor când deveniră vizibili. Îi atacară în fugă. Erau prea mulţi pentru ca Hector să-i numere. Siluete de

lupi prin fum, însetate de sânge. Fugiseră mult şi balele le curgeau din gură, scurgându-se în lateral.

— Trageţi! urlă Hector. Trageţi!

Apucă să-şi descarce puşca doar de trei ori, ucigând câte un animal cu fiecare glonţ. Oamenii din jurul lui trăgeau cât de rapid puteau. Câinii urlau şi cădeau la pământ, dar apăreau alţii venind în goană prin fumul care făcea rotocoale. Lângă Hector, Tariq fu răsturnat pe spate de greutatea unui câine negru imens care-i zdrobea pieptul. Hector se întoarse şi, înainte ca fiara să-şi înfigă colţii în gâtul lui Tariq, îşi înfipse baioneta în grumazul ei. Animalul urlă şi căzu într-o parte dând din picioarele din spate. Dar chiar în acel moment, un alt câine se izbi de Hector din spate, dezechilibrându-l şi trimiţându-l la pământ. Javra se afla deasupra lui. Puşca lui nu îi era de folos într-o luptă corp la corp. Hector o aruncă şi prinse câinele de gât cu mâna stângă; cu dreapta se întinse spre cuţitul de tranşee de la centură. Înainte să reuşească să ridice cuţitul, încă doi câini se aflau deasupra lui. Mârâind şi clămpănind se luptau să îşi înfigă colţii în el. Unul îl apucă de umăr prin vesta antiglonţ şi sprijinindu-se bine pe picioarele din faţă îl ţintui pe spate. Al treilea câine îi apucă braţul în care avea cuţitul de cot şi smucea de el cu mişcări puternice din cap. Primul animal se afla încă deasupra lui cu fălcile deschise la câţiva centimetri de ochii lui, trimiţându-i salivă şi respiraţie împuţită spre faţă. Zvâcnea şi smucea atât de violent că nu îi mai putea rezista multă vreme.

Un foc de pistol răsună la doar treizeci de centimetri de urechea lui dreaptă şi împuşcătura aproape îl surzi. Câinele de deasupra lui îşi slăbi strânsoarea şi se prăbuşi deasupra lui cu sângele ţâşnind din rana de la cap. Urmară încă două împuşcături rapide şi căzură şi ceilalţi doi câini care îl atacau. Hector se ridică şi îşi şterse sângele

animalului de pe ochi şi îl scuipă din gură. Când i se limpezi vederea, o privi cu uimire pe Cayla. Aceasta se târâse din siguranţa ascunzişului ei şi acum stătea îngenuncheată deasupra lui ţinând pistolul cu ambele mâini cu mâna dreaptă întinsă la maximum ca profesioniştii, mişcând-o dintr-o parte în alta în căutarea următoarei ţinte.

— Frumoaso! gâfâi el. A naibii frumoasă mică. Chiar că eşti fiica mamei tale.

Îşi înşfacă arma şi sări în picioare, dar lupta cu câinii era aproape terminată. Câmpul era plin de cadavre de câini şi oamenii lichidau puţinele animale rănite care încă se învârteau de durere şi groază. Apoi privi la orizont şi văzu elicopterul MIL-26 rusesc la nici doi kilometri zburând razant deasupra buzei prăpastiei, venind înspre ei.

— Uite că vine Hans, izbucni el în râs. S-a terminat. Friptură şi o sticlă de Richebourg la cină în seara asta la Sidi el Razig.

O ridică pe Cayla în picioare şi îi puse o mână paternă pe umeri. Priviră maşinăria imensă venind în viteză spre ei. Din când în când, era mascată de fumul torţelor, dar de fiecare dată când bătea briza fumul era dat la o parte şi elicopterul era mai aproape şi zgomotul motoarelor lui mai puternic. În sfârşit levită în faţa lor la doar douăzeci de metri şi îl putură vedea pe Hans uitându-se înspre ei prin parbriz. Rânji şi le făcu cu mâna şi apoi întoarse elicopterul până când era cu latul maşinăriei spre ei. Trapa principală din fuzelaj era deschisă şi două siluete se vedeau în deschizătură. Una era a inginerului de zbor, dar Hector rămase fără aer văzând-o pe a doua.

— Femeie nebună! şopti el.

Îi ordonase să se întoarcă la Sidi el Razig după drumul la Hopa Hopa, dar ar fi trebuit să ştie foarte bine

că Hazel Bannock nu se pricepea să urmeze ordine. Să le dea, da, dar nu să le urmeze.

— Mămico! Mămico! scânci Cayla nestăpânit.

Sări în sus şi jos şi flutură pistolul deasupra capului. Prin trapă Hazel îi făcea cu mâna la fel de energic. Hans aşeză la sol elicopterul MIL-26 şi imediat ce trenul de aterizare atinse solul Hazel sări din aparat, ateriză perfect şi se lansă într-un sprint spre fiica ei. Cayla se trase de sub mâna protectoare a lui Hector şi merse împiedicat şi nesigur în întâmpinarea mamei ei.

— Ei uite, asta e o privelişte frumoasă! spuse Hector cu un zâmbet privind cele două femei fugind una în braţele celeilalte, chiuind şi plângând de bucurie. Simţi lacrimi adunându-i-se în ochi şi scutură din cap. Bocesc ca un copil. Devii moale, Cross.

Hazel îl privi peste umărul Caylei în timp ce îşi îmbrăţişa fiica. Lacrimile i se scurgeau pe obraji şi îi picurau de pe bărbie. Nu făcu niciun efort să le şteargă. Nu era nevoie să spună nimic, felul în care îl privea era elocvent.

— Şi eu te iubesc, Hazel Bannock! strigă el să audă toată lumea.

Apoi îşi forţă mintea să revină la situaţia de faţă şi le făcu semn cu mâna lui Daliyah şi bărbaţilor din echipă să urce la bordul elicopterului. Aceştia săriră în picioare şi străbătură distanţă până la elicopter în fugă.

— Hazel! Urc-o pe Cayla la bord!

Porni înspre femei. Hazel îl auzi şi o apucă pe Cayla de încheietură şi începu să o tragă spre aparat. Apoi se auzi o altă voce care îi reteză bucuria exultantă a lui Hector cu lovitura unei săbii.

— Pe marginea ravenei, Hector!

Era Tariq. Arăta cu mâna dincolo de elicopter şi privirea lui Hector se întoarse în acea direcţie. Se afla un

bărbat acolo şi deşi era aproape la două sute de metri şi i se vedea doar capul deasupra buzei ravenei Hector îl recunoscu imediat.

— Uthmann Waddah!

Şocul îi blocă mintea. Tariq nu avea o ţintă clară spre fostul lui camarad din locul în care se afla. Bărbaţii din echipă şi cele două femei în fugă îl blocau. Doar Hector se afla în poziţie ideală să se ocupe de trădător. Dar timp de câteva secunde vitale paraliză. Orice altă persoană în afară de Uthmann, în orice altă situaţie, reacţia lui ar fi fost instantanee, dar Hazel şi Gayla îi captaseră toată atenţia. Se mişcă într-un final, dar era de parcă încerca să înoate într-o cadă cu miere. Îl văzu pe Uthmann sărind din ravenă, făcând trei paşi în faţă şi apoi lăsându-se într-un genunchi. Îl văzu ridicând un tub lung de metal şi fixându-l pe umărul drept.

— Lansator de grenade!

Chiar de la această distanţă Hector ştia exact ce era.

Lansatorul de grenade, arma preferată a insurgenţilor, putea să facă o crăpătură unui tanc de parcă ar fi fost un prezervativ ieftin. Uthmann fixase calm şi în mod intenţionat elicopterul.

Deja Hector avea puşca lui de asalt Beretta la umăr. Instinctiv, îşi dădu seama că Uthmann încă avea vesta antiglonţ pe el. Făcea parte din inventarul Bannock şi era una din cele mai bune, făcută din Kevlar cu plăci ceramice înserate în ea. De la această distanţă glonţul uşor NATO de 5.56 mm era bine cunoscut pentru performanţele sale slabe împotriva acestui tip de vestă. Proiectat iniţial pentru a împuşca veveriţe şi câini sălbatici, nu oameni, glonţul probabil avea să ricoşeze la impact fără să penetreze carnea, dar era suficient de puternic să-l doboare pe Uthmann la pământ. Trase şi ştiu că a tras bine. Chiar înainte ca Hector să tragă, Uthmann îşi lansă proiectilul.

Hector văzu focul exploziei şi valul de fum din spatele lui Uthmann şi urma de fum lansată de grenada pornită spre MIL-26. Înainte să ajungă la ţintă, Uthmann fu învârtit de glonţul lui Hector care explodă în panoul din faţă al vestei şi omul se prăbuşi pe solul pietros. Dar înainte ca Uthmann să atingă pământul, grenada lovi elicopterul şi explodă. Hector se clătină când suflul exploziei trecu peste el, însă rămase în picioare. Aflate aproape de aparat, Hazel şi Cayla fuseseră aruncate la pământ. Daliyah şi ceilalţi bărbaţi se aflaseră şi mai aproape de explozie. Toţi erau culcaţi la pământ şi Hector ştia că unii dintre ei fuseseră răniţi serios sau chiar ucişi. Inginerul de zbor care se aflase în dreptul uşii fusese făcut bucăţi. Hector îi văzu capul retezat şi unul din braţe învârtindu-se în aer.

Botul şi partea din faţă a fuzelajului elicopterului fuseseră la rândul lor distruse. Cabina şi parbrizul dispăruseră lăsând în locul lor o gaură rânjită şi nu mai rămăsese nimic identificabil din corpul lui Hans Lategan. Se aflase în zona în care impactul exploziei fusese cel mai puternic. Fără control, maşinăria uriaşă căzu într-o parte şi rotoarele care se învârteau se zdrobiră de pământul şi rocile dure, sucindu-se în forme fanteziste înainte ca motorul să se oprească şi un nor mare de praf şi fum să se ridice dinspre ruine.

Pentru un scurt moment se lăsă liniştea.

Apoi Tariq ţipă:

— S-a ridicat Uthmann. Împuşcă-l, Hector. În numele lui Allah, împuşcă-l din nou!

În acest moment vederea lui Hector era parţial obstrucţionată de fum şi de praf, dar trase înspre silueta neclară ce şchiopăta înapoi spre buza ravenei. Hector nu era sigur dacă îl lovise sau dacă Uthmann căzuse pur şi simplu peste margine. Tariq sprintă după el.

— Întoarce-te, Tariq! strigă Hector la el. Lasă-l! Oamenii lui probabil sunt puţin în urma lui. Trebuie să plecăm de aici. Vezi de ceilalţi. Ai grijă de Daliyah.

Tariq se întoarse şi Hector fugi spre locul unde erau întinse Hazel şi Cayla. Era împietrit de frică şi grijă pentru amândouă. Se aflaseră într-o zonă periculoasă şi ar fi putut cu uşurinţă să fie lovite de şrapnel de la grenadă sau de bucăţi zburătoare de metal din fuzelaj. Se trânti în genunchi lângă ele. Hazel era peste Cayla cu braţele deschise pentru a o proteja. De teamă să nu vadă sânge pe ele, Hector se întinse şi îi atinse mâna lui Hazel. Ea îşi întoarse capul şi îl privi cu o expresie ameţită şi apoi se ridică rapid şi se întinse spre el cu amândouă mâinile.

— Hector! îl sărută pe gură apoi amândoi îşi îndreptată toată atenţia spre Cayla. O ridicară în picioare între ei. Eşti rănită, iubito? o întrebă Hazel neliniştită.

— Nu, mămico. Nu îţi face griji pentru mine, sunt bine.

— Asta e o veste bună, spuse Hector, pentru că trebuie să ne mişcăm imediat. Hazel, fiica asta a ta este slabă ca un nou-născut, dar înfocată ca sosul picant. Nu renunţă niciodată. O să trimit pe cineva să te ajute să o ţii în picioare. Fugi spre locul unde Daliyah şi ceilalţi se regrupau. Unii dintre ei fuseseră loviţi de bucăţi zburătoare de la explozie, dar deşi aveau tăieturi şi vânătăi, niciunul dintre ei nu era incapabil să continue. Daliyah părea neatinsă. Fata are nevoie de ajutorul tău, îi spuse Hector şi ea se grăbi spre Hazel şi Cayla. Se întoarse spre oamenii lui şi ordonă: Luaţi-vă echipamentul, ne mişcăm imediat.

— În ce direcţie ne îndreptăm, Hector? întrebă Tariq.

— Înapoi prin ravenă. Toţi se holbară la el uimiţi, dar le explică rapid. Dacă mergem în continuare spre est n-o să găsim nimic în afară de deşert şi iar blestemat deşert.

Acum că şi-au pierdut câinii, inamicii nu o să ştie exact ce rută am urmat; dar probabil că o să se aştepte să continuăm să ne îndreptăm spre est, către coastă. Se întoarse şi arată direcţia din care veniseră. Totuşi, principala autostradă nord-sud trece aproape de Oaza Miracolului şi de fortăreaţă. Nu e aşa, Tariq?

— Aşa este, trece cam la douăzeci de kilometri vest de fortăreaţă. E mult trafic pe ea, confirmă Tariq.

— Dacă putem să ajungem acolo, luăm controlul primului camion sau autobuz pe care îl întâlnim.

Oamenii se înviorară imediat. Doborârea elicopterului îi lăsase deznădăjduiţi, dar Hector le oferise un plan şi un licăr de speranţă, în câteva minute erau gata de plecare.

Alcătuiau o procesiune ciudată; cele trei femei de vârste şi culori diferite şi cei şase bărbaţi în haine de camuflaj sfâşiate şi pline de sânge. Toţi erau acoperiţi de murdărie şi de praf. Hector porni în faţă şi Tariq îi acoperea din spate cu doi oameni lângă el să-l ajute să acopere urmele lăsate de coloană. Cayla era în centrul şirului cu mama ei şi cu Daliyah de-o parte şi de alta pentru susţinere. Trecură în şir peste buza ravenei şi începură lunga coborâre spre fund. Până să ajungă să urce în cealaltă parte erau aproape complet epuizaţi şi încetiniseră pasul. Hector se mişca în susul şi în josul şirului, înveselindu-i, încercând să îi facă să se mişte în continuare cu asigurări false şi umor obscen pe care Hazel şi Cayla erau suficient de norocoase să nu-l înţeleagă. Acei oameni care fuseseră răniţi de explozia grenadei sufereau acum puternic şi picioarele Caylei începuseră din nou să cedeze. Hector o cără în spate pe ultima porţiune abruptă până la vârful văii. Ajungând şi ei la vârf, ceilalţi se trântiră în puţina umbră pe care reuşiră să o găsească şi începură să gâfâie ca nişte câini. Sticlele de apă erau aproape goale.

Hector stătu cu Hazel şi Cayla şi le făcu să împartă ultimele guri de apă din sticla lui. Îi dădu Caylei să înghită încă o tabletă de antibiotice. Era convins că medicamentele aveau un efect benefic. Avea o culoare mai bună şi avea mai multă energie. Îi atinse fruntea şi observă că temperatura se apropia de cea normală.

— Arată-mi limba! îi ordonă el.

— Cu cea mai mare plăcere.

Încercă să arate obraznică şi întinse limba spre el cât de tare putu. Învelişul alb de pe ea dispărea. El se apropie mai mult şi îi mirosi respiraţia. Nu mai duhnea a infecţie.

— Ascunde-o la loc, îi spuse el. Nu vrei să laşi chestia asta pe aici să se împiedice oamenii de ea.

Cayla se întinse pe spate şi îşi închise ochii. Hazel oftă şi se sprijini de umărul lui Hector. El îi mângâie uşor părul plin de sudoare, dându-i-l de pe ochi în timp ce îi murmura cuvinte de încurajare şi drăgălăşenii.

Erau atât de absorbiţi unul de celălalt încât nu observară că Cayla îi privea printre gene, până îşi deschise ochii complet şi întrebă:

— Deci, ne-am răzgândit în privinţa concedierii lui Heck, aşa-i, mămico?

Hazel păru speriată un moment, stătu dreaptă şi, fără să-l privească pe Hector, deveni stacojie. Hector o privea cu încântare. „Doamne, ador când face asta”, se gândi el.

— E în regulă, mămico. Deja mă gândeam cum aş putea să vă combin. Se pare că nu era nevoie să îmi bat capul.

— În regulă, doamnelor, în picioare! E timpul să ne mişcăm.

Hector o lăsă pe Hazel puţin să-şi revină şi se ridică. Privi în faţă.

În soarele dimineţii, deşertul era de o splendoare austeră. Nu era nici cea mai mică urmă de verde, dar

nisipul strălucea ca o comoară de diamante atunci când soarele lumina bucăţile de cuarţ din el; stâncile erau la fel de maiestuoase ca sculpturile lui Rodin. Putea să simtă căldura crescând. Le dăduse femeilor ultima lui rezervă de apă. Gura îi era uscată şi când îşi atingea buzele acestea erau aspre ea şmirghelul. Îşi petrecuse mulţi ani din viaţă în deşert, aşa că în timp ce îi conducea căuta semne ale apei de suprafaţă la fel de asiduu cum căuta urme ale inamicilor ascunşi. În curând toţi se chinuiau pe măsură ce deshidratarea le eroda ultimele rezerve de putere şi Hector trebui să îi lase din nou să se odihnească. Ridicase două pietricele de cuarţ şi le dăduse câte una lui Hazel şi Caylei.

— Sugeţi asta! le instrui el. Nu vă vor lăsa gura să se usuce complet. Respiraţi pe nas şi vorbiţi doar dacă este nevoie. Trebuie să vă economisiţi lichidele din corp.

Privi dinspre ele spre bărbaţi. Unul era ghemuit cu o expresie de agonie, luptându-se cu crampele. Restul nu păreau că s-ar putea conta pe ei într-o luptă. Un mic nor trecu prin faţa strălucirii soarelui şi uşurarea oamenilor fu firească, chiar dacă era trecătoare. Privi în sus şi văzu păsări, întunecate pe fundalul cenuşiu al norului. Erau cinci la număr înaintând, mari şi rapide cu bătăi rapide din aripi. Se ridică şi îşi puse mâna la ochi. Ambele femei îl priveau.

— Ce ai văzut? întrebă Cayla.

— *Columba guinea* pentru ornitologi, răspunse el, dar pentru noi sunt doar porumbei de stâncă.

— Oh! spuse Cayla fără să-şi ascundă dezamăgirea. Nu pot să-ţi spun cât de fascinant mi se pare asta, Heck.

Stolul de porumbei începu să se lase spre pământ şi, întorcându-se în lumina soarelui, li se văzură frumoasele culori: albastru cu gâtul de culoarea vinului şi rotocoale albe în jurul ochilor.

— Când se strâng în stol la această oră înseamnă că se îndreaptă spre apă.

— Apă? întrebară cele două femei la unison.

— Când coboară aşa înseamnă că au şi găsit-o, spuse el. Nu-i aşa că e fascinant, Cay?

— Uneori mă faci să mă simt ca o retardată, răspunse ea plină de remuşcări.

— Stai liniştită, Cay, te porţi aşa doar uneori. În picioare, doamnelor, să mergem să aruncăm o privire.

Estimase că locul spre care se îndrepta stolul se afla la cinci sute de metri în faţă. Pe măsură ce se apropiau, caracteristicile geologice deveneau mai clare. Mai era o vale secată mai mică în calea lor, un braţ al prăpastie! principale. Trecea prin mai multe straturi de formaţiuni pietroase. Grupul de pietre calcaroase care reţin apa se vedea clar, acoperite cu şist portocaliu-deschis. Deodată stolul de porumbei se ridică în grabă de pe peretele văii bătând puternic din aripi. Se ascunseseră într-o fisură orizontală formată prin eroziunea calcarului moale aflat sub roca impenetrabilă.

— Bingo! chiui Hector zâmbind în timp ce-i conducea spre baza peretelui văii.

Se prăbuşiră recunoscători în umbră în timp ce el se căţăra să ajungă la fisura de sub stratul de calcar. Când privi în deschizătura întunecată putu să miroasă apă. Despicătura era suficient de lată ca el să se poată târî înăuntru pe burtă şi coate. Apa stătea într-o baltă puţin adâncă mult în spatele peşterii adânci. Strânse puţină în mâini şi o gustă.

— Rahat! spuse el. Efectiv! Rahat de porumbel! Dar ceea ce nu te omoară îngraşă.

Strigă spre Tariq să aducă sticlele de apă. Stoarse apa prin tricou şi în ciuda gustului scârbos goliră sticlele până la fund şi Hector le umplu din nou. În sfârşit toţi îşi

astâmpăraseră setea şi Hector umplu sticlele pentru a treia oară. Când coborî de pe perete privi grupul. Schimbarea era aproape magică. Bărbaţii zâmbeau şi discutau în linişte. Hazel stătea în spatele fiicei ei, fredonând uşor în timp ce îi peria şi îi împletea părul.

— Femei! murmură Hector, dând din cap cu afecţiune. Unde naiba a găsit un pieptene? apoi li se adresă: Nu vă faceţi prea comozi, oameni buni, plecăm chiar acum.

Reveniră din nou în formaţie şi ieşiră din vale. Hector rămânea pe cât posibil pe teren ridicat în timp ce se îndreptau spre vest, păstrând o privire atentă asupra teritoriului ce îi înconjura. În cadrul aceleiaşi ore avu motive să fie mulţumit de vigilenţa lui. La câţiva kilometri spre sud observă un mic nor de praf palid ridicându-se înspre cerul arzător de alamă. Opri coloana şi se ghemui să studieze praful câteva minute. Se mişca încet în direcţia lor şi îşi dorea să îşi fi luat binoclul, dar fusese nevoit să reducă greutatea rucsacurilor la minim. După o scurtă perioadă de observaţie deveni evident că praful era ridicat în aer de un tip de vehicul care se deplasa încet.

— Orice ar fi, e suficient de bun pentru mine.

Se ridică şi îl chemă pe Tariq la el. Rapid dădu ordine să lase doi oameni să păzească femeile, în timp ce el şi ceilalţi fugeau să întâmpine vehiculul. Deveni evident în curând că acesta urma un mal uscat şi nisipos de râu ce mergea de-a lungul unei văi înguste unde terenul nu era atât de accidentat şi de dur. Când ajunseră într-un loc unde malurile râului erau mai joase, Hector văzu pentru prima oară clar vehiculul. Recunoscu de îndată că era un camion Mercedes de mărime medie cu tracţiune 4 x4. Parbrizul era dat în faţă, iar în maşină se aflau şoferul şi trei alţi bărbaţi pe o banchetă ridicată din spatele lui. Toţi patru bărbaţi erau înarmaţi şi purtau veşmintele şi

turbanul tradiţional. Hector aşteptă până când camionul fu mascat din nou de malurile albiei.

— Urmaţi-mă!

Hector sări în picioare şi cu oamenii aproape în spatele lui fugiră în josul dealului până ajunseră pe buza malului din faţa camionului şi se trântiră la pământ. Mercedesul apăru de după curbă la două sute de metri de ei. Hector îl lăsă să se apropie până se afla lângă ei, apoi el şi Tariq se aruncară pe mal şi îi blocară drumul cu armele îndreptate spre ocupanţii camionului.

— Nu atingeţi armele că vă ucidem, strigă Hector în arabă. Opreşte motorul. Ridicaţi-vă mâinile deasupra capului.

Şoferul şi doi dintre bărbaţii din spatele lui se supuseră prompt, dar cel de-al treilea bărbat care stătea în spatele vehiculul se ridică în picioare. Era foarte înalt, dar şi foarte bătrân. Faţa lui era incredibil de ridată şi barba îi era albă cu vârfurile pictate cu henna. În mâna stângă ţinea o puşcă de asalt AK-47. Se holbă la Cross cu ochiul hipnotic al unui profet biblic şi îşi ridică mâna dreaptă să-l arate cu degetul strâns ca o gheară din cauza artritei.

— Tu eşti ucigaşul celor trei fii ai mei. Tu eşti Cross, porcul necredincios împuţit cu care am o vrajbă de sânge. Te blestem cu toată puterea lui Allah. Fie să nu-ţi găseşti vreodată pacea, nici după ce te ucid.

— Este Şeic Tippoo Tip, strigă Tariq ca să-l avertizeze.

Hector îşi ţinea arma îndreptată spre pieptul şeicului.

— Pune jos arma! strigă el cu asprime. Coboară din camion, bătrâne. Nu mă obliga să te ucid.

Şeicul era ca un om surd. Fără să-şi ridice privirea de la Hector începu să ridice puşca AK-47. Mâinile lui chircite tremurau de forţa urii.

— Nu face asta! îl avertiză Hector, dar şeicul ignoră

ameninţarea armei îndreptate spre piept.

Puse patul puştii pe umăr şi luă poziţia de tragere ţintindu-l pe Cross peste ţeava tremurândă.

— Dumnezeu să mă ierte! şopti Hector şi îl împuşcă în mijlocul pieptului.

Tippoo Tip scăpă puşca, dar rămase în picioare ţinându-se strâns de bară să nu cadă.

— Te blestem pe tine şi pe toţi urmaşii tăi. Te blestem cu toate focurile iadului şi cu ghearele şi colţii îngerilor întunecaţi…

Dar înainte ca Hector să poată să-l împiedice, Tariq îl împuşcă din nou, de data aceasta în cap. Şeicul fu aruncat din camion pe nisipul de pe mal. Cele două gărzi de corp răcniră de furie şi îşi ridicară armele, dar înainte să apuce să tragă un singur glonţ Hector trase rafale scurte de trei runde spre fiecare din ei. Gărzile fură azvârlite de la locurile lor. Tariq mai trase şi el o rafală spre şofer când acesta încercă să-şi apuce pistolul, omorându-l pe loc. Apoi merse la camion şi trase şoferul din locul său şi îl aruncă în vale. Stând deasupra corpurilor lor le dădu lovitura de graţie de aproape. Totuşi, când ajunse deasupra corpului şeicului, Hector îl opri.

— Nu, Tariq! Ajunge. Lasă-l pe ticălosul ăla bătrân în pace.

Tariq îl privi cu o uşoară surpriză şi nici Hector nu reuşi să îşi înţeleagă reţinerea, cu posibila excepţie a faptului că bărbatul era în vârstă. Ştia că Tippoo Tip era un monstru de cruzime şi răutate, dar era bătrân. Fusese inevitabilă riposta, dar ea îi lăsase un gust amar. Îi mulţumea lui Dumnezeu că Hazel nu văzuse ce se întâmplase.

Merse la camion şi se urcă pe scaunul şoferului. Porni motorul şi acesta se auzi puternic.

— Sună destul de bine. Hector verifică rezervorul. E

pe trei sferturi plin. Dar văzu că mai erau rezervoare de cursă lungă fixate de fiecare parte a caroseriei. Patru sute de litri fiecare, aprecie el cu satisfacţie. Ne ajung pentru o mie şase sute de kilometri sau chiar mai mult. Mai era şi un rezervor cu apă potabilă fixat în spatele scaunelor din faţă şi îl bătu cu marginea degetelor. Plin! spuse el, dar unul din gloanţele lor îl străpunsese şi apa se scurgea din gaură.

Hector rupse o bucată din turban şi astupă gaura. Apoi dădu din cap spre oamenii lui şi, în timp ce aceştia se urcau în vehicul, Hector cotrobăi prin dulăpiorul dintre scaune. Scoase de acolo o hartă la scară mare a zonei cu toate drumurile şi satele marcate şi numite. Acesta era un adevărat premiu, dar cea mai bună captură era un binoclu puternic Nikon aflat încă în săculeţul de protecţie din pânză verde.

— Sunt ca un copil în dimineaţa de Crăciun! chicoti el.

Îşi atârnă binoclul în jurul gâtului, verifică dacă toţi oamenii sunt la bord şi conduse spre locul în care lăsase restul grupului, ascunşi printre stânci cu armele pregătite. Hazel îl recunoscu şi fugi în întâmpinarea camionului.

— Eşti în regulă? Am auzit împuşcături.

— După cum vezi, noi am tras. Acum ne putem deplasa iarăşi confortabil. Hazel, tu vii cu mine în faţă. Apoi făcu un semn în spate cu degetul mare. Cay, vreau ca tu să stai în spate, cu capul jos în caz că mai dăm peste alţi inamici.

Cayla se căţără peste latura de oţel a camionului şi apoi se opri dezgustată.

— Oh, scârbos! E sânge peste tot. Nu urc aici. Vreau să stau lângă mama în faţă.

— Cayla Bannock, nu mai face pe marea doamnă cu mine. Poartă-te cum trebuie. Mişcă-ţi fundaţia în camion

chiar acum!

— Dar nu vreau…

— Ascultă-mă, fetiţo. Oameni sângerează şi mor din cauza ta. De acum înainte faci cum ţi se spune.

— Nu am greşit cu nimic… Începu ea din nou.

— Ba da. L-ai invitat pe Rogier Marcel Moreau, pe numele adevărat Adam Tippoo Tip, pe iahtul mamei tale.

— De unde ai ştiut asta? se holbă ea la el cu o expresie şocată.

— Dacă nu ştii, chiar că eşti retardată. Acum urcă în blestematul ăsta de camion!

Fără să mai spună nimic, Cayla se căţără peste latura camionul şi se aşeză în spate lângă Daliyah.

Hector puse mâna pe schimbător şi porni. Lângă el, Hazel stătea tăcută şi atentă. El nu voia să o privească, dar îi putea simţi furia. Ştia cât de protectoare era în privinţa Caylei. Conduse rapid, coborând pe malul râului. Fundul nisipos te obliga să mergi cu atenţie, dar se conducea mult mai bine decât pe terenul şi crestele accidentate şi pietroase din jur. Conduceau doar de scurtă vreme când deodată simţi o mână pe coapsă şi tresări de surpriză. Privi cu coada ochiului spre Hazel şi văzu că ochii acesteia străluceau. Se aplecă spre el până când buzele îi erau la un centimetru de urechile lui.

— Te pricepi foarte bine la copii, nu-i aşa, Hector Cross? şopti ea, ştergându-i obrazul ţepos cu buzele. Nu ştii de câte ori mi-am dorit să fac şi eu asta. Când devine ţâfnoasă, domnişoara Cayla poate să fie o adevărată scorpie.

Această confesiune îl uimi pe Hector. Îi acoperi mâna de pe picior cu palma lui masivă şi i-o strânse.

— Mă gândesc că este un semn că îşi recapătă puterile. Dar îţi înţeleg situaţia dificilă, Hazel. Cay nu a mai avut un tată de multă vreme şi tu simţi că nu poţi să fii

prea aspră cu ea.

Fu rândul ei să fie uimită de înţelegerea lui. Apoi îşi reveni.

— Mă gândesc la cineva care să preia rolul patern, spuse ea uşor.

— Norocos băiatul, rânji el şi continuă să conducă.

În mai puţin de o oră părăsiră malul râului şi urcară spre un teren mai ridicat. Hector frână şi opri motorul.

— Ce s-a mai întâmplat? întrebă Hazel agitată.

— Vreau să dau câteva telefoane prin satelit. Ar trebui să avem semnal bun aici. Coborî din camion şi în timp ce îşi întindea noua hartă pe capota de la motor şi pornea telefonul, îi spuse lui Tariq: Dă-le tuturor câte o cană de apă. Lasă-i să-şi dezmorţească picioarele şi să ude trandafirii. Desfăcu şi întinse antena şi dădu din cap spre Hazel. Semnal bun! Trebuie să fie un satelit deasupra.

— Pe cine suni?

— Pe Ronnie Wells pe MTB. Formă numărul şi, după câteva apeluri, Ronnie răspunse. Unde eşti? întrebă Hector.

— Sunt ancorat într-un mic golf al unei insuliţe pietroase cam la cinci mile de coastă…

Îi dădu coordonatele şi Hector le verifică pe hartă.

— În regulă. Mi-am notat poziţia. Rămâi acolo până te contactez din nou. Hans Lategan nu a supravieţuit. Elicopterul a fost doborât. Suntem pe fugă, dar am făcut rost de un vehicul. În funcţie de ce se află în faţa noastră, o să ne ia cam opt ore să ajungem la ţărm în dreptul poziţiei tale.

— Noroc, Heck! O să vă aştept.

Amândoi închiseră.

— De ce nu ne întâlnim cu Paddy şi coloana lui de camioane, mai degrabă decât cu MTB-ul? întrebă Hazel.

— Bună întrebare, dădu el din cap recunoscând. E o

decizie gândită. Sunt cu două sute de kilometri mai mult până la graniţa cu Etiopia, unde ne aşteaptă Paddy O'Quinn, decât până la coastă, unde se află Ronnie.

— Dar nu vor fi drumuri mai bune? Dacă ne îndreptăm în est, spre mare, o să traversăm ţara.

— Exact, îi dădu el dreptate, tastând alte cifre pe telefon. Ţinutul din nord, spre interior, este mult mai fertil şi mult mai dens populat şi va fi deja un cuib de viespi, plin de oamenii lui Tippoo Tip. Cu siguranţă, vor fi blocaje pe drum la fiecare răscruce. Dar îl sun acum pe Paddy să îi spun intenţiile noastre. El o să fie ultima noastră şansă, dacă nu ne putem întâlni cu Ronnie.

Paddy răspunse imediat la apel.

— Unde eşti? întrebă Hector.

— Sunt în vârful unui munte pe graniţa etiopiană admirând priveliştea spre pitoreştile ţinuturi ale Somaliei. Tu unde naiba eşti?

— Sunt la aproximativ treizeci şi şase de kilometri est de oază. Uthmann Waddah este un trădător. A trecut în tabără cealaltă.

— Să fiu al naibii! Uthmann trădător? Nu îmi vine să cred.

— A dat alarma. Ne aşteptau. Uthmann însuşi a lovit elicopterul lui Hans Lategan cu aruncătorul de grenade. Hans e mort şi MIL-ul e distrus. Am reuşit să capturez un vehicul şi ne îndreptăm spre coastă să ne întâlnim cu Ronnie.

Paddy fluieră uşor.

— L-ai ucis pe Uthmann, ticălosul ăla cu inimă întunecată?

— Am tras spre el, dar încă purta vesta antiglonţ. L-am lovit, dar nu cred că e mort. Vesta lui probabil că a deviat glonţul meu.

— Mare păcat! mârâi Paddy. Ştiam eu că ceva nu e în

regulă. De unde mă aflu pot să văd că fiecare drum pe partea ta de graniţă roieşte de vehicule. Urmăresc chiar acum cu binoclul unul dintre camioanele duşmanului. Cred că sunt douăzeci de bărbaţi în spate. Toţi sunt înarmaţi până la dinţi.

— În regulă, Paddy. Menţine poziţia şi aşteaptă telefonul meu. Dacă nu putem să ne întâlnim cu Ronnie, o să fim siliţi să venim spre tine. Fii pregătit să treci graniţa şi să ne scoţi. Întrerupse convorbirea şi o privi pe Hazel. Ai auzit ce a spus?

Ea încuviinţă din cap.

— Ai avut dreptate. E ultima noastră opţiune. Dar chiar o să ne ia opt ore să ajungem pe coastă?

— Dacă avem noroc, răspunse el şi observă privirea ei schimbând direcţia. Se întoarse şi o văzu pe Cayla care venise pe furiş lângă ei.

— Am venit să îmi cer scuze, Heck, spuse ea blând. Uneori intră un drăcuşor în mine şi nu mă pot abţine. Putem fi iar prieteni?

Îşi întinse mâna spre el şi el i-o strânse.

— Nu am încetat niciodată să fim prieteni, Cayla. Şi sper să nu încetăm vreodată. Dar îi datorezi mamei tale o scuză mai mult decât îmi datorezi mie.

Cayla se întoarse spre Hazel.

— Îmi pare atât de rău, mămico. Hector a avut dreptate. Eu l-am invitat pe Rogier la bordul *Delfinului* şi l-am mituit pe Georgie Porgie să îi ofere o slujbă.

Hazel se înfioră. Până în acest moment încercase să nu creadă asta, dar acum trebuia să înfrunte realitatea. Copilul ei nu mai era copil. Apoi îşi aminti că fata avea nouăsprezece ani, mai în vârstă decât fusese Hazel, în acea noapte memorabilă de pe bancheta din spate a Fordului vechi al antrenorului ei de tenis, când devenise la rândul ei femeie. Îşi adună puterile şi întinse braţele spre

Cayla.

— Toţi greşim, iubito. Ideea e să nu facem aceeaşi greşeală de două ori.

Cayla privi din nou spre Hector.

— Ce este fundaţia asta pe care îmi spui să mi-o pun undeva?

— Aşa spun englezoii din clasele superioare la fund, îi explică Hazel şi Cayla chicoti.

— În regulă! O să cred asta. Fundaţie este un cuvânt care sună destul de elegant. Mult mai bine decât celălalt.

Uthmann se chinui să coboare panta abruptă de nord a văii. Fiecare pas era dificil şi fiecare respiraţie era o agonie pentru el. Îşi abandonase aruncătorul de grenade şi se ţinea de piept cu ambele mâini acolo unde glonţul lui Hector izbise panoul din faţă al vestei sale antiglonţ. La început se aşteptase să-i audă pe Hector şi oamenii lui urmărindu-l, dar după o vreme îşi dădu seama că probabil se regrupau după distrugerea elicopterului. Se opri câteva minute să-şi dea jos vesta antiglonţ grea şi să-şi inspecteze rănile. Deşi glonţul nu penetrase pielea, vânătaia şi umflătura din locul de impact erau uriaşe. Apăsă zona cu atenţie şi simţi împunsătura ascuţită a unei coaste rupte sub piele. Era îngrijorat că i-ar fi putut perfora plămânul. Deşi durerea era greu suportabilă, inspiră adânc. Se părea că plămânii lui nu fuseseră atinşi, aşa că se cuprinse cu braţele şi merse clătinat spre fundul văii unde îl lăsase pe Adam. Nu se mai afla acolo. Probabil că urcase din nou în afara văii spre locul unde îi lăsaseră pe şeic şi pe oamenii lui. Uthmann urcă pe acelaşi traseu şi îl găsi pe Adam în vârful văii, stând pe o piatră şi legându-şi glezna cu bucăţi rupte din bluză.

— Ce s-a întâmplat? întrebă de îndată ce îl văzu pe Uthmann. Am auzit împuşcături şi o explozie zgomotoasă.

Respirând cu grijă Uthmann îi descrise lui Adam ceea

ce făcuse şi acesta fu încântat.

— Deci nu au scăpat! Acum sunt izolaţi şi îi am în palmă.

— Da, i-am prins pentru moment. Dar cum v-am explicat ţie şi bunicului tău, Cross a făcut planuri de ieşire pe mai multe rute. Acum probabil că se va îndrepta spre coastă acolo unde îl aşteaptă o barcă să-l treacă la saudiţi. Unde este bunicul tău? Am nevoie de camionul lui să-i urmăresc.

— Trebuie să se fi dus să traverseze valea mai jos aşa cum stabilisem cu el.

— Amândoi suntem răniţi. N-avem cum să-l ajungem din urmă pe bunicul tău sau pe Cross mergând pe jos. Trebuie să aşteptăm să ajungă celelalte camioane de la fortăreaţă. Trebuia să fi ajuns de mult.

— Probabil ne-au pierdut urma în întuneric, spuse Adam încruntat. Sau au întâmpinat alte piedici.

Mai trecu o oră până când auziră apropiindu-se motorul unui vehicul şi într-un final îl văzură apărând dincolo de creastă. Erau doi oameni în cabină şi încă doisprezece în spate. Uthmann avu nevoie de câteva minute să lege glezna lui Adam şi propriul piept cu bandaje din trusa de prim ajutor a camionului. Apoi se urcară în vehicul şi luară urma maşinii de vânătoare a şeicului. De la distanţa de o mie şase sute de metri văzură vulturi făcând cercuri pe cer în faţa lor şi Adam îl zori pe şofer până ajunseră la locul unde fusese ucis bunicul lui. Cadavrul lui se afla pe nisipul uscat al malului de râu. Jumătate din faţa bătrânului fusese smulsă şi devorată de păsări, dar barba îi era neatinsă. Adam coborî îndurerat pe nisip şi şchiopătă să îngenuncheze lângă cadavru. Alţi prădători, probabil o haită de şacali, îi sfâşiaseră burta şi măruntaiele putrezeau deja în căldură. Duhoarea îţi făcea greaţă.

Cu reverenţă, Adam rosti rugăciunile tradiţionale pentru morţi, dar în inima lui jubila. Anii de tiranie ai bunicului său se terminaseră şi acum era în mod indiscutabil şeic al clanului Tippoo Tip. Cu doar patru zile în urmă, bătrânul îl numise în mod oficial urmaş în moschee, în prezenţa mullahului şi a tuturor fiilor şi nepoţilor. De acum înainte nimeni nu va îndrăzni să dispute dreptul lui Adam la conducerea clanului.

Când îşi termină rugăciunile le ordonă bărbaţilor să-l înfăşoare pe bunicul lui într-o prelată şi să-l aşeze în spatele camionului. Văzu noua veneraţie din ochii şi purtarea oamenilor care se grăbeau să îndeplinească porunca. Chiar şi atitudinea lui Uthmann faţă de el se schimbase foarte mult ca recunoaştere a creşterii lui în rang şi autoritate.

Uthmann cercetase zona cu atenţie în timp ce Adam se ruga. Găsise urmele lăsate de Hector şi de grupul lui de atacatori. Se duse spre locul unde stătea Adam şi îi explică iute cum trebuie să se fi întors necredincioşii prin vale după distrugerea elicopterului şi cum, printr-un noroc diavolesc, întâlniseră camionul cu şeicul la bord. Îl uciseseră pe bătrân şi luaseră vehiculul.

— Care îţi sunt ordinele, şeicul meu? întrebă el.

Sunetul titlului linişti sufletul lui Adam ca o pipă cu haşiş.

— Trebuie să urmărim vehiculul furat al bunicului meu până putem fi siguri de direcţia în care se îndreaptă necredincioşii. Doar atunci putem hotărî ce o să facem.

Uthmann îndrăzni să îşi spună părerea.

— Cum v-am explicat deja, îl cunosc pe acest Cross destul de bine cât să ghicesc ce o să facă. Acum că are maşina de vânătoare furată cu siguranţă va încerca să ajungă pe coastă unde îl aşteaptă barca de evadare.

— Ce-o să facă dacă nu poate evada pe apă? întrebă

Adam.

— Atunci singura rută care îi mai rămâne este graniţa cu Etiopia.

— Să vedem dacă ai dreptate. Pregăteşte oamenii şi urmăreşte-l.

Lăsară în grija şacalilor cadavrele gărzilor de corp şi porniră pe urmele vehiculului mai mic. În curând găsiră locul unde se oprise Hector Cross. Văzură urmele de paşi ale grupului lui în locul unde coborâseră din maşină. În ciuda rănii de la piept Uthmann coborî să examineze urmele şi apoi se întoarse pentru a-i raporta lui Adam.

— Sunt nouă în total; şase bărbaţi şi trei femei.

— Trei femei? întrebă Adam. Una este prizoniera mea evadată, dar cine sunt celelalte două?

— Cred că una din ele este femeia care i-a arătat lui Cross cum să iasă din fortăreaţă. A treia şi ultima a sosit cu elicopterul. Am văzut-o câteva secunde înainte să trag cu aruncătorul de grenade. Am văzut-o de la distanţă şi vederea mi-era parţial obstrucţionată de fuzelaj, deci nu pot să fiu absolut sigur, dar cred că a treia femeie este mama prizonierei tale. Am văzut-o de multe ori la Sidi el Razig şi sunt aproape sigur că e ea.

— Hazel Bannock! se holbă Adam la el încercând să înţeleagă pe deplin norocul ce dăduse peste el.

Nu numai că era şeicul clanului său, dar acum o avea pe una din cele mai bogate femei din lume aproape în palme. Odată ce îşi închidea pumnul în jurul ei avea să îl facă unul dintre cei mai puternici oameni din Arabia şi Africa. „Zece miliarde de dolari şi propria mea armată în spate! Nimic din ceea ce îmi doresc nu o să fie imposibil de obţinut”. Imaginaţia lui zbura ţesând măreţia visului lui. „De îndată ce primesc banii de răscumpărare o să le ofer lui Hazel Bannock şi fiicei ei morţi splendide. O să îl las pe fiecare dintre oamenii mei să le călărească. O să le-o tragă

târfelor astea creştine în ambele găuri, de o mie de ori şi din faţă şi din spate. Dacă nu le pot ucide cu sculele o să poată folosi baionetele în aceleaşi găuri ca să termine treaba. Va fi plăcut să privim toate acestea. O să împărtăşim această plăcere cu asasinul, Hector Cross. Apoi va trebui să mă gândesc la ceva original pentru Cross. Într-un final, probabil că o să-l las pe mâna bătrânelor din trib şi a cuţitelor lor, dar la început mulţi dintre oamenii mei o să se bucure de el pe la spate. O să-i întindă anusul atât de larg că o să poţi să treci cu un cal prin el. Pentru un bărbat ca el, umilinţa asta va fi mai mare ca orice durere fizică. „Îşi frecă mâinile de bucurie. „Voi avea răscumpărarea şi voi încasa şi datoria de sânge a familiei mele”.

Strigă spre şoferul camionului:

— Întoarce-te spre oază! apoi îi explică lui Uthmann: Trebuie să îl îngrop pe bunicul meu cu tot respectul pe care îl merită. O să îl anunţ prin radio pe unchiul meu Kamal că fugarii vor încerca să evadeze cu barca. Totuşi, dacă Cross reuşeşte iar să se strecoare, va încerca să ajungă la graniţa cu Etiopia şi acolo vom fi cu adevărat pregătiţi pentru el.

Tot restul zilei se îndreptară spre est. Înaintau cu greutate. De trei ori ajunseră în fundături formate din ravene de ne trecut şi trebuiră să se întoarcă mai mulţi kilometri şi să caute o rută alternativă. Când se lăsă întunericul, Hector nu îndrăzni să aprindă farurile de teamă să nu le dezvăluie urmăritorilor poziţia lor. Trebuiră să aştepte apariţia lunii înainte să continue înaintarea spre est.

Hector aproximase că se aflau la încă patruzeci de kilometri de ţărmurile Golfului Aden când norocul păru să li se fi schimbat dramatic. Ajunseră pe o întindere de sare a cărei suprafaţă dreaptă se întindea în faţa lor cât puteau

vedea cu ochii, netedă şi strălucind în lumina lunii. Când Hector intră pe această suprafaţă, reuşi să schimbe în cea mai înaltă treaptă de viteză pentru prima oară de când deturnaseră Mercedesul. Goniră cu optzeci de kilometri pe oră spre marele disc de argint al lunii care atârna pe cerul din faţa lor. Străbătuseră cel puţin douăzeci de kilometri când, fără vreun semn anterior de avertizare, crusta subţire de sare de sub ei cedă, şi camionul se afundă până la osii în înşelătorul nisip mişcător de sub crustă. Hector avu nevoie de trei ore de muncă grea să-l scoată de acolo folosindu-se de cricul înalt al camionului pentru a ridica roţile suficient de sus cât să îndese arbuşti uscaţi de sare sub ele, apoi îngropară una din roţile de rezervă legată de capătul funiei de remorcare pentru a acţiona ca ancoră de care reuşiră într-un final să tragă Mercedesul cu spatele din ghearele nisipului mişcător.

Abia în zorii celei de-a doua zile priviră în sfârşit spre apele de azur ale Golfului Aden de la adăpostul dealurilor joase de deasupra ţărmului. Se aflau pe Marele Corn al Africii privind înspre nord, spre Yemen. Sub creasta pe care parcaseră era un drum cu o singură bandă care mergea paralel cu marea. Sub el se afla plaja îngustă cu nisip roşu. Apa era mică şi limpede ca sticla şi Hector putea să vadă reciful de coral formând o barieră la o sută de metri de ţărm. Erau nevoiţi să înainteze până acolo ca să fie luaţi de MTB. În tot acest timp aveau să fie vulnerabili.

Gât timp priviseră în jos, un singur vehicul trecuse pe drumul aflat de-a lungul plajei, şi acesta era doar unul dintre omniprezentele autobuze africane care acopereau fiecare kilometru al reţelei de drumuri de pe continent. Autobuzul era atât de prăfuit că nu se vedea nicio urmă din vopseaua iniţială. Bagajele de munteni ale pasagerilor, inclusiv coşuri cu pui vii şi grămezi de nuci de cocos, erau

legate pe acoperiş. Zgomotul motorului, scrâşnetul roţilor şi duduitul şi pocnetele caroseriei şi ale şasiului pe drumul accidentat ajungeau cu claritate până la ei în timp ce priveau de pe deal. Autobuzul nu mai fu urmat de alte vehicule şi Hector nu găsi urme ale prezenţei inamicului. Deschise telefonul prin satelit şi îl sună pe Ronnie Wells.

— Avem plaja în vedere, suntem în dreptul coordonatelor pe care ni le-ai dat. Cât de departe eşti de ţărm?

— După harta mea, suntem la 4, 3 mile marine de plajă.

Hector îşi folosi noul binoclu Nikon să caute pe mare poziţia pe care i-o dăduse Ronnie şi identifică imediat grupul micuţ de insule, întunecate ca un banc de balene, aproximativ în poziţia şi la distanţa corecte.

— Ronnie, Ronnie! Cred că te-am văzut. Vreau să dai drumul la o rachetă cu fum galben ca să-mi confirmi că mă uit în locul care trebuie.

— OK, Heck. Stai puţin. Am nevoie de câteva minute să încarc racheta.

Când racheta se ridică în aer lăsă o scurtă urmă galbenă pe orizont, care dispăru aproape imediat în vânt. Fu atât de scurtă această apariţie că era nevoie de un observator care să o caute din priviri ca să o vadă. Hector ştia că îşi asumase un risc, dar trebuia să fie absolut sigur de poziţia lui Ronnie înainte să îşi expună grupul.

— Ronnie, Ronnie! Te afli la un unghi de cincisprezece grade de poziţia noastră. Vino spre plajă pe o direcţie reciprocă.

— Mai vezi şi alt trafic în zonă, Heck?

— Mai sunt câteva mici bărci de pescuit împrăştiate mai spre ţărm, dar toate par să fie ancorate. Apoi mai pot să văd o navă cu un rezervor mare la orizont la câteva mile dincolo de tine. Nimic neobişnuit.

— OK, Heck. Vin cu viteza cea mai mare. Fiţi pregătiţi pentru o ridicare rapidă. Nu vrem să frecăm menta prea mult pe plajă.

— Mai trebuie să fii avertizat de un lucru, Ronnie. Am avut un trădător printre noi. Uthmann Waddah este agentul inamicului. Ştia de întâlnirea noastră de aici. La primul semn de pericol, trebuie să renunţi şi să o iei la fugă.

— Uthmann Waddah! E o lovitură grea, Heck. Ştiu ce simţi pentru el.

— Ce simţeam pentru el, Ronnie – la trecut. O să-l ucid când ne întâlnim din nou. Am încercat deja o dată, dar data viitoare nu mai greşesc.

— Recepţionat! Ne vedem pe plajă.

De îndată ce fusese atenţionat de Uthmann Waddah că Hector Cross ar putea să încerce să scape pe mare, Kamal Tippoo Tip îşi luase toate bărcile de atac din portul din Gandanga şi le duse spre nord pentru a staţiona în linie de-a lungul părţii de coastă din dreptul Oazei Miracolului şi a fortăreţei. Aici era rezonabil să se aştepte ca necredinciosul să încerce să scape din Puntland. Bărcile erau ancorate la o mie şase sute de metri de ţărm şi fiecare barcă le vedea pe celelalte din laturile ei, astfel că puteau forma un lanţ de observaţie lung de cincizeci de mile. Kamal se plasase în centrul lanţului şi el fu cel care observă efemera urmă de fum galben pe cerul dinspre est. Înainte ca fumul să dispară, se afla deja pe emiţătorul său cu unde scurte anunţând întreaga flotă de douăzeci şi trei de bărci de atac să se adune lângă el.

În golful cu nisip, la trei mile marine mai înspre ţărm de ambuscada lui Kamal, Ronnie ordonă echipajului lui să fie pregătiţi să ridice ancora din locul în care se aflaseră în ultimele şaptezeci şi două de ore, înainte să îndepărteze prelata ce acoperea cele două mitraliere Browning de

calibrul 50 montate la prora. Încărcă ambele arme şi le îndreptă spre babord şi tribord pentru a se asigura că nu se blocase garnitura. Apoi se îndreptă grăbit spre cabină şi porni motoarele MTB-ului. Porniră uşor şi mări turaţia până la 3.000 de rotaţii, apoi reduse acceleraţia pentru a lăsa acul de pe cadranul ce indica temperatura motorului să coboare din nou spre zona verde. Făcu un semnal cu mâna echipajului de pe puntea din faţă şi troliul ancorei scrâşni, lanţul dudui în puţul ancorei şi ancora fu urcată la bord, şi fixată pentru siguranţă de echipaj. Marcus, şeful de echipaj, îi dădu OK-ul lui Ronnie şi acesta intră în marşarier şi manevră barca până ajunse cu prora spre ieşirea din golf. Apoi porni ambele motoare şi acestea îi permiseră să ţâşnească spre largul mării şi să se întoarcă spre plaja îndepărtată. Prin binoclul lui, Hector identifică jetul strălucitor al motoarelor Rolls-Royce îndreptându-se direct spre ei.

— Vine Ronnie! îi spuse lui Hazel de îndată ce fu sigur.

— A doua oară e cu noroc, rosti ea şi el încuviinţă din cap.

— Asta e sigur, îi dădu el dreptate, dar cuvintele unei vechi zicători îi răsunară ca o avertizare în minte. Prima e cea mai rea, a doua la fel, a treia e cea mai bună din joc.

Îşi scoase zicala din minte şi îl chemă pe Tariq să îi urce pe toţi în Mercedes. Fugiră să îi îndeplinească ordinul şi Hector se urcă la volan şi porni motorul. Se mai uită o ultimă dată spre mare să se asigura că totul mergea fără probleme şi ceea ce văzu îi îngheţă sufletul. Hazel îi văzu schimbarea de expresie.

— Ce este, Hector? întrebă ea alarmată.

— Am provocat soarta şi soarta ne-a ascultat, spuse el uşor ca să n-o înspăimânte pe Cayla.

Din bărbie arătă spre mare. Ea văzu de îndată.

— Maica Domnului! şopti ea şi îl apucă de mână ca să se liniştească.

Ceea ce crezuseră că erau bărci de pescuit nu erau nici pe departe ceea ce păreau. Suprafaţa mării, care cu minute în urmă fusese tulburată doar de briza uşoară dinspre ţărm, clocotea acum ca o oală de supă. Jeturile argintii ale numeroaselor ambarcaţiuni mici şi rapide îi traversau suprafaţa, intersectându-se din toate direcţiile, ca spiţele unei roţi mari unindu-se într-un punct din centru. Mişcându-se mai încet, dar făcând un jet mai mare ca al celorlalte, MTB-ul lui Ronnie Wells era punctul central al acestei activităţi violente. Hector opri motorul Mercedesului şi apucă telefonul prin satelit. Telefonul sună o dată pe MTB şi Ronnie Wells răspunse.

— Hector? întrebă el.

— Ronnie! Abandonează! Abandonează! strigă Hector la el. Vin bărci pirat spre tine din toate părţile. E o ambuscadă. Te-a aranjat Uthmann. Pleacă de acolo. Mă auzi?

— Recepţionat! Fii atent la faimosul meu număr de dispariţie.

— Lasă legătura prin satelit deschisă, comandă Hector.

Ronnie lăsă receptorul telefonului pe masa cu hărţi aflată lângă el fără să întrerupă legătura. Acum Hector putea să audă tot ce se întâmpla la bordul MTB-ului.

— Ţineţi-vă bine! strigă Ronnie la echipaj şi întoarse puternic de cârmă.

Marea navă se roti violent la 180 de grade. Unul dintre oamenii lui nu era pregătit şi fu azvârlit cu capul în faţă în rama bocaportului. Ţeasta i se crăpă zgomotos şi el se prăbuşi ca în urma unei împuşcături în cap cu un revolver Magnum 44. Ronnie îl ignoră şi strigă spre şeful de echipaj:

— Marcus, treci în faţă şi pune mâna pe mitraliere. De îndată ce avem o ţintă în faţă mă îndrept spre ea. Trage în orice altă barcă pe care o vezi. Sunt toţi nişte bandiţi!

Ronnie se uita în spate, privind spre peste jetul lăsat de navă. Nu putea vedea nimic, dar ştia că erau acolo, atât de jos în apă că nu erau vizibili de valuri până când nu erau mai aproape de o sută de metri. Din dulăpiorul de sub masa cu hărţi scoase un pistol-mitralieră Uzi şi îi verifică încărcătorul înainte să îl aşeze pe scaun la nivelul genunchilor lui, apoi din acelaşi dulăpior scoase patru grenade incendiare M67 şi le aşează lângă Uzi-ul SMG. Privi din nou peste pupa şi văzu capul şi umerii unui bărbat ridicat deasupra valurilor. Nu putea vedea cala bărcii de sub el, dar ştia că era pilotul primei bărci de atac, aflat la cârma acesteia în timp ce restul echipajului se ghemuia în cală. Distanţa dintre cele două nave se micşora surprinzător de rapid. Ronnie ridică telefonul.

— Nu o să pot fugi de atacatori, Hector. Sunt mai rapizi ca mine, spuse el. Dar mă pot întoarce să lupt. La asta n-o să se aştepte.

— Pentru asta ai fost făcut, bătrân lup de mare, răspunse Hector pe un ton glumeţ, deşi inima îi era împietrită. Dă-le de furcă, Ron!

— Îmi pare rău că nu eşti şi tu aici să te distrezi cu noi! Ronnie lăsă din nou telefonul şi Hector îl auzi strigând spre Marcus aflat în spatele celor două mitraliere: Pregăteşte-te de viraj!

Marcus confirmă strângând din mână şi Ronnie întoarse din nou ambarcaţiunea. MTB-ul se întoarse pe axă şi porni în direcţia opusă cu viteza maximă. Cele două bărci se îndreptară una spre cealaltă cu o viteză combinată de o sută şaizeci de kilometri la oră. Barca arabă fu complet surprinsă. Înainte ca echipajul să poată ieşi din ascunzătoarea de sub copastie, mitralierele grele ale MTB-

ului îi fărâmiţară cala în aşchii şi surcele de lemn. Aproape imediat barca pierdu controlul şi se scufundă cu faţa în valul următor.

— Asta a fost frumos de privit! râse Ronnie, dar încă trei bărci de atac apărură din spatele valurilor şi echipajele lor trăgeau din plin în MTB cu armele lor de asalt pe măsură ce se apropiau.

Majoritatea gloanţelor treceau deasupra sau intrau în valurile din faţa calei. Dar unele dintre ele sfâşiau MTB-ul. Parbrizul lui Ronnie fu zdrobit şi bucăţi de sticlă zburătoare îi tăiară fruntea şi sângele îi curse în ochi, dar întoarse să atace cea mai apropiată barcă de prora. Bazându-se pe forţa lui superioară se îndreptă spre ea să o ciocnească, dar nava viră brusc şi trecură în viteză una pe lângă cealaltă despărţite doar de o fâşie îngustă de apă. Când trecură pe lângă el, Ronnie aruncă o grenadă incendiară în barca de atac şi se ghemui când aceasta explodă într-o perdea de flăcări albe. Doi dintre membrii arabi ai echipajului fură aruncaţi peste bord şi omul de la cârmă dispăruse pur şi simplu în explozie şi fum. Ronnie era cuprins de nebunia luptei, acel sentiment de euforie care nu putea fi provocat de niciun drog. Se întoarse spre următoarea barcă şi o izbi frontal. Coliziunea avarie prora MTB-ului, dar zdrobi barca de atac sub el şi îi vărsă echipajul în mare unde se zbătură cu valurile şi apoi se înecară.

Acum veneau bărci de atac spre el din toate direcţiile. Echipajele arabe schelălăiau „Allahu Akbar!” şi măturau MTB-ul de aproape cu foc de mitralieră. Marcus fu ucis de o rafală de AK şi se prăbuşi peste mitraliere, cele două ţevi învârtindu-se necontrolat şi cartuşele zburând în aer. O altă navă veni aproape de ei, şi un arab în veşmânt lung şi cu barbă aruncă un cârlig de agăţare pe puntea MTB-ului şi cleştii îi muşcară din copasda de lemn.

În câteva minute alţii îi urmaseră exemplul şi Ronnie trăgea o mică flotă după el. Privi în jur şi văzu că era ultimul din echipaj care rămăsese în viaţă, corpurile oamenilor săi fiind întinse în atitudini de abandon în bălţi de sânge, în mod miraculos, prin furtuna de gloanţe, Ronnie rămăsese neatins. Când privi în spate peste pupa, observă că un grup de arabi se folosea de liniile de ancorare pentru a-şi trage navele de atac mai aproape de pupa MTB-ului şi că se pregăteau să urce pe puntea din spate. Goli încărcătorul Uzi-ului spre ei, doborând doi. Când încărcătorul se golise, aruncă arma şi fixând cârma spre tribord apucă o grenadă în fiecare mână. Scoase cuiele grenadelor cu dinţii în timp ce pornea să le arunce spre navele din spate. Dar reuşi să facă doar doi paşi înainte ca un glonţ de AK să îl lovească în abdomen. Îi seceră măruntaiele şi îi ieşi prin coloană, zdrobindu-i două din vertebrele inferioare. Picioarele i se frânseră şi se prăbuşi pe punte. Picioarele îi erau paralizate, dar se folosi de coate să-şi tragă corpul ciuntit cât mai aproape de rezervorul auxiliar şi se ghemui lângă el strângând grenadele la piept. Simţea loviturile a aproape şase nave de atac lipite de laturile MTB-ului şi apoi zgomotele picioarelor goale pe punte atunci când hoarda se revărsă la bord, chiuind şi strigând a triumf, îmbulzindu-se să fie primul care să intre în posesia premiului. Unul dintre ei îl ochi pe Ronnie ghemuit pe rezervor. Fugi spre el, se aplecă deasupra lui şi îi dădu capul pe spate să-i taie gâtul cu un pumnal arab curbat. Îl tăie neîndemânatic ratând jugulara, dar reuşind să îi reteze traheea. Înainte să poată tăia din nou, Ronnie se rostogoli şi ridică cele două grenade.

Restul piraţilor se adunaseră înspre el, râzând şi strigând, dar când văzură cele două grenade se dădură înapoi consternaţi. Ronnie nu simţea durere, doar un mare val de adrenalină care îl ridica asemenea unui covor

fermecat. Vag îşi dădu seama că asta îşi dorise dintotdeauna – să moară cu o armă în mână şi cu un inamic în faţa lui, nu în infirmeria Spitalului Regal din Chelsea. Râse de ei şi aer ţâşni din traheea lui retezată însoţit de o ceaţă roz. Vru să strige ceva inteligent despre cum avea să ajungă înaintea lor în paradis şi să le fure cele şaptezeci de virgine, dar corzile vocale îi fuseseră şi ele retezate şi nu putu rosti nimic. Îşi deschise mâinile şi lăsă grenadele să cadă.

Gloata de piraţi se despărţi şi fugi, urlând de groază, dar niciunul dintre ei nu reuşi să ajungă la bărcile lor înainte să fie omorâţi de explozie. Ronnie încă râdea când dubla explozie îl cuprinse şi un moment mai târziu rezervorul de combustibil de care se proptise explodă şi o coloană de flăcări şi fum negru ţâşni spre cer.

Hector privea prin binoclu când simţi unda de şoc a exploziei zburlindu-i părul şi văzu coloana de fum şi luminozitatea fosforului care ardea, mai aprins ca lumina soarelui pe valuri. Simultan, telefonul prin satelit din buzunar se întrerupse. Mai privi în gol prin lentile câteva minute ca să se adune. Apoi simţi mâna lui Hazel pe braţ.

— Îmi pare rău, dragul meu.

Era pentru prima oară când folosise acest termen de afecţiune. Îşi lăsă jos binoclul şi se întoarse spre ea.

— Îţi mulţumesc pentru înţelegere. Dar asta şi-ar fi dorit Ronnie, în momentul ăsta cred că îşi bate joc de soarta lor. Scutură uşor din cap, dând amărăciunea la o parte şi strigă spre Tariq. Pregăteşte-i pe toţi de drum din nou. Apoi se întoarse spre Hazel. Racheta aia de fum a fost greşeala mea. Acum sunt siguri că ne aflăm pe ţărm şi că Ronnie ne trimitea un semnal. Trebuie să plecăm rapid.

Cu Mercedesul încărcat, Hector se întoarse pe drumul de coastă şi conduse rapid de-a lungul lui în direcţia opusă cuibului de piraţi din Golful Gandanga.

Străbătură aproape douăzeci de kilometri înainte ca Hector să observe praful venind dinspre un vehicul ciudat care se apropia dinspre nord. Se retrase rapid de pe drum şi parcă în spatele unor arbuşti ţepoşi bătuţi de vânt. Le ordonă tuturor să se dea jos şi să stea în spatele camionului camuflat de stratul gros de praf şi nisip care se uscase pe el. Se ghemui în spatele trunchiului unuia dintre arbuştii ţepoşi şi privi cum un alt autobuz de pasageri înainta cu greutate spre sud, ştergând cu eficienţă urmele pe care le lăsaseră cu propriul set de cauciucuri duble. Imediat ce vehiculul dispăru complet, el şi cu Tariq tăiară fiecare câte o ramură din unul dintre arbuşti şi se întoarseră spre marginea drumului unde lăsaseră camionul. Ajunseră înapoi la camionul parcat şi păşind cu spatele şterseră toate semnele trecerii lor de pe suprafaţa aspră şi îndreptând firele de iarbă aspră maro care fuseseră călcate de roţile camionului.

Mulţumiţi că făcuseră tot ce le stătuse în putere să încurce orice urmărire din partea piraţilor care trebuiau să vină în căutarea lor pe drum, le ordonă tuturor să îşi ocupe locurile în vehicul şi apoi se întoarseră în sălbăticie pe drumul pe care veniseră, în direcţia Oazei Miracolului şi a graniţei cu Etiopia. Când se lăsă întunericul şi nu mai era sigur să avanseze de teamă să nu lovească vreun bolovan sau să se prăbuşească într-una din văile seci, Hector parcă Mercedesul. Făcură cafea pe un foc de uscături mascat cu atenţie şi o băură neagră şi neîndulcită după ce mâncară hrana uscată din proviziile militare. Fiecare dintre ei era epuizat aşa că Hector stătu primul de pază. Toţi ceilalţi se trântiră pe pământul dur şi adormiră aproape instantaneu. Până şi Hazel, care era una dintre cele mai dure şi hotărâte dintre ei, cedase într-un final. Se întinse ţinând-o pe Gayla strâns în braţe, amândouă tăcute şi nemişcate ca nişte statui. Cum aerul nopţii devenise mai rece, Hector îşi

întinse jacheta deasupra lor; nici măcar nu tresăriră.

Îi lăsă pe toţi să doarmă o oră după răsăritul lunii. Când, într-un final, îi trezi şi îi îndemnă să se urce înapoi în camion, îl lăsă pe Tariq la volan, iar legănatul şi mişcarea Mercedesului pe terenul dur îl ajutară să adoarmă. Dormi aşezat în scaunul înalt de vânătoare, cu puşca încărcată de-a lungul poalei, ţinută de cureaua ei, pregătit să răspundă imediat la orice semn de pericol. O schimbare în mişcarea camionului îl trezi. Mergea mult mai lin şi această schimbare se petrecu atunci când Tariq trecuse într-o treaptă superioară de viteză. Hector îşi deschise ochii şi văzu că se mişcau mai rapid pe un drum cu margini relativ demarcate, dar destul de bătătorit. Privi spre stele pentru a se orienta. Orion vâna pe cerul dinspre vest alături de Sirius, câinele lui, care îi fugea în faţă. Luna era sus pe cer. Se îndreptau încă spre vest cu farurile stinse, bazându-se pe lună şi pe Calea Lactee să le lumineze înaintarea. Îşi verifică ceasul; dormise aproape trei ore. Trebuiau să se apropie de zonele mai fertile şi mai populate din apropierea autostrăzii. Se aplecă în faţă şi atinse umărul lui Tariq.

— Pauză de pipi, anunţă el.

Tariq frână şi toţi coborâră. Femeile merseră în spatele camionului şi bărbaţii în faţă. Umăr la umăr cu el, Hector îi vorbi încet lui Tariq.

— Trebuie să scăpăm de vehiculul ăsta. Fiecare bărbat, femeie şi copil din Puntland o să îl caute. O să facem rost de altul. Apoi trebuie să găsim hainele corespunzătoare ca să ne putem amesteca cu populaţia locală. Tu şi Daliyah sunteţi singurii îmbrăcaţi aşa cum trebuie.

În timp ce vorbeau, Cayla şi Hazel veniră din spatele camionului să li se alăture. Ascultară o vreme conversaţia în arabă, până când Hazel îşi pierdu răbdarea.

— Despre ce vorbiţi?

— Avem nevoie de alt mijloc de transport. Eu şi Tariq plănuim să deturnăm alt camion şi să găsim îmbrăcăminte corespunzătoare, mai ales pentru tine şi Cayla.

— Să deturnaţi? întrebă Hazel. Asta înseamnă să ucideţi mai mulţi oameni nevinovaţi?

— Dacă de asta e nevoie, conchise Hector.

— Nu e chiar uman sau discret. De ce nu o trimiteţi tu şi Tariq pe Daliyah în cel mai apropiat oraş să cumpere un camion şi ţinutele necesare?

— Bună idee, zâmbi Hector în lumina lunii. Stai doar o secundă să jefuiesc o bancă.

— Uneori te prinzi foarte greu, Hector Cross.

— Ultimul care mi-a spus asta a fost profesorul meu de matematică din liceu.

— Trebuie să fi fost un tip cu multă intuiţie. Vino cu mine.

Îl conduse spre spatele camionului şi, când nu mai erau în vedere, începu să îşi deschidă bluza.

— Doamnă Bannock, în orice alt moment ar fi fost o idee minunată.

Netulburată, Hazel îşi scoase marginile bluzei din pantaloni şi el se holbă la centura de bani care îi era legată în jurul taliei, înfăşurată pe abdomenul plat. Deschise ariciul de închidere şi îi dădu centura. El îndreptă lanterna spre ea, apoi scoase unul dintre teancurile verzi de bancnote americane şi le răsfoi.

— Cam cât ai aici? întrebă el pe un ton uimit.

— Cam treizeci de mii. Uneori e util să ai bani la tine.

— Hazel Bannock, eşti o adevărată minune!

— Oh, în sfârşit ai observat şi tu. Se pare că nu pricepi chiar atât de greu pe cât credeam, spuse ea, iar el se întinse şi o sărută. Şi devii din ce în ce mai deştept, adăugă ea cu vocea care îi devenise răguşită. Continuăm

mai târziu, în regulă?

— Ai perfectă dreptate, căzu el de acord.

Conduseră mai rapid, dar înaintau în continuare cu farurile stinse, mai precauţi pe măsură ce se lumina de zi. În sfârşit treceau prin câmpuri cu lujeri uscaţi de porumb şi apoi chiar lăsară în urmă câteva adăposturi întunecate aflate pe marginea potecii. Nu era niciun semn de viaţă, cu excepţia fumului dintr-un foc aprins pentru gătit ce ieşea dintr-o gaură din acoperişul uneia din colibe. La scurt timp după aceea, urcară o colină şi văzură în depărtare luminile unei aşezări întinse. Unele dintre lumini păreau să fie alimentate de electricitate mai degrabă decât de lemne sau kerosen, ceea ce era un semn măcar al unei civilizaţii rudimentare. Se opriră şi Hector îşi puse palma deasupra lanternei să examineze harta.

— Era un singur oraş pe hartă care ar putea să fie acesta, îi arătă el lui Tariq. Lascanood. Întreab-o pe Daliyah dacă îl cunoaşte.

— Îl cunosc. Am mai fost acolo cu tata. Nişte rude de-ale lui locuiesc aici, confirmă Daliyah. Este cel mai mare oraş din provincia Nugaal.

— Cât de departe este de Etiopia? întrebă Hector, iar ea păru jenată.

Era o fată simplă de la ţară şi întrebarea o depăşea.

— În regulă. Cât de departe este de casa ta – poţi să străbaţi distanţa într-o zi de mers?

— În două, nu una, spuse ea cu siguranţă.

În mod evident, mai făcuse acest drum.

— Ştii dacă există vreun drum dinspre acest oraş spre Etiopia?

— Am auzit oamenii spunând că există un drum, dar nimeni nu îl mai foloseşte acum, de când cu problemele din acea ţară.

— Îţi mulţumesc, Daliyah. Se întoarse spre Hazel.

Cunoaşte oraşul şi spune că există un drum spre graniţă, deşi nu îl văd marcat pe hartă. Se pare că a fost abandonat, ceea ce e numai bine pentru noi.

— Deci, ce facem acum? întrebă Hazel.

— Găsim un loc unde să ne ascundem în timpul zilei şi eu îi voi trimite pe Tariq şi Daliyah în oraş să cumpere un autobuz sau un camion şi celelalte lucruri de care avem nevoie. Hector se întoarse spre Daliyah. Ştii dacă se află vreo vale seacă sau alt loc prin apropiere unde să putem ascunde acest camion până mergeţi tu şi Tariq în oraş?

Se gândi un moment şi apoi încuviinţă din cap.

— Ştiu un loc, confirmă ea.

Se aşeză lângă Tariq, evident foarte mândră că fusese aleasă de Hector să le fie călăuză şi să le arate drumul, cu un aer de cunoscător.

Chiar înainte de răsăritul soarelui, ieşiră de pe drumul pe care se aflaseră şi conduseră puţin spre un grup de arbori acacia crescuţi la întâmplare. În centrul lor se afla o gaură unde fusese apă, o depresiune puţin adâncă acum secată; noroiul uscat de pe fund se crăpase în forme dreptunghiulare arcuindu-se în sus la colţuri. Mărăcinişul îi ascundea din toate părţile.

— Aici obişnuiam să ne oprim eu cu tata, spuse Daliyah, arătând spre cenuşa neagră a unui foc de gătit de la marginea luminişului.

Toţi coborâră şi Tariq conduse camionul sub copaci şi apoi tăiară ramuri pentru a-l acoperi, ascunzându-l de ochii trecătorilor întâmplători. Hazel se aşeză lângă Hector, în timp ce Tariq şi Daliyah se pregăteau să meargă în oraş.

— Să îi dau banii lui Tariq să cumpere ce are nevoie?

— Dă-i o sută de dolari. Ar trebui să fie suficient pentru haine şi mâncare. M-am săturat de provizii uscate.

— Şi pentru vehiculul care să ne ducă până la

graniţă? întrebă Hazel. O să aibă nevoie de câteva mii, nu-i aşa?

— Nu. E prea mare tentaţia.

— Nu ai încredere în el?

— După festa pe care mi-a jucat-o Uthmann, nu mai am încredere în nimeni. Tariq poate găsi mijlocul de transport şi să se târguiască cu vânzătorul, dar banii îi voi da eu personal.

Hector se duse la Tariq şi îi dădu suta de dolari în bancnote mici. Apoi Tariq şi Daliyah porniră în direcţia oraşului. Daliyah mergea la douăzeci de paşi în urma lui, aşa cum îi stătea bine oricărei neveste musulmane. Restul grupului se aşează să se odihnească la umbra precară a copacilor ţepoşi. Hector instală telefonul prin satelit şi după două sau trei încercări, stabili într-un final contactul cu Paddy O'Quinn.

— Ronnie nu a mai ajuns, îi spuse lui Paddy. Îl aşteptau. S-a luptat bine cu ei, dar până la urmă l-au răpus.

— Mi-ar plăcea să îmi pun mâinile pe porcul acela de Uthmann Waddah, mârâi Paddy.

Nu era însă momentul pentru sentimentalisme sau doliu.

— Stai la rând, îi zise Hector.

— Unde sunteţi acum, Heck?

— Venim spre tine. Avansăm rapid, Paddy, îi spuse el. Ne ascundem lângă un oraş numit Lascanood. Îl ai pe hartă?

Urmă o pauză scurtă, timp în care Paddy verifică.

— Ok, l-am găsit. Se pare că e la o sută douăzeci sau o sută treizeci de kilometri de graniţă.

— Poţi să vezi vreun drum marcat care merge de aici până în apropierea ta? întrebă el.

— Stai un picuţ. OK, există un drum indicat de o linie

roşie punctată, ceea ce nu e un semn bun. Asta înseamnă că existenţa drumului e mai mult un fapt de conjunctură decât o realitate constantă. După harta asta, se uneşte cu autostrada principală la şaisprezece sau douăzeci de kilometri nord de Lascanood.

— Paddy, începe să te mişti în direcţia noastră cât mai rapid. Nu, repet, nu mă suna înapoi. S-ar putea să fiu înconjurat de băieţii răi. O să te sun doar când totul e în regulă de partea asta.

— Recepţionat, confirmă Paddy şi apoi întrerupse legătura.

Tariq şi Daliyah se întoarseră din oraş cu două ore înainte de prânz. Şi de data aceasta, Daliyah îl urma la o distanţă discretă, balansând o legătură enormă pe cap. În crângul de arbuşti, Tariq o ajută să îl coboare şi toţi se strânseră în jurul lor să vadă ce adusese tânăra.

În primul şi cel mai important rând, cumpărase o sumedenie de ştiuleţi de porumb şi trei pui schilozi. Aceştia fură imediat puşi pe cărbunii încinşi. În timp ce îi prăjeau, bărbaţii îşi scoaseră uniformele şi echipamentul Cross Bow şi din grămadă îşi aleseră şi îmbrăcară veşmântul tipic al adepţilor jihadului – pantaloni largi şi vestă neagră peste o cămaşă albă, soioasă şi şifonată. Apoi îşi legară turbane negre largi în jurul capetelor; chiar şi la Hector schimbarea era imediată şi convingătoare. Îl luă pe Tariq deoparte şi îl întrebă ce descoperise în sat.

— Este vineri, aşa că sunt mulţi oameni veniţi în oraş pentru moschee şi să privească execuţiile publice, îi spuse Tariq.

— Desigur. Uitasem ce zi este. Dar asta nu e un lucru rău. Vom fi mult mai puţin vizibili în aglomeraţie.

— Am auzit un grup de bărbaţi discutând despre moartea şeicului şi despre luptele din deşert. Noul şeic este Adam Tippoo Tip, care a pus o recompensă de cinci

mii de dolari pe capetele noastre.

Hector mârâi. Era o sumă enormă pentru această parte a lumii şi îşi dădu seama că aveau să fie mii de ochii i în căutarea lor, sperând să obţină aceşti bani.

În timp ce vorbeau, Daliyah le luă pe Hazel şi Gayla în spatele camionului şi le arătă cum să poarte abaya neagră lungă şi burqa care le acoperea din cap până în picioare. Purtătorul unui asemenea veşmânt era complet acoperit şi privea spre lume printr-un ecran de sită. Daliyah le făcu pe Hazel şi pe Cayla să renunţe la îmbrăcămintea lor inconfundabil vestică. Amândouă încălţară sandalele de piele pe care le adusese pentru ele. Bărbaţii erau încă ghemuiţi în cerc, adânciţi în discuţie, aşa că odată ce se îmbrăcară complet, Daliyah le arătă cum să-şi picteze mâinile şi picioarele cu vopsea henna roşie. Acesta era obiceiul local şi avea să le acopere pielea palidă. În cercul bărbaţilor, Hector îl întrebă pe Tariq dacă găsise vreun mijloc de transport.

— Da, am găsit un bărbat care o să ne vândă un autobuz cu o capacitate de patruzeci de pasageri. Spune că e în condiţie bună, dar vrea cinci sute de dolari pe el.

— E promiţător. Dacă ar fi cerut cincizeci, m-aş fi îngrijorat. Te-a lăsat să îl vezi?

Tariq scutură din cap.

— Daliyah îl cunoaşte şi spune că e cinstit. Spune că fiul lui va aduce autobuzul în oraş după-amiază. Are de asemenea oricâte AK-47 dorim şi multă muniţie. Cere cincizeci de dolari pentru fiecare dintre ele. I-am spus că avem nevoie de şase. Tariq rânji. Cred că va lua trei sute de dolari pentru autobuz şi încă două sute pentru arme şi cinci sute de seturi de muniţie. Probabil că nu sunt ruseşti, ci confecţionate local.

— Şi ţevile lucrate cu măiestrie să explodeze la prima împuşcătură şi să facă o gaură în capul mândru al noului

proprietar, mârâi Hector. Dar nu putem să ne plimbăm pe aici cu Beretta SC 70/90 nou-nouţe, ca ale noastre. Bătu patul puştii din poală. Va trebui să le îngropăm la întoarcere şi să le abandonăm împreună cu Mercedesul atunci când plecăm.

În timp ce bărbaţii vorbeau, Daliyah le făcu celor două femei un curs rapid despre comportamentul corect al unei femei în prezenţa străinilor. Apoi Hector le dădu câteva sfaturi când le inspectă pe Hazel şi Cayla înainte să pornească spre sat.

— Mergeţi la cel puţin zece paşi în spatele însoţitorilor voştri bărbaţi. Păstraţi-vă feţele acoperite şi ochii îndreptaţi în jos. Nu vorbiţi. Prefaceţi-vă că nu existaţi. Rânji spre Cayla. La fel cum te porţi mereu, domnişoară Bannock.

Ea ridică partea de sus a vălului şi scoase limba la el. Hazel se minună de relaţia care se stabilise între cei doi într-un interval atât de scurt de timp. Era evident că fiica ei îl privea deja ca pe o figură paternă, dar în acelaşi timp era o prietenie adevărată, dar firească care creştea între ei.

„Să fiu a naibii dacă n-o să poată să o controleze cum nu a mai fost nimeni în stare până acum, se gândi ea. Acest bărbat are multe calităţi şi virtuţi”. Îi privi pe amândoi cu drag, până când Hector îşi îndreptă atenţia spre ea.

— Hazel, nu sunt foarte multe femei prin zona asta care poartă ceasuri de aur Patek Philippe. Ascunde-l, te rog.

— Tu porţi un Rolex Submariner, îl provocă ea.

— În zona asta orice bărbat bun de ceva poartă un Rolex contrafăcut în Bangladesh, care se vinde cu douăzeci şi cinci de dolari în cel mai apropiat bazar. Sunt imposibil de deosebit de cele originale. Aşa cum ai remarcat, se

întâmplă ca eu să mă potrivesc frumos acestui obicei.

Porniră spre oraş. Tariq mergea în faţă şi ceilalţi bărbaţi îl urmau de aproape. Hector umbla în mijlocul grupului ca să nu atragă atenţia nedorită asupra lui. Folosise o bucată de cărbune să-şi înnegrească barba, dar îşi păstra în continuare partea inferioară a feţei acoperită. Cele trei femei îl urmau ceremonios. Marginile satului erau aproape părăsite cu doar câteva potăi întinse la soare şi copilaşii maronii jucându-se în grămezile de gunoi care blocau aleile, dar pe măsură ce se apropiau de centrul oraşului mulţimea se strânse în jurul lor fiind împinşi şi loviţi la fiecare pas. În curând, se treziră căraţi de mulţime şi Hector începu să-şi facă griji că femeile aveau să fie despărţite de el şi una de cealaltă. Privi pe furiş în spate şi se linişti văzând că Hazel le făcuse să se ţină de mână pentru a rămâne aproape una de alta. Ajunseră în deschizătură unei străduţe lăturalnice părăsite şi Hector îi şopti lui Tariq să o ia pe acolo, pentru a-i scoate din mijlocul oamenilor. Dar când încercară să părăsească fluxul mulţimii, calea le fu imediat blocată de oameni înarmaţi care strigară şi îi împinseră înapoi în mulţime.

— Pedeapsa publică se aplică în piaţa din faţa moscheii. Toată lumea trebuie să se afle acolo, ca să fie martoră.

— Nu mă aşteptam la asta. Hector deveni îngrozit când îşi dădu seama ce efect ar fi avut asupra Caylei şi a lui Hazel dacă ar fi fost obligate să privească oroarea aplicării radicale a legii Sharia. Trebuie să le avertizez.

Se mişcă încetişor înapoi prin mulţime până ajunse la câţiva paşi în spatele lui Hazel. Vorbi cu o voce groasă şi speră că hărmălaia în arabă din jurul lor avea să acopere faptul că vorbeau în engleză.

— Nu te întoarce spre mine, iubita mea. Dă din cap dacă înţelegi. Ea dădu din cap. O să fim obligaţi să asistăm

la ceva atât de oribil pentru care nu există cuvinte să îţi pot descrie. Trebuie să fii puternică. Ai grijă du Cayla. Nu trebuie să arate semne de agitaţie. Nu trebuie să protesteze sau să atragă atenţia asupra ei în vreun fel. Fă-o să închidă ochii sau să-şi acopere faţa cu vălul, dar trebuie să rămână nemişcată şi tăcută. Mă înţelegi?

Hazel dădu din nou din cap, dar cu nesiguranţă. Voia să o îmbrăţişeze sau măcar să îi strângă mâna, dar o lăsă şi se întoarse lângă oamenii lui.

Mulţimea se revărsă într-o piaţă plină de praf din faţa unei moschei verzi, de departe cel mai mare edificiu din oraş. Pe măsură ce intrau în piaţă, oameni înarmaţi îi despărţeau pe bărbaţi de femei. Bărbaţii se ghemuiră în primele rânduri cu faţa spre terenul bătut de soare din centru. Femeile fură îndreptate spre rândurile din spate unde îngenunchează şi îşi acoperiră cu grijă feţele. Un adept al jihadului uriaş cu o burtă mare şi barbă neagră creaţă se plimba mândru prin faţa lor şi ţinea predici la portavoce. Vocea lui duduia şi era trimisă în ecou de pereţi astfel că era aproape de neînţeles ce spunea. Nisipul roşu era ridicat în aer de mişcările picioarelor în sandale şi căldura sufocantă era amplificată de clădirile înconjurătoare. Muşte cu fundul albastru roiau în jurul a orice, târându-se pe feţele oamenilor şi încercând să intre în gurile şi ochii mulţimii. O femeie cu o sarcină avansată care se legăna în mers chiar în faţa lui Hector şovăi şi apoi se prăbuşi leşinată. Paznicii o târâră spre cel mai apropiat zid şi o sprijiniră de el printre femei. Nu îl lăsară pe soţul ei înnebunit să intre prin rândurile de femei să-i vină în ajutor.

Adunarea întregii populaţii a oraşului şi a districtului înconjurător în aceste rânduri separate de bărbaţi şi femei dură aproape două ore; după care fu aplicată pedeapsa. În cele din urmă, acompaniat de patru clerici de mai mică

importanţă, Mullahul ieşi din moschee şi preluă portavocea de la şeful jihadist, adresându-se mulţimii cu un glas puternic.

— În numele lui Allah, cel mai îndurător, cel mai Milostiv, declamă el, vocea amplificată duduindu-i în jurul pieţei. Toată slava şi mulţumirea trebuie adusă lui Allah şi pacea şi binecuvântările să cadă asupra Mesagerului Lui. Fraţii mei întru Islam, ne-am adunat aici să fim martori la pedeapsa aplicată în numele lui Allah şi prin puterea sfintei lui legi Sharia. Fie ca toţi cei virtuoşi să ştie de mila şi dreptatea lui şi cei care greşesc să se teamă.

Doi adepţi ai jihadului traseră în faţă primul criminal. Era un copil înfometat de opt ani, purtând doar o cârpă în jurul taliei. Membrele îi erau subţiri ca lujerii uscaţi de porumb şi coastele i se vedeau prin pielea acoperită de praf. Hohotea şi se zvârcolea în mâinile paznicilor lui. Lacrimile îi făceau mici jgheaburi prin mizeria şi praful de pe faţă. Mullahul îl prezentă mulţimii.

— Acest tâlhar a furat o pâine de la o tarabă din piaţă. Coranul ne învaţă că pedeapsa pentru furt este amputarea braţelor.

Mulţimea îşi arătă aprobarea strigând „Allah este mare!” şi „Nu există alt Dumnezeu în afara lui Allah!”

Mullahul îşi ridică mâna pentru a-i linişti, apoi îşi continuă diatriba.

— Allah, în înţelepciunea şi compasiunea lui, a hotărât că pedeapsa amputării poate fi micşorată în anumite situaţii. După ce am dezbătut între învăţaţi am hotărât că în acest caz braţele să nu fie amputate în întregime.

Strigă un ordin către gardienii moscheei şi, după o anumită întârziere, unul dintre ei intră cu un camion de gunoi de patru tone în piaţă. Vehiculul era încărcat cu pietre gri de carieră, fiecare de mărimea unei mingi de

baseball. Când le văzu, copilul hohoti ascuţit şi cu un zgomot puternic de împroşcare îşi murdări cârpa care îl acoperea ce era deja soioasă. Mulţimea tună de râs văzând cât de îngrozit era.

Gardienii îl întinseră la pământ pe copilul care se zbătea şi doi dintre ei îl fixară în timp ce un al treilea îi legă încheieturile cu un laţ din piele şi îi întinse ambele mâini în faţă, lungindu-l pe pământ. Mullahul făcu un semnal şoferului camionului şi acesta urni vehiculul încet spre corpul băiatului. Alt adept al jihadului ghida şoferul cu mişcări din mână până când roata din faţă a vehiculului era în linie cu coatele mâinilor întinse ale copilului şi apoi şoferul avansă încet.

Întregul corp al copilului se convulsionă şi acesta guiţă ca un purceluş jugănit, dar sunetul agoniei lui nu putu acoperi sunetul oaselor zdrobite pe măsură ce ambele braţe îi erau tocate sub greutatea imensă a roţilor de camion. Gardienii îi dădură drumul, dar copilul rămase întins, cuprins de convulsiile care îi făceau întregul corp să se contorsioneze. Unul dintre bărbaţi îl ridică în picioare şi îl împinse în direcţia unei străduţe. Copilul nu îşi mai putea controla braţele mutilate şi acestea îi atârnau libere pe lângă corp. Bălăbănindu-se spre alee, membrele i se lungeau grotesc, muşchii nemaifiind ţinuţi de oasele zdrobite, până când degetele copilului aproape că se târau pe pământ.

— Allah în înţelepciunea şi mila lui i-a lăsat braţele hoţului, intonă Mullahul cu putere şi privitorii răspunseră în cor „Allah este milostiv! Allah este mare!”

Următorii criminali fură conduşi în piaţă cu armele legate la spate cu frânghii din piele. Erau doi bărbaţi, unul de vârstă mijlocie, în timp ce al doilea era un tânăr deosebit de frumos cu un pas graţios şi efeminat. Câte un călău păşea în spatele fiecărui prizonier. Duceau cu ei

iataganele încovoiate arabe îndreptate în faţa lor.

— Aceste creaturi de rând sunt vinovate de cea mai perversă şi nefirească crimă împotriva lui Dumnezeu şi împotriva tuturor credincioşilor cucernici, tună Mullahul. Au comis păcatul abject al lui Lot, împreunându-se aşa cum face un bărbat cu o femeie, unul cu celălalt. Patru martori de încredere au adus dovezi ale păcatului lor. Sentinţa acestei Curţi Sharia este ca amândoi să fie ucişi prin decapitare.

Mulţimea de privitori îşi strigă aprobarea şi îl slăviră pe Allah pentru înţelepciunea lui şi pentru că îi apăra de rele.

În mijlocul pieţei, cei doi prizonieri fură obligaţi să îngenuncheze cu faţa unul la celălalt ca să se poată privi în ochi şi să-şi poată înţelege vina. Mulţimea era tăcută şi încărcată de nerăbdare. Privind în ochii iubitului lui, tânărul ţipă dintr-odată cu o voce care răsună în toată piaţa.

— Iubirea mea pentru tine e mai mare ca iubirea pentru Allah!

Mullahul mugi ca un taur rănit:

— Loviţi! Tăiaţi-i capul blasfematorului!

Călăul de deasupra lui ridică iataganul cu ambele mâini într-un arc strălucitor. Capul tânărului zbură de pe umeri şi pentru moment o fântână stacojie izvorî din ciotul de pe gât. Apoi corpul fără cap căzu în faţă. Bărbatul mai în vârstă jeli de durere şi se aruncă peste corpul iubitului lui. Doi din paznici îl prinseră de umeri şi îl ridicară din nou în genunchi.

— Loviţi! urlă Mullahul.

Călăul flutură sabia şi omul fără cap căzu peste primul cadavru, cei doi iubiţi fiind uniţi prin moarte. Privitorii urlară de încântare şi slăviră numele lui Allah şi al Mesagerului lui. Unele femei cedară din cauza căldurii

şi a emoţiilor şi leşinară. Fură lăsate să-şi revină fără ajutor sau fără intervenţia vreunui membru al mulţimii. Hector privi în jurul său şi văzu că printre cele care păreau copleşite se afla şi Cayla. Bănui că Hazel îi ordonase să mimeze leşinul ca s-o scutească de alte orori.

Ultimul acuzat care intră pe terenul de pedeapsă era o femeie. Din cauza abayei lungi şi a vălului negru era greu de evaluat ce vârstă avea, totuşi, sub veşmânt se mişca precum o fată tânără, suplă, cu mişcări unduitoare. Îngenunche în faţa Mullahului şi îşi plecă capul cu un aer de o resemnare totală.

— Această femeie este acuzată de soţul ei şi de patru martori de încredere că ar fi comis păcatul de moarte al adulterului. Complicele ei şi-a admis vina şi a primit deja o sută de lovituri cu un baston gros. Această Curte Sharia, în înţelepciunea infailibilă atribuită membrilor ei de către Allah şi Mesagerul lui, o condamnă pe femeie la moarte prin lapidare.

Mullahul îi făcu un semn unuia dintre gardienii moscheei şi din nou camionul de gunoi avansă. Şoferul conduse încet prin perimetrul pieţei, oprindu-se de patru ori ca să ridice spatele camionului şi să verse o grămadă de pietre de carieră în faţa mulţimii. Pietrele fuseseră selectate cu atenţie pentru a fi conforme cu prevederile legii Sharia. Nu aveau voie să fie pietricele care să nu provoace răni grave, dar nici atât de mari cât să omoare femeie vinovată dintr-o singură lovitură în cap. Din primul rând, bărbaţii se repeziră entuziasmaţi să-şi aleagă proiectilele, jonglând cu ele în mână, evaluându-le greutatea şi echilibrul. După obicei, Hector era la rândul lui obligat să participe, dar putu simţi gustul de vomă în spatele gâtului în momentul în care se aplecă să ridice două pietre. În mijlocul pieţei, fusese deja săpată o gaură suficient de largă pentru şoldurile femei şi suficient de

adâncă ca ea să încapă până la brâu. Pământul care fusese scos din groapă era îngrămădit lângă ea. Când toate pregătirile pentru execuţie fuseseră făcute, gardienii o forţară pe femeie să se întindă cu faţa la pământ. Apoi aduseră un sul mare de bumbac alb din camion şi, începând de la picioarele femeii, o înfăşurară în material ca un cadavru în giulgiu. Când terminară, femeia era înfăşurată de la tălpi până în vârful capului. Doi dintre paznici o ridicară şi o cărară la groapă, apoi o coborâră cu picioarele în faţă. Stătea acum în poziţie de drepţi cu partea superioară a corpului expusă. Paznicii apucară sapele care erau înfipte în grămada de pământ şi începură să arunce pământul în groapă, în jurul jumătăţii de jos a corpului femeii, apoi îl bătătoriră bine cu picioarele. Femeia era acum aproape complet imobilizată. Îşi putea suci partea de sus a corpului dintr-o parte în alta şi îşi putea apleca capul; doar astea erau limitele mobilităţii ei.

În timp ce aşteptau semnalul Mullahului bărbaţii îşi mângâiau pietrele, râzând şi sporovăind cu amicii lor, pariind între ei care va lovi primul capul femeii. Mullahul recită o scurtă rugăciune cerând binecuvântarea lui Allah pentru lapidare şi invocând din nou vina dovedită a femeii.

Bărbatul femeii înainta pentru onoarea de a fi primul să arunce o piatră spre soţia lui neajutorată. Mullahul îi dădu bărbatului binecuvântarea lui şi îl lăudă spre aprobarea lui Allah şi apoi strigă în portavoce.

— Faceţi-vă datoria în faţa legii!

Bărbatul se aşează în poziţie de tragere şi ţinti cu mâna dreaptă şi apoi aruncă piatra cu o lansare completă a mâinii şi a corpului în spatele ei. O lovi pe femeie în umăr şi aceasta ţipă de durere. Oamenii din spatele lui chiuiră şi urlară de încântare şi apoi fiecare aruncă piatra pe care o pregătise şi chiar înainte ca proiectilul să lovească sau să rateze ţinta se şi aplecaseră să ia

următoarea piatră din grămadă.

Aerul se umplu de pietre zburătoare şi, la început, majoritatea îşi ratară ţinta. Una sau două loviră corpul femeii şi aceasta strigă de spaimă şi de durere făcând eforturi oarbe şi inutile în încercarea de a se feri de proiectilele cu muchii ascuţite. Într-un final o piatră o lovi în cap. O lovi drept în frunte şi forţa loviturii îi dădu capul pe spate. Aproape imediat sângele deschis la culoare ţâşni prin bumbacul alb. Capul femeii se lăsă pe gâtul acesteia asemenea corolei unei flori ofilite. O loviră din nou în tâmplă şi capul îi fu azvârlit în cealaltă parte, în curând, femeia nu mai dădea niciun semn de viaţă, dar pietrele continuau să fie aruncate şi să izbească corpul ei pasiv.

Într-un final, Mullahul îi mulţumi lui Allah pentru că îi dirijase în datoriile lor sfinte, iar el şi ceilalţi clerici se retraseră în moscheea verde. Bărbaţii aruncară ultimele pietre pe care le ridicaseră şi mulţimea începu să se împrăştie şi, fie singuri sau în grupuri, se îndepărtară încă discutând animat despre cele întâmplate. Câţiva ţânci răutăcioşi se adunară în jurul cadavrului pe jumătate îngropat al femeii şi de la distanţă mică aruncară mai multe pietre în capul zdrobit, urlând şi râzând de fiecare dată când nimereau ţinta.

— Putem pleca, îi spuse Hector lui Tariq încet şi se ridicară şi se alăturară spectatorilor care părăseau agale piaţa.

Hector privi în spate o dată pentru a se asigura că Hazel şi celelalte două femei îi urmau. Tariq îi conduse prin bazar unde vânzătorii de la tarabe îşi întindeau din nou mărfurile pe pământul prăfuit. După spectacolul reprezentat de pedepse, oraşul revenea la viaţa sa obişnuită de parcă nimic neobişnuit nu s-ar fi întâmplat. În partea opusă a bazarului se afla locul mare şi deschis care servea ca depou pentru autobuzele de pasageri şi de

transport, fiind şi caravanserai pentru pasageri şi călători. Aceştia campaseră sub cerul liber, adunaţi în jurul a zeci de focuri pentru gătit sau în jurul fântânilor săpate în mijloc.

Tariq cumpără o grămadă de lemne de la un vânzător şi un cap de oaie şi câteva picioare însângerate de la altul. Daliyah se aşeză la coadă cu alte femei aşteptând să scoată apă din fântână. De îndată ce focul începu să ardă, se aşezară în jurul lui şi priviră oasele de oaie prăjindu-se. Întrucât aceasta nu era o întrunire publică, ci de familie, Hazel şi Cayla putură sta în spatele lui Hector cu capetele acoperite de burqa. Erau tăcute şi supuse de violenţele extreme la care fuseseră obligate să asiste. Hazel vorbi prima.

— I-am spus Caylei să nu se uite. Mulţumesc Domnului că, deşi câteva femei au leşinat, ea a rămas liniştită. Îmi doresc să nu mă fi uitat. N-o să uit niciodată ce am văzut. Tipii ăştia nu sunt oameni. Nici în coşmarurile mele cele mai îngrozitoare nu mi-aş fi putut imagina lucrurile teribile pe care i le-au făcut Caylei şi celorlalţi oameni azi. Credeam că islamul este o religie a păcii şi a bunătăţii, a iubirii şi a iertării. Nu această orgie monstruoasă de ipocrizie şi brutalitate la care am asistat azi.

— Creştinătatea medievală a fost la fel de sălbatică şi barbară, remarcă Hector. Trebuie să ne gândim doar la Inchiziţia spaniolă sau la cruciade sau la zecile de războaie şi persecuţii duse în numele lui Iisus Hristos.

— Dar nu mai este aşa, protestă Hazel.

— Unele secte creştine sunt încă destul de radicale în gândire, dar în mare ai dreptate. Creştinismul modern a evoluat în ceva mult mai blând şi mai uman, mai aproape de iudaism, budism sau şintoism. În acelaşi fel, majoritatea musulmanilor care gândesc şi-au adaptat şi moderat

filosofia. Aşa cum sunt în momentul acesta, atât creştinismul, cât şi islamul sunt două religii bune şi nobile.

— Atunci cum mai pot exista asemenea monstruozităţi precum cele la care am asistat azi?

Hector văzu cum i se umpleau ochii de lacrimi şi cum clipea din cauza lor.

— Dacă o mână de preoţi romano-catolici se folosesc de puterea lor pentru a sodomiza copii mici, asta înseamnă că tot creştinismul e un lucru rău? o întrebă el. Dacă o mână de dobitoci fanatici precum Mullahul care a condus măcelul de azi rămân blocaţi în filosofia brutală şi în învăţături din secolul al VI-lea, asta înseamnă că islamul e rău? Normal că nu.

— Nu, trebuie să îţi dau dreptate. Dar aceşti câţiva extremişti sunt în stare să influenţeze masele simple şi să creeze un asemenea climat de ură şi brutalitate încât ororile pe care le-am văzut astăzi şi tratamentul la care a fost supusă Cayla devin lucruri banale.

Vocea lui Hazel tremură şi Hector interveni.

— Dragă, nu toţi musulmanii sunt terorişti.

— Ştiu asta. Dar o să mă opun acestei legi Sharia extreme cu toată puterea mea şi până la ultima mea picătură de sânge.

— Aşa cum voi face şi eu şi cum vor face toţi bărbaţii şi femeile luminate de orice rasă şi religie, inclusiv islamică. Dar trebuie să înţelegi, iubirea mea, că va trebui să-ţi revizuieşti o parte din codul şi doctrina pe care le-ai exprimat la prima noastră întâlnire?

— Te referi la partea când te-am numit un rasist însetat de sânge? întrebă ea, iar el îşi dădu seama după tonul din spatele vălului şi prin lacrimi că ea zâmbea, probabil pentru prima oară de când intraseră în sat.

— Ar fi un bun început.

El îi zâmbi.

— E prea târziu, Cross. Opinia asta mi-am schimbat-o de multă vreme.

În acel moment, se întoarse Tariq şi se aşează lângă Hector.

— Omul despre care am vorbit a adus autobuzul şi armele să le vezi.

Autobuzul era parcat între alte câteva zeci în partea îndepărtată a taberei. Era un TATA solid, construit în India cu mulţi ani în urmă. Dintr-o singură privire era clar că avusese o viaţă grea. Era aproape identic cu toate celelalte autobuze parcate în jurul lui, atâta doar că nu era încărcat până la vârf cu bunurile pasagerilor. Tariq îl prezentă pe Hector proprietarului. După ce trecuseră prin amănunţitul ritual al salutului, Hector se plimbă prin autobuz. Trei dintre geamuri erau crăpate şi unul lipsea cu desăvârşire. Hector se aplecă să privească sub motor. Ulei negru picura din baia motorului, dar nu în cantităţi mari. Masca de la motor era fixată cu sârmă. Hector o deschise şi verifică nivelul uleiului cu tija. Era aproape plin, ca şi apa din radiator – în mod clar pentru a vinde camionul. Se urcă în locul şoferului şi trase şocul. Apoi apăsă butonul de încălzire şi aşteptă ca lumina să se aprindă pe panou şi porni motorul. Motorul tură leneş, dar nu porni. Proprietarul îl urmase în cabină.

— Dacă îmi permiteţi, efendi.

Hector îl lăsă în locul lui. Proprietarul se lansă într-o rutină bine exersată folosind cheia şi acceleraţia. Într-un final motorul porni, dădu un rateu şi apoi pârţâi înainte să moară din nou. Netulburat, proprietarul repetă procedura şi într-un final motorul demară mai convingător, aproape muri, ratăă din nou şi apoi porni cu mai multă putere. Proprietarul strălucea triumfător, Hector îl felicită şi apoi păşi din nou prin vehicul. Din ţeava de eşapament ieşea fum albastru şi apă picura din aceeaşi ţeavă.

„Blocul e crăpat”, se gândi Hector şi când deschise din nou capota se auzea un duduit puternic de la unul din cilindri. „Pentru un autobuz african e aproape în stare excelentă. E încă bun pentru câteva sute de kilometri, cam de atât şi am nevoie”.

Apoi îl privi pe proprietar în ochi şi spuse:

— Cât?

— Cinci sute americani, răspunse omul cu delicateţe.

— Două sute cincizeci, contracară Hector şi omul se văită şi se apucă de sprânceană de parcă Hector i-ar fi insultat ambii părinţi.

— Cinci sute, insistă el şi apoi se lăsă învins încet spre suma de trei sute pe care amândoi şi-o fixaseră în minte încă de la început.

Scuipară în mâini şi bătură palma pentru a parafa contractul. Apoi urcară în autobuz şi înaintară pe culoar printre rânduri spre lada de lemn din spate. Proprietarul ridică capacul şi, cu o expresie bombastică, îi prezentă conţinutul: şase puşti de asalt AK-47 şi cinci sute de seturi de muniţie. Paturile de lemn ale puştilor erau ciobite şi zgâriate, vopseau se luase de pe toate punctele ridicate ale metalului şi, când Hector privi pe ţeava uneia dintre ele, văzu că erau atât de uzate că nu ar fi fost precise la o distanţă mai mare de o sută de metri. Hector şi bărbatul se înţeleseră la douăzeci şi cinci de dolari pentru fiecare. Înainte să se despartă exprimând sincere expresii de respect, vânzătorul îi înmână actele autobuzului şi menţionă în treacăt că gruparea paramilitară jihadistă locală era în căutarea unei bande de necredincioşi care îl omorâseră pe bătrânul şeic şi îi furaseră unul dintre vehicule. Dădea impresia că nu regreta prea mult moartea bătrânului şeic. Continuă spunând că, nu cu multe ore în urmă, vehiculul abandonat fusese găsit în afara oraşului. Noul şeic, fie ca Allah să îi dea viaţă lungă şi multă

înţelepciune, declarase stare de urgenţă şi avertizase că se va trage asupra oricărui vehicul care va circula între apus şi răsărit sau care nu va opri la barajele rutiere.

— Am crezut că ar trebui să vă avertizez, ridică omul din umeri indiferent.

— Îţi mulţumesc, frate, spuse Hector şi adaugă încă o sută de dolari la teancul de bancnote. De îndată acesta plecă, iar Hector se întoarse spre Tariq. Acum avem nevoie să îl umplem cu pasageri. Dacă nu sunt bagaje îngrămădite pe acoperiş şi suntem doar noi nouă aşezaţi ca nişte pasageri la clasa întâi, nu o să creadă nimeni că suntem pelerini în drum spre Meca.

Până la asfinţitul soarelui, Tariq se plimbase prin tabără ispitind pasageri la bordul autobuzului promiţând reduceri substanţiale chiar până la Berbera, pe coastă. Cele trei femei şi toţi oamenii lui Hector se urcară la bord pentru a-şi rezerva locurile dormind pe ele. Celelalte locuri se umplură rapid şi cu o oră înaintea răsăritului mai era loc de stat în picioare doar în interior, cu şase întârziaţi agăţându-se precar de muntele de bagaje legate pe grilajul de pe acoperiş. Autobuzul se lăsa puternic pe suspensii cu toată greutatea încărcăturii sale. Hazel, Cayla şi Daliyah erau înghesuite pe bancheta din spate. Cayla reuşise să ocupe locul de lângă geamul lipsă. Daliyah era aşezată între ele pentru a răspunde la orice întrebare le-ar fi putut fi adresată când ajungeau la un baraj rutier.

Cayla se aplecă peste Daliyah să-i şoptească mamei ei:

— Măcar o să am nişte aer proaspăt. Putoarea de aici îţi face ochii să lăcrimeze.

Hazel era pe jumătate scufundată sub gabaritul în extindere al unei doamne extrem de mari care ocupa locul de lângă ea, ţinând în echilibru un coş cu peşti uscaţi în poală. Peştii erau doar pe jumătate pregătiţi şi mirosul lor

era în competiţie acerbă cu cel al doamnei. Hector stătea aşezat cu picioarele încrucişate în mijlocul culoarului cu un maldăr de bagaje îngrămădit în faţa lui şi cu un AK antic în poală. Oricine ar fi încercat să ajungă în spate spre locul unde se aflau doamnele ar fi trebuit să treacă şi peste bagaje şi peste Hector. Tariq era şoferul. Dacă ar fi fost opriţi la vreun baraj rutier, accentul lui era unul autentic, din Puntland. Ceilalţi patru agenţi Cross Bow fuseseră plasaţi strategic de Hector, astfel că, dacă ar fi fost nevoie, ar fi putut să apere întregul autobuz.

Pe măsură ce se făcea ziuă şi soarele îşi arăta întregul dom roşu deasupra dealurilor, cele paisprezece autobuze, care fuseseră forţate de starea de urgenţă să-şi petreacă noaptea în tabără, îşi porniră motoarele şi claxonară să-şi strângă pasagerii. Formară un convoi lung şi, cu pasagerii strigând rugăciuni şi implorări către Allah să aibă un drum bun, porniră pe autostrada principală spre nord. Tariq reuşise să-şi împingă autobuzul în mijlocul acestui rând.

— Nu vrem să fim primii sau ultimii, îi sugerase lui Hector. Acele autobuze vor fi inspectate cel mai atent.

La doi kilometri de oraş ajunseră la primul baraj rutier, ocupat de zece adepţi ai jihadului. Convoiul se opri în timp ce şoferul şi pasagerii primului autobuz fură forţaţi sub ameninţarea armei să coboare şi să îşi dea jos toate bagajele. Hector înaintă şi îngenunche în spatele scaunului lui Tariq pentru a observa procedurile de căutare. Dură o jumătate de oră până lăsară primul autobuz să treacă. Al doilea trecu în jumătate din timp. Unii bărbaţi fură daţi jos şi unul dintre ei fu bătut, aparent fără motiv, cu patul unei puşti, şi aruncat în spatele camionului parcat la marginea drumului. Până la al cincilea camion, jihadiştii îşi pierduseră în mod evident interesul pentru această activitate.

Trei dintre luptători se urcau la bord şi ceilalţi se plimbau în jurul autobuzului uitându-se la pasagerii înfricoşaţi prin geam.

— Acela este liderul, arătă Hector cu capul spre un bărbat înalt cu o barbă uriaşă care cobora din autobuz ascunzând ceva în eşarfa de la brâu şi apoi întorcându-se să facă semn de trecere şoferului. Cât crezi?

— Zece dolari? ghici Tariq.

— Ar trebui să fie suficient. Încearcă cu atât.

Tariq încuviinţă din cap şi Hector se întoarse la locul lui de pe podea din spatele barierei de bagaje. Într-un final fură chemaţi să avanseze de jihadişti care îşi etalau cu măiestrie armele de foc şi strigau înfricoşător. Şeful bandei urcă din nou primul la bord şi se aplecă spre Tariq. De unde stătea, Hector îi putea simţi mirosul de arak din respiraţie. Transferul celor zece dolari se făcu la fel de curat ca o iluzie pe scenă şi jihadistul se îndreptă şi veni spre locul unde Hector bloca culoarul. Îşi îndreptă arma spre faţa lui Hector.

— Cine eşti şi unde mergi? întrebă el.

— Sunt Suleiman Baghdadi. Mă duc la Berbera să iau feribotul spre Jeddah să fac pelerinajul la Meca.

— Vorbeşti ca un porc saudit.

Bărbatul îl insultase în mod gratuit, dar fără răutate, apoi privi dincolo de el spre femeia grasă de pe bancheta din spate. Dădu din cap şi râse de ea fără vreun motiv aparent. Apoi se întoarse şi porni din nou spre uşă şi sări pe drum. Strigă spre Tariq care porni mai departe. Mai fură opriţi de încă două ori înainte să acopere cei treizeci de kilometri până la o aşezare de colibe împrăştiate pe marginea şoselei. Lângă drum se aflau câteva femei bătrâne ghemuite sub o copertină de stuf vânzând arahide, batate şi banane celor aflaţi în trecere. Tariq opri autobuzul şi majoritatea pasagerilor coborâră să cumpere

de la femeile bătrâne. Tariq cumpără nişte alune prăjite şi îi dădu bacşiş un dolar vânzătoarei, ceea ce îi câştigă imediat simpatia. Discutară cinci minute, apoi Tariq se întoarse la locul lui. Hector înaintă iar spre el şi îngenunche în spatele lui. Tariq îi întinse bolul cu arahide şi Hector luă o mână.

— Da? Ce ai aflat? întrebă el mestecând.

— Drumul vechi spre munţi e doar la mică distanţă de aici, chiar dincolo de prima vale seacă de care trecem. Femeia spune că sunt puţini oameni care ştiu de existenţa drumului, doar cei bătrâni ca ea. Nimeni nu îl mai foloseşte. Nici nu ştie dacă se mai poate trece pe acolo.

— Ştie dacă mai sunt multe baraje rutiere?

— Nu crede că mai sunt.

Hector se gândi doar câteva minute şi apoi ajunse la decizia ce trebuia luată.

— În regulă, Tariq. Aici ne luăm la revedere de la pasagerii noştri. Ştii ce să le spui.

Tariq coborî din autobuz şi ordonă tuturor pasagerilor să facă acelaşi lucru. Apoi le dădu veştile proaste.

— Avem o scurgere de combustibil de la motor şi un risc mare de incendiu care vă va arde pe toţi sau măcar vă va distruge toate bunurile. Nu putem înainta în siguranţă.

Se auziră strigăte de panică şi de revoltă din partea pasagerilor, apoi vocea femeii grase cu peştii se ridică deasupra zgomotului.

— Ce se întâmplă cu banii pe care vi i-am dat? întrebă ea.

— Am să vă dau înapoi toţi banii pe care i-aţi plătit, plus încă zece dolari să cumpăraţi un loc în alt autobuz.

Strigătele de indignare se opriră imediat, pălăvrăgiră încântaţi între ei până când femeia grasă vorbi din nou.

— Promisiunile sunt uşor de făcut. Arată-ne banii sau

n-o să mai ai nevoie de scurgere de combustibil. O să îţi ardem noi autobuzul.

Dădu la o parte *niqabul* care îi acoperea faţa ca să dea mai multă tărie ameninţării ei şi se uită urât la el.

— Vei fi prima plătită, bătrână mamă, o asigură Tariq şi îi numără banii în palmele sale durdulii.

Toată încrâncenarea femeii dispăru. Gânguri ca un copil dolofan la sânul mamei. Ceilalţi se îmbulziră şi ei şi, de îndată ce fură plătiţi, îşi descărcări bagajele pe pământul prăfuit. Apoi făcură cu mâna veseli autobuzului mult mai uşor care se îndepărta.

Şi pasagerii rămaşi în autobuz aveau chef să sărbătorească.

— Nu cred că aş fi reuşit să mai supravieţuiesc mult putorii, spuse Cayla, renunţând la partea de sus a veşmântului burqa şi scoţându-şi capul pe geam. Inspiră adânc şi îşi flutură părul transpirat, lăsându-l să se usuce în vânt.

— Noi îl numim L'Eau d'Afrique, spuse Hector înţelegător. Dacă l-ai îmbutelia şi vinde în Rue Faubourg Saint-Honoré ai face cu siguranţă o avere.

Cayla îşi strâmbă nasul la un asemenea gând.

— Cred că valea pe care o căutăm este chiar în faţă, spuse Tariq, arătând prin parbrizul plin de praf.

— Atenţie, toată lumea! strigă Hector deodată. Sunt două camioane ale adepţilor jihadului parcate pe marginea drumului. Bagă-ţi capul înăuntru, Cayla şi acoperă-l.

Ea se supuse de îndată şi Hazel îşi trecu braţul în jurul ei şi amândouă se ghemuiră pe locurile lor. Bărbaţii îşi ridicară baticurile pentru a-şi acoperi partea inferioară a feţei. Tariq conduse cu o viteză constantă.

Erau câteva grupuri de bărbaţi în uniformă jihadistă în picioare în jurul celor două camioane parcate, dar se opriră din vorbit şi îşi întoarseră atenţia spre autobuzul

care se apropia. Unul dintre ei păşi pe drum, coborându-şi arma de la umăr. Îşi ridică mâna şi Tariq frână ascultător. Omul veni la geamul şoferului.

— Unde mergeţi?

— Berbera.

— De ce aveţi atât de puţin pasageri?

— Ni s-a stricat maşina la Lascanood. Cei mai mulţi nu au vrut să aştepte şi au plecat, explică Tariq şi omul mârâi.

— Ne e sete, spuse el.

Tariq se întinse sub scaun şi scoase o sticlă de arak pe care o cumpărase din Lascanood tocmai pentru situaţii ca aceasta. Omul scoase dopul cu dinţii şi amuşină conţinutul de foc al sticlei, apoi păşi înapoi şi le făcu semn să treacă. Toţi se relaxară şi Cayla îşi coborî din nou gluga de la burqa şi îşi scoase capul pe geam.

Autobuzul se îndreptă spre malul apropiat al văii, înaintă cu greu prin nisipul de pe albia uscată şi urcă cu dificultate pe partea cealaltă. Ajunseră fără să se aştepte în dreptul unui alt vehicul parcat în vârful malului. Era un Toyota Hilux de culoare albă. La volan se afla un bărbat şi în spatele camionului mai erau încă doi. Amândoi aveau câte un binoclu îndreptat spre munţii de la graniţa cu Etiopia, spre vest. Unul dintre oameni îşi lăsă binoclul în jos şi se holbă la autobuz.

— Rahat! spuse Hector şuierând. Este Uthmann Waddah. Ţineţi-vă feţele acoperite, îşi avertiză el oamenii.

Privi în spate, spre femei. Uthmann nu le văzuse niciodată pe Daliyah sau pe Cayla. Cayla îşi trăsese capul înapoi de îndată ce văzuse camionul, dar părul şi faţa îi erau descoperite. Rapid îşi trase un fald al veşmântului peste păr şi se întoarse să-şi ascundă tenul palid. Hazel nu îşi scosese gluga de la burqa. Singurii pe care i-ar fi putut recunoaşte Uthmann erau Hector sau oricare altul dintre

foştii lui camarazi de arme. Când autobuzul ajunse în dreptul Hiluxului al doilea bărbat dintre spate îşi lăsă binoclul să cadă şi să îi atârne de cordon la piept. Îşi puse mâinile pe şolduri şi se holbă la feţele de la geamul autobuzului. Era mai tânăr decât Uthmann şi foarte frumos. Trăsăturile lui păreau sculptate în fildeş şlefuit. Îi privi faţa lui Hector. Deodată Hector îl recunoscu ca fiind personajul principal din filmarea cu violul Caylei. Înainte ca Hector să poată să îi avertizeze văzu privirea bărbatului îndreptându-se spre geamurile din spate ale autobuzului. Expresia lui distrată se schimbă instantaneu devenind feroce ca a unui lup. Cayla nu rezistase tentaţiei de a-şi întoarce capul pentru o scurtă ocheadă. Îl privise drept în ochi pe Adam.

— E ea! E scroafa târla necredincioasă! urlă Adam în arabă.

În acelaşi timp Cayla strigă cuprinsă de frică.

— E Adam!

Se aruncă pe podeaua autobuzului şi îşi acoperi faţa cu ambele mâini. Tremura de parcă ar fi fost cuprinsă de un atac puternic de malarie. Hector îl lovi pe Tariq pe spate.

— Condu! Dă-i bine înainte ca un diavol. Ne-au descoperit.

Tariq smuci schimbătorul de viteze şi duse autobuzul până la viteza lui maximă. Hector fugi spre spatele vehiculului şi sparse geamul cu patul de la AK.

— Ai grijă du Cayla, îi spuse lui Hazel fără a se uita la ea. Fă-o să ţină capul jos. O să fie împuşcături.

Hector privea prin geamul din spate. Văzu că Uthmann rămăsese în picioare în spatele Hiluxului, dar Adam coborâse rapid şi intrase în cabină, iar camionul intrase şi el pe drum şi pornise în urmărirea autobuzului. Pentru că venise în viteză, autobuzul câştigase măcar două

sute de metri în faţa Hiluxului. Dar Hector ştia că micul vehicul era mult mai rapid decât al lor. Adam ieşise bine prin geamul lateral şi îşi ţintea arma spre ei. Era încă la o distanţă prea mare. Prima lui rafală zbură atât de departe că Hector nici nu-şi putu da seama unde ajunsese. Mult mai experimentat, Uthmann nu trăgea încă. Chiar de la această distanţă, el şi cu Hector se studiau reciproc. Se cunoşteau atât de bine. Fiecare ştia că celălalt nu are slăbiciuni evidente. Amândoi erau rapizi şi letali. Cu mâna dreaptă, Uthmann îşi păstra echilibrul ţinându-se de bara de pe capota Toyotei. Îşi ţinea puşca în mâna stângă, dar Hector ştia că era ambidextru şi putea trage rapid şi precis de pe ambii umeri. Hector văzu că Uthmann avea încă noua lui Beretta din dotarea Cross Bow, una dintre cele mai bune arme pentru infanterie făcute vreodată. Hector avea vechiul AK-47 cu care nu mai trăsese niciodată. Uthmann avea o lunetă optică cu unghi larg şi, de pe o platformă stabilă, putea trage cu o precizie de centimetru la o distanţă de două sute de metri. Era, cu siguranţă, unul dintre cei mai buni trăgători pe care îi cunoscuse vreodată Hector.

„Cu excepţia subsemnatului, desigur, iar spatele unui camion în viteză nu e chiar o platformă stabilă nici măcar pentru Uthmann”, se consolă Hector. „Oţelul de pe TATA ăsta bătrân ar trebui să reziste la gloanţele NATO uşoare de 5.56 mm”. Pe de altă parte, Hector avea o cătare rudimentară din oţel masiv. Ţeava AK-ului era foarte uzată şi gloanţele probabil aveau să se mişte prin ea la tragere. Doar bunul Dumnezeu putea şti unde aveau să ajungă.

„Mai bine să o încerc”, se hotărî el şi ochi pe fereastră roata din faţă a Toyotei, ca să îşi facă o idee despre cum trăgea arma sa. Trase o rafală de trei gloanţe şi văzu gloanţele ridicând praful de pe drum la doi metri stânga de roata spre care ţintea. Îşi imagină rânjetul de pe

faţa lui Uthmann legat de calitatea tragerii sale. Privi înapoi rapid şi strigă la Hazel:

— Du-te în faţă şi întinde-te pe podea. O să tragă în noi imediat.

Hazel se conformă de îndată, trăgând-o pe Cayla după ea şi cu

Daliyah în urma lor. Ceilalţi patru bărbaţi se târâră spre fundul autobuzului de fiecare parte a lui Hector cu armele pregătite.

— Nu trageţi spre oameni, le ordonă el, trageţi spre roţile din faţă. Sunt ţintele cele mai uşoare. Sunteţi gata? O rafală scurtă şi după aia din nou la pământ. Îl ştiţi pe Uthmann. Nu îi daţi o ţintă clară. Nu ratează.

Îşi apucară armele, încă ghemuiţi sub pervazul geamului din spate.

— Sus şi trageţi! strigă Hector.

Toţi săriră în picioare şi deschiseră focul cu armele lor automate. Gloanţele se împrăştiară pe tot drumul, dar nu văzu niciunul lovind roţile din faţă. În spatele Toyotei, Uthmann îşi ridică Beretta cu o mişcare relaxată şi uşoară. Trase două focuri într-o succesiune atât de rapidă, că sunetele lor se amestecară într-un singur zgomot unitar. Primul glonţ îl lovi pe bărbatul de lângă Hector în cap, omorându-l pe loc. Omul se rostogoli pe spate peste scaun. Al doilea glonţ al lui Uthmann şterse colţul turbanului lui Hector şi el simţi arsura de la rana pe care i-o făcuse la lobul stâng al urechii. Se ghemui şi îşi prinse urechea cu mâna. Când văzu sângele din palmă deveni foarte, foarte furios.

— Ticălosul! exclamă el. Ticălos trădător!

Totuşi, chiar în furia lui trebui să recunoască că loviturile lui Uthmann fuseseră magice. Două lovituri la cap din două gloanţe. Ridică iarăşi capul şi văzu că Toyota era mult mai aproape. Se aplecă apoi şi glonţul lui

Uthmann îi zbură deasupra capului. Totul fusese destul de rapid. Schimbă poziţia şi se ridică în picioare, trase o rafală de trei gloanţe şi coborî doar cu o fracţiune de secundă înaintea glonţului lui Uthmann. Toyota era acum atât de aproape că putea auzi clar zgomotul motorului acesteia peste cel făcut de TATA. Agentul Cross Bow aflat cel mai departe de Hector sări în picioare cu AK-ul pregătit, dar Uthmann îl ucise înainte să reuşească să tragă un singur glonţ.

Folosindu-se de scurtul interval de timp de care ştia că are Uthmann nevoie pentru a reveni în poziţie după această lovitură, Hector ţâşni din nou în picioare. Toyota ajunsese la nici patruzeci de metri în spatele autobuzului, distanţă ideală de tragere chiar pentru jalnicul şi bătrânul AK. Hector trase din nou spre roata din faţă, luând în calcul şi devierea spre stânga a ţintei AK-ului. Ştiu că avusese noroc când văzu roata din faţă explodând. Scăpată de sub control, Toyota viră necontrolat pe drum şi ajunse în şanţul de drenaj de la marginea lui. Uthmann trăsese imediat după Hector, dar fusese aruncat de vehiculul care derapa sub el şi glonţul îi zbură într-o parte. Toyota se roti într-un nor de praf şi pietricele. Hector nu putu să vadă ce se întâmplase cu pasagerii şi se gândi un moment că aceasta era şansa lui să se întoarcă şi să-l omoare pe Uthmann care era încă ameţit sau incapabil să se apere. Apoi văzu praful iscat de celelalte două camioane ale inamicilor care înaintau cu viteză mare pe drum în spatele Toyotei accidentate. Probabil că auziseră focurile de armă şi veniseră să intre în luptă.

— Nu te oprii strigă Hector la Tariq. Condu cât de repede poţi.

Porni înapoi de-a lungul autobuzului, dar îşi îndreptă privirea spre Hazel şi Cayla. Tânăra era deznădăjduită. Avea o paloare cadaverică, tremura şi plângea. Privea în

sus spre el cu disperare.

— L-ai ucis, Heck?

— Îmi pare rău, iubito. Nu cred că am reuşit. Îl nimeresc pentru tine data viitoare.

Cayla izbucni în hohote deznădăjduite şi îşi îngropă faţa în umărul mamei ei. Fusese atât de puternică, de curajoasă şi de veselă până la acest moment, încât Hector crezuse – sau mai degrabă îşi dorise să creadă – că trecuse prin calvarul ei cu traume psihologice minime. Dar acum ştia că nu fusese decât o iluzie. Traumele erau atât de adânci că zguduiseră temeliile fiinţei ei. Era un drum lung până la vindecare. Ştia că avea să aibă nevoie de toată iubirea şi grija pe care el şi Hazel erau în stare să i-o ofere.

„Va veni un moment şi pentru asta, îşi spuse el. Dar prima mea datorie este să le scot din fălcile Bestiei. „Le părăsi şi fugi spre Tariq.

— Nu trebuie să ratăm întoarcerea spre drumul vechi, spuse el încet, dar ferm.

— Bătrâna mi-a spus că nu mai există indicator, dar că a mai rămas stâlpul pe care se afla. Ala de acolo trebuie să fie.

Arată spre o bucată de ţeavă de oţel înroşită de rugină, care se înălţa din buruieni pe partea stângă a drumului din faţa lor. Frână şi încetini ca să poată vira.

— Nu văd vreun drum.

— Acolo! între cele două pietre. Alea trebuie să fie marcajele originale.

Autobuzul se zgâlţâi şi trecu printre cele două pietre mari fără vreo zgârietură.

— Acolo! Acum se văd urmele drumului.

Hector îl ghidă pe Tariq şi, odată ce depăşiră buruienile de la marginea drumului, poteca deveni mai vizibilă. Hector privi în urmă după praful camioanelor duşmanilor în acelaşi timp dirijându-l pe Tariq spre un

grup de pietre mari aflate puţin mai în faţă. Evident, camioanele jihadiştilor se opriră să ajute Toyota răsturnată, întrucât nu se mai vedeau. Mai dură o vreme până se auziră traversând în viteză şoseaua. Până atunci, Hector ascunsese deja autobuzul în spatele pietrelor. Urmăritorii trecură de viraj şi înaintară pe autostradă fără verificări sau ezitări. Hector îi privi prin binoclu şi îi recunoscu şi pe Adam, şi pe Uthmann în primul vehicul. Din nefericire, supravieţuiseră accidentului.

De îndată ce dispărură din raza lor vizuală, Hector îi spuse lui Tariq:

— Nu o să-i păcălim aşa prea multă vreme. Să plecăm repede de aici.

Reveniră pe poteca rudimentară şi accelerară de-a lungul ei. În anumite locuri furtunile de vară şi inundaţiile făcuseră să dispară urmele potecii în mod periculos şi autobuzul era nevoit să ţopăie peste terenul accidentat şi arbuştii joşi pentru a evita locurile cele mai rele. Pământul se ridica uşor sub ei şi nu erau aproape deloc acoperiţi. Hector privi în spate cu nervozitate. Ştia că atunci când Uthmann avea să descopere că ieşiseră de pe şosea, se va întoarce să găsească locul pe unde o luase. Avea să observe imediat autobuzul pe deal. Urcau anevoie spre creasta din zare şi spre munţii albaştri ai Etiopiei care se aflau chiar în faţa lor. Când se apropiară de creastă, Hector fugi înapoi de-a lungul autobuzului ca să privească prin fereastra din spate.

— La naiba, mormăi el. Observă praful vehiculelor adepţilor jihadului întorcându-se pe autostradă din nord. Privi în faţă şi îşi dădu seama că se aflau încă la vedere, pe deal, şi la o distanţă mare de creasta acestuia. Nu o să reuşim! mormăi Hector în şoaptă.

Nu avea rost să îl îndemne pe Tariq; mergea cu viteza cea mai mare a vehiculul şi pe un teren accidentat.

Camioanele urmăritorilor se vedeau clar acum. Deodată primul camion se opri. Era încă prea departe ca Hector să recunoască oamenii din el, dar şi-l imagină pe Uthmann ridicându-se şi îndreptându-şi binoclul spre TATA. Apoi, la fel de brusc cum se opriseră, cele două camioane porniră din nou cu viteză. Ajunseră la locul unde autobuzul părăsise drumul principal şi încetiniră aproape până la o viteză de mers şi apoi ambele camioane virară pe vechiul drum pe care se afla autobuzul TATA.

— Uite-i că vin! se plânse Hector. Şi n-am câştigat nici doi kilometri.

Îi privi urcând dealul din spatele lor. Totuşi, erau nevoiţi să înfrunte acelaşi teren accidentat ca autobuzul. Viteza lor superioară nu mai constituia un avantaj. Autobuzul ajunse în vârful dealului. În faţă, drumul cobora în încă o vale îngustă, cam doi kilometri, până în locul în care ruta începea urcuşul final spre poalele lanţului muntos. Autobuzul zăngăni în josul văii, pierzându-i pe urmăritori din vedere. Pământul era mai neted pe fundul văii şi prinseră viteză. Hector privi peste umărul lui Tariq la terenul din faţă. Lanţul solid de dealuri care li se întindea în faţă părea de netrecut până când observă gura trecătorii înguste între crestele încruntate. Îşi scoase capul pe geam şi privi în spate tocmai când primul camion inamic apăru la orizont. Dar se opri doar puţin până când Uthmann îşi luă reperele şi apoi porni la vale după ţinta urmărită. Al doilea camion îl urma de aproape pe primul. Hector ştia că urmăritorii erau acum avantajaţi şi că aveau să profite de drumul neted până în vale mai bine decât puteau să o facă ei cu autobuzul. Sorţii se întoarseră acum înapoi în favoarea lui Uthmann. Hector privi spre gura trecătorii. Avea să fie o cursă strânsă ca să ajungă la ea înainte să fie ajunşi de cele două camioane. Hazel şi Cayla îl priveau şi el le zâmbi liniştitor.

— O să îl sun pe Paddy O'Quinn pe telefonul prin satelit. Nu poate fi la mare distanţă de noi. Putu vedea din expresia lui Hazel că ea ştia că fusese o mică minciună. Erau o duzină de motive pentru ca Paddy să nu se afle chiar dincolo de prima curbă a trecătorii, în armura lui albă strălucitoare, gata să le sară în ajutor. Totuşi, Cayla se înseninã puţin şi îşi şterse lacrimile cu dosul palmei. Nu o putu privi în ochi să vadă speranţa deşartă din ei. Hector se întoarse în spatele autobuzului şi privi camioanele urmăritoare în timp ce pornea telefonul şi aştepta ca acesta să caute cel mai apropiat satelit de deasupra lor. Privi micul ecran nerăbdător, dar arăta doar un contact subţire care străluci puţin şi apoi dispăru aproape imediat.

— Ne blochează munţii, se agită el.

Îşi încercă norocul şi formă numărul lui Paddy şi auzi tonul de apel slab şi intermitent, după care dispăru. Apoi deodată auzi o voce slabă şi deformată, de neînţeles, care putea să fie a lui Paddy sau a oricui altcuiva.

— Dacă eşti tu, Paddy, se întrerupe semnalul. Dacă mă poţi auzi, asta e situaţia noastră. Suntem pe drumul vechi ce se îndreaptă spre munţi, dar bandiţii ne urmăresc de aproape. Nu cred că putem fugi de ei. Vom fi obligaţi să ne oprim şi să luptăm. Ne depăşesc ca număr şi au mai multe arme. Uthmann îi conduce. Eşti ultima noastră speranţă. Vino, dacă poţi.

Repeta acelaşi mesaj încet şi clar şi când întrerupse legătura ridică privirea şi văzu că şi Hazel şi Gayla auziseră fiecare cuvânt peste zgomotul făcut de motor. Nu le putu privi în ochi şi se uită în spate prin geamul lipsă. Camioanele se apropiau de ei. Deja recunoscu silueta înaltă a lui Uthmann în spatele primului camion şi putu auzi slab vocile oamenilor din jurul lui strigând triumfător, în timp ce îşi agitau armele. Privi în faţă şi văzu că gura trecătorii nu era prea departe, cu cele două ziduri de

piatră roşie-maronie înălţându-se ameninţător de fiecare parte a deschizăturii. Luă armele şi bandulierele celor doi oameni pe care îi omorâse Uthmann şi le dădu femeilor. Ştia că Hazel era o trăgătoare expertă cu puşca, aşa că vorbi cu Cayla.

— Ştiu că tragi bine cu pistolul, domnişoară Bannock. Dar eşti în stare să nimereşti ceva cu un AK?

Era încă prea zdruncinată şi nefericită să vorbească, dar dădu din cap şi îi oferi un zâmbet nesigur. El îşi scoase pistolul Beretta de sub tunică şi i-l dădu împreună cu încă două încărcătoare.

— Cere-i mamei tale să-ţi arate cum să reîncarci AK-ul. Poţi să ne încarci armele când intrăm în rahat.

Să reîncarce armele era o treabă care le-ar fi distras atenţia de la ameninţarea care venea din spate. Privi spre porţile de piatră care păzeau intrarea în trecătoare.

— Ei bine, doamnelor, o să ajungem la trecătoare, să fiu al naibii dacă nu, spuse el vesel şi se întoarse să supravegheze duşmanul prin geamul din spate.

În acel moment se lăsară cu toţii pe vine când o rafală de foc automat făcu autobuzul să zdrăngăne şi să duduie şi un singur glonţ trecu prin geamul din spate, traversă întreaga lungime a autobuzului şi zdrobi parbrizul din faţa lui Tariq.

— Devin cam nerăbdători, observă Hector zâmbind liniştitor spre Cayla.

Ajunse la geamul din spate şi privi prin el. Primul camion era doar la câteva sute de metri în spatele lor, şi acum putea auzi clar strigătele duşmanilor, dar erau încă la prea mare distanţă ca să îi poată doborî cu bătrânul AK. Praful se ridica din drumul din spatele lor pe măsură ce adepţii jihadului goneau spre ei. Acum îl putea vedea pe Uthmann sprijinindu-se de cabina camionului cu arma pregătită, aşteptându-şi ocazia pentru încă o lovitură clară.

Avea o zgârietură roşie de-a lungul feţei şi sânge pe tricou, probabil de la momentul când lovise pământul aruncat din Hiluxul în derivă. Hector se bucură că nu scăpase chiar nevătămat din accident.

Chiar înainte să ajungă la gura trecătorii încă o rafală de foc automat seceră spatele autobuzului. Lovi una din roţile din spate. Cauciucul explodă zgomotos şi autobuzul se clătină pe fund ca o femeie grasă în timpul unui dans din Hawaii. Un moment mai târziu, intrară huruind în gura trecătorii. Pentru moment, zidurile de piatră îi protejau de focurile de armă ostile.

Acum Hector era obligat să ia o decizie rapidă. Bătrânul autobuz se târa cu ultimele forţe. Auzea cauciucul stricat plesnind pământul cu fiecare întoarcere a roţii şi viteza lor scădea rapid. Nu mai puteau înainta multă vreme. Trebuia să aleagă un loc unde să se apere. Forma trecătorii îi dădu un licăr de speranţă. În aceste locuri închise, Uthmann nu va avea loc pentru încercuiri sau alte manevre. Va trebui să îi atace frontal. Hector îşi scoase capul pe geamul lateral şi văzu că trecătoarea nu era foarte largă în faţă. Poate va reuşi să folosească autobuzul să o blocheze şi şasiul de oţel ar putea acţiona ca o baricadă din spatele căreia să se apere.

Privi în sus spre zidurile de piatră roşie care se înălţau de fiecare parte. Din acest unghi nu era posibil să le aprecieze înălţimea. Zidurile fuseseră scobite de-a lungul vremii de inundaţii până ajunseseră la forma lor actuală – netede şi concave. Se înălţau deasupra bazei trecătorii de fiecare parte, ca acoperişurile a doua verande aflate faţă în faţă. Lui Uthmann i-ar fi fost greu să urce oameni sus ca să tragă în jos, în trecătoare. Desigur, ar fi putut arunca grenade cu boltă. Asta ar fi însufleţit întreaga afacere, dar la naiba! Nimic în viaţă nu vine fără câteva probleme.

Privi în faţă şi văzu că urmează o curbă. Privi înapoi. Inamicul nu se vedea încă. Bătrânul autobuz ajunse la viraj şi se hurducă. Hector se holbă uimit la ce se afla înainte. Nu mult în faţă, drumul era complet blocat. Partea dreaptă a zidului de piatră roşie se prăbuşise în trecătoare, blocând-o dintr-o parte în cealaltă cu o barieră de ne trecut de stânci prăbuşite. Unele bucăţi erau la fel de mari sau chiar mai mari decât autobuzul. Mintea începu să îi lucreze rapid în timp ce evalua obstacolul. Apoi deodată îşi dădu seama că această capcană a morţii putea să devină salvarea lor. Dacă ar fi reuşit să se urce în vârf înainte să ajungă Uthmann şi Adam, asta ar fi schimbat totul. Grămada de stânci ar fi devenit o redută formidabilă. Adam şi bandiţii lui ar fi fost forţaţi să îşi părăsească camioanele şi să se caţere ca să ajungă la ei, expunându-se la fiecare pas.

— Tariq! Apropie-te cât de mult poţi de stâncile alea, strigă el, şi apoi se întoarse spre cele trei femei şi le vorbi agitat, traducând pe parcurs şi pentru Daliyah. Acum, ascultaţi-mă. Hazel! Tu şi Daliyah mergeţi primele şi o luaţi pe Cayla între voi. Vezi în stânga acel spaţiu între cele două stânci mari prăvălite? Trebuie să treceţi pe acolo. Nu este prea departe. Nu vă opriţi până nu ajungeţi în vârf. Noi ceilalţi venim după voi. Fiecare om îşi cară singur arma. Eu o să car lada cu muniţie.

Asta însemna o greutate de aproape cincizeci de kilograme, însă el era singurul dintre ei care avea forţa să le care cu uşurinţă.

Tariq aduse autobuzul lângă baza peretelui, ieşiră din el şi începură să urce. Sunetul camioanelor inamice aflate în apropiere era amplificat de pereţi, făcând ecou în aerul închis şi încălzit, devenind mai puternic cu fiecare secundă. Gălăgia crescândă îi îndemna să înainteze. Gayla căzu când se aflau chiar sub despărţitura dintre cele două

stânci. Hazel şi Daliyah fură trase şi ele în jos. Hector lăsă lada de muniţie, o ridică pe Hazel în picioare şi o luă pe Gayla pe umăr. Fugi în sus cu ea şi o lăsă jos în partea îndepărtată a barierei de piatră. Hazel şi Daliyah o urmară îndeaproape. Fără să se oprească, Hector se întoarse şi alunecă pe pantă până în locul unde îşi lăsase muniţia.

— Nu, nu! strigă Hazel după el. Las-o. Întoarce-te.

Hector o ignoră şi ridică lada. Era singurul dintre ei încă aflat pe partea expusă a zidului. Ridică lada pe umăr şi porni din nou să urce. Ecoul zgomotului motoarelor camioanelor amplificat de pereţi devenise şi mai puternic. Auzi strigătele din spatele lui şi apoi pocnetul şi şuierul unei împuşcături. Simţi un glonţ lovind lada de lemn de pe umerii lui. Îl dezechilibra astfel că se împiedică peste vârful peretelui şi căzu în braţele lui Hazel.

— Doamne, credeam că o să te pierd, zise ea hohotind.

— Îmi pare rău, spuse el îmbrăţişând-o scurt, nu o să fie aşa uşor să scapi de mine.

Se întoarse rapid să dirijeze apărarea. Văzu că maşina lui Uthmann fusese obligată să frâneze atât de violent că se învârti pe loc în trecătoarea de sub ei. Al doilea camion se izbise în spatele primului. Jihadiştii coborâră din ambele vehicule şi începură să fugă spre ei, trăgând spre Hector şi oamenii lui. Dar Uthmann nu apucase să le dea ordine ferme. Hector, Tariq şi ceilalţi doi agenţi ai companiei Cross Bow se lăsară pe partea de sus a zidului şi porniră focul automat asupra lor. Oameni căzură seceraţi. Atacul se rupse; următorii se întoarseră în dezordine, lăsându-i pe cei căzuţi zăcând pe fundul trecătorii. De la această distanţă, până şi uzatul AK era eficient.

Unii dintre supravieţuitori se ghemuiră în spatele celor două camioane. Ceilalţi fugiră înapoi spre curba din

trecătoare. Rapid, şoferii celor două camioane îşi urniră maşinile şi executară o serie de manevre de întoarcere în trei mişcări apoi goniră în direcţia din care veniseră, dar gloanţe de AK le loviră caroseria. Când ambele camioane dispăruseră, Hector numără şase trupuri lăsate în urmă de inamic. Două se mişcau încă. Unul dintre bărbaţi striga spre camarazii lui după ajutor şi celălalt se trăgea înapoi cu ambele picioare şerpuind inutile în spatele lui. Bărbaţii de pe perete deschiseră focul cu multă plăcere. Înainte ca Hector să-i poată opri, ambii adepţi ai jihadului erau morţi.

„Nu e chiar crichet, dar de fapt, aici, nimeni nu a auzit de sportul ăsta”. Nu avea pic de compasiune pentru oamenii împuşcaţi. Ştia că se putea aştepta la fel de puţină compasiune sau bunătate dacă rolurile s-ar fi inversat, ceea ce se şi putea întâmpla în viitorul apropiat.

— Tariq, pune pe unul dintre bărbaţi să adune încărcătoarele goale şi să le dea femeilor să le reîncarce. Uthmann o să se întoarcă în curând, el nu va renunţa.

Uthmann încercă de două ori în următoarea oră să ia cu asalt bariera de pietre. Ambele fură încercări costisitoare pentru el şi acum erau paisprezece cadavre în faţa poziţiei controlate de Hector şi oamenii săi.

Liniştea de după respingerea celui de-al doilea atac fu spulberată brusc de zgomotul altor camioane ajunse la gura trecătorii.

— Adam a chemat prin radio întăriri. Acum probabil că are câteva sute de oameni acolo, îi spuse Hector lui Hazel. Câtă muniţie mai avem?

— Mai avem cam trei sute de cartuşe în lada pe care ai cărat-o sus. Le-aţi folosit cam rapid. După o pauză, întrebă: De ce te tot uiţi spre pantă?

— Încerc să-mi dau seama ce o să facă Uthmann mai departe, acum că şi-a adus întăriri.

— Şi ce crezi că o să facă?

— O să trimită treizeci sau patruzeci de oameni acolo sus să poată trage în noi. Aflaţi în poziţie o să ne ţină cu capetele la pământ şi atunci Uthmann va lansa un alt atac direct asupra barierei. De data asta nu o să-i mai putem respinge.

— Ce facem atunci? întrebă ea.

— Ne băgăm sub lespedea aceea, ca oamenii de deasupra să nu poată trage direct în noi, explică el. Apoi construim un fel de parapet din pietre ca să ne putem feri de focul de mitralieră.

Cele trei femei stătură de pază în vârful barierei, în timp ce Hector şi ceilalţi bărbaţi construiau un parapet de pietre sub costişă. Munciră rapid îngrămădind pietrele aproximativ una peste cealaltă. Când terminară se întoarseră la poziţiile iniţiale, în spatele femeilor, pentru a aştepta următorul atac frontal.

Hazel urmări pregătirile în tăcere o vreme şi apoi vorbi încet ca să nu fie auzită du Cayla.

— Nu o să funcţioneze, nu?

— Nu, recunoscu el, nu pentru multă vreme, oricum.

— Ce facem după asta?

— Cât de bine te pricepi la rugăciuni? Eu unul nu mai am exerciţiu.

— Ai putea încerca să-l contactezi din nou pe Paddy O'Quinn, sugeră ea.

— Asta nu ne poate dăuna. Măcar mai trece vremea, îi dădu el dreptate şi porni telefonul prin satelit. Între timp vreau să le duci pe celelalte femei la adăpost în spatele parapetului, înainte să tragă în noi de sus. Le privi plecând în timp ce se plimba în susul şi josul barierei, încercând să găsească un loc din care telefonul s-ar fi putut conecta la satelit. Într-un final renunţă. Parcă am fi într-o fântână, mormăi pentru sine. Se grăbi să ajungă lângă femei în spatele noului parapet ridicat şi se aşeză lângă Hazel.

Calmul dinaintea furtunii, îi zise el încet.

— Să nu pierdem nicio secundă din el. Pune-ţi braţul în jurul meu.

— Ce bine e, spuse el.

— Da, aşa e. Dar, ştii, ar fi aşa o mare pierdere pentru noi dacă s-ar termina totul aici, în felul acesta. Aveam atâtea planuri minunate.

— Şi eu.

— Dacă te-ai hotărî să mă săruţi acum, ai întâmpina puţină rezistenţă, recunoscu ea.

— Cayla ne priveşte.

Amândoi zâmbiră spre Cayla şi acesta le zâmbi şi ea nesigură.

— Vă deranjează dacă o sărut pe mama dumneavoastră, domnişoară Bannock? întrebă Hector şi de data aceasta Cayla dădu din cap şi chicoti.

— Voi doi sunteţi atât de neastâmpăraţi!

Îi privi cu interes cum se sărută. Sărutul dură multă vreme, dar fu întrerupt într-un final de ecoul vocilor de bărbaţi de pe pantele de deasupra lor. Toţi trei priviră în sus.

— Nu pleca, îi şopti Hector lui Hazel. Mă întorc să continuăm de unde am rămas.

Se ridică şi se întinse spre armă. Văzu că Tariq şi bărbaţii se uitau deja spre vârfurile pantelor pentru a observa apariţia primului inamic. Hazel şi Cayla se ghemuiră la picioarele lui, în spatele parapetului, ambele privind spre vârful pantei trepidând. Hazel avea AK-ul sprijinit pe vârful peretelui cu patul pe umăr şi Cayla avea pistolul Beretta în poală, ţinându-l cu ambele mâini. Daliyah se ghemui în spatele lor.

— Poţi să tragi cu arma, Daliyah? întrebă Hector.

Ea scutură din cap şi îşi plecă capul.

— Atunci ai grijă du Cayla, îi spuse el şi ea dădu din

cap şi zâmbi, în continuare fără să-l privească.

Le părăsi şi se urcă pe zid, ghemuindu-se lângă Tariq. Acum puteau auzi şi vocile bărbaţilor adunându-se după viraj în trecătoarea de sub ei. Pereţii de piatră acţionau ca un amplificator astfel că auzi vocea lui Uthmann Waddah ţinându-le un discurs, pentru a le întări moralul de luptă.

Hector ştia că bărbaţii de pe panta de deasupra lor aveau să se arate primii, aşa că îşi concentră atenţia în acea direcţie. Văzu o mişcare pe furiş pe fundalul albastru al cerului şi aşteptă. Mişcarea se repetă, aşa că îşi ridică arma şi îşi puse patul pe umăr. Văzu capul unui bărbat uitându-se peste vârful pantei şi trase o rafală de trei focuri. Bucăţi de piatră zburară din vârful pantei şi capul dispăru rapid din vedere. Hector crezu că ratase. Aşteptă câteva secunde, pregătit pentru următoarea ţintă, apoi deodată o armă fără stăpân se rostogoli peste buza stâncii şi căzu în trecătoare. Se izbi de stânci aproape de locul în care se afla Hector. Câteva secunde mai târziu, un corp lipsit de viaţă alunecă din acelaşi loc al pantei. Veşmântul alb flutură ca un steag şi omul căzu peste armă. Mortul era întins pe spate privind spre cer cu un singur ochi şi cu o expresie speriată. Celălalt ochi îi fusese scos de glonţul lui Hector.

Hector se duse spre cadavru şi îl rostogoli de pe armă. Ridică arma şi o cântări în mâna cuprins de încântare. Era o Beretta SC 70/90. Pentru moment se întrebă de unde apăruse; apoi îşi aminti de oamenii săi din Cross Bow ucişi în oază de Uthmann. În mod clar, aceasta era una dintre armele lor. Cadavrul cu un singur ochi avea şi o bandulieră în jurul taliei. Hector o desfăcu. Verifică buzunarele şi găsi cinci încărcătoare, fiecare cu câte treizeci de runde de muniţie, îşi trecu banduliera peste umăr.

Verifică rapid dacă luneta puştii fusese avariată.

Înainte să-şi dea seama dacă era funcţională, auzi o altă mişcare pe panta de deasupra lui. Instinctiv îndreptă arma în sus şi în lunetă apăru imaginea capului unui inamic. Ţinta îi era perfect aliniată. Trase un singur foc. Glonţul nimeri exact unde ţintise. Adeptul jihadului se rostogoli peste margine şi se prăbuşi fără viaţă pe stânci la picioarele lui Hector.

Plăcerea lui Hector de a avea din nou în mână o armă adevărată nu dură foarte mult. Aproape imediat, zeci de alte capete cu turban apărură peste marginea pantei şi gloanţele răpăiră ca o ploaie tropicală pe pietrele din jurul lui. Strigătele războinice ale inamicilor răsunau peste tot. Veneau de la trupa de asalt pe care Uthmann Waddah o adunase în trecătoare.

— Haideţi, le strigă Hector lui Tariq şi celorlalţi doi supravieţuitori. Nu putem rămâne aici să ne zdrobească ca pe nişte muşte pe burta unui câine. Trebuie să ne adăpostim numaidecât.

Săriră în picioare şi fugiră spre partea din spate a barierei. Aproape imediat unul dintre oamenii lui căzu lovit de gloanţele de deasupra. Se lungi la pământ cu acea ciudată moliciune de păpuşă de cârpe pe care Hector o recunoştea ca fiind moartea. Chiar şi aşa, Hector se opri în mijlocul furtunii de foc să se asigure că omul căzut nu mai putea fi ajutat. Apoi sări din nou în picioare şi porni după ceilalţi doi. Înainte să ajungă la baza barierei şi sub lespede Tariq fu lovit la rândul lui şi doborât la pământ. Hector văzu sângele deschis la culoare ţâşnind în spatele tunicii şi o umbră întunecată îi trecu prin faţa ochilor.

— Nu Tariq. Te rog, Doamne, nu el! îşi trecu puşca în mâna stângă şi fără vreo ezitare în fugă îl înşfacă pe Tariq din locul în care căzuse. Tariq nu era un om masiv şi Hector îl cără cu uşurinţă şi îl lăsă în spatele parapetului de piatră. Fă ce poţi pentru el, îi spuse lui Hazel.

Era furios din nou, se ridică în picioare şi mătură panta de deasupra lui cu o rafală prelungă. Trei dintre inamici se rostogoliră peste margine şi căzură cu zgomot pe stânci. Celelalte capete se ascunseră. Hazel şi Daliyah aveau deja grijă de Tariq. Văzu că Daliyah plângea şi asta îl surprinse.

— De ce boceşte aşa? îi scăpă lui întrebarea.

— Tâmpită întrebare. Pentru că-l iubeşte, desigur, răspunse Hazel fără să-şi ridice capul.

— Dumnezeule! Toată lumea o face zilele astea, zâmbi Hector inconştient, cu nebunia bătăliei clocotindu-i prin sânge. Cât de rău e lovit?

Trase din nou spre capetele apărute în partea îndepărtată a trecătorii şi mai ucise un om.

— Nu ştiu. E lovit în spate. Dar nu văd bule în sânge, aşa că poate nu i-a trecut prin plămân.

— Aplică presiune pe rană. Încearcă să opreşti sângerarea. Asta e tot ce putem face deocamdată. Dar, în numele a tot ce e sfanţ, ţine capul la pământ. Şi tu, Gayla. Nu te poţi pune cu ei cu pistolul ăla.

Îşi punctă fiecare cuvânt cu câte o împuşcătură.

O rafală de gloanţe inamice se prăvăliră de-a lungul parapetului, împroşcându-i pe toţi cu aşchii de piatră şi praf. Hector se ghemui şi scuipă o bucăţică de piatră. Apoi îşi ridică capul să asculte. Se auzeau strigătele războinice ale islamiştilor, la intrarea în trecătoare. Oamenii lui Uthmann urcau pe partea îndepărtată a barierei de pietre şi ajungeau în vârful ei fără să întâmpine rezistenţă. Hector se târî pe burtă sub parapet până se afla într-o poziţie din care să poată trage spre barieră, fără să fie expus focului oamenilor de deasupra. Era pregătit atunci când primul om îşi ridică capul deasupra vârfului barierei, dar nu trase, ci aşteptă ca mai mulţi inamici să se arate. Primul cap se lăsă din nou jos şi, cum nu se auziră

împuşcături, se ridică din nou cu grijă. Apoi altele se ridicară şi coborâră din nou. Hector aşteptă ca ei să devină neglijenţi. Trei se ridicară cu toată înălţimea şi strigară: „Allahu Akbar!”

Hector trase cinci gloanţe atât de rapid, că sunară ca o rafală de foc automat. Oamenii căzură sau se aruncară la pământ, ţipând de surpriză sau gemând de durere. În larma aceea nu putea să fie sigur, dar era posibil să-i fi nimerit pe toţi trei.

— Nu m-am ramolit, se felicită el în şoaptă. Nu mi-am pierdut complet îndemânarea.

Restul inamicilor reacţionară violent şi atât din vârful dealului, cât şi al barierei trimiseră o ploaie de foc automat spre costişă. Gloanţele smulseră bucăţi din stâncă, umplând aerul cu o ceaţă albă de praf şi apoi împrăştiindu-se în mai multe ricoşeuri. Hector puse un braţ în jurul lui Hazel şi celălalt în jurul Caylei şi le împinse pe podeaua de piatră. Feţele le erau albe de la pulberea prafului fin de stâncă. Prin haosul împuşcăturilor şi al strigătelor războinice Hector desluşi zgomotul îndepărtat produs de mai multe motoare de camioane care se apropiau.

„Ce mai vrea să facă Uthmann acum? se întrebă. Nu e suficient de nebun să încerce să-şi aducă vehiculele peste barieră, oricât de mult mi-ar plăcea să văd aşa ceva”. Dar duduitul motoarelor crescu, acoperind aproape schelălăitul islamiştilor. Deodată Hector îşi dădu seama că zgomotul de motor nu venea din cealaltă parte a barierei de piatră, ci de-a lungul trecătorii deschise din spatele lor. Împuşcăturile arabilor începură să fie mai puţine şi mai ezitante. Hector se rostogoli şi, încă ţinând cele două femei fixate la pământ, protejându-le cu propriul corp, se uită de-a lungul trecătorii spre virajul din pereţii de piatră dinspre capătul acesteia.

În acel moment, o coloană de camioane GM uriaşe

intrară duduind în câmpul lui vizual, venind drept de-a lungul trecătorii spre ei. Pe marginea acestora trona logoul companiei Cross Bow şi în faţa fiecăruia erau montate câte o pereche de mitraliere grele Browning de calibru 50. În spatele mitralierelor din primul camion se afla Paddy O'Quinn. Rânjea fericit apucând mânerele de tragere şi întoarse mitralierele gemene spre islamiştii încă adunaţi deasupra barierei de piatră care bloca trecătoarea. În al doilea camion, Dave Imbiss se lăsă pe spate şi îndreptă Browningurile grele spre stânci.

— Paddy O'Quinn şi trupa lui de rock and roll ne vor cânta acum cântecul lor cel mai cunoscut, spuse Hector râzând şi îmbrăţişându-le pe cele două femei.

Armele izbucniră tumultuos, umplând trecătoarea de zgomot. Trasoarele lui Paddy smulseră vârful baricadei de piatră şi umplură aerul de praf. Arabii care fugeau încercând să treacă de vârful barierei dispărură în furtuna de împuşcături, seceraţi înainte să ajungă la ea. În al doilea camion, Dave mătură vârfurile stâncilor cu mitralierele lui. Trupurile cădeau în cascadă în trecătoare, ca fructele prea coapte scuturate din copacii unei livezi de o pală de vânt. În câteva secunde toate ţintele vizibile fuseseră distruse şi armele amuţiră. Paddy privi în jurul lui şi îi văzu ghemuiţi în spatele parapetului de sub stâncă şi le făcu vesel cu mâna.

— 'Neaţa bună, Hector. Ce surpriză plăcută să te găsesc într-o asemenea formă bună. Pot să vă ofer o tură până acasă?

— Încântat, desigur, strigă Hector înapoi, nu am apreciat niciodată cu adevărat răsăritul de soare din zâmbetul tău până în momentul acesta. Uşor, îl ridică pe Tariq. Cum te simţi, fratele meu? întrebă el, cărându-l spre primul camion.

— Voi fi cu tine mulţi ani de acum înainte. Eu şi cu

tine trebuie să îl ucidem pe acel fiu al diavolului, Uthmann Waddah, spuse Tariq.

Vocea îi era slabă, dar măcar nu avea sânge în gură. Hector ştia că avea să supravieţuiască. Îl întinse pe Tariq în spatele camionului şi femeile se urcară lângă el.

— Ai grijă bine de el, îi spuse lui Hazel.

Fusese mai mult o implorare decât un ordin.

— Nu-ţi face griji, Hector, răspunse Hazel. Eu şi Daliyah nu o să permitem să i se întâmple nimic rău.

— Unde sunt ceilalţi? întrebă Paddy vesel când Hector se urcă lângă el.

— Ăştia suntem toţi, Paddy, spuse Hector cu tristeţe. Nu mai sunt alţii, nu mai sunt.

Paddy nu mai zâmbi şi următoarea remarcă glumeaţă îi îngheţă pe buze.

— Dumnezeu să aibă în pază sufletele lor, spuse el sobru.

— Amin.

— Dar văd că ai reuşit să salvezi fata.

— Nu e salvată până nu ajungem acasă. Să mergem, Paddy!

Merseră prin trecătoare spre graniţa cu Etiopia. Se părea că Uthmann nu reuşise să îşi treacă vehiculele peste bariera de stânci prăbuşite, întrucât nu îi urmări nimeni. Se opriră o dată, pentru ca doctorul companiei Bannock Oil pe care Paddy îl adusese cu el să poată să aibă grijă de Tariq. Acesta îi făcu o transfuzie de sânge, îi administră antibiotice şi analgezice şi îi pansă rana. Apoi merseră mai departe, avansând rapid, deşi în anumite locuri drumul fusese distrus de apă. Oamenii lui Paddy îl reparaseră în grabă cât de bine putuseră la venire. Ajunseră la crestele dealurilor şi intrară într-un labirint de văi interconectate şi trecători montane, străbătute de bătrânul drum. Îl urmară spre vest restul zilei, urcând treptat spre locurile înalte.

Până în acel moment nu văzuseră semne ale existenţei unor locuitori, aşa că riscară să folosească farurile camioanelor şi conduseră şi după lăsarea întunericului. Paddy naviga folosind GPS-ul de la camion. La patru ore după lăsarea nopţii anunţă că trecuseră în Etiopia. Totuşi, nu era niciun indicator care să marcheze graniţa. Opriră convoiul pentru puţin timp să sărbătorească reuşita recuperării cu o ceaşcă de ceai cald. În timp ce apa fierbea Hector porni telefonul prin satelit. Din punctul înalt recepţia era foarte clară şi vorbi cu Nella Vosloo la Sidi el Razig de parcă ar fi stat chiar lângă el.

— O să fim la Hopa Hopa chiar înainte de prima geană de lumină. Vino să ne iei, iubita mea.

— Eu şi Bernie o să fim acolo. Ai încredere în mine! îi spuse Nella.

Conduseră tot restul nopţii. Hector stătu în picioare lângă Paddy la postul de mitraliere, amândoi vigilenţi şi fără somn. Dar munţii întunecaţi prin care călătoreau erau pustii. Cu două ore înainte de răsăritul soarelui ajunseră la pista Hopa Hopa fără să fi întâlnit un singur om pe drum.

Se aranjară într-o poziţie defensivă în cerc la marginea pistei şi femeile pregătiră micul dejun. Cutia frigorifică a camionului lui Paddy avea douăzeci de ouă, o bucată de bacon şi patru pâini mucegăite. Făcură pâine prăjită pe cărbuni şi o unseră cu unt la conservă din Noua Zeelandă cât timp era încă caldă. Cu ajutorul lui Daliyah până şi Tariq se ridică şi, deşi era un musulman credincios, înfulecă un sandvici cu bacon. Încă îşi savurau ceştile de ceai negru aburind când auziră apropierea motoarelor avionului Hercules. Paddy ordonă parcarea câte unui camion de fiecare parte a pistei şi îşi aprinseră farurile. Nella coborî aeronava colosală fără probleme pe pista dintre camioane şi, de îndată ce îşi lăsase rampa de încărcare din spate, Paddy conduse toate camioanele pe

puntea de încărcare legându-le în siguranţă. Avionul era din nou în aer după nici douăsprezece minute de la aterizare.

Doctorul schimbă pansamentul lui Tariq şi îşi exprimă părerea:

— Are noroc. Se pare că glonţul nu a nimerit un organ vital. E la fel de dur pe cât de in formă este şi o să-şi revină rapid.

Daliyah plânse neajutorată când Hector îi traduse în arabă. Apoi, la cererea lui Hazel, doctorul îşi îndreptă atenţia spre Cayla. O duse în micuţa cabină a piloţilor din spatele punţii de zbor şi o examină cu atenţie.

— Fizic o duce destul de bine, se pronunţă el. Antibioticele pe care i le-a dat domnul Cross par să fi rezolvat toxiinfecţia alimentară. Totuşi, de îndată ce ne întoarcem la civilizaţie trebuie să o duceţi imediat să i se facă analizele. Desigur, este încă slăbită, dar, după calvarul prin care a trecut, era de aşteptat. Starea ei psihică pare mult mai precară. Desigur, acesta nu este domeniul meu; totuşi, vă recomand să o duceţi la un specialist de top cât de curând.

— Asta şi plănuiesc să fac, îi dădu Hazel dreptate. Avionul personal mă aşteaptă la Sidi el Razig. Deocamdată o să mă asigur că doarme. Se întoarse spre Hector: Şi tu! N-ai mai dormit de trei zile.

— Nu te agita atâta, protestă el când ea îl înfăşură în unul din sacii de dormit pe care îi găsise pe etajera din spatele paturilor.

— Să mă agit este unul dintre lucrurile pe care le fac cel mai bine. Ai dat ordinele până acum, Hector Cross. De acum înainte îţi dau să guşti din propria mâncare. Nu mă mai contrazice şi culcă-te!

Stinse lumina. Atât Hector, cât şi Cayla dormeau încă profund când Nella ateriză cu avionul Hercules la Sidi el

Razig.

Din momentul în care aterizară, Hector se trezi lăsat la o parte. Nu o mai văzu pe Hazel tot restul zilei. Aceasta dispăruse în birourile directorilor din cartierul general Bannock, unde era prinsă în şedinţe cu Bert Simpson sau în conferinţe prin telefon cu biroul ei principal din Houston. De fiecare dată când Hector privea pe geamul din propriul birou, devenea foarte conştient că avionul Gulfstream care aştepta pe pistă cu toate bagajele ei deja la bord şi cu piloţii şi echipajul pregătiţi avea să le ducă pe ea şi pe Cayla în cealaltă parte a lumii.

Nu era obişnuit cu astfel de sentimente. De-a lungul anilor numeroase femei intraseră şi ieşiseră din viaţa lui, dar aceste intrări şi ieşiri fuseseră întotdeauna dirijate de el. Se gândise la ele doar în treacăt după ce plecaseră. Acum trăia o frică de moarte. Îşi dădea seama cât de puţine lucruri ştia de fapt despre adevărata Hazel Bannock. Îşi dădea perfect seama că nu era o femeie obişnuită. Ştia că putea să fie complet lipsită de scrupule; dacă nu ar fi fost aşa nu ar fi ajuns în poziţia importantă pe care o ocupa acum. Erau multiple straturi şi adâncimi ale ei pe care le putea doar intui. Până în acest moment, fusese cu totul orb în privinţa posibilelor defecte din aceste adâncimi. Acum îşi dădea seama că era mai vulnerabil decât fusese vreodată. Se simţea dezbrăcat şi lipsit de apărare. Pentru prima oară nu controla complet o relaţie. Atârna de firul pe care îl ţinea Hazel Bannock în mână şi pe care ea îl putea reteza la fel de lipsită de griji cum o făcuse el cu celelalte femei. Rolurile erau inversate şi nu îi plăcea situaţia.

„Deci aşa te simţi când eşti cu adevărat îndrăgostit, se gândi el întunecat. Mi se pare că este un mod supraestimat de a-ţi petrece timpul. „Hazel nu mai apăru pentru a lua prânzul împreună în cantina companiei. În

schimb, Hector se duse în camera Caylei şi o invită să i se alăture. Încercă să refuze, dar el insistă.

— Nu o să te las să te închizi în camera asta îngrozitor de mică şi să te agiţi.

Stătură la masă cu Paddy O'Quinn, Dave Imbiss şi tânărul doctor al companiei. Cei trei bărbaţi tineri nu mai văzuseră o fată albă drăguţă de luni de zile şi concurară încercând să o impresioneze.

Hector se temea că va fi nevoit să petreacă restul zilei în biroul lui, aşteptând să fie chemat de Hazel sau alt semn care să arate că ea îşi amintise de prezenţa lui pe pământ. Îi lăsă un mesaj secretarei lui Bert Simpson să i-l dea lui Hazel atunci când va fi liberă. Îşi schimbă cizmele cu o pereche mai uşoară, apoi merse în deşert şi începu să alerge. Patru ore şi jumătate mai târziu se întoarse la bază leoarcă de transpiraţie. Fugise echivalentul unui maraton standard, dar nu reuşise să îşi lase demonii în nisip. Secretara îl urmărise de la geamul biroului ei şi se grăbi să îl întâmpine când intră pe uşă.

— Doamna Bannock a întrebat de dumneavoastră. Vrea să vă vadă în biroul domnului Simpson când sunteţi disponibil, vă rog, domnule Cross.

Felul în care fusese formulat acest mesaj nu îl linişti.

— Spune-i, te rog, doamnei Bannock că o să vin imediat.

Hector merse în camera lui. Stătu sub duşul rece mai puţin de un minut, se uscă atât de rapid că tricoul curat pe care îl aruncase pe el avea pete de umezeală pe spate. Îşi pieptănă părul încă ud, se spălă pe dinţi cu mai multă pastă pe periuţă. Nu avea timp să se radă, aşa că porni de îndată spre biroul lui Bert Simpson. Îşi dădu seama că se grăbea şi se forţă să încetinească şi să meargă într-un ritm mai demn. Bătu la uşa biroului şi vocea ei se auzi invitându-l să intre. Inspiră adânc de parcă s-ar fi pregătit

să sară de pe o trambulină înaltă în apă rece şi deschise uşa. Era singură în cameră, aşezată la birou. Se uită la el din spatele mormanului de documente pe care le consulta. Privirea ei era netulburată, dar de necitit. Se ridică fără să zâmbească.

— Nu mai putem continua aşa, spuse ea.

Hector simţi că îi fuge pământul de sub picioare. Era la fel de rău pe cât se temuse. Ştia că urma să fie aruncat la coşul de gunoi. Cu un efort uriaş, îşi înăspri expresia.

— Înţeleg, răspunse el.

— Nu cred că înţelegi, spuse ea ferm. Ştii că trebuie să o duc pe Cayla la Houston mâine-dimineaţă la prima oră. Trebuie să fie consultată de un specialist imediat. Nu am văzut-o toată ziua. Asta a fost destul de rău. Dar acum trebuie să plec. Va fi ca şi cum mi-aş smulge o bucată din suflet. Nu mai putem continua aşa. Vreau să îmi fii alături, zi şi noapte, pentru totdeauna.

Hector simţi bucuria crescând în el şi umplând spaţiul rece şi gol care apăruse cu puţin timp înainte. Nu putu găsi cuvinte care să nu-l facă să pară un idiot. Îşi întinse mâinile spre ea şi ea veni spre el. Se îmbrăţişară cu un entuziasm nu departe de disperare.

— Oh, Hector! şopti ea. Gât de crud ai fost să mă laşi să exist fără tine atâţia ani plini de singurătate!

— În tot timpul ăsta te-am căutat, dar ai fost al naibii de greu de găsit, replică Hector.

După o vreme, ea îl conduse spre canapeaua de piele de sub fereastră. El o cuprinse cu braţul şi ea se sprijini mai puternic de el.

— În regulă, acum trebuie să fim serioşi. Trebuie să ne facem planuri înainte să fiu obligată să te părăsesc, spuse ea. Ar trebui să plec de îndată, dar nu pot să îmi refuz bucuria încă unei nopţi împreună. Eu şi Cayla o să plecăm dimineaţă devreme. M-am gândit să te întreb dacă

nu vrei să vii cu noi. Dar ai lucruri de aranjat aici. Se întrerupse râzând. Mă cam grăbesc. Am o propunere la care să te gândeşti. Vrei să o auzi?

— Mă agăţ de fiecare cuvinţel ce iese prin buzele tale dulci, răspunse el.

— Mi-aş dori foarte mult să cumpăr Cross Bow Security. Preţul pe care îl ofer este de patruzeci şi cinci de milioane de dolari, în mână la semnarea actelor. Dar asta este negociabil, spuse ea, iar Hector râse.

— Uau, te mişti rapid. Dar, de ce ai vrea să-mi dai atâţia bani?

— Nu ies cu sărăntoci. Îmi place ca bărbaţii mei să-şi permită să-mi facă cinste cu o băutură sau să mă scoată la cină.

El râse din nou şi apoi insistă:

— Eşti conştientă că Gross Bow este evaluată la treizeci şi cinci de milioane. Ce ar spune acţionarii tăi dacă ai plăti cu zece milioane peste preţul de piaţă?

— În primul rând, am făcut şi eu calcule. Treizeci şi cinci de milioane subevaluează compania. Îşi merită fiecare dolar din cele patruzeci şi cinci de milioane. În al doilea rând, Hazel Bannock, şi nu Bannock Oil cumpără Cross Bow. Ne-am înţeles? întrebă ea întinzând mâna.

— Ne-am înţeles.

El dădu din cap şi îi strânse mâna.

— Vreau să-l pun pe Paddy O'Quinn în locul tău la conducerea Cross Bow. Vreau să îi cedezi locul cât de curând posibil într-o manieră organizată. De aceea sunt obligată să te las aici pentru moment.

Ea nu menţionă că avea de făcut şi planuri pentru primirea lui în noua lor casă din Houston.

— Te-ai gândit că aşa mă laşi şomer şi mort de foame cu patruzeci şi cinci de milioane amărâte? întrebă el.

— M-am gândit şi la asta. Întâmplarea face să existe

un post de prim-vicepreşedinte disponibil la Bannock Oil. Poate ai vrea să te gândeşti la asta. Salariul s-ar apropia de cinci milioane plus avantaje şi bonusuri anuale.

— Voi lucra cumva aproape de preşedintele consiliului de administraţie?

— Vei munci direct sub ea în timpul zilei şi direct deasupra ei în timpul nopţii, răspunse ea cu o expresie lascivă în ochii albaştri.

— Gayla are dreptate. Eşti al naibii de perversă. El râse, dar deodată deveni serios. Dar nu sunt pregătit pentru slujba pe care mi-o oferi.

— Eşti un băiat deştept şi o să mă ai pe mine să te învăţ. Vei învăţa rapid.

— Din nou, trebuie să întreb ce părere vor avea acţionarii tăi despre promovarea mea. Nu vor face scandal? insistă el.

— Pot vota cu şaptezeci la sută din acţiunile Bannock Oil. Oamenii au tendinţa să facă ce le spun, fără să provoace scandal. Vrei slujba?

— Eu cu siguranţă nu o să fac scandal. Vreau slujba.

— Bun! Aşa rămâne atunci.

Îi luă ambele mâini şi îl privi adânc în ochi.

— Dumnezeu ne-a făcut unul pentru altul.

— Aleluia! În sfârşit cred!

— Lăsăm toate ororile în spatele nostru. Cayla o să fie bine şi noi doi o să ne distrăm, Hector Cross.

— Cu siguranţă o să facem asta, Hazel Bannock.

Bucătarul aranjase să le fie servită cina pe o terasă cu vedere la mare. Cornul lunii şi stelele erau magnifice, dar Hector şi Hazel abia îşi desprinseră ochii unul de la celălalt ca să le privească. Vinul era excelent, dar abia îl gustară. Aveau atât de multe să îşi spună că lăsară mare parte din delicioasele lor prepeliţe de deşert la grătar pe foie gras în farfurie când plecară spre dormitor cu mult

înainte de miezul nopţii. Prima oară făcură dragoste cu o grabă furioasă. A fost minunat, dar nu la fel de bine ca cele care urmară. Într-un final, strânşi unul în braţele celuilalt, se cufundară într-un somn atât de adânc că îngrozitoarele ţipete nu îi aduseră decât foarte încet înapoi din locurile îndepărtate în care se aflau. Hector se trezi complet cu câteva secunde înaintea lui Hazel. Sări în picioare şi îşi apucă pistolul Beretta de pe noptieră.

— E Cayla, spuse el încărcând un glonţ pe ţeava pistolului şi pornind-o spre culoarul care despărţea cele două dormitoare.

Hazel îl urma îndeaproape. Fără să piardă timp întorcând clanţa, îşi propti umărul de uşă, smulgând broasca din cadru. Năvăli în camera Caylei. Ţipetele ei speriate îl îndemnară şi mai mult să se grăbească. Cu pistolul întins în faţă şi pregătit să atace orice ţintă, se asigură că nu era nimeni în încăpere înainte să aprindă lumina din tavan.

Cayla era ghemuită în mijlocul patului, îmbrăţişându-şi genunchii cu ambele braţe. Dar când îşi ridică privirea spre el, faţa îi era la fel de albă ca cearşafurile pe care stătea. Ochii îi erau înnebuniţi de groază. Gura îi era larg deschisă. Ţipetele care îi ţâşneau din gât erau ascuţite ca aburul de înaltă presiune ieşind din supapa unui boiler. Hector fugi spre geamuri şi le verifică rapid asigurându-se că nu pătrunsese vreun intrus pe acolo. Apoi, deschise larg uşile dulapului şi privi sub pat. Hazel o cuprinse pe Cayla în braţe, încercând să o facă să tacă şi să o liniştească. Dar Cayla se zbătea atât de violent că Hazel nu fu în stare să o trezească din coşmar. Treptat, ţipetele ei deveniră mai coerente.

— Nu! Nu! Te rog nu-l mai lăsa să-mi facă rău.

Hector îşi lăsă pistolul pe noptieră şi o apucă de umeri. O scutură şi apoi o privi drept în faţă.

— Trezeşte-te, Cayla. Sunt eu, Heck. Ai un coşmar. Trezeşte-te!

Privirea i se limpezi. Se cutremură şi ţipetele încetară brusc.

— Heck! Of, mulţumesc, Doamne! Eşti chiar tu?

Apoi privi în jurul ei îngrozită.

— E aici. Adam e aici.

— Nu, Cayla. Aveai un coşmar.

— Îţi spun că e aici. Trebuie să mă crezi. Era atât de aproape că îi puteam mirosi respiraţia. Era oribil.

Fu nevoie şi de Hector şi de Hazel ca să o calmeze. Apoi ţinând-o strâns, Hazel se strecură sub aşternut cu ea şi o legănă ca pe un bebeluş, cântându-i încet. În timp ce stătea lângă pat, Hector îşi dădu deodată seama că era gol puşcă şi se retrase spre uşă. Imediat Cayla se sculă în capul oaselor şi vocea ei se auzi din nou isteric.

— Nu trebuie să pleci. Eşti singurul care ne poate proteja. Rămâi cu noi, Heck. Se va întoarce dacă pleci. Te rog să nu mă mai laşi niciodată singură.

El apucă rapid cearşaful pe care îl aruncase Cayla şi se înfăşură în el ca într-o togă romană. Apoi se aşeză pe o margine a patului. Cayla cedă uşor şi îşi închise ochii. De îndată ce crezu că adormise din nou, el se ridică să stingă lumina. Cayla se ridică iarăşi în capul oaselor.

— Nu! Nu le stinge. Se va întoarce dacă le stingi.

— Nu-ţi face griji, iubito, o linişti el. Luminile o să rămână aprinse, iar eu nu o să plec nicăieri.

Şi Hazel, şi Cayla adormiră într-un final, agăţate una de cealaltă cu capetele pe aceeaşi pernă. Hector le păzi tot restul nopţii. Le privi chipurile minunate şi le ascultă respiraţia amestecată şi asta îi dădu un sentiment de mulţumire cum nu mai cunoscuse până atunci.

În zori merse cu ele până la avionul Gulfstream care le aştepta cu motoarele pornite şi cu cei doi piloţi deja la

manete. Urcă scările cu ele.

— Mi-aş fi dorit să vii cu noi, Heck, spuse Cayla.

— O să vă urmez destul de curând.

— Cât de curând? întrebă ea, dar Hector privi spre Hazel pentru răspuns.

Ea era pregătită cu replica:

— Heck o să vină la sfârşitul lunii viitoare.

— E o promisiune, mămico?

— E o promisiune, puiule. Acum du-te să vorbeşti cu piloţii şi află în cât timp ajungem la Houston, sugeră ea, dar Cayla îşi dădu ochii peste cap.

— Nu e o idee bună să vă las pe voi doi, drăcuşorilor, singuri împreună. Nu pot avea încredere în voi.

— Du-te! spuse Hazel.

— Nu te agita! Mă duc.

Hector rămase singur în picioare şi privi avionul suplu parcurgând distanţa până la capătul pistei, apoi întorcându-se şi, cu un scrâşnet al motoarelor, se îndreptă din nou înspre el şi se ridică în aer. Prin una dintre ferestrele ovale ale fuzelajului, Cayla flutura o batistă roz spre el, iar la geamul din spatele ei, Hazel îi trimise un sărut cu ambele mâini. Apoi dispărură.

Hazel îi telefonă cu fiecare ocazie în următoarele câteva săptămâni. Primul telefon venise la patru zile după plecarea ei de la Sidi el Razig.

— Eu şi Cayla am fost deja împreună la doamna doctor Henderson, îi spuse lui Hector. E o doamnă adorabilă. Cea mai bună care există. Ea m-a ajutat să-mi revin după moartea lui Henry. A dus-o pe Cayla la sanatoriul ei unde o poate consulta ori de câte ori e nevoie. Cât timp se află acolo, Caylei o să i se facă un control medical complet, iar eu o să-mi fac timp să-mi petrec măcar câteva ore pe zi cu ea. Tu cu ce te-ai mai jucat, băiete?

De fiecare dată când vorbeau, veştile erau tot mai bune. Cayla îşi revenea în forţă, dar erau lucruri pe care Hazel voia să i le spună doar când se întâlneau faţă în faţă. Erau despărţiţi de aproape o lună când Hector nu mai rezistă. Ea îl sună chiar în acea seară.

— Eu şi cu Paddy ne-am întors de la Ash-Alman în dimineaţa asta. Am petrecut câteva ore cu emirul şi cu prinţul Mohammed. Erau îngrijoraţi că plec de la Cross Bow, dar când au aflat că trec la Bannock Oil s-au înveselit. Desigur, îl cunosc pe Paddy şi îl plac. Aşa că totul este rezolvat în Abu Zara.

— Care este destinaţia ta viitoare?

— Despre asta voiam să discut tine. Plănuiesc să mă duc cu Paddy la şantierele navale din Ōsaka. Ce părere ai?

Şantierul naval Sanoyasu din Ōsaka construia un nou petrolier pentru Bannock Cargoes Inc. Era un proiect cu totul revoluţionar şi, odată lansat la apă, avea să fie cea mai mare navă de transport. Întregul proiect se desfăşura cu un buget de aproape un miliard de dolari. Construcţia navei se făcea cu măsuri de siguranţă extraordinare, măsuri pentru care era responsabilă compania Cross Bow.

— Te-ai gândit bine, Hector.

— Am mai avut un gând bun. Dacă ai vizita şi tu Ōsaka în acelaşi timp? Cu siguranţă poţi traversa Pacificul pe furiş pentru câteva zile?

— Mă corupi, Hector Cross.

— Ce părere ai? Nu ne-am mai văzut de luni de zile.

— Săptămâni, îl corectă ea.

— Mie mi se par luni.

Ea tăcu o vreme.

— Nu ţi-e dor de mine? o provocă el.

— De parcă mi-aş fi pierdut ambele mâini şi picioare.

— Atunci vino!

— Sunt sigur că Cayla va fi bine îngrijită la sanatoriu.

Dar trebuie s-o întreb pe doctoriţa Henderson dacă lipsa mea nu i-ar crea probleme fiicei mele, gândi ea cu voce tare. Te voi anunţa mâine.

În seara următoare, când îl sună, aproape cânta.

— Doctoriţa Henderson a spus că e în regulă. Cayla mi-a zis că ar trebui să aduc o cutie plină cu iubirea ei pentru tine la Ōsaka. Ne întâlnim acolo marţi.

— Mai am patru zile de aşteptat, se plânse Hector. Nu ştiu dacă o să supravieţuiesc până atunci.

Petrecură cinci zile împreună în Ōsaka, predând frâiele operaţiunii Cross Bow din Japonia în mâinile lui Paddy, întâlnindu-se cu proiectanţii şi cu directorii executivi ai Sanoyasu şi inspectând cala de dimensiuni uriaşe a noului petrolier. Ziua următoare, Hazel închirie un elicopter şi, lăsându-l pe Paddy să se ocupe mai departe de îndatoriri, ei se furişară să viziteze un templu şintoist de la poalele muntelui Fujiyama pentru a vedea cireşii înfloriţi. Plimbându-se prin livadă, dădură peste un copac antic cu un trunchi extraordinar de noduros. Hazel îl luă pe Hector de mână şi îl conduse sub ramurile întinse. Se sprijini cu spatele de trunchi şi privind rapid în jur să se asigure că nu îi urmărea nimeni, îşi ridică fusta albă plisată deasupra taliei şi în acelaşi timp îşi trase chiloţeii într-o parte, dând la iveală cuibul de bucle aurii. Cu două degete îşi despărţi tufişul şi lăsă să i se întrevadă buzele trandafirii ale sexului.

— Uite ce am eu, flăcăule, spuse ea cu o voce răguşită. Acum arată-mi ce ai tu. Apoi se holbă spre el. Dumnezeule! Se face tot mai mare de fiecare dată! Cu ce îl hrăneşti?

— În momentul ăsta priveşte cu poftă la gustarea lui favorită.

Făcură dragoste îmbrăcaţi, amândoi excitaţi de gândul că ar putea fi descoperiţi de unul dintre călugării

de la templu. Cireşul se scutura şi petale albe cădeau pe ei ca nişte bucăţi de confetti, intrând în buclele blonde ale lui Hazel. Prinsă în extazul propriului orgasm, era atât de frumoasă de privit, încât Hector ştiu că avea să-şi amintească fiecare detaliu până în ultima zi a vieţii lui.

Seara mâncară sashimi de ton şi băură sake cald din cupe străvechi de porţelan în micuţa şi caraghioasa căsuţă pentru oaspeţi administrată de călugării laici pe terenul templului. După aceea se retraseră în camera lor privată unde făcură dragoste pe o saltea de mătase, acompaniaţi de serenada susurată de fântâna din curte. În scurtele intervale când nu făceau dragoste vorbeau. Aveau atâtea să îşi spună unul altuia şi prea puţin timp să o facă. Subiectul care îi preocupă cel mai mult era progresul recuperării Caylei.

— Nu am ştiut cum să îţi spun până acum, dar este atât de oribil. Fetiţa mea a fost sfâşiată în interior de porcii aia împuţiţi. Ştii ce este o fistulă vaginală?

Era atât de şocat că nu putea vorbi; în schimb o strânse de mână şi dădu din cap.

— Doctorii au reparat problema prin operaţie, continuă ea. Dar în timp ce făceau asta, au descoperit că ea era însărcinată.

— Dumnezeule! Biata de ea.

— Au rezolvat şi asta. Cayla era complet anesteziată şi nu ştie nimic despre partea asta. Nu trebuie să-i spunem niciodată.

O ţinu aproape de el, încercând să o liniştească prin îmbrăţişarea lui. Hohoti uşor la pieptul lui şi îl îmbrăţişă cu toată puterea. Tăcură o vreme şi apoi ea se agită şi se retrase puţin.

— Dar acum totul o să fie bine. Primele teste arată că Cayla nu este infectată cu HIV sau cu altă boală transmisibilă sexual şi se recuperează bine după operaţie.

Thelma Henderson face adevărate miracole cu ea. Cayla are încredere în ea. Pe lângă evenimentele traumatice prin care a trecut puiul meu, se pare că e şi copleşită de vinovăţie. După Thelma, Cayla crede că mi-a trădat atât încrederea, dar şi amintirea tatălui ei. Crede că e doar vina ei că a permis să fie sedusă de monstrul acela oribil. Totuşi, Thelma a făcut progrese semnificative cu ea. Nu mai are coşmaruri de ceva vreme. Spune că Cayla va fi în curând suficient de sănătoasă să meargă cu noi la ferma din Colorado, întotdeauna ferma a fost locul ei preferat. Şi al meu. Cayla vrea să viziteze mausoleul lui Henry şi, desigur, toţi caii ei de la fermă. Se sprijini într-un cot.

Prin întuneric, Hector îi putea simţi ochii aproape de el.

— Cred că este cu adevărat important ca tu să petreci ceva timp cu ea, continuă ea. Ştii cât de bine te înţelegi cu ea şi cât de mult te iubeşte. În mare parte ai umplut golul mare pe care l-a lăsat moartea lui Henry. Ai devenit un adevărat tată pentru ea, iubitule. Vezi tu, ambele fete Bannock au nevoie de tine.

— Desigur, m-aş putea întoarce cu tine chiar acum la Houston şi să îl lăsăm pe Paddy să se descurce singur cu operaţiunile Cross Bow din Nigeria şi Chile.

— Ştii că n-aş putea fi de acord cu aşa ceva. Ea îşi scutură capul. Contractele de securitate ale companiei sunt de cea mai mare importanţă. Nu, mă voi întoarce mâine în State cu o cursă de linie şi vă voi lăsa Gulfstreamul la dispoziţie ca să puteţi grăbi puţin acest transfer de responsabilitate. Te vreau în Houston până pe douăzeci şi cinci ale lunii. Ţii minte că asta i-am promis Caylei? Pe lângă asta, consiliul de administraţie se întruneşte de urgenţă lunea viitoarea ca să-ţi ratifice numirea. Am o presimţire ciudată că o să fie de acord cu ea. Ai prieteni la curte. Ea zâmbi pentru întâia oară. După

asta, noi trei putem zbura împreună la fermă.

Trei săptămâni mai târziu, Hazel şi Cayla îl aşteptau pe Hector când Gulfstreamul ateriză pe aeroportul William P. Hobby din Houston.

— Dumnezeule! Mi-a fost dor de tine, şopti Hector îmbrăţişând-o.

— Nu la fel de mult cât mi-a fost mie.

— Când ai terminat cu el, mămico, îmi dai şi mie puţinul care a rămas? întrebă Cayla dulce.

Hector o privi pentru prima oară.

— Uau! Arătaţi grozav, Cay.

Minţea. Adevărul este că era încă destul de fragilă şi de palidă, dar el o pupă pe ambii obraji. Apoi le prinse pe ambele femei de câte un braţ şi porniră spre parcare, acolo unde şoferul în uniformă îi aştepta cu portiera de la Cadillac deschisă.

Hector se aştepta ca reşedinţa lui Hazel din Houston să fie pretenţioasă şi de mărimea unui palat. Era departe de adevăr. Se afla într-o zonă rurală din apropierea oraşului, într-o fermă de vite. Ca să ajungă la ea conduseră printre parcele de trifoi pe care păşteau turme de vaci albe. Apoi trecură de grajduri şi de dependinţe înainte să ajungă acasă.

— Seamănă cu bârlogul lui JR din *Dallas*, remarcă Hector.

— Eşti în Houston, Heck, îi aminti Cayla. Nu ne place să vorbim despre oraşe de mâna a doua aici. Aşteaptă numai să vezi dormitorul principal. Mămica l-a refăcut complet, special pentru tine.

— Cayla! spuse Hazel pe un ton sever.

— Hopa! îşi puse ea degetele la buze. Nu trebuia să îţi spun. Era evident că nu îi părea rău şi îi făcu cu ochiul conspirativ. Tot ce vrei să ştii pe aici, întreab-o doar pe vechea ta amică, Gay Bannock.

Şedinţa consiliului de administraţie trebuia să dureze o oră şi jumătate. Până la urmă, Hector le menţinu tuturor treaz interesul timp de patru ore. Hazel nu îl auzise niciodată vorbind în faţa unei mulţimi şi până şi ea era surprinsă. Inima îi crescu de mândrie ascultându-l. Era atât de arătos şi de sigur pe el! înţelegerea pe care o avea asupra temelor în discuţie era solidă şi cuprinzătoare. Îşi prezenta gândurile într-o manieră clară şi logică şi totuşi cuvintele pe care le alegea erau fascinante şi te provocau să reflectezi asupra lor. Le răspunse la toate întrebările direct, iar răspunsurile lui îi făcură pe toţi să dea din cap aprobator. Desigur, John Bigalow, senatorul democrat pensionat din Texas, încercă să îl prindă în capcană. Dar Hazel îl avertizase pe Hector în privinţa lui, aşa că acesta întorsese lucrurile atât de bine în favoarea lui, că ceilalţi izbucniră spontan în aplauze. După cum anticipase Hazel, Hector fu ales de consiliu printr-o ridicare unanimă de mâini. Se strânseră în jurul lui să-l felicite.

Fără să pară că îl grăbeşte, Hazel îl scoase din mijlocul directorilor şi îl conduse înapoi la fermă în Maserati.

— E îngrozitor! se plânse ea de îndată ce se aflau pe autostradă. Mi se pare că nu avem niciodată timp doar pentru noi doi. Nici măcar nu ţi-am povestit despre excursia mea la Washington. M-am întâlnit cu preşedintele. I-am spus că a trebuit să plătesc o recompensă pentru eliberarea Gaylei. M-a dezaprobat şi după aia mi-a ţinut o predică despre cum trebuie să tratăm cu teroriştii. Apoi mi-a spus cât de mult se bucură pentru mine şi Cayla. Evident că era bucuros să scape de mine.

— Nu a vrut să ştie cine erau răufăcătorii?

— Desigur. Robert şi o trupă de granguri de la CIA m-au interogat. Dar le-am spus că negocierile s-au făcut prin telefon. Plata s-a făcut electronic. Nu am ştiut nimic.

— Şi te-au crezut?

— Probabil că nu. Dar nu m-au torturat ca să afle adevărul.

— Sunt curajoşi, dar nu nesăbuiţi. Recunosc ei o bucată tare când văd una, râse Hector.

Când opriră maşina în parcarea subterană, ea îşi privi ceasul.

— Ai depăşit timpul la şedinţă. Avem doar o oră şi patruzeci de minute până să ajungem la country club, îl avertiză ea. Vreau să te prezint unor oameni cu adevărat importanţi din Texas.

— Deci, avem doar puţin timp să ne uităm la TLC. Ce părere ai? o întrebă el serios.

— Eşti îngrozitor, Hector Cross, îi spuse ea serioasă. Ei bine, atunci. Presupun că îmi pot face timp şi pentru asta.

Îl apucă de mână şi fugiră spre liftul privat care ducea în aripa dormitoarelor. O oră mai târziu el o aştepta în sufragerie, când ea ieşi din dressing. Stăteau în părţi opuse ale camerei şi se priveau unul pe altul fascinaţi.

— Nu e rău, îşi exprimă ea opinia într-un final. Nu e rău deloc.

— Întoarce-te! îi ordonă el şi ea făcu o piruetă, poalele rochiei de bal dezvelindu-i picioarele atletice. Purta pantofi de catifea încrustaţi cu diamante. Încerc să îmi găsesc cuvintele să-ţi descriu frumuseţea, dar e de neexprimat. Tot ce pot să spun este că eşti cea mai minunată femeie de pe pământ.

— Pot accepta asta, zise ea râzând.

— Dar stai! spuse el, schimbându-şi expresia. Porţi cumva diamantele Barbara Hutton?

Ea dădu din cap şi râse din nou.

— Desigur, dragul meu. Tot ce e mai bun pentru bărbatul meu.

El părea năucit.

— Dar… dar… protestă el. Ai pierdut acel colier când s-a scufundat *Delfinul iubăreţ*.

Ea scutură din cap, încă zâmbind din cauza confuziei lui.

— Acel colier era o copie.

— O copie?

Era uimit.

— Dar cel pe care-l porţi acum? Este originalul?

— Normal că nu. Originalul este într-un seif, într-o bancă din Elveţia. Ştii cât m-ar costa asigurarea dacă aş purta originalul de fiecare dată când merg la mail sau să dansez la club?

Privirea lui se îndreptă brusc spre tabloul de Gauguin de pe peretele din spatele ei. Era un peisaj superb din Tahiti, cu femeile goale de pe insulă în fundal, înotând într-un râu albastru.

— La ăsta cât costă asigurarea?

Se întoarse să vadă ce privea el şi apoi zâmbi din nou.

— Oh, nici nu are rost să-l asigur.

— Este alt fals?

— Fals este un cuvânt prea urât. Să spunem că este o reprezentare a originalului, care se află în siguranţă într-un seif din Londra unde temperatura, umiditatea şi expunerea la lumină sunt controlate cu atenţie.

— Dar tablourile acelea care au dispărut de pe *Delfinul iubăreţ*?

— Aşa e. Şi acelea erau „reprezentări”. În afară de pericolul furtului, imaginează-ţi daunele pe care clima marină în schimbare le-ar face unor asemenea lucrări sensibile. Toate copiile sunt făcute de o echipă foarte talentată, soţ şi soţie din Tel Aviv, a căror realizare este aproape identică cu originalele. Cu prima ocazie

intenţionez să te duc să le vezi. Vei fi primul care va avea acest privilegiu, în afară de Henry şi de mine.

El izbucni într-un râs încântat.

— Eşti o vulpiţă vicleană, Hazel, iubirea mea!

— Nici nu bănuieşti. Totuşi, am sporovăit destul. Dumă la dans, te rog. Se opri, apoi privi în jur rezervată. M-am gândit că am putea să o luăm şi pe Cayla cu noi. Nu vreau să o las singură încă.

— Ce idee splendidă! Atunci am să le însoţesc pe cele mai frumoase două fete din Texas.

Sâmbătă noaptea clubul era plin, fiecare loc de la bar sau de la mese era ocupat. Hazel îi ştia pe toţi. La braţul ei, Hector trecea cu uşurinţă prin mulţime, fermecându-le pe doamnele de toate vârstele şi impresionându-i pe bărbaţi prin maniera sa directă şi replicile lui inteligente. El şi Hazel nu mai dansaseră împreună până atunci, dar erau amândoi atleţi foarte buni şi se potriviră fără efort. Majoritatea ochilor se îndreptară spre ei în timp ce alunecau de-a lungul ringului de dans.

Cu puţin înainte de miezul nopţii, îl conduse pe Hector pe o terasă.

— Dragule, Cayla nu a dansat deloc toată seara. Unii dintre cei mai drăguţi băieţi din statul Texas se află aici. Nu i-a privit pe niciunul dintre ei. Vreau să discut puţin cu Sarah Longworth. Fii drăguţ şi dansează cu Cayla, ce zici? încearcă să o faci să se simtă bine.

— OK, să văd ce pot face.

Cayla acceptă numaidecât invitaţia la dans.

— Mulţumesc că mi-ai salvat din nou viaţa, Heck. Muream de plictiseală.

Odată ce se aflară pe ringul de dans descoperi că era la fel de suplă şi de agilă ca mama ei, dar era încă atât de subţire, încât claviculele îi ieşeau în relief şi îi putea simţi coastele pe sub rochia Tom

Ford. Nici măcar machiajul aplicat profesionist nu-i putea ascunde paloarea. Putea vedea durerea adânc întipărită în ochii ei albaştri.

— Sunt câţiva băieţi chipeşi aici în seara asta. Am văzut că mai mulţi au încercat să te invite la dans. Ce-i cu tine? o întrebă el.

— Am terminat-o cu băieţii. Cu excepţia ta, desigur, Heck. Doar ţie îţi spun, mă gândesc la modul serios să devin lesbiană, numai că nu ştiu cum să încep.

— Nu te uita la mine pentru sfaturi, râse el. Sună distractiv, dar eu n-am încercat niciodată.

— Nu eşti şocat de idee? Speram să fii.

— Ştiu că asta sperai. Dar nu ţi-a mers. Am început să mă obişnuiesc cu năzdrăvăniile tale.

— Atunci să nu mai discutăm despre orientarea mea sexuală. Ştii că mămica a promis să ne ducă la ferma din Colorado weekendul care vine?

— Aştept cu plăcere momentul.

— Ştiu că o să-ţi placă la nebunie acolo. Avem cai în ţarcuri, elani şi urşi în pădure şi păstrăvi curcubeu imenşi în lac. Şi nu e lipsit de interes că acolo se află şi tăticul meu.

Vorbea despre tatăl ei de parcă era încă în viaţă. Nu-şi dădea seama dacă ăsta era un lucru sănătos, aşa că nu răspunse la această remarcă.

— Povesteşte-mi despre pescuitul păstrăvilor. Îi prindem şi le dăm drumul?

— Doamne sfinte, nu! Era şocată. Îi mâncăm. Eu şi mămica suntem nişte pescăriţe adevărate.

— Dar îi prindeţi cu muscă?

— Normal, nu suntem complet barbari. Eu sunt campioana familiei la lansetă. Dar tu? Te pricepi la pescuit?

— Nu prea mă pricep, recunoscu Hector. Va trebui

să-mi dai câteva lecţii.

În drum spre aeroportul Steam Boat Springs schimbară cursul pentru a zbura pe deasupra fermei Bannock. Toţi trei se înghesuiră la un geam să privească superbul peisaj: munţi acoperiţi de zăpadă, păduri verzi, râuri sclipitoare şi lacuri. Hazel arătă spre hotare.

— Întinderea este de patru mii cinci sute de acri. Acela este lacul Chitară. Poţi vedea după forma sa de unde şi-a luat numele. Toate sunt pe proprietatea noastră, iar acolo, la capătul gâtului chitarei, se află ferma.

Părea să fie o clădire mare cu un acoperiş de ţiglă roşie. Din construcţie se ridicau numeroase hornuri, majoritatea degajând fum de lemn. Erau şase bărci de pescuit ancorate în faţa pontonului larg şi rânduri de grajduri şi dependinţe la liziera pădurii.

— Priveşte acolo, Heck, spre vârful muntelui Spyglass. Încântată, Cayla arătă spre edificiul strălucitor din marmură albă cocoţat pe sprânceana dealului de deasupra fermei. Uşile duble înalte erau străjuite de fiecare parte de coloane corintice, care îi susţineau acoperişul neoclasic. Acela este mausoleul lui tati. Nu e magnific? Sper ca într-o zi să fiu îngropată acolo, lângă el.

— Nu fi aşa morbidă, iubito, o admonestă Hazel. Este o zi prea frumoasă şi eşti prea tânără şi adorabilă să te gândeşti la moarte.

Când aterizară, Dickie Munro, administratorul fermei, se afla la aeroport să le întâmpine într-un Chevy Suburban pregătit să care bagajele femeilor Bannock. Se făcuse târziu când ajunseră la fermă. Mai era doar o oră până la apusul soarelui, suficient să se poată repezi pe ponton cu lansetele lor. Dickie aruncase momeală în apă şi, oriunde ar fi privit, se ridica un păstrăv mare din apă.

— Ca invitat de onoare, eşti rugat să faci prima lansare, Heck.

Cayla făcuse o plecăciune când rosti cuvintele. El păşi pe marginea pontonului, derulă treizeci de metri de aţă de pe mosor şi apoi o aruncă pe toată deasupra apei într-o buclă care căzu uşor. Musca se aşeză ca un fir de păr pe suprafaţa lacului. Rămase acolo câteva secunde înainte ca o rotire de sub apă să facă undiţa să se îndoaie aproape complet când un păstrăv de aproape cinci kilograme ţâşni la suprafaţă.

— Doamne! Doamne! se văită Heck. Pare să se fi agăţat ceva de fir. Ce să fac să scap de el, Cay?

— Ar trebui să mai spui adevărul din când în când. Chiar te-am crezut când ai spus că nu te pricepi deloc la pescuit, scutură Cayla din cap cu tristeţe.

La cinci şi jumătate dimineaţa următoare, Cayla bătu la uşa dormitorului lor şi strigă prin gaura cheii.

— Haideţi, leneşilor! Mergem să călărim înainte de micul dejun. Ne întâlnim la grajduri în douăzeci de minute. Nu întârziaţi.

Hazel mormăi ridicându-se în patul cel mare şi cu o mişcare din cap îşi dădu părul de pe faţă.

— Îngrozitor copil! Nu vrei s-o duci la lac şi s-o îneci?

Lângă ea, Hector se rostogoli pe spate, căscă şi îşi alungă somnul din ochi.

— Este o moarte prea uşoară pentru orice mic barbar care tulbură sfinţenia patriei.

Cayla încălecase deja pe armăsarul ei auriu când, patruzeci de minute mai târziu, Hector şi Hazel o urmară pe poteca spre grajduri. Făcea sărituri cu calul în ţarcul principal. Deşi arăta foarte mică pe spinarea acelui animal mare, parcă se contopeau şi erau o singură fiinţă. Expresia de pe faţa ei era de extaz, pierdută în transă. Obrajii îi erau aprinşi. Mâinile pe hăţuri i se mişcau rapid şi cu putere. Trupul ei abuzat părea din nou întreg.

— S-a transformat complet, şopti Hector. Priveşte-o,

Hazel, asta o să fie salvarea ei.

— Îmi dau seama că am fost oarbă. Acum o văd prin ochii tăi pentru prima dată, spuse Hazel încet. Aveam propria viziune despre ce e bine pentru ea şi am încercat să o forţez într-un tipar în care nu se potrivea.

În acel moment Cayla privi în direcţia lor şi îi văzu.

— Oo, v-aţi târât din pat în sfârşit! strigă spre ei. Dickie v-a înşeuat deja caii. Să mergem! Călăriră în jurul lacului şi Cayla îi spuse lui

Hector: Te ţii destul de bine pe cal, dar nu la fel de bine cum pescuieşti. Unde ai învăţat lucrurile astea?

— Am crescut la o fermă de vite din Kenya. Tot ce făceam, făceam călare şi aveam un râu cu păstrăvi în munţi.

Galopară înapoi de-a lungul potecii din pădure, trezind un elan şi făcându-l să alerge speriat spre munte.

— Heck, te duc să îl cunoşti pe tati, îi strigă Cayla.

Fără să aştepte încuviinţarea mamei ei, îl conduse în galop pe o cărare de munte abruptă şi şerpuitoare. Ieşiră din pădure dintr-odată. Mausoleul se afla deasupra lor, chiar în vârful muntelui, cu soarele dimineţii strălucind puternic pe pereţii de marmură. Era mai mic decât îşi imaginase Hector când îl văzuse din aer, dar liniile elegante îl făceau să pară grandios şi impunător. Un bărbat de culoare în vârstă, cu păr argintiu, îi aştepta în faţa uşilor duble înalte. Se apropie să le salute pe Hazel şi pe Cayla şi le ţinu caii cât descălecară.

— El este Tom. Este omul de bază al familiei, îi spuse Hazel lui Hector. A fost şoferul lui Henry, dar acum îi păzeşte mormântul. Uite în ce stare frumoasă păstrează totul.

Măgulit de compliment, Tom deschise uşile şi Cayla îi luă de mână şi îi conduse în interior. Podeaua era făcută din bucăţi de marmură neagră şi albă. În centru se afla o

platformă de marmură ridicată, iar pe ea era aşezat un sarcofag imens din granit roşu. Hector îşi dădu seama de îndată că fusese copiat după mormântul lui Napoleon Bonaparte din Domul Invalizilor din Paris. Hazel înaintă şi îngenunche pe pernele de catifea albastră pe care Tom le aşezase în faţa sarcofagului. Îşi plecă tăcută capul. Cayla şi Hector aşteptară chiar lângă uşă până se ridică. Apoi tânăra înaintă şi se cocoţă pe capacul sarcofagului. Îşi întinse braţele peste el şi sărută granitul şlefuit.

— Bună, tati. Mi-ai lipsit foarte mult.

Apoi se ridică şi rămase cu picioarele încrucişate sub ea deasupra sarcofagului. Îi făcu semn lui Hector să înainteze.

— Tati, ţi-am adus pe cineva în vizită, spuse ea. El e Heck. El e cel despre care ţi-am zis că mi-a salvat viaţa. Ştiu că o să vă simpatizaţi. Salută-l pe tata, Heck!

Fără să fie jenat, Hector păşi în faţă şi îşi puse mâna pe coşciug.

— Bună, Henry. Ne-am mai întâlnit, ţii minte. Mi-ai angajat compania, Cross Bow. O să încerc să am grijă de fetele tale la fel de bine cum ai avut tu când erai în viaţă.

— Ce drăguţ din partea ta, Heck, îi spuse Cayla serioasă. Este exact ce ar fi vrut să ştie tati.

Rămaseră la mormânt aproape o oră. Tom aduse buchete de flori proaspăt tăiate şi fetele îl ajutară să le aranjeze în vaze de argint la capul şi la picioarele sarcofagului. În sfârşit, Cayla şi mama ei îşi luară la revedere de la Henry Bannock şi tânăra îi promise să se întoarcă în curând. Ieşiră pe treptele din faţă şi coborâră pe pajişte. O umbră trecu deasupra lor şi toţi trei priviră cerul din instinct. O gâscă albastră zbura la mică altitudine deasupra capetelor lor. Vântul şuiera uşor deasupra bătăii aripilor ei mari. Scoase un sunet puternic o dată şi Cayla dansă şi îi făcu păsării cu mâna.

— E tati! îi place de tine. A venit să îţi ureze bun venit în familie.

Când gâscă deveni mică la orizont, Hazel îi explică:

— Porecla familiei lui Henry era Goose. Douăzeci de ani a fost preşedintele Asociaţiei Vânătorilor de Gâşte din Texas. Deci, vezi, de acolo i-a venit Caylei ideea. Am impresia că are dreptate; păsarea aia se poate să fi fost umbra lui Henry venită să ne verifice.

Merseră la banca de piatră de pe pajişte orientată spre lac şi fermă. Stătură tăcuţi, reflectând la toate lucrurile prin care trecuseră împreună. Cayla sparse tăcerea într-un final.

— Mami, probabil că nu e acesta momentul potrivit ca să discutăm. Nu cred că o să fie vreodată un moment potrivit. Aşa că o să-ţi zic direct şi o să sper că o să fie bine. Inspiră adânc. Nu vreau să mă mai întorc la Arte Frumoase. Am încercat din greu, dar niciodată nu mi-a plăcut cu adevărat studiul artelor şi nici nu eram foarte bună – nu-i aşa? Nu aşteptă un răspuns, ci continuă rapid: Şi după tot ce mi s-a întâmplat în acel oraş, urăsc Parisul.

Hector simţi dezamăgirea profundă a lui Hazel şi îi strânse mâna.

După un moment, Hazel o privi pe fiica ei şi zâmbi.

— E viaţa ta, puiule. Ştiu că m-am amestecat şi îmi pare rău. Spune-mi doar ce vrei să faci şi o să fac tot ce pot ca să te ajut.

— M-am înscris deja la Universitatea de Stat din Colorado la Colegiul de Medicină Veterinară şi mai târziu o să mă specializez în animale mari.

— Cai? întrebă Hector.

— Ce altceva? râse ea.

Hazel nu râse.

— Te-ai înscris deja şi ai fost acceptată? Hazel părea uimită.

Hector nu o văzuse niciodată atât de surprinsă. Îi strânse mâna din nou şi ea deschise gura să protesteze, dar o. Închise din nou. Pentru moment, păru tristă, dar apoi se adună şi zâmbi nesigur.

— Bine, dragă. Dacă te-au acceptat deja, ar fi bine să zburăm la Denver chiar luni.

— Mami, n-o să te întâlneşti cu decanul, sper.

— Normal că o să mă întâlnesc.

— Dar de data asta, e treaba mea. Nu mai sunt un copil. E probabil prima oară în viaţa mea când am făcut ce am vrut. Nu înţelegi?

Cele două femei se priviră lung. Hector îşi dădu seama că situaţia era pe cale să explodeze, Tuşi uşor şi amândouă se uitară la el.

— Spune-i, Heck. Ea nu înţelege, rosti Cayla.

— Desigur că înţelege, Cay. Mama ta este cea mai înţelegătoare persoană pe care am cunoscut-o. Ştie ce înseamnă să mergi pe propriul drum, aşa cum a făcut şi ea la vârsta ta. Aşa cum vrei să faci tu acum, a lăsat şi ea totul în urmă ca să-şi urmeze visele. Ştie, Cay. Crede-mă, ştie.

Ambele femei se liniştiră vizibil. Le lăsă să mai reflecteze o vreme.

— Tu eşti cea care a luat decizia, Cay, continuă el blând. Ai dreptate, nu mai eşti copil. Mama ta ştie asta şi acum îţi oferă sprijinul ei total. Dar nu poţi să fii atât de crudă să o scoţi complet din viaţa ta, nu-i aşa?

Pe chipul Caylei apăru o expresie înspăimântată. Sări în picioare şi fugi la Hazel.

— Iubita mea mamă, nu asta am vrut să fac. Începu să plângă. A fost o răutate din partea mea. Vei fi mereu în centrul vieţii mele.

— Îţi mulţumesc, iubita mea fiică.

Hazel îşi înghiţi lacrimile. Cele două se îmbrăţişară

suspinând amarnic.

„Ei bine! îşi spuse Hector, încercând să îşi ascundă rânjetul. Cel puţin nu mai sunt mămica şi puiul ei. Cred că ne îndreptăm spre un nou început”.

Uitaseră de existenţa lui. Se ridică şi le lăsă singure. Coborî spre locul unde erau legaţi caii. Se aplecă pe gâtul unui armăsar şi îl bătu cu palma pe gât. Rareori se simţise atât de mulţumit de sine. Cele două femei îl urmară o jumătate de oră mai târziu ţinându-se de mână.

— Mergem toţi la Denver luni să facem turul noului meu colegiu şi ca să-l cunoaştem pe decan, spuse Cayla bucuroasă. Şi tu, Heck!

Fugi la calul ei şi sări în şa. Goni pe cărarea din pădure, chiuind ca un cowboy.

Hazel veni la Hector. Îl privi şi îi spuse încet:

— Eşti un geniu, dar mă gândesc că eşti conştient de asta.

— Sunt forţat să recunosc că aveam o bănuială, spuse el, şi ea îl sărută.

Cayla se duse la Şcoala de Medicină Veterinară din Denver la începutul primului semestru din noul an, în timp ce Hector îşi asuma noul rol de vicepreşedinte al companiei Bannock Oil sub tutela lui Hazel. La început, nu jucă un rol activ în afacerile companiei. În schimb, privi şi ascultă. El şi Hazel stăteau până noaptea târziu, studiind şi discutând împreună muntele de informaţii despre activităţile companiei din ultimii cinci ani. Întrebările lui dovedeau înţelegere şi stimulau gândirea. Lui Hazel i se părură atât de pertinente că revăzu prin ochii lui lucrurile pe care le făcuse bine şi situaţiile în care judecase greşit. Înţelese că toţi anii în care fusese de una singură, fără un suflet pereche care să o consoleze şi să o sfătuiască, îşi spuseseră cuvântul. Fără să îşi dea seama, îşi pierduse din avânt. Fusese o cursă lungă care îi slăbise determinarea.

Acum, din nou, avea pe cineva lângă ea în a cărui judecată putea avea încredere şi asta o impulsiona. Nu se mai trezea dimineaţa temându-se de ziua care urma. Din nou se bucura de perspectiva conflictului şi a provocării, pentru ca potenţialul ei să fie exploatat la maximum.

— E ca în setul final de la Australian Open din ziua când am câştigat titlul. Dumnezeule, totul este din nou distractiv!

Pentru a adăuga şi mai multă bucurie în viaţa ei, Hector era în sfârşit pregătit să participe activ la derularea afacerilor companiei. Luni de zile fusese atât de tăcut în sala de consiliu, încât ceilalţi directori aproape că uitaseră de existenţa lui, dar acum începu să îşi exprime punctul de vedere. Când îşi reveniră din şocul iniţial, aceştia începură să asculte ceea ce le spunea el.

— Băiatul acesta al tău are nas şi instinct, îi zise John Bigalow pe un ton respectuos. Seamănă cu Henry când era la vârsta lui.

Afacerile Bannock Oil scăzuseră în ultima vreme, dar acum intrară din nou pe o pantă ascendentă, dar nu în totalitate, iar asta din cauza creşterii preţului petrolului. Hector zbură la Abu Zara şi, după cinci zile de discuţii cu emirul, reuşi să obţină drepturile de foraj în larg pentru întreaga coastă a Emiratelor ce înconjura Zara nr. 8. Aduseră prima sondă de petrol productivă unsprezece luni mai târziu. Întreaga operaţiune avu un succes răsunător.

Hazel şi Hector zburară împreună la Abu Zara să inaugureze noua sondă. Paddy O'Quinn, Bert Simpson şi alţi doisprezece directori de la Bannock Oil se aflau pe aeroportul din Sidi el Razig pentru a-i întâmpina. Hazel şi Hector îl îmbrăţişară pe Paddy şi dădură mâna cu ceilalţi. Apoi Hector privi în jurul lui.

— Unde e Tariq? întrebă el.

Paddy îl privi ciudat, pieziş.

— Se va întoarce în câteva zile.

Era ceva în tonul lui care îl alarmă pe Hector.

— Ce? întrebă el.

— Mai târziu! evită Paddy întrebarea.

Nu avură ocazia să mai vorbească până la clădirea terminalului. Când coborâră din vehicul Hector îi oferi mâna lui Hazel şi în acelaşi timp îl privi pe Paddy.

— Ok, Paddy, acum spune-ne ce s-a întâmplat cu Tariq.

Erau doar ei trei în acel loc, despărţiţi de ceilalţi de camionul Humvee, dar totuşi Paddy îşi coborî vocea.

— Tariq s-a dus la Ash-Alman să-şi îngroape soţia, Daliyah, şi pe copilul lor şi să ţină doliu pentru ei.

Hector şi Hazel se holbară la el cu gura larg deschisă. Hazel sparse tăcerea şocată.

— Daliyah? Moartă? izbucni Hazel. Nu! Nu pot să cred.

— Le-a ars casa. Daliyah şi bebeluşul au fost prinşi în foc. Era noapte târziu şi nu au avut nicio şansă să scape.

— Bebeluşul? scutură Hazel din cap. Daliyah s-a măritat cu Tariq? Au avut un copil?

Paddy dădu din cap.

— Un băiat. S-a născut cu şase luni în urmă.

— Nu am ştiut, spuse Hector uşor.

— Tariq mi-a spus că ţi-a scris.

— Atunci, nu am primit scrisoarea. Nu am ştiut.

Paddy nu îl văzuse niciodată atât de pierdut. Lângă el, Hazel începuse să plângă tăcută.

— Of, Doamne! murmură ea. Daliyah şi copilul ei, morţi. Of, Doamne. Câtă cruzime.

Hector îşi puse braţul în jurul ei şi o conduse spre terminal.

Dimineaţa următoarea, când intrară în centrul de control al terminalului, Hazel era încă palidă şi cu ochii

roşii. Hector era abătut şi taciturn. Bert Simpson şi Paddy se ridicară de pe scaunele din faţa computerelor instalate pe lunga masă de control.

— Tariq e aici, spuse Paddy. A auzit că ai venit şi s-a întors de la Ash-Alman dis-de-dimineaţă.

— Cheamă-l aici, spuse Hector.

Paddy se întinse spre interfon şi transmise mesajul. Peste câteva momente, se auzi o bătaie uşoară la uşă.

— Intră! strigă Hector cu vocea răguşită de emoţie.

Tariq stătea în pragul uşii deschise. Expresia îi era rece şi distantă. Hector merse spre el şi îl îmbrăţişă.

— E greu, bătrâne prieten, vorbi el şi vocea îi era încă răguşită.

— Da, este greu, încuviinţă Tariq.

Se depărtară unul de celălalt, ambii ruşinaţi de tăcerea ce se lăsase în jurul lor. Hazel merse la Tariq şi îl atinse uşor pe umărul drept.

— Sunt alături de tine. Daliyah a fost o femeie minunată. Îi datorez viaţa.

— Da, spuse Tariq uşor, a fost o soţie bună.

— Şi fiul tău?

— A fost un băiat bun.

— Cum s-a întâmplat un asemenea lucru îngrozitor? întrebă Hazel.

— I-aţi fost prieteni, răspunse Tariq pieziş. Putem să ne plimbăm împreună şi să ne amintim de ea?

„Sunt informaţii secrete, îşi spuse Hector. Le ţine foarte aproape de inimă”.

O apucă pe Hazel de mână şi rosti cu blândeţe:

— Am fi onoraţi să ne plimbăm cu tine, Tariq.

Ieşiră în soarele puternic al Golfului. Cerul era lipsit de nori şi apa îi oglindea strălucirea. Părea prea frumos pentru atâta suferinţă. Hazel se plimbă de-a lungul plajei cu cei doi bărbaţi, în tăcere. Într-un final, nu se mai putu

abţine.

— Paddy ne-a spus că a fost un incendiu la voi acasă?

Îşi formulase afirmaţia ca o întrebare.

— Da, doamnă Bannock. A fost un foc. Rămase din nou tăcut şi îi văzură ochii strălucind în soare plini de lacrimi şi de furie. Am încercat să îi ascund. Am luat o casă într-un sat unde nu eram cunoscuţi. Am folosit alt nume. Eram pus pe fratele ei să stea cu ea şi să o protejeze când eu nu puteam. Fratele ei a murit în flăcări cu ei.

— Nu a fost un accident, nu-i aşa? întrebă Hazel.

— Nu a fost accident, confirmă Tariq. Îl privi pe Hector. Ştii cine a făcut asta.

Hector dădu din cap.

— Ştiu, zise el direct.

Hazel îl privi în ochi şi apoi ştiu şi ea.

— A fost Uthmann Waddahî şopti ea. A fost Bestia, din nou. Nu-i aşa?

Hector confirmă din cap.

— Dar de unde ai ştiut? întrebă ea.

— Doamnă Bannock, Hector a ştiut cu inima, nu cu mintea. La fel ca mine, explică Tariq. El şi cu mine îl ştim pe Uthmann la fel de bine ca pe un frate iubit sau un duşman de moarte.

— Ştii unde se află Uthmann acum? întrebă Hector.

— Da. Este cu şeicul Adam Tippoo. Tip la fortăreaţa din Oaza Miracolului.

— Eşti sigur? întrebă Hector, iar Tariq dădu din cap.

— După înmormântarea soţiei, a fiului meu şi a fratelui ei, după trei zile de doliu, i-am lăsat şi am luat din nou autobuzul până în Golful Gandanga în zdrenţe de cerşetor să îl caut pe ucigaş. Nu am putut ajunge la fortăreaţă. Era prea bine păzită. Dar am aşteptat în golf douăsprezece zile. Am văzut multe lucruri. Am văzut noua flotă de nave de atac adunată de şeicul Adam de la

moartea bunicului lui şi comandată de unchiul lui, Kamal. Am văzut navele capturate care zac în golf. Am auzit oameni vorbind de Uthmann Waddah. Am auzit că este mâna dreaptă a lui Adam şi că are mare putere în slujba noului lui stăpân.

— I-ai văzut, Tariq? întrebă Hector cu blândeţe.

— I-am văzut pe amândoi. În a douăsprezecea zi au venit în Golful Gandanga însoţiţi de mulţi oameni. Adam este acum un om puternic şi Uthmann este generalul lui. Nu am putut ajunge la el.

Erau prea mulţi oameni şi erau atenţi. S-ar putea să trebuiască să aştept ani de zile, dar momentul va veni, încheie Tariq simplu.

Toţi rămaseră tăcuţi şi apoi Hazel întrebă:

— Ce vei face acum, Tariq?

— Lucrurile astea se rezolvă doar cu pumnalul, răspunse Tariq. Sângele cere sânge. Este o datorie de onoare. Soţia şi fiul meu zac neîmpăcaţi în mormânt. Trebuie să le aduc liniştea.

— Chiar trebuie să faci asta, Tariq? Am pierdut-o pe Daliyah, trebuie să-ţi rişti şi tu viaţa acum?

— Spune-i, te rog, Hector.

— Tariq nu are de ales, îi spuse Hector. Trebuie să facă ce îi cere datoria şi onoarea. Se întoarse spre Tariq. Du-te acum, bătrâne prieten. Dacă pot să fac ceva, ştii că poţi să îmi trimiţi un mesaj prin Paddy O'Quinn.

— S-ar putea să fie nevoie de… ani chiar, îl avertiză Tariq.

— Ştiu, dădu Hector din cap. Vei primi salariu de la Cross Bow cât timp ai nevoie. Întoarce-te la noi când ai terminat ce ai de făcut.

— Îţi mulţumesc, Hector. Vă mulţumesc, doamnă Bannock.

Tariq îl îmbrăţişă pe Hector şi se înclină adânc în faţa

lui Hazel.

Apoi se întoarse şi plecă de-a lungul conductei în direcţia aerodromului. Nu privi înapoi.

Hector şi Hazel vorbiră adesea despre el în lunile următoare, dar cum nu aveau nicio veste, datorită vieţii lor agitate, se gândiră mai rar la el. Nu îl uitară, dar în fiecare zi, era din ce în ce mai puţin prezent în gândurile lor. La un an de la ultima lor întâlnire cu Tariq Hakam la Sidi el Razig. Hazel îşi aminti cu drag de el. Cayla îşi petrecuse weekendul de Paşte cu ei la fermă şi luni se întorsese la Şcoala de Medicină Veterinară.

— Mulţumesc Domnului că fata mea este în siguranţă aici, în America, şi că toate ororile sunt la mare distanţă şi depărtare în timp.

La insistenţele lui Hector, conducerea corporaţiei Bannock începu să ia serios în calcul exploatarea energiei alternative. Hector cumpără cinci patente de la un tânăr om de ştiinţă de care nimeni nu mai auzise. Patentele aveau atât de mult potenţial să producă energie eoliană mai ieftină şi mai eficientă că, în scurt timp, şi Shell şi Exxon facucă oferte să participe la afacere. La finalul celei de-al doilea an financiar de când Hector se alăturase companiei, Bannock declară o creştere de şapte virgulă cinci la sută a dividendelor lor. Preţul acţiunilor, care stagnase ani de zile, urcă vertiginos la 255 de dolari.

Apoi, cireaşa de pe tort pentru Hazel şi Hector au fost rezultatele Caylei de la sfârşitul penultimului ei an la Şcoala de Medicină Veterinară. Terminase a treia din promoţia ei de treizeci şi şase. Thelma Henderson, psihiatrul ei, o declară pe Cayla complet vindecată. Se îngrăşase puţin şi sângele tânăr şi proaspăt dădu din nou strălucire pielii ei. Fericirea lui Hazel era completă.

Încă un an trecu rapid pe lângă ei. De Ziua Recunoştinţei, Cayla veni de la Denver să sărbătorească

alături de ei la reşedinţa din Houston. De data asta, aduse şi un musafir cu ea. Era în ultimul la medicină la Universitatea din Colorado. Se numea Simon Cooper. Cayla stătu lângă el la masa festivă şi îl privi cu ochi strălucitori. Hazel reacţionă imprevizibil.

— Tatăl lui este fierar, i se confesă ea îngrozită lui Hector.

— Eşti o snoabă îngrozitoare, draga mea. Râse de ea. De fapt, deţine şi conduce un lanţ de peste o sută treizeci de magazine de feronerie. În comparaţie cu el, eu sunt un sărăntoc.

— Să nu îndrăzneşti să compari alt bărbat din lume cu tine.

— Este alegerea Caylei. Dacă i te opui, nu o să faci decât să o întărâţi mai tare. Ai învăţat asta deja, nu?

Pe când Cayla îl ajuta pe Hector la pregătirea grătarului în acea seară, ea îl rugă pe Simon să mai aducă o pungă de cărbuni şi, de îndată ce plecă, Hector o întrebă:

— Ce s-a întâmplat cu dorinţa ta de a pătrunde în lumea safică a lesbianismului? Faci progrese serioase?

— O, asta! răspunse ea visătoare. Nu m-ai încurajat, aşa că am renunţat la proiect. Mai luă o bucată de friptură de pe cărbuni şi o puse pe o farfurie, întrebând fără să-l privească: Te-am văzut vorbind cu Simon. Ce părere ai despre el?

— Îmi pare un băiat de păstrat, pe care te poţi baza. Cred că ar trebui să te gândeşti de două ori înainte să-l arunci înapoi în lac.

— Te iubesc, Heck. Judeci impecabil caracterul unui om. Dar mama ce părere are despre el?

— Ar trebui să o întrebi pe ea, nu pe mine.

Cayla dădu din cap şi, în acel moment, Simon reapăru cu punga de cărbuni. Cayla luă farfuria cu fripturi

şi o duse în bucătărie. Hector mai deschise încă două beri Budweiser şi îi dădu una lui Simon. Discutară amical aşteptând reapariţia doamnelor. Hector află că avea douăzeci şi şase de ani şi că nu era doar plăcut şi arătos, dar era şi inteligent şi îl interesau multe alte lucruri în afara medicinei: de la muzica jazz şi istorie, la fotbal, pescuit cu muscă şi politică. Hazel şi Cayla apărură din bucătărie aducând tăvile cu mâncare. Cayla se afla la câţiva paşi în spatele mamei ei şi Hector o privi întrebător. Strălucea şi îi făcu cu ochiul.

Simon plecă în dimineaţa următoare să-şi petreacă restul vacanţei cu familia lui. Hazel le dădu o zi liberă angajaţilor de la fermă. Erau din nou doar ei trei. Toată ziua Cayla fu exuberantă. Se uitară la fotbal la televizor şi Cayla se duse în bucătărie întorcându-se cu un bol uriaş de pop-corn cu unt, pe care îl devorară în timp ce femeile susţinură zgomotos echipa Texas Longhoms. Hector se prefăcu că nu înţelege nimic din regulile jocului.

— Dumnezeule! protestă el. Gorila aia mare în roşu trişează. Aruncă mingea în faţă şi arbitrul îl lasă.

Cele două femei îl contraziseră vesele şi el rânji. Reuşise să le provoace.

— Tot ce pot să zic e că nu e nici cricket, nici rugby.

Într-un final o lăsă mai moale şi ele îşi dădură seama că le păcălise. Cayla trase un pumn.

— Nu a fost amuzant! insistă ea.

Într-un final Longhoms câştigară şi îi iertară acest sacrilegiu. Pacea era restabilită.

— Şi, ce vrem să facem acum? întrebă Hazel.

— Ce aş vrea să fac, mamă, este să vorbesc cu tine şi cu Heck foarte serios, răspunse Cayla. Cred că este un moment bun.

— Te ascultăm cu toată atenţia, spuse Hazel precaută.

Cayla se întoarse spre Hector.

— Tu, domnule, ai transformat-o pe mama într-o femeie expusă bârfelor. Lumea vorbeşte. Nu crezi că a venit momentul să faci o femeie cinstită din ea?

Hector clipi. Cayla trăia periculos; nu ştia cum să evite erupţia vulcanică iminentă. O privi pe furiş pe Hazel şi văzu că aceasta se îmbujorase. Priveliştea era atât de minunată, că îl lăsă fără respiraţie un moment, apoi Hazel zâmbi.

— Mulţumesc, Cayla. Ai dat glas perfect sentimentelor mele, spuse ea.

Se întoarseră amândouă cu interes să-l privească pe Hector.

— Ei bine? Să auzim ce are dânsul de spus acum, sugeră Cayla.

— Vrei să spui aici şi acum, în public?

— Te anunţ că nu suntem în public. Suntem clar *en familie*.

— În genunchi? Cu tot ritualul?

— Vezi ce deştept e, Cayla dragă. Înţelege exact ce trebuie să facă, doar cu un mic imbold.

Hazel zâmbi din nou, nu mai roşea. Hector se ridică şi stinse televizorul, apoi se luptă cu inelul de aur cu sigiliu de pe mâna lui dreaptă.

— Nu iese uşor, explică el. Este inelul cu sigiliu al tatălui meu. E tot ce mi-a lăsat. Ferma a revenit fratelui meu mai mic. Zâmbi îndurerat. Teddy are nevoie de ajutor, mi-a spus bătrânul, tu nu ai. O să te descurci de unul singur. Frecă inelul între degetul mare şi arătător privind-o pe Hazel. Eşti singura persoană pe care am iubit-o în viaţa mea mai mult ca pe bătrân. E potrivit să preiei acest inel de la mine. Se duse spre locul unde stătea ea pe canapea şi îngenunche în faţa ei. Hazel Bannock, spuse el, te iubesc la fel de mult – mai mult decât – a iubit vreodată un bărbat o

femeie. Îmi luminezi sufletul. Expresia ei se îmblânzi şi ochii i se luminară. Vrei să te măriţi cu mine şi să îmi rămâi alături în toţi anii plini de bucurie ce ne aşteaptă?

— Cu siguranţă şi fără cea mai mică urmă de îndoială sau ezitare, da! răspunse ea.

Îi strecură inelul de aur masiv pe al treilea deget de la mâna stângă. Era făcut pe mărimea unui bărbat şi era mult prea larg. Aluneca cu uşurinţă pe degetul ei.

— Acesta e doar temporar. O să-ţi cumpăr un inel de logodnă adevărat mai târziu, promise el.

— Să nu faci aşa ceva! spuse ea strângând inelul la piept protector. E cel mai frumos inel pe care l-am văzut vreodată. Îl iubesc. Îl iubesc!

— Acum îţi poţi săruta logodnica, îi invită Gayla. Se întinse şi o strânse pe Hazel în braţe şi Cayla râse de ei spunând: Nu a fost uşor, dar până la urmă v-am prins în ţarcul conjugal şi am şi trântit uşa în urma voastră.

— Trebuie să mergem la Cape Town să o anunţăm pe mama, spuse Hazel. Vii cu noi, Cayla? Dacă tot ai preluat rolul de peţitoare.

— Of, mămică dragă. Nu îndrăznesc să lipsesc o singură zi de la şcoală. Trebuie neapărat să îl întrec pe Soapy Williams la examenele finale de la sfârşitul anului viitor. N-ai idee cât de mult mi-a scos ochii.

— Cum se mai schimbă situaţia. La şcoala de artă căutai orice scuză să chiuleşti; până şi ziua lui Edith Piaf a fost un asemenea pretext. Din câte ţin minte.

Cayla păru la fel de confuză de parcă Hazel ar fi vorbit limba mongolă, nu engleza, aşa că schimbă subiectul.

— Transmite-i dragostea mea bunicii Grace, spuse ea.

Bunica Grace îi aştepta la Thunder City, aeroportul din Cape Town, când avionul Gulfstream ateriză pe pistă.

Hazel coborî treptele în grabă să o îmbrăţişeze. Hector le lăsă câteva minute înainte să li se alăture pe pistă.

— Hector, vreau să o cunoşti pe mama mea, Grace Nelson. Mater, acesta este…

— Ştiu exact cine este, Hazel, o întrerupse Grace, întorcându-şi ochii de un albastru identic cu cel al lui Hazel şi al Caylei spre el. Bine aţi venit la Cape Town, domnule Hector Cross.

— De unde ai ştiut? Cine ţi-a spus? întrebă Hazel, apoi expresia i se lumină. Cayla! exclamă ea. O să o sun şi o să-i strâng gâtul de bârfitoare când pun mâna pe ea.

— O nedreptăţeşti pe nepoata mea. Trebuie să ţii minte, nu sunt complet senilă. Sunt încă în stare să citesc articolele cu bârfe din revistele cu vedete. După cum ştii, am abonament la majoritatea. Tu şi domnul Cross aţi înconjurat lumea, tânără doamnă. Totuşi, recunosc că informaţiile pe care nu am reuşit să le obţin în felul acesta mi le-a trimis Cayla prin e-mail. Nepoata mea are o părere foarte bună despre dumneavoastră, domnule Cross. Sper că este justificată.

Grace Nelson era o femeie subţire şi înaltă, în vârstă de aproape şaptezeci de ani cu un aer care te descuraja. Ceea ce trebuia să fi fost o frumuseţe în tinereţe se transformase la maturitate într-o prezenţă formidabilă, statuară. Pielea îi era încă netedă şi aproape fără riduri. Părul îi era de un argintiu lucios, coafat cu grijă. Totuşi, mâna dreaptă pe care o întinse spre Hector, deşi bine proporţionată şi cu manichiura făcută, era împestriţată de petele hepatice specifice vârstei. Hector îi apucă mâna şi i-o sărută. Crace zâmbi pentru prima oară de când el coborâse treptele.

— Se pare că nepoata mea avea într-o anumită măsură dreptate; sunteţi bine-crescut, domnule Cross.

— Acesta este cel mai mare compliment pe care îl

face mama, murmură Hazel abia audibil.

— Sunteţi foarte cumsecade, doamnă Nelson. Aş fi onorat să îmi spuneţi Hector.

Crace se gândi la asta un moment şi apoi zâmbi din nou.

— Ei bine, având în vedere că îmi eşti ginere, presupun că ar fi acceptabil, Hector.

Şoferul lui Grace îi conduse printre munţi şi vii în Maybach. Trecură prin pitorescul sat Franschhoek şi urcară prin valea Hotentoţilor olandezi până trecură de porţile impozante şi văruite în alb ale domeniului Dunkeld, numit astfel după locul de naştere al lui Grace. Dincolo de porţi, se aflau sute de acri de viţă-de-vie curăţată şi îngrijită impecabil pe araci joşi. Aceştia deveniseră vizibili, cu ciorchinii de struguri violet închişi atârnând de codiţe.

— Pinot noir? întrebă Hector şi Grace îl privi întrebător înainte să dea din cap.

— Deci ştii câte ceva despre vii şi struguri, tinere?

— Hector ştie cam totul despre tot ce se poate şti. Uneori e o adevărată pacoste, explică Hazel.

— Nu fi vulgară, Hazel, o certă Grace.

Casa era construită în stilul Cape Dutch, proiectată de Herbert Baker în 1910. Fratele mai tânăr al lui Grace îi aştepta pe terasa din faţă pentru a-i întâmpina. Era un bărbat înalt şi drept trecut de şaizeci de ani, bronzat, cu umerii largi şi un abdomen plat de la munca manuală făcută în iubita sa vie.

Hazel făcu prezentările.

— Acesta este fratele mai mic al lui Mater, unchiul meu John, iar acesta este Hector. Unchiul John este cel care se ocupă de producerea vinului la Dunkeld.

— Bine ai venit la Dunkeld. Am auzit multe despre tine, Hector.

— Şi eu despre tine, John. Treizeci şi două de medalii

pentru vinurile tale de-a lungul anilor şi o clasificare de nouăzeci şi opt de puncte din partea lui Robert Parker pentru cel mai recent Cabernet Sauvignon al tău.

— Îţi place vinul? întrebă John extrem de încântat.

— Iubesc vinul.

— Poate că putem coborî în beciuri pentru o mică degustare când ne permit doamnele câteva momente libere.

Hazel privea cu un amuzament aproape vizibil felul în care Hector, cu stilul său aparte, îi fermeca familia. În cea de-a doua zi, Grace îl duse în grădina ei de cicade. Era recunoscută de Societatea Botanică Regală de la Key Gardens ca fiind una dintre cele mai mari colecţii private din Africa. Îşi petrecură împreună jumătate din după-amiază în grădină şi, când se întoarseră la Dunkeld House, erau buni prieteni şi lui Hector i se îngăduise să îi spună pe numele de botez.

În ultima seară a vizitei lor, întregii familii i se servi cina în beciul de vinuri al lui John. Se întoarseră în casă cu ochii sclipitori, obrajii dogoritori şi cu limbile împleticite. Grace era doar puţin nesigură pe picioare. Totuşi, invocă o mică durere de cap şi se retrase devreme, dar înainte întinse obrazul spre Hector să fie pupată. În dimineaţa următoare, John şi Grace îi conduseră la Thunder City cu maşina.

— Vii la nuntă, nu-i aşa, Mater? Şi tu, unchiule John.

— Ai promisiunea mea solemnă, Hazel, copilul meu. O să fim amândoi acolo, răspunse Grace şi apoi îi permise lui Hector să o sărute pe ambii obraji şi apoi îi spuse:

— Bine ai venit în familie, Hector. De multă vreme avea Hazel nevoie de un bărbat ca tine prin preajmă.

— O să fiu bun cu ea, Grace.

— Ar face bine să fie ea bună cu tine sau o să aibă de-a face cu mine.

Hazel alese prima zi din iunie pentru nuntă şi reuşi să reducă lista invitaţilor la doar 2 460. Hector invită doi oameni: pe fratele său Teddy şi pe Paddy O'Quinn. Teddy refuză invitaţia. Nu îi iertase niciodată lui Hector că fusese preferatul tatălui lor. Paddy acceptă şi, pe lângă asta, preluă şi îndatoririle de cavaler de onoare. Unchiul John conduse mireasa spre altar şi Cayla fu domnişoară de onoare a mamei ei. În cortul de nuntă un fotoliu special cu perne de catifea fu plasat în rândul din faţă pentru Grace Nelson care, după un pahar sau două de şampanie Louis Roederer, era cunoscută ca având tendinţa să se cam clatine.

Consiliul de administraţie al corporaţiei Bannock Oil votă să retragă avionul Gulfstream al lui Hazel din serviciu şi să îl înlocuiască cu un BBJ, un Boeing Business Jet. Boeingul 737 reconfigurat putea să zboare neîntrerupt de la Los Angeles la Paris cu o viteză 0, 78 Mach1. Interiorul luxos fusese realizat de Gianni Versace. Avionul se putea lăuda cu un dormitor masiv şi o cameră de baie, ambele ale proprietarului, şi putea transporta încă douăzeci de pasageri. Acesta era micul cadou de nuntă al directorilor pentru Hazel.

Cadoul de nuntă al lui Hazel pentru Hector era un ceas Rolex Oyster Perpetual Day Date de platină şi diamante inscripţionat cu mesajul „H. pentru H. cu dragoste eternă", acompaniat de încă un mesaj scris de mână, reliefat în aur:

Iubitul meu.

Promit să merg întotdeauna la zece paşi în urma ta. (Glumesc doar!)

Soţia ta ascultătoare şi supusă.

Hazel

Hector îi dădu lui Hazel o copie a inelului cu sigiliu al tatălui lui, care era diferit de original prin diamantul de 5

carate în formă de D care îi fusese încrustat şi prin mesajul gravat la interior, „De la H. pentru H. Pentru totdeauna”. Mesajul care îl însoţea era:

Împărăteasa inimii mele.

Acum poţi păstra inelul original în faimosul tău seif elveţian.

Toată dragostea mea până la capătul acestui drum.

Hector.

Nunta a fost un triumf, chiar după standarde texane. În ciuda obiceiului, festivităţile durară trei zile. Mult după miezul nopţii celei 1 Unitate de măsură a vitezei folosită în aviaţie. Un mach este egal cu viteza sunetului, adică 1 224 km/h (340 m/s) (n. red.)

de-a treia zile îşi luară în sfârşit la revedere emoţionaţi de la unchiul John, Grace şi Cayla lângă treptele avionului BBJ.

— Acum sunteţi în legalitate. Nici măcar bunica Grace nu vă mai poate dezaproba, le spuse Cayla. Mergeţi înainte cu toată puterea, copiii mei!

— Cayla Bannock, nu eşti o nevastă de pescar. Te rog frumos să nu vorbeşti ca una, spuse Grace şi izbucni din nou în lacrimi.

Într-un final, mirele şi mireasa se urcară în avionul vopsit în alb şi stacojiu şi traversară Oceanul Atlantic. Când aterizară la aeroportul Farnborough, în Anglia, un şofer îi aştepta cu un Bentley pe pistă să îi conducă la Londra. La hotelul Dorchester, directorul general îi conduse în apartamentul Oliver Messel. Nu mai ieşiră de acolo două zile. Îşi spuseseră unul altuia că trebuie să îşi revină complet în urma diferenţei de fus orar, dar ştiau amândoi că asta era o scuză slabă. În cea de-a treia seară se duseră să-i vadă pe scenă pe actorii Companiei Regale de Teatru Shakespeare în piesa *Cum vă place* la teatrul Globe.

— Dacă continuăm aşa, doar mâncând şi dormind, o să ne transformăm într-o pereche de leneşi graşi, îi spuse Hazel soţului la micul dejun servit pe terasa lor privată în dimineaţa următoare.

— Când spui asta aşa, cu zâmbetul tău dulce, ştiu că mai urmează ceva. În ce vrei să mă mai bagi?

— E o surpriză specială de lună de miere, iubitule. Maratonul Ramblers se ţine duminică. Eu şi cu tine suntem înscrişi.

— Patruzeci şi doi de kilometri! exclamă el.

— Nu uita nici ceilalţi o sută nouăzeci şi cinci de metri, îl corectă ea. Oricum, de ce te plângi? Ai trei zile în care să te antrenezi.

În ziua maratonului ploua şi un vânt răcoros bătea dinspre nord, dar se ţineau de mână când trecură linia de sosire la Mali, în faţa Palatului Buckingham pe poziţiile 2112 şi 2113 dintr-un total de 30.000 de alergători.

— Destul exerciţiu pentru acum, îi spuse Hazel în acea seară, când stăteau la o masă specială ascunsă într-un colţ al Mark's Club. Mâine e ziua pentru cultură şi artă.

Hazel anunţase compania de depozitare cu o săptămână înainte, aşa cum era necesar, că vrea să îşi vadă tablourile pe care ei le ţineau în seifurile lor. Ea şi Hector stătură unul lângă celălalt pe o canapea albă într-o cameră ai cărei pereţi erau acoperiţi de perdele simple bej astfel încât să nu fie nimic care să distragă atenţia privitorului de la tablouri. Acestea fură aduse pe rând, cu reverenţe, de angajaţii companiei şi plasate pe un şevalet alb de lemn în faţa lor. Apoi oamenii se retraseră şi îi lăsară să privească fascinaţi câteva dintre cele mai frumoase expresii tangibile ale geniului uman existente.

— Când David Livingstone a descoperit cascada Victoria a spus: „Asemenea privelişti trebuie să fi fost văzute de îngeri în zbor", îi spuse Hector uşor.

— Înţeleg cum se simţea, îi şopti Hazel.

Două zile mai târziu, conduseră până la Berkshire ca să participe cinci zile la Royal Ascot. Hazel era membră şi avea acces complet la loja regală. Între curse, Maiestatea Sa regina şi ducele de Edinburgh se plimbau printre membrii clubului. Hazel şi Henry fuseseră adesea oaspeţii reginei la Sandringham, aşa că Maiestatea Sa se opri câteva momente să discute cu Hazel şi să îi felicite pe ea şi pe Hector cu ocazia căsătoriei. Prinţul Philip îl apucă pe Hector de mână şi îl privi cu una dintre faimoasele lui priviri sfredelitoare.

— Eşti african, nu-i aşa, Cross? întrebă el şi ochii îi sclipiră răutăcios. Cum Dumnezeu ai reuşit să intri?

Hector clipi o dată, apoi se adună rapid şi îl înţepă şi el:

— Afurisiţi africanii şi grecii ăştia! Se bagă peste tot. Nu-i aşa, domnule?

Prinţul Philip pufni de plăcere.

— Al treilea batalion, SAS, ai fost, nu? Am auzit că tragi bine, Cross. Trebuie să vii odată la Balmoral să ne ajuţi la fazani.

Îşi privi secretarul.

— O să mă ocup de asta, domnule, murmură omul.

Când trecură mai departe, Hazel îi şopti lui Hector:

— Sunt atât de mândră de tine! I-ai dat diavolului acela bătrân exact ce căuta. Dar nu este regina cea mai drăguţă doamnă pe care ai văzut-o vreodată?

În a cincea zi, calul lui Hazel, The Sandpiper, câştigă Golden Jubilee Stakes şi ea se hotărî să nu îşi concedieze totuşi noul antrenor. Ea organiză o cină de sărbătorire pentru douăzeci de oameni la Annabel’s. Ambasadorul SUA era unul dintre invitaţi şi, la rândul lui, îi invită la o recepţie la Winfield House, reşedinţa lui oficială, în săptămâna ce urma. Printr-un gest faimos, guvernul SUA

achiziţionase această casă de la Barbara Hutton în 1955 pentru o sumă simbolică de un dolar. Hazel hotărî că acesta era un moment potrivit să scoată diamantele ei Hutton originale din seiful de bancă în care lânceziseră.

Ambasadorul Norvegiei se afla şi el printre invitaţi. El şi Hector se înţeleseră de minune şi, când auzi că Hector şi Hazel erau pescari, îi invită să îşi încerce norocul pe cei nouă kilometri de ape pe care le deţinea pe râul Namsen din Norvegia, unul dintre cele mai cunoscute râuri cu peşti mari din Europa. Când Hazel îi spuse Gaylei de ofertă, aceasta ţipă atât de tare că Hazel trebui să ţină telefonul la distanţă.

— Cât mi-aş dori să fiu acolo cu voi, draga mea mamă. Te iubesc mult. Chiar că te iubesc. Te rog! Te rog frumos!

— Ce s-a întâmplat cu hotărârea ta de a-i face în ciudă lui Soapy Williams la sfârşitul anului?

— Mai e o vecie până atunci. Dacă mă laşi să vin, o să muncesc de două ori mai mult când mă întorc, şi o să te iubesc tot restul vieţii.

Hazel trimise avionul BBJ să o aducă.

Râul Nansen era adânc şi larg. În ultima zi, Hector şi Cayla pescuiau pe maluri opuse. Cayla aruncă spre el undiţa ei Spey de patru metri cu priză pentru ambele mâini şi lăsă momeala să plutească. Hector văzu fulgerul argintiu de sub momeală ca pe o oglindă enormă reflectând lumina soarelui.

— Uşor! ţipă el sălbatic. Te urmăreşte un afurisit de somon uriaş. Nu face nimic. Las-o să curgă. Când o apucă, pentru numele lui Dumnezeu, nu trage. O să-i smulgi cârligul din gură. Lasă-l să înghită şi după aia ridică-l.

— Ştiu! Mi-ai spus de o sută de ori, ţipă Cayla la rândul ei.

— Uşor. Uite-l că vine din nou. Îi privi vârful undiţei.

Uriaşul peşte argintiu străluci adânc în râu. Uşor, Cay. E încă acolo. Oh, la naiba, a refuzat. Scoate musca şi schimb-o. Rapid, Cay, nu o să mai rămână mult pe-aici.

Ea stătea până la brâu în apa rece, dar îşi trase musca înapoi şi rupse aţa cu dinţii ei albi puternici.

— Ce muscă să pun?

— Care-i cea mai mică şi mai întunecată pe care o ai?

— Am un Munro Killer nr. 14. E minusculă!

— Leag-o şi arunc-o în acelaşi loc ca înainte.

În graba ei, aruncă neîndemânatic şi cam scurt.

— S-o scot, Heck?

— Nu, las-o să alunece. Aşteptă tensionat. Nu se văzu nicio mişcare în apă, dar, deodată, linia încetă să se mai legene. Aşteaptă! strigă el. Nu face nimic.

Văzu vârful undiţei mişcându-se şi lăsându-se în jos.

— Se joacă cu ea. Nu trage. Nu trage, te rog, Cay. Apoi vârful se lăsă în jos cu intenţie. Ridică-l! Acum!

Ea se lăsă uşor pe spate punându-şi toată greutatea şi priceperea în lupta cu peştele, undiţa arcuindu-se. Nimic nu se mişcă preţ de un moment lung.

— Cred că am agăţat o piatră de la fund, se plânse ea.

— E un peşte, o brută monstruoasă. Aşteaptă-l. Nu şi-a dat încă seama că e agăţat.

Deodată, midineta ei şuieră ca un suflet în purgatoriu şi aţa începu să se desfăşoare de pe ea, trasă în apele întunecate.

— Ia-ţi mâinile de pe fir sau ţi le rupe. O să sară!

Suprafaţa se deschise şi un somon ţâşni cu o împroşcătură, ca un proiectil argintiu din gura unui tun. Hector încremeni când văzu cât de mare era. Slăbuţa lor fată ducea o luptă peste categoria ei. Se ţinea îndârjită în timp ce firul se desfăşura şi peştele gonea ca un ogar în josul râului.

— Ţine-te bine, dragă! Vin acum, strigă el, dându-şi jos cizmele.

Apoi, în picioarele goale şi îmbrăcat doar în izmene se aruncă în curentul râului şi îl străbătu din bătăi puternice de mână. Ieşi de cealaltă parte a bazinului pleoscăind în spatele ei. Îşi puse mâinile pe umerii ei pentru a o stabiliza pe fundul plin de bolovani.

— Nu-mi atinge undiţa, îl avertiză ea posesiv. Asta e peştele meu, mă auzi?

Ştia că dacă el atingea undiţa, nu ar mai fi fost captura ei. Hazel, care pescuise în bazinul de deasupra lor, fusese alertată de agitaţie şi veni fugind în josul malului cu undiţa într-o mână şi aparatul de fotografiat în cealaltă.

— Ce se întâmplă? strigă ea, dar amândoi erau prea ocupaţi cu prada ca să-i răspundă.

— Trebuie să-l întorci, Cay, o avertiză Hector. E o cascadă după întorsătură. Dacă trece de ea poţi să-i spui ceao, calu\ Strânge firul uşor. Nu smuci.

Acum o ţinea de cureaua cizmelor ca să nu fie trasă în apa adâncă, îşi puse undiţa în cârligul făcut de mâna stângă şi apucă mulineta cu mâna dreaptă ca să oprească înaintarea peştelui. Acesta începu să încetinească şi într-un final, când mai erau doar câţiva metri de fir pe mulinetă, se opri. Undiţa se smuci dintr-o parte în cealaltă în timp ce somonul îşi scutura capul masiv. Deodată, se întoarse şi porni spre ea cu aceeaşi viteză cu care fugise în direcţia opusă.

— Scoate firul din apă, îi spuse Hector. Bobinează-l!

— Nu trebuie să îmi ţipi în urechi, protestă Cayla. Fac ce trebuie.

— Dar nu suficient de rapid, la naiba! Nu te certa cu mine. Bobinează, fetiţă, bobinează! Dacă îi laşi o buclă să o muşte, îţi rupe firul uşor.

În acelaşi timp, Hazel contribuia cu propriile sfaturi

de pe mal, şi încerca să îi şi fotografieze:

— Uită-te la mine, Cayla, şi zâmbeşte!

— Să nu îndrăzneşti să te uiţi la nebuna de maică-ta! Ţine-ţi ochii pe blestematul ăla de peşte! o avertiză Hector.

Peştele porni în amonte ca o stea căzătoare de argint. Hector îşi încolăci un braţ în jurul taliei ei şi o trase după el, stropindu-se şi împiedicându-se de bolovani. Urlând ca o pereche de evadaţi de la ospiciu fugăriră somonul. Peştele se întoarse din nou şi fură obligaţi să fugă cu el în josul râului. Îi duse din nou înapoi şi apoi încă o dată în jos. Deodată, după aproape o oră de nebunie, peştele se opri şi îl putură vedea într-un final, pe fundul râului scuturând din cap ca un buldog cu un os între falei.

— L-ai învins, Cay. E aproape gata să vină la tine.

— Nu-mi pasă de el. Aproape că m-a învins el pe mine, dobitocul, se văită ea.

— Dacă mai înjuri, te spun bunicii Grace, fetiţo.

— Dă-i drumul. După asta nu mă mai tem de nimic, nici măcar de bunica Grace.

Uşor şi delicat trase somonul mai aproape de mal, săltându-l de pe fund cu câţiva centimetri la fiecare ridicare a undiţei şi apoi coborând vârful pentru a bobina firul.

— Când o să ne vadă, o să facă ultima încercare de fugă. Fii pregătită. Lasă-l să ia cât fir vrea. Nu încerca să-l ţii.

Dar peştele era aproape terminat. Ultima lui încercare de a scăpa nu depăşi douăzeci de metri şi apoi pescăriţa reuşi să îi întoarcă capul şi să-l aducă spre mal. În apele mici somonul se întoarse deodată pe spate recunoscându-şi epuizat înfrângerea, branhiile închizându-se şi deschizându-se ca nişte forje în încercarea disperată de a primi oxigen. Hector păşi spre el şi îi vârî două degete în branhii, atent să nu rupă membranele delicate, şi îi

ridică uşor capul până putu să îl ia în braţe ca pe un bebeluş. Duse peştele pe mal şi Cayla se aşează lângă el, până la brâu în apa rece ca gheaţa.

— Cât cântăreşte? îl întrebă ea.

— Peste cincisprezece kilograme, dar mai puţin de douăzeci, îi răspunse el. Dar nu contează. E al tău pentru totdeauna. Asta contează.

Hazel îngenunche şi îi fotografie cu marele somon în poală şi cu feţele radiind de fericire.

Hector şi Cayla duseră peştele între ei în apă adâncă şi îl întoarseră cu capul în amonte ca apa să-i intre prin branhii. Îşi recăpătă echilibrul şi puterea rapid şi începu să se unduie să se elibereze. Cayla se aplecă să îl sărute pe nasul alunecos.

— *Adieu*! îi spuse ea pentru totdeauna. Du-te să faci mulţi peşti mici pe care să-i prind eu.

Apoi Hector îşi deschise mâna şi coada peştelui zvâcni dintr-o parte în alta, iar el ţâşni în adâncuri. Râseră şi se îmbrăţişară de fericirea momentului.

— E ciudat cum se întâmplă mereu lucruri bune când eşti cu noi, Heck, spuse Cayla, devenind deodată serioasă. Hazel înregistră momentul cu aparatul ei Nikon. Aşa avea să îşi amintească mereu de fiica ei.

Zburară la Paris şi o îmbarcară pe Cayla pe cursa de linie spre Denver. Urmară patru zile de discuţii cu oficialii francezi din Camera de Comerţ, dezbătând tarife şi alte probleme importante legate de importul de gaz natural necesar Franţei. Cu toate acestea, găsiră timp şi pentru o după-amiază petrecută la Musée d'Orsay admirând tablourile lui Gauguin şi încă o zi întreagă la Musée de l'Orangerie în compania nuferilor lui Monet. Merseră apoi la Geneva pentru a participa la altă licitaţie de artă. Era o piesă de vânzare pe care

Hazel şi-o dorea cu disperare: un minunat Berthe

Morisot cu o florărească pariziană. De data aceasta, Hazel se găsi angajată într-o competiţie feroce cu un prinţ saudit. Într-un final, până şi ea fu nevoită să capituleze, dar era furioasă.

— Ai avut dreptate, Hector dragă. Oamenii ăştia sunt periculoşi.

— Năzdrăvană! Năzdrăvană! o certă el. Nu eşti deloc corectă politic.

În sinea lui nu era supărat de rezultatul licitaţiei. Trebuia totuşi să existe o limită a cheltuielilor ei.

— Nu am nicio problemă cu culoarea pielii lui. Mărimea portofelului lui mă enervează de fapt.

Avu nevoie de puţină vorbă dulce şi de multă iubire pentru ca ea să-şi recapete buna dispoziţie.

Rusia era următorul popas în caravana lunii lor de miere. Ca întotdeauna, Muzeul Ermitaj din Sankt Petersburg îi încântă cu vasta colecţie de comori pe care revoluţionarii bolşevici o prădaseră de la aristocraţi. Totuşi, la Moscova, lucrurile luară din nou o întorsătură urâtă. În ultimii doi ani, Bannock Oil fusese implicat într-un dans de împerechere cu gigantul rusesc Gazprom. Proiectul era o acţiune comună de explorare la mare adâncime a rezervelor de gaz natural din Golful Anadyr din Marea Bering. Bannock cheltuise zeci de milioane de dolari doar pentru a aduce propunerea lor la masa de discuţii. Acum se izbise de icebergul intransigenţei ruseşti şi se scufundase fără urmă.

— Rusnaci nesuferiţi! Trebuie să-i pedepsesc cumva, scoase Hazel fum pe nări spre Hector când se instalară din nou în luxul liniştitor al BBJ-ului şi decolară spre Ōsaka. Mă gândesc serios să le boicotez caviarul şi votca.

— Dacă distrugi economia Rusiei în felul acesta, gândeşte-te doar la milioanele de copilaşi ruşi adorabili care vor muri de foame din cauza ta.

— Dumnezeule! Eşti mama răniţilor, domnule Cross! în regulă. Cedez. Niciodată nu mi-a plăcut Marea Bering, oricum. Aud că e îngrozitor de frig acolo.

Hector chemă ospătarul principal prin interfon.

— Adu-i te rog doamnei Cross obişnuita ei votcă Dovgan cu suc de lămâie.

— Nu e rea! fu Hazel de părere gustând-o. Dar n-avem nimic pentru mai încolo? spuse ea privind spre uşa dormitorului lor Versace.

— Mă gândeam la ceva, recunoscu el.

— Ce bine! Ce bine! spuse ea.

În şantierele navale din Ōsaka măreţul petrolier era pregătit pentru lansare. Întregul consiliu de administraţie al Bannock Oil, împreună cu alţi demnitari, inclusiv premierul Japoniei, emirul din Abu Zara şi ambasadorul american în Japonia erau adunaţi pentru a fi martori la eveniment.

Interiorul navei era încă neterminat. Avea să navigheze împreună cu un echipaj de întreţinere spre Chi-Lung, în portul Taipei din Taiwan, unde aveau să i se facă ultimele modificări şi să-i fie instalate noile şi revoluţionarele rezervoare de mare capacitate. Un lift îi duse pe oaspeţi deasupra schelelor la prora navei. Se auziră aplauze când Hazel înaintă spre marginea platformei pentru a boteza şi lansa nava. De la o asemenea înălţime, ea se simţea ca şi cum s-ar fi aflat pe vârful unui munte, cu lumea la picioare. Substitutul de şampanie pe care avea să-l spargă de cala de oţel era o sticlă mare de chardonnay australian spumos.

Când Hector se mirase de alegerea ei, ea îi răspunsese serioasă:

— Nu o să îl bem, iubitule. O să-l pulverizăm pe marginea petrolierului. Nu vreau să capăt reputaţia de femeie cheltuitoare.

— Extrem de econom din partea ta, iubirea mea, îi dădu el dreptate.

Cincizeci de fotografi aveau aparatele fixate pe ea în timp ce îşi ţinea discursul în faţa platformei înalte. Vocea îi era amplificată de boxe creând un ecou şi o reverberaţie care se auzea până în şantierul naval, unde mii de muncitori erau adunaţi.

— Această navă este un omagiu adus răposatului meu soţ, Henry Bannock. El a creat şi a condus Bannock Oil timp de patruzeci de ani. Porecla lui era Gâscă. Prin urmare, numesc această navă *Gâsca de aur*. Dumnezeu să o binecuvânteze şi să o protejeze pe ea şi pe cei care se vor afla la bordul ei.

Gâsca de aur alunecă în lateral pe cala de halaj şi, intrând în apă, crea un val care legănă toate celelalte nave din jur. Se auziră sirenele de ceaţă şi toţi spectatorii aclamară şi aplaudară. Mai urmară trei zile de întâlniri şi banchete înainte ca Hector şi Hazel să reuşească să plece din nou către alt tărâm.

Zburară la templul şintoist cu amintiri plăcute de la poalele muntelui Fujiyama. Itinerariul lor încărcat îi adusese pe amândoi la limita epuizării, aşa că, după vizita obligatorie la cireşul sacru din livada templului, se întoarseră în camera lor şi făcură o baie caldă împreună. Când stăteau înmuindu-se în apa aproape fierbinte, Hazel se întinse spre telefonul ei mobil şi îl porni.

— Cinci mesaje pierdute de la Dunkeld, murmură ea leneş gâdilându-i spatele cu degetele de la picioare. Mă întreb ce vrea Mater. De obicei nu e atât de insistentă. Oare care o fi diferenţa de fus orar?

— Cape Town este cam cu şapte ore în urmă. E abia trecut de ora prânzului acolo.

— OK, o să încerc să îi sun înapoi.

Hazel formă numărul şi i se răspunse după ce

telefonul sună de vreo zece ori.

— Bună, unchiule John. Hazel sunt, rosti ea şi apoi tăcu, ascultând cu o uimire crescândă.

Apoi îl întrerupse.

— Unchiule John, de ce nu mă laşi să vorbesc cu ea? Furia îi creştea rapid. În regulă! La naiba. Ţi-l dau la telefon. Acoperi receptorul cu mâna. Nu vrea să mi-o dea pe Mater, nu îmi spune nimic. Vrea să vorbească doar cu tine.

Hector îi luă telefonul.

— John? Sunt eu, Hector. Ce se întâmplă?

Urmă un moment de linişte la celălalt capăt al firului, dar apoi auzi suspinele unui bărbat în toată firea plângând.

— Pentru numele lui Dumnezeu, John. Vorbeşte cu mine.

— Nu ştiu ce să fac, boci John. A plecat şi acum nu mai e nimeni care să-i ia locul.

— Nu ai nicio logică, John. Stăpâneşte-te.

— E vorba de Grace. E moartă. Tu şi Hazel trebuie să veniţi. Acum. Imediat. Te rog, Hector. Trebuie să o aduci pe Hazel. Nu ştiu ce să-i zic. Nu ştiu ce să fac.

Apelul se întrerupse. Hector o privi pe Hazel. Avea paloarea unui cadavru şi ochii îi erau imenşi, de un albastru atât de închis că părea negru.

— Am auzit, şopti ea, am auzit ce a spus. A murit mama.

Oftă o dată de parcă ar fi primit o săgeată prin inimă şi se întinse spre el cu ambele braţe. Se îmbrăţişară în apa fierbinte din cadă. După o vreme, Hazel se adună.

— Dragul meu, am nevoie de puţin timp să-mi revin. Vorbeşti tu, te rog, cu Peter pentru mine.

Peter Naughton era pilotul BBJ-ului.

— Spune-i că trebuie să plecăm de urgenţă spre Cape Town. Spune-i că vom fi la aeroport cel târziu în două ore.

Realimentară la Perth, în vestul Australiei, escală care dură mai puţin de o oră. Ultima lor oprire pentru combustibil a fost în insula Mauritius. Încercaseră în mod repetat să îl contacteze pe unchiul John, dar acesta nu răspundea la telefon. Hazel îi trimise un SMS din Mauritius anunţându-l ora sosirii lor la Cape Town, dar răspunsul veni din partea secretarei lui Grace care îi confirmă că aveau să fie aşteptaţi la aeroportul Thunder City. Când aterizară la Cape Town, nervii le erau deja întinşi la maximum. De când părăsiseră Japonia, nu discutaseră despre altceva în afară de moartea lui Grace şi, într-un final, Hector insistase ca Hazel să ia un somnifer. Când aterizară, ea era încă ameţită de medicament. Hector nu o văzuse niciodată arătând atât de stoarsă de puteri şi de trasă la faţă.

De îndată ce urcară în Maybach şi se îndreptară spre munţi cu destinaţia Dunkeld, Hazel încercă să afle mai multe informaţii de la şofer. Chiar dacă ştia şi altceva în afara faptului că doamna Crace era moartă şi că trupul îi fusese luat cu ambulanţa, şoferul nu spunea nimic. Era clar că cineva îl sfătuise să tacă şi acea persoană era unchiul John. În final, îi scăpă totuşi ceva.

— Dar măcar a plecat poliţia, doamnă Hazel.

Hazel se năpusti pe această bucăţică de informaţie şi încercă să scoată mai multe de la el, dar şoferul părea îngrozit şi se retrase în spatele unei baricade de ignoranţă mimată. Într-un final, până şi Hazel fu obligată să renunţe să-l hărţuiască pe bietul om.

Unchiul John îi aştepta pe terasa din faţă a casei. Când coborî treptele să-i salute abia îl recunoscură. Părea să fi îmbătrânit cu douăzeci de ani. Trăsăturile îi erau răvăşite. Hazel nu îşi amintea ca părul lui să fi fost aşa de alb. Se mişca exact ca un om foarte bătrân. Îl sărută formal şi apoi îl privi în ochi.

— Ce ascunzi, unchiule John? întrebă ea. De ce nu îmi spui ce i s-a întâmplat lui Mater? Ştiu că nu era bolnavă. Cum poate să fie moartă?

— Nu aici, Hazel. Vino înăuntru şi o să-ţi spun tot ce ştim.

În sufragerie, John o conduse la canapea.

— Stai jos, te rog. E o treabă şocantă. Eu nu m-am obişnuit încă.

— Nu mai pot aştepta. Spune-mi odată, naiba să te ia!

— Crace a fost ucisă, bolborosi el şi începu să bocească. Se lăsă în scaunul de lângă ea şi întreg corpul i se zgudui de durere.

Expresia lui Hazel se schimbă şi îl îmbrăţişă, încercând să-l liniştească. Se agăţă de ea ca un copil şocat.

— Crace era singura mea soră. Era tot ce aveam şi acum nu mai este.

— Spune-ne ce s-a întâmplat. Cine a ucis-o?

Hazel era blândă cu el, stăpânindu-şi propria suferinţă.

— Nu ştim. Un intrus. A otrăvit câinii şi a reuşit cumva să scurtcircuiteze alarma. Apoi, a intrat în dormitor. Dormeam doar la două camere mai încolo, dar nu am auzit nimic.

Hazel îl privea prostită. Îl lăsă pe Hector să pună următoarea întrebare.

— Cum a făcut-o, John? A sugrumat-o? A lovit-o până a murit?

John dădu din cap.

— E prea oribil, spuse bătrânul lăsându-şi capul în jos şi hohotind.

— Trebuie să ne spui, John, insistă Hector.

John îşi ridică capul încet şi vocea îi era atât de moale şi de tremurătoare că abia înţeleseră ce spunea.

— A decapitat-o. I-a tăiat capul, spuse el.

Hazel icni.

— Oh, Dumnezeule, nu. De ce ar face cineva aşa ceva?

— A furat ceva? întrebă Hector brusc. Tonul îi era dur şi lipsit de emoţie. John scutură din cap. Deci, vrei să spui că nu a luat nimic? Nu a luat nimic din casă? insistă Hector.

John îşi ridică capul şi îl privi direct pentru prima oară.

— Nu a luat nimic, în afară…

Se opri din nou.

— Hai odată, John! Ce a luat?

— A luat capul lui Grace.

Până şi Hector rămase fără cuvinte câteva momente.

— I-a luat capul? L-a găsit poliţia?

— Nu. A dispărut. De asta nu am putut să vă spun înainte. E prea oribil.

Hector îşi întoarse capul ca să o privească pe Hazel în ochi. Ea îi citi expresia şi se ridică în picioare acoperindu-şi gura cu mâna, holbându-se la el.

— Iisuse Hristoase! spuse el uşor. E din nou Bestia!

Ea îşi luă mâna de la gură.

— Cayla! Oh, Doamne, salvează-mi copilul! Cayla! căzu în genunchi şi îşi acoperi faţa cu mâinile. Mi-e atât de teamă pentru copilul meu. Trebuie să merg la ea.

Hector îşi puse mâna în jurul ei şi o ridică în picioare. Îl privi pe John de pe canapea.

— Trebuie să plecăm, John. Îmi pare nespus de rău. Totuşi, cei vii au prioritate în faţa celor morţi. Cayla e în pericol de moarte. Dacă nu facem tot ce ne stă în putinţă, acelaşi lucru i s-ar putea întâmpla şi ei.

Porni spre uşă încă ghidând-o pe Hazel.

— Nu mă puteţi părăsi. Rămâneţi, vă rog, măcar până

după înmormântare, strigă John după ei.

Hector nu avea răspuns pentru el. El şi Hazel fugiră pe treptele din faţă unde încă era parcat Maybachul. O aşeză cu blândeţe pe Hazel pe locul din spate şi se aşeză lângă ea cu braţele în jurul ei. Apoi îl repezi pe şofer:

— Du-ne la aeroport imediat!

De îndată ce decolară făcură primul apel de pe telefonul avionului. Sunară pe mobilul Caylei, dar apelul fu direcţionat spre căsuţa vocală. Următorul apel al lui Hazel fu către căminul Caylei de la Şcoala de Medicină Veterinară din Denver. La telefon răspunse o voce feminină veselă.

— Cayla Bannock? OK! Nu am văzut-o astăzi, dar trebuie să fie pe aici. Puteţi aştepta puţin până o caut? Urmară şapte minute de aşteptare agonizantă înainte ca fata să ridice din nou receptorul. Nu este în salonul comun. Am bătut la uşa camerei ei, dar nu mi-a răspuns nimeni. Niciuna dintre fete nu a mai văzut-o de luni. Puteţi încerca la administrator? Vă dau numărul.

Mai dădură încă patru telefoane până să dea de Simon Cooper la Facultatea de Medicină.

— Bună ziua, doamnă Bannock. Mă scuzaţi. Am uitat că sunteţi căsătorită acum. Bună ziua, doamnă Cross.

— Simon, trebuie să vorbesc cu Cayla. Ştii unde este?

— Oh, nu am mai văzut-o de vineri seara. Învăţ pentru examene. Cayla nu e foarte mulţumită de mine. Spune că o neglijez. Nu m-a sunat şi nu vrea să-mi răspundă la telefoane. Cred că mă pedepseşte. Mă gândisem că e cu dumneavoastră la Houston pentru weekend.

— Nu, Simon, nu suntem în Houston. Călătorim. Cayla a dispărut. Încearcă, te rog, să dai de ea. Când o găseşti, roag-o să mă sune de urgenţă, în regulă?

— Desigur, doamnă Cross.

Hazel încheie apelul şi ea şi Hector se priviră.

— Nu trebuie să ne grăbim să tragem cele mai rele concluzii, spuse el atingându-i braţul.

— Nu, îi dădu ea dreptate. Probabil că există o explicaţie logică. O să o sun pe Agatha în Houston.

Asistenta personală a lui Hazel răspunse aproape imediat.

— Bună seara, doamnă Cross, spuse ea pe tonul ei obişnuit de afaceri. Sau bănuiesc că nu este seară acolo unde vă aflaţi.

Hazel nu avea nici timp, nici chef pentru amabilităţi.

— Agatha, ai văzut-o pe Cayla?

— Nu, mă tem că nu. Nu de la nuntă oricum.

— Te rog, încearcă să o găseşti şi spune-i să mă contacteze de urgenţă.

Încheie apelul şi îl privi pe Hector. Ochii i se umpleau de lacrimi.

— A dispărut, spuse ea deznădăjduită. Şi noi suntem aici, prinşi în maşinăria asta blestemată deasupra Atlanticului. Ce putem face?

— Paddy este la Vancouver. Participă la un seminar acolo. Mi-a dat numărul lui.

Căută rapid prin numerele din agenda telefonului mobil.

— Uite-l.

Formă şi în foarte puţin timp cunoscutul accent irlandez al lui Paddy se auzea din difuzoare:

— O'Quinn la telefon. Cu cine vorbesc?

— Paddy, Heck la telefon. Avem un cod roşu.

— Te ascult. Spune-mi despre ce e vorba, Heck.

— Mama lui Hazel a fost ucisă la Cape Town. Cadavrul i-a fost decapitat, şi capul luat de ucigaş. Întreaga afacere duhneşte a Bestie. Acum Cayla pare să fi dispărut de la şcoala ei din Denver. Ne întoarcem cât de

repede putem, dar abia am decolat din Africa de Sud. Trebuie să iei un avion spre Denver, Colorado. Acolo a fost văzută Cayla acum şapte zile. Du-te şi găseşte-o, Paddy!

— Imediat, şefu'! spuse Paddy. În primul rând trebuie să anunţăm că a dispărut. Care e ultima persoană care a văzut-o?

— Din câte ştim, prietenul ei, Simon Cooper.

Hector îi dădu numărul lui Simon lui Paddy.

— Spune-i lui Hazel să nu-şi facă griji. Nu ajută la nimic.

— Sună-ne la fiecare oră, Paddy, chiar dacă nu ai nimic de raportat.

În mai puţin de opt ore, Paddy stătea alături de şeful poliţiei din

Denver. Anunţară pe scară largă dispariţia Caylei. Toate posturile de radio şi de TV locale emiteau apeluri informative însoţite de fotografia Caylei. Ofiţeri ai poliţiei fuseseră trimişi să-l chestioneze pe Simon Cooper şi pe toţi ceilalţi studenţi din anul şi de la căminul Caylei.

— Nu am aflat nimic clar încă, Hector. Dar toată lumea lucrează la asta. Cayla nu a dormit în cămin în ultimele trei nopţi şi nici nu a fost la cursuri de luni. Abia am vorbit cu şeful poliţiei din Houston. O cunoaşte bine pe Hazel. Îi transmite salutări. Îşi trimite oamenii să caute în toate locurile unde obişnuia Cayla să îşi petreacă timpul.

Când BBJ-ul ateriză la Atlanta să rezolve formalităţile vamale şi de imigrare, Hector îl sună pe Paddy.

— Trebuie să luăm o decizie, Paddy. Zburăm la Houston sau la Denver? Care este sfatul tău?

— Acum o jumătate de oră am primit un pont de la un post TV local. Un telespectator crede că a recunoscut fotografia Caylei. Crede că a văzut o fată care arată aşa acum două zile, pe avionul de la Denver la Houston. Deci căutarea principală se mută la Houston.

— Te rog, Doamne, să fie ea, respiră Hazel. Spune-i lui Peter să înainteze planul de zbor spre Houston. O să o sun pe Agatha să ne aştepte o maşină la aeroport. O să ajungem abia după miezul nopţii.

Amândoi reuşiră câteva ore de somn cu întreruperi în ultima parte a zborului, dar erau extenuaţi când ajunseră în sfârşit la reşedinţa Bannock. Toate luminile erau aprinse în casă şi Agatha îi întâmpină la uşa din faţă.

— Ai veşti? întrebă Hazel.

— Îmi pare rău, doamnă Cross. Nu am mai auzit nimic de când am vorbit ultima oară. Poliţia încearcă să contacteze toţi pasagerii de pe acel zbor pe care ar fi fost Cayla.

De îndată ce se aflară în cameră, îl sunară din nou pe Paddy.

— Nimic nou pentru moment, îi spuse el lui Hector. De ce nu încercaţi voi doi să dormiţi puţin? Se pare că o să treceţi prin momente agitate în următoarele câteva zile. Te voi suna de îndată ce am ceva nou de raportat. Îţi promit asta.

— În regulă. Aşa facem, Paddy.

Hector se întinse în somn, dar deşi cearşaful de lângă el era încă cald de la corpul lui Hazel, patul era gol lângă el. Se trezi de îndată şi se întinse după pistolul ce se afla mereu pe noptiera lui.

— Hazel! strigă el ascuţit.

— Sunt aici, spuse ea de lângă geam.

— Vino în pat, ordonă el.

— Mi s-a părut că am auzit ceva.

— Ce a fost? Nu am auzit nimic.

— Dormeai, spuse ea. Poate că visam.

— Vino în pat, iubirea mea.

— Trebuie să mă duc la baie sau explodez.

Traversă camera, o siluetă subţire pe fundalul lunii

care se vedea prin geamuri. Intră în baie şi aprinse lumina. Se opri surprinsă. Se afla ceva pe măsuţa ei de toaletă din marmură, ceva ce nu fusese acolo când se culcase. Era un obiect masiv cu o pânză albă înfăşurată în jurul lui. Traversă camera încet şi cu precauţie; apoi văzu un plic proptit de pachet. Era un plic cu model în relief, genul care de obicei conţine o felicitare sau un mesaj de la trimiţător, de la un iubit.

— Hector! şopti ea cu voce tare. Mă cunoaşte atât de bine; cât de mult iubesc cadourile de la el. Drăguţul încearcă să mă liniştească.

Ridică plicul. Nu avea adresă şi nu era sigilat. Îl deschise şi scoase cartonaşul din interior apoi îl privi uimită. Nu era scris în engleză, ci cu litere orientale. Arabă? Nu era sigură. Privi în jos spre obiectul acoperit, apoi se întinse şi apucă un colţ al pânzei. O trase într-o parte, scoţând la iveală două clopote mari de sticlă, de tipul celor în care sunt păstrate specimenele de laborator. Încă mirată, se aplecă să inspecteze mai cu atenţie conţinuturile clopotelor.

Apoi ţipă. Era o expresie a celei mai sălbatice şi adânci suferinţe a sufletului. Se trase în spate şi căzu pe podeaua cu lespezi albe. Cu mâinile şi picioarele se târî spre celălalt colţ al camerei şi se ghemui ca un animal într-o cuşcă. Începu să urineze cu un jet cald pe picioare, îşi deschise gura să ţipe din nou, dar un jet puternic de vomă galbenă îi ţâşni din gură şi se vărsă la jumătatea podelei cu lespezi.

Ţipătul ei îl băgă în priză pe Hector. Sări din pat şi îşi apucă pistolul. Traversând în fugă dormitorul, încărcă o rundă de muniţie din încărcător pe ţeavă. Pătrunse în forţă în baie cu pistolul întins în faţă, ţinut cu ambele mâini. Se lăsă în genunchi lângă uşă acoperind întreaga cameră. O văzu ghemuită într-un colţ şi simţi mirosul acru al vomei şi

al urinei din aer. Se simţi bolnav de frică.

„E rănită”, se gândi. Se duse rapid în direcţia ei şi îngenunche lângă ea:

— Hazel, ce s-a întâmplat? A fost cineva aici? De ce eşti aşa îngrozită?

Îşi întinse mâna spre ea, dar ea se feri de el, scuturând din cap şi arătând spre măsuţa de toaletă. El se întoarse rapid cu pistolul îndreptat şi degetul pe trăgaci pregătit să riposteze rapid.

Apoi văzu cele două clopote de sticlă. Avu nevoie de un moment să-şi dea seama exact ce privea. Câte un cap retezat plutea în fiecare clopot umplut cu alcool incolor de conservare. În cel din stânga se afla capul lui Grace Nelson. Ochii îi erau închişi şi pielea galbenă de bătrâneţe, încercănată şi umflată. Şuviţele subţiri de păr argintiu i se lipeau de-a lungul feţei ca algele. Părea foarte bătrână, de parcă ar fi murit de o sută de ani.

În clopotul din dreapta era capul Caylei Bannock. Ochii îi erau deschişi. Păreau să îl privească direct pe el. Nu mai erau de un albastru strălucitor. Erau monotoni şi lipsiţi de expresie ca nişte pietricele. Buzele îi erau uşor deschise şi dinţii albi i se vedeau încremeniţi într-un zâmbet cinic. Pielea îi era palidă, dar netedă şi impecabilă. Părul îi plutea în jurul feţei într-un nor de aur. Părea că tocmai se trezise dintr-un somn adânc. Ştia că dacă avea să îi mai privească frumuseţea încă o secundă inima i se va frânge.

Se aplecă şi o ridică pe Hazel în braţe şi o cără spre pat aşezând-o pe el. Ridică interfonul de lângă pat şi formă numărul Agathei. Aceasta răspunse aproape imediat.

— Pune paznicii să caute casa şi terenul după intruşi. Cheamă poliţia. A avut loc o crimă. Apoi avem nevoie de un doctor pentru Hazel. Se opri. Este o urgenţă.

Îi dădu jos cămaşa de noapte lui Hazel şi îi şterse faţa

şi corpul cu un prosop umed. Apoi o acoperi cu o pătură şi o trecu pe sub ea, luând-o în braţele lui. Ea se agăţă de el. Întregul corp îi tremura şi dinţii îi clănţăneau. Hohote teribile, care îţi întorceau stomacul pe dos, veneau din adâncul ei. O ţinu în braţe şi îi şopti cuvinte de tandreţe până la venirea doctorului.

— Nevasta mea şi-a pierdut fiica. A fost un şoc teribil pentru ea, îi explică Hector.

Doctorul îi făcu o injecţie care o cufundă într-o stare totală de inconştienţă.

— Vreau să o duc la clinica mea şi să pun o asistentă să aibă grijă de ea zi şi noapte până îşi revine, spuse el.

— Bun! îi dădu Hector dreptate. O să se întâmple lucruri aici în care ea nu ar trebui să fie implicată… Se opri auzind sirenele maşinilor de poliţie care străbăteau cu viteză câmpurile din jurul casei.

— O să chem o ambulanţă de îndată.

După ce o scoaseră pe Hazel pe targă, Hector îi sărută faţa inconştientă şi privi ambulanţa plecând. Se întoarse în baie şi acoperi cele două capete cu pânza albă. Deschise plicul şi citi mesajul în arabă.

— Datoria de sânge este de patru. Două capete au fost luate şi mai urmează încă două, până este plătită integral.

Şapte zile mai târziu, poliţia din Denver recuperă cadavrul decapitat al Caylei Bannock dintr-un canal de scurgere din spatele sălii de sport din campusul universităţii. Oamenii sunaseră plângându-se de miros. Cadavrul se afla într-un stadiu avansat de descompunere. Groparii sigilară trupul într-un înveliş de plumb şi apoi îl aşezară într-un sarcofag de marmură albă alături de capetele îmbălsămate ale Caylei şi ale bunicii ei. Capacul sarcofagului avea ambele lor nume gravate pe el. Un avion privat le duse la Steam Boat Springs şi un dric le cără la

mausoleul Bannock din vârful Muntelui Spy Glass. În aceeaşi zi, în Africa de Sud rămăşiţele corpului lui Grace Nelson fură incinerate şi unchiul John îi împrăştie cenuşa prin viile Dunkeld.

Doar o mână de rude şi apropiaţi ai familiei asistară la înmormântarea de pe Muntele Spy Glass. Sarcofagul fu aşezat pe o coloană roz în dreapta tatălui Caylei. Preotul care o botezase pe Cayla efectuă ceremonia simplă. Nu au fost discursuri. După serviciul religios, fiecare dintre participanţi puse un singur trandafir roşu pe capacul sarcofagului în timp ce ieşeau. Simon Cooper se afla printre ei şi plânse nestăpânit.

— Nu o să mai cunosc o fată ca ea. Urma să ne căsătorim şi să avem propria casă şi copii. Era minunată. Se opri. Îmi pare rău, doamnă Bannock. Nu am vrut să mă dau în spectacol.

— Mă bucur că ai venit, Simon, îi spuse ea.

Când Hector şi Hazel rămaseră singuri, se plimbară de-a lungul pajiştilor şi stătură împreună pe banca de piatră. Hector privi spre cer. Hazel zâmbi cu tristeţe.

— Mi-e teamă că Henry nu o să se arate, spuse ea. Nu are timp să zboare pe aici ca gâscă. Acum e prea ocupat cu Cayla şi cu Grace.

— Mi-ai citit gândurile. Îl aşteptam pe Henry, recunoscu Hector. Cred că e prima dată când te văd zâmbind de când a început totul.

— Nu mai am lacrimi, îi spuse ea. Vremea de jelit e în urma noastră. Să-i lăsăm pe Henry şi pe Cayla singuri o vreme să se cunoască din nou.

Se ridică şi îl apucă de mână după care porniră în josul cărării de munte spre casa de lângă lac. În timp ce se plimbau continua să îi privească faţa pe furiş. „Nu e ca niciuna dintre femeile pe care le-am cunoscut, se gândi el. Celelalte ar fi fost complet distruse de o asemenea

pierdere crudă. Dar ea parcă a căpătat putere şi hotărâre din ce s-a întâmplat. Acum îmi dau seama cum a realizat atâtea în scurta ei viaţă. E o luptătoare şi nu renunţă niciodată. Nu îşi plânge niciodată de milă. O să o jelească pe Cayla întotdeauna, dar asta nu o s-o împiedice să meargă mai departe. L-a pierdut pe Henry într-un moment crucial al vieţii ei. Îi duce dorul, dar totuşi a luptat de una singură şi i-a preluat mantia legendară. Sunt onorat că am primit darul iubirii ei. Este armura mea. Cu ea lângă mine, nu o să mai cunosc niciodată singurătatea".

Niciunul din ei nu avu poftă de mâncare la cină. Trimiseră bucatele înapoi la bucătărie. Hector deschise o sticlă de vin roşu şi o luară împreună cu două pahare pe ponton, unde stătură cu picioarele scufundate în apă. Băură vin în linişte şi priviră luna urcând deasupra lacului. Hazel vorbi prima.

— Poliţia nu a fost încă în stare să ia urma persoanei care a pus cele două capetele ale dragelor mele în baie să le găsim, oftă ea.

— Asta nu mă surprinde, răspunse Hector. Paza de la ferma ta din Houston nu este foarte severă. Sunt sute de angajaţi care au acces: oameni din exterior care se ocupă de grădinărit, cei care livrează proviziile, zilieri, cei care citesc contoare, instalatori, zugravi, electricieni şi toţi ceilalţi.

— Dar cum putea Adam să ajungă la ei din Africa, de la mii de kilometri depărtare? Cu siguranţă că toţi aceşti oameni sunt americani.

— Plus latino-americani, europeni, asiatici, africani şi alţi imigranţi de douăzeci de naţionalităţi… inclusiv somalezi, din Puntland.

Ea se întoarse şi se holbă la el.

— Somalezi? Cum este posibil?

— Doar în Canada locuiesc un sfert de milion de

somalezi care au intrat legal în ţară, iar graniţa americano-canadiană este larg deschisă. Ţara mamei tale, Africa de Sud, este inundată de refugiaţi din nordul continentului. Nu doar din Zimbabwe sau Malawi, dar foarte mulţi din Nigeria şi Somalia. Majoritatea somalezilor sunt din Puntland şi sunt încă sub influenţa clanului Tippoo Tip. Dacă poliţia îi prinde vreodată pe cei implicaţi în uciderea lui Grace şi Cayla, vor fi doar nişte peşti mărunţi care nici măcar nu vor şti cine a ordonat crimele. Hector se opri şi îşi puse braţul în jurul umerilor lui Hazel. Deci, vezi tu, draga mea, treaba noastră nu se termină aici. Adam abia a început. Are mii de subordonaţi pe care îi poate trimite după noi. Este inutil să tăiem tentaculele Bestiei. Cresc înapoi rapid. Trebuie să mă întorc să îi tai capul.

— Nu vezi că tocmai asta încearcă să te forţeze să faci? De aceea a lăsat acel avertisment că mai vrea încă două capete. Nu trebuie să-l laşi să te atragă în cursă. Nu trebuie să mergi acolo. Îşi puse mâna pe braţul lui şi vorbi deschis, dar cu pasiune: Dacă te pierd pe tine, atunci am pierdut totul.

— Nu avem de ales, îi spuse el.

— Dacă pleci, vin cu tine.

Tonul vocii ei era hotărât, nu accepta contraziceri. Urmă un scurt moment de linişte.

— Nu, draga mea. Nu te pot lăsa să vii. Ştii ce s-a întâmplat ultima oară. O să ne aflăm iarăşi acasă la Bestie.

— Trimite-l pe Paddy atunci. Pentru asta e plătit. La asta e bun, spuse ea.

— Nu pot să trimit alt bărbat să facă ceea ce mie mi-e teamă să fac eu însumi. Dacă nu mă duc eu, Bestia va veni după noi aşa cum a ameninţat.

— Da, asta e cea mai bună soluţie. Lasă-l să vină. Lasă-l să ne înfrunte la noi acasă de data asta. De data asta o să fim pregătiţi.

Hector se holbă la ea în lumina lunii.

— Da! rosti el gânditor, dar apoi scutură din cap. Nu. N-o să vină niciodată el însuşi. O să trimită asasini plătiţi după noi, cum a făcut şi înainte. Se poate baza pe hoardele de fanatici religioşi.

— Atunci trebuie să îi oferim o tentaţie irezistibilă, zise ea uşor, ceva atât de ademenitor încât să nu îi poată rezista.

— Sugerezi să îi dăm o momeală? E un gând inteligent, aprobă el din cap. Dar ce o să ni-l aducă pe el personal în câmp deschis?

— *Gâsca de aur*, răspunse ea.

— Dumnezeule! Ai dreptate, şopti el. Ştim că e lacom. Ştim că e răzbunător. Putem deduce şi că e plin de puterea şi de importanţa dată de noul lui statut – şeic al clanului. *Gâsca de aur* ar putea să fie singurul lucru care să scoată Bestia din peştera sa.

Acum că aveau ceva tangibil care să le distragă atenţia de la situaţia disperată în care se aflau, atât Hector, cât şi Hazel erau din nou plini de energie şi hotărâre. Când Hector reuşi să îl contacteze, Paddy se afla în sala de aşteptare a aeroportului Charles de Gaulle din Paris, aşteptându-şi zborul spre Dubai şi Orientul Mijlociu.

— Schimbare de plan, Paddy. Te vrem înapoi la sediul central Bannock Oil din Houston cât de rapid poţi ajunge acolo.

— Pentru numele lui Iisus, Heck! Ceva te-a readus din nou la viaţă. Pot să aud asta în vocea ta. Nu mai eşti ticălosul trist şi amărât pe care l-am lăsat acolo acum câteva zile.

— Încarcă pistoalele, bătrâne! Pornim iarăşi la război, îi spuse Hector, iar tonul vocii îi era ferm şi pătrunzător.

Hazel şi Hector discutară dacă să facă din Abu Zara

sau din Taipei centrul operaţiunilor lor. Într-un final, căzură de acord că ambele amplasamente se aflau mult prea aproape de bârlogul Bestiei şi că puteau fi infiltrate de agenţii lui Adam. Într-un final, se hotărâră asupra casei Bannock, sediul central al corporaţiei din Houston. Casa Bannock se afla pe Dallas Street, la un pas de hotelul Hyatt. Etajul douăzeci şi cinci avea vedere la parc. Întregul nivel îi aparţinea doar lui Hazel. Paza era de fier, facilităţile complete şi confortul hedonist. Hazel se gândise la numele de cod al operaţiunii. Se hotărâse în final la „Operaţiunea Lampos”. Sensul grec al cuvântului era „lumină strălucitoare”. Lampos nu era doar numele calului lui Hector din opera clasică a lui Virgiliu şi Homer, dar era şi numele pe care Cayla îl alesese pentru iapa ei aurie preferată.

— Legătura cu tine şi Cayla este puternică, explică Hazel. Dar doar pentru cei care vă cunosc de aproape.

— Operaţiunea Lampos. Îmi place. Acum avem un nume pentru ea. Ne mai trebuie şi oamenii. Paddy ar trebui să ajungă mâine. Apoi putem discuta de cine mai avem nevoie.

Când Hector îi expuse Operaţiunea Lampos lui Paddy, acesta ascultă fără să comenteze. Nici după ce Hector termină de vorbit, nu răspunse imediat. Continuă să noteze pe blocnotesul său. Într-un final lăsă jos creionul şi privi spre Hector.

— *Gâsca de aur*? Cine s-a gândit la asta? întrebă el şi apoi ochii îi alunecară spre Hazel care stătuse în liniştе la celălalt capăt al mesei. Are o aromă feminină.

— Nu-ţi place ideea, Paddy? întrebă ea.

— O iubesc. E un plan genial, hohoti el fericit.

— De cine avem nevoie, Paddy? îl întrebă Hector.

— Cât mai puţini oameni, răspunse Paddy, încă chicotind. Dave Imbiss pentru început. El e tocilarul nostru

IT şi priceput la planuri şi la procurarea echipamentului şi a materialelor. Apoi avem nevoie şi de jumătatea ta, Tariq. Ne trebuie un războinic înnăscut, un vorbitor arab nativ care poate gândi ca Bestia, cineva care cunoaşte bine inamicul şi câmpul de bătălie.

— Unde se află Tariq acum? întrebă Hector. Îl poţi contacta?

Paddy dădu din cap.

— Da. Eu şi Tariq am stabilit un semnal de apel. Este încă sub acoperire în Puntland, dar îl pot scoate foarte rapid de acolo.

— Foarte bine. Deocamdată suntem Hazel, eu, tu, Dave Imbiss şi Tariq. De cine mai avem nevoie la bord?

— Ajunge pentru moment. Aşa cum văd eu lucrurile noi patru şi, desigur, Hazel, o să gândim planul principal. Pe măsură ce adăugăm detalii s-ar putea să trebuiască să chemăm experţi să se ocupe de ele. Cât mai avem până este *Gâsca de aur* gata să navigheze?

— Are în plan să ia prima încărcătură de gaz natural din terenul de la Abu Zara la începutul lui octombrie, răspunse Hazel.

— Peste patru luni şi jumătate. Trebuie să ne mişcăm rapid, spuse Paddy.

— Adu-i pe Dave şi pe Tariq aici cât mai repede, ordonă Hector.

Dave Imbiss şi Tariq Hakam sosiră la Houston patru zile mai târziu cu avioanele de la Dubai şi Paris. Într-o oră de la sosirea lor, prima şedinţă de plănuire a Operaţiunii Lampos se desfăşură la etajul de sus al casei Bannock. Hector le explică conceptul de bază.

— Scopul acestui exerciţiu este de a-l momi pe Adam afară din fortăreaţa lui din Oaza Miracolului. Va fi destul de uşor să-i atragem subordonaţii, dar dacă vrem să punem capăt acestei vrăjmăşii de sânge pe care o poartă

cu noi trebuie să-l eliminăm. Le privi feţele. Erau toţi concentraţi şi serioşi. Ştim că acţiunile piraţilor împotriva tuturor navelor străine din Oceanul Indian sunt plănuite şi controlate de şeicul Adam Tippoo Tip. Această campanie s-a intensificat şi a devenit mai sofisticată de când Adam a devenit succesorul bunicului său. Hector apăsă butonul de comandă de pe computerul din faţa lui şi ecranul de pe peretele din faţa lor se aprinse arătând rânduri de date şi cifre. Acestea sunt statisticile pentru numărul de atacuri ale piraţilor din ultimul an al domniei bunicului lui. După cum vedeţi, au fost douăzeci şi opt de atacuri asupra navelor şi toate s-au desfăşurat în preajma Golfului Aden. Dintre acestea, doar nouă au avut succes, dar au strâns totuşi bani de răscumpărare în valoare de o sută douăzeci de milioane de dolari. Schimbă imaginea de pe ecran. Acestea sunt statisticile pentru ultimele douăsprezece luni.

David Imbiss fluieră uşor a surpriză şi Hector continuă:

— Poţi într-adevăr să fluieri, Dave. O sută douăzeci şi şapte de atacuri, nouăzeci şi unu reuşite. Bani adunaţi din răscumpărări – 1, 25 miliarde de dolari.

Tăcură de uimire.

— Da, sunt mulţi bani. Aproape toţi intră în buzunarele lui Adam. Ceea ce este interesant este că, acum, navele de atac ale lui Adam operează la distanţe mari şi până la o mie de mile de ţărm. Şi fac asta în mod sfidător. Cu toţi banii strânşi, Adam poate folosi acum nave-mamă pentru navele lui de atac. Ştim de la Tariq că foloseşte nave de pescuit taiwaneze şi ruseşti pentru asta. Toate au la bord echipament electronic sofisticat, dar şi mai important, a construit piste de aterizare pentru elicoptere pe nave. Are acum două sau posibil trei elicoptere Bell Jet Ranger în serviciu. Asta îi permite să cerceteze apele la câteva sute de mile în jur, pentru a ochi

navele de război periculoase şi ţintele profitabile.

— De ce nu îi distrug puterile vestice navele de atac oriunde ar da peste ele? întrebă Dave.

— Din două motive, explică Hector. În primul rând, nu este uşor să găseşti o barcă mică în sute de mii de mile pătrate de ocean. Pentru a face asta în mod eficient, costul supravegherii care ar trebui făcută ar fi exorbitant. Şi, chiar dacă le-ar găsi, ar trebui să le prindă efectiv făcând o acţiune de piraterie. Nu pot pur şi simplu să îi lovească navele lui Adam cât sunt ancorate în Golful Gandanga. Sunt legaţi de mâini de legile complexe ale mării şi de vechile sensibilităţi de fată bătrână ale multor ţări foste socialiste, care sunt mai preocupate de drepturile umane ale piraţilor capturaţi în timpul atacului unor nave pe mare decât de cele ale victimelor. Fac vâlvă că un pirat capturat nu va avea parte de un proces cinstit şi că ar putea fi împuşcat direct. Este atât de inimos şi de corect politic din partea lor. Între timp, Adam răvăşeşte oceanele şi strânge miliarde de dolari în puşculiţă. Echipajele navelor comerciale sunt neînarmate, în conformitate cu termenii poliţelor de asigurare ale proprietarilor, care le interzic să aibă arme la bord şi cu propriul instinct de supravieţuire care le spune că, dacă deschid focul, piraţii vor răspunde şi o vor face cu o forţă superioară. Pentru Adam este sezon de vânătoare, Crăciunul şi Anul Nou în fiecare săptămână. Hector îi lăsă să se gândească câteva momente la ce le spusese. Şi ce o să facem în privinţa asta? Dave şi Tariq, aţi ratat ce am hotărât deja, aşa că am să vă spun şi vouă.

Le explică pe scurt ce sperau să obţină prin Operaţiunea Lampos.

— După cum ştiţi, nevasta mea a plătit scump – uciderea şi oribila mutilare a mamei şi a fiicei ei. Tariq şi-a pierdut şi el soţia, Daliyah, şi băiatul, ucişi de mâinile asasinilor lui Adam. Acesta a pus un preţ pe capul meu şi

al soţiei mele şi a făcut un jurământ în faţa lui Allah că ne va ucide, aşa cum i-a ucis şi pe ceilalţi membri nevinovaţi ai familiilor noastre. Căutăm răzbunare pentru cei morţi şi căutăm siguranţă pentru noi şi pentru toţi oamenii care respectă legea şi care traversează oceanele. Am fost amorţiţi într-un sentiment fals de siguranţă, crezând că suntem protejaţi de distanţa care ne desparte de micul lui imperiu din Puntland şi că suntem protejaţi de forţele de ordine din ţara în care trăim. Adam ne-a arătat că are puterea să ne lovească oriunde ne-am afla. Nu ne-a lăsat ca alternativă decât să-l ucidem înainte să ne ucidă el pe noi.

Toţi scoaseră sunete de aprobare.

— După multe discuţii am hotărât că nu trebuie să pornim o expediţie împotriva lui Adam în fortăreaţa lui din Oaza Miracolului. Am mai încercat asta o dată şi am pierdut mulţi oameni buni, inclusiv pe Ronnie Wells. Tariq a avut norocul să supravieţuiască dificilei operaţiuni. Hector îi zâmbi. Cum ţi s-a vindecat rana?

— O cicatrice foarte drăguţă, spuse Tariq sumbru.

Nu mai zâmbea cu dragă inimă.

— Dacă intrăm în Puntland sunt prea multe variabile necunoscute. Trebuie să îi facem pe Adam şi pe locotenentul lui, Uthmann Waddah, să iasă în câmp deschis. Trebuie să le pregătim amândurora o capcană cu momeală.

Chiar şi Paddy, care asistase şi la primele discuţii, fu surprins să audă totul explicat cu atâta claritate. Dădea din cap aprobator, ca şi ceilalţi de la masă.

— Ne-am gândit la ce fel de momeală nu ar putea Adam să reziste. Soţia mea a sugerat să folosim *Gâsca de aur*.

Şi Tariq şi Dave părură să nu înţeleagă. Paddy vorbi în numele lor.

— Cred că i-ai buimăcit pe Dave şi pe Tariq, Heck. Eu ştiu despre ce vorbeşti. Securitatea pe şantierul din Ōsaka este responsabilitatea mea, dar tu va trebui să le explici.

Hector se întoarse spre Hazel.

— *Gâscă* este copilul tău. Vrei să ne oferi informaţii despre ea, te rog, Hazel.

— Bine, haideţi să vă explic, spuse ea nerăbdătoare. Este destul de simplu, de fapt. Bannock Oil tocmai construieşte una dintre cele mai mari şi valoroase nave care au navigat vreodată pe ocean. Este un superpetrolier, proiectat pentru transportul gazului natural. A fost deja lansat la apă şi adus în Taiwan pentru instalarea ultimelor echipamente. Până acum, am reuşit să ţinem proiectul secret, de aceea nu ştiţi nimic. Nava a fost numită *Gâsca de aur*. Are o valoare de asigurare de peste un miliard de dolari. Chiar şi Paddy păru profund impresionat. Era prima oară când i se spuneau aceste cifre. Acum Hector vă va prezenta restul planului.

— Odată ce *Gâsca de aur* va fi pregătită pentru primul ei voiaj vom genera publicitate masivă, inclusiv reportaje la televiziunea arabă Al Jazeera care trebuie să ajungă direct la Adam. Primul drum al petrolierului va fi spre Franţa de la noile câmpuri de exploatare din Abu

Zara. *Gâsca de aur* este mult prea mare să poată trece prin Canalul Suez, aşa că nu poate urma ruta prin Golful Aden, pe sub nasul lui Adam. Totuşi, am discutat deja despre faptul că Adam foloseşte nave-mamă pentru navele lui de atac şi elicoptere, aşa că ştim că are capacitatea să-şi folosească navele până la o mie două sute de mile marine de Cornul Africii. Ruta pe care trebuie să o urmeze *Gâsca de aur* ca să ajungă la Capul Bunei Speranţe de la gura Golfului Persic o va duce la trei sute de mile marine de baza lui din Golful Gandanga. Ne vom asigura că Adam va şti când şi pe unde va naviga *Gâsca de aur* în

estul Africii. Va şti valoarea navei şi cine îi sunt proprietarii. Ocazia va fi irezistibilă. Nu va ezita să lovească şi vom fi pregătiţi pentru el.

Se gândiră la proporţiile colosale ale acestui plan în tăcere. Apoi Tariq vorbi uşor.

— Adam nu va veni. Oamenii spun că a devenit precaut din cauza bogăţiei şi a puterii. Nu se va pune în pericol. Este un porc laş care se desfată torturând femei şi copii, dar care nu îşi mai asumă el însuşi riscurile.

— Crezi că nu va ataca *Gâsca de aur*? întrebă Hazel.

— Nu, nu o va face. Pentru că este un laş. Nici Uthmann Waddah nu o va face, pentru că aşa cum ştie Hector, Uthmann se teme de mare. Adam îl va trimite pe unchiul lui, Kamal Tippoo Tip, comandatul flotei de atac. Dar Adam nu va participa el însuşi la capturarea *Gâştei de aur*. Va rămâne în siguranţă în Golful Gandanga până îi aduc trofeul. Doar atunci se va urca la bord să ia nava în stăpânire.

Oamenii se lăsară neliniştiţi în scaune, iar Paddy şi Dave schimbară priviri. Hazel se duse la geam şi rămase în picioare privind spre parc. Copiii se jucau pe spaţiile verzi supravegheaţi de părinţii lor iubitori şi o fanfară exersa pe terenul de joacă. Totul părea atât de paşnic şi de banal; atât de diferit de realitatea brutală despre care discutaseră. Hazel simţi durerea pierderii ei cum creşte din nou în sufletul ei; dar se forţă să şi-o stăpânească şi se întoarse să către bărbaţii de la masă.

— Foarte bine. Trebuie să îl lăsăm pe Kamal să captureze *Gâsca de aur* şi să o ducă în Golful Gandanga.

Toţi rămaseră tăcuţi şi nemişcaţi, privind-o uimiţi. Începu să zâmbească şi, deodată, Hector izbucni în râs.

— Deci! Calul de război al lui Hector, Lampos, devine calul troian! îi vei „oferi” lui Adam nu numai un vas de un miliard de dolari, ci şi un milion de metri cubi de gaz

natural.

La această remarcă Paddy lovi masa şi râse puternic.

— Minunat! Doar dumneavoastră vă puteaţi gândi la asta, doamnă Cross. Trebuie să fii atent la nevasta asta a ta, Hector. Duplicitate, numele tău e femeie!

Apoi Dave Imbiss înţelese ce se întâmplă şi râse alături de Paddy.

— O să-i ascunzi pe oamenii noştri undeva în navă până când Adam urcă la bord, apoi ieşim cu toţii şi strigăm: „Surpriză! Surpriză! et chicoti el. După ce îl capturăm pe Adam putem lansa o operaţiune terestră. Vom distruge toate navele-mamă ale piraţilor, elicopterele şi flota de nave de atac. Vom elibera toţi marinarii străini captivi din temniţe. O să îi ducem la bordul navelor lor şi îi protejăm până scapă.

Dar Tariq nu era foarte convins.

— O să avem nevoie de o sută de oameni sau chiar mai mulţi ca să realizăm toate lucrurile pe care le plănuiţi. E loc pe navă pentru atâţia?

— Tariq, aceasta este probabil cea mai mare navă de transport construită vreodată. Aşteaptă numai să o vezi! Putem ascunde o armată întreagă la bordul ei.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Asta îmi dă o idee. O putem echipa cu baterii de artilerie, ca vechile nave Qdin al Doilea Război Mondial.

Paddy era entuziasmat.

— Le putem bombarda oraşul şi să scufundăm orice navă care ni se opune sau care încearcă să fugă de noi.

— Nu! spuse Hazel hotărâtă. Fără bombardarea oraşului. Sunt sute de femei şi de copii care locuiesc acolo în locuinţe improvizate. Ar fi un masacru. Ne-ar face mai răi ca Adam. Totuşi, sunt de acord să trimitem o operaţiune terestră care să-i elibereze pe toţi marinarii străini captivi.

— Cât se scufundă *Gâsca de aur* când este complet încărcată? întrebă Hector şi apoi îşi răspunse singur la întrebare. Probabil că mai mult de treizeci de metri. Piraţii nu vor putea să o ducă mai aproape de o milă de plajă. Nu putem trimite bărci mici de la distanţa asta. Ar fi expuse la foc de pe ţărm. Ar fi o sinucidere. Dacă nava este atât de mare, am putea ascunde câteva AAV-uri în cală, spuse Dave Imbiss gânditor.

— AAV-uri? întrebă Hazel. Ce sunt astea?

— Vehicule amfibii de asalt este denumirea lor oficială. Sunt noua generaţie de tancuri plutitoare, precum cele care au asigurat debarcarea forţelor aliate pe plajele Normandiei în 1944.

— Este posibil să le lansăm de pe o navă cu punte înaltă? insistă Hazel.

— Desigur. Pot sări în apă de la o înălţime de zece metri, o asigură Dave.

— Chiar complet încărcată, bordul *Gâştei* va fi însă la o înălţime mai mare de atât. Şi apoi cum le-am recupera? vru Hazel să afle.

— Vom echipa nava cu macarale hidraulice pe suporţi mobili, ascunse pe puntea de încărcare până în momentul când pot fi folosite peste lateralele navei. AAV-urile pot părăsi *Gâscă* şi reveni la bord în acest fel, spuse Hector fără să-şi ridice privirea de la schiţa pe care o făcea pe blocnotesul lui.

— La fix! îi dădu Dave dreptate. Nu am vrea să abandonăm AAV-urile când ieşim din Golful Gandanga. Costă câteva sute de mii de dolari fiecare.

— Descrie-mi una dintre jucăriile astea, spuse Hazel.

— Arată în principiu ca un tanc obişnuit de luptă cu şenile şi turelă, doar că are laterale mult mai înalte. Tipul de care avem nevoie este de transport de oameni, poate transporta douăzeci şi cinci de infanterişti cu echipament

complet, plus echipajul de trei oameni. Turela este înarmată cu mitraliere grele de calibru 50 pe suport şi cu un aruncător de grenade. Blindajul rezistă la puşti şi la foc de mitralieră grea. Pe sol are o viteză de patruzeci şi cinci de kilometri la oră şi pe apă străbate aproape şaisprezece kilometri pe oră.

— Poţi să ne obţii câteva maşinării din astea, Dave? îl întrebă Hazel.

— Va fi greu să facem rost de una direct de pe linia de producţie. Dar sunt sigur că pot găsi câteva care sunt folosite de câţiva ani, dar care au fost păstrate în stare bună şi care funcţionează bine. Coreea de Sud, Taiwan, Indonezia şi alte ţări din Orientul îndepărtat le folosesc. Ar trebui să reuşesc să ajung la o înţelegere cu una dintre ele.

Hazel îi privi pe Hector şi pe Paddy.

— De câte avem nevoie? întrebă ea.

— Dacă reuşim să îi luăm complet prin surprindere şi să ducem cincizeci de oameni pe ţărm, putem cuceri şi păstra oraşul măcar o zi înainte ca inamicul să se poată regrupa, răspunse Hector. Două AAV-uri ar trebui să fie suficiente.

— Asta nu lasă loc de greşeală sau accidente, protestă Paddy. Trei vehicule şi şaptezeci şi cinci de oameni ar acoperi toate posibilele nevoi.

— Paddy face adesea pipi cu gheaţă, îşi ceru Heck scuze în numele lui.

— Mi-e frig la puţulică, dar măcar mă ţine în viaţă, rânji Paddy spre el.

— Dave, te rog să-i găseşti lui Paddy al treilea AAV Vrem să rămână în viaţă, râse Hazel cu ei.

„Sunt atât de mândru de puterea şi hotărârea ei, se gândi Hector încântat, e clar că a revenit la viaţă. Poate să râdă. Durerea a fost dată la o parte ca să facă loc gândurilor constructive. Nu va dispărea complet niciodată,

dar acum o are sub control. Dacă te poţi întâlni cu triumful şi dezastrul şi să-i tratezi pe cei doi impostori la fel… bătrânul Rudyard ar fi putut scrie având-o pe ea în minte”.

Apoi deveni serios din nou.

— Cred că a venit momentul să chemăm o echipă de ingineri proiectanţi din Taipei, ca să putem discuta despre reconfigurarea calei *Gâşte i*, spuse el.

Cei trei ingineri sosiră cinci zile mai târziu aducând cu ei toate planurile de construcţie ale *Gâştei de aur* în câteva tuburi mari şi negre de plastic. Odată ce le deveniră clare cererile clientului, Hazel le dădu câteva camere la etajul de dedesubt unde ei se puseră să lucreze la schiţe cu o dăruire exemplară. În a zecea zi reapărură să prezinte noile proiecte pentru a fi analizate.

Rezervorul gol de gaz natural cel mai apropiat de superstructura de la pupa navei era la fel de mare ca un hangar de avioane. Proiectanţii despărţiseră acest sector de restul navei pentru a crea o zonă ascunsă. Apoi împărţiseră spaţiul efectiv în trei niveluri distincte. Nivelul de sus era destinat depozitării de provizii militare incluzând muniţia şi armele de foc care trebuiau descărcate rapid. Induseseră şi o mică cabină interioară, de patru metri pătraţi, în care se aflau două paturi înguste, unul lângă celălalt, o toaletă şi un duş dincolo de uşa care făcea legătura. Această cabină era pentru uzul lui Hazel şi Hector. Lângă aceasta se afla parcarea deschisă pentru cele trei AAV-uri. Direct deasupra, acoperişul era retractabil permiţând vehiculelor să fie ridicate pe punte de macaraua hidraulică. Macaraua era montată pe un suport mobil care putea ridica AAV-urile unul câte unul spre lateralul navei pentru a le coborî apoi în apă. În cincisprezece minute de la deschiderea trapei din acoperiş cele trei AAV-uri puteau ajunge în apă îndreptându-se spre plajă cu şaisprezece kilometri la oră, purtând şaptezeci şi

cinci de oameni înarmaţi la atac.

Al doilea nivel al zonei ascunse din cală era proiectat pentru camerele şi paturile oamenilor, cantina şi locurile de spălare, toaletele şi unităţile de aer condiţionat menite să aducă o rezervă constantă de aer proaspăt în toate zonele. De asemenea, pe acest nivel se afla şi zona de adunare de unde oamenii aveau să se îndrepte spre posturile lor de luptă. Nivelul de jos era pentru bucătărie şi pentru păstrarea în congelatoare a mâncării. Dar cel mai mult spaţiu pe acest nivel era ocupat de sala de analiză tactică şi de echipamentul electronic. În fiecare parte a navei de deasupra aveau să fie montate camere cu circuit intern ascunse şi microfoane. Nu avea să existe un singur colţişor al navei, de la punte la fundul calei, care să nu fie monitorizat din această poziţie. Una dintre camere, plasată pe butucănosul catarg radio de pe punte, avea să le permită oamenilor din sala de analiză tactică de jos să aibă o vedere panoramică a mediului înconjurător al navei şi a orizontului.

Dinspre zona de adunare de la al doilea nivel pornea o reţea de tunele şi scări ascunse. Acestea aveau să fie încorporate în mod viclean în pereţii navei. Prin aceste tunele oamenii pregătiţi de luptă puteau să se deplaseze cu uşurinţă în orice parte a navei fără a se expune înainte de a ieşi prin trapele bine ascunse pentru a lua inamicul prin surprindere.

Ei cinci – Hazel, Paddy, Dave Imbiss, Tariq şi Hector – stăteau la masa lungă de consiliu faţă în faţă cu cei trei proiectanţi din Taipei şi dezbăteau plusurile şi minusurile proiectului. Una dintre problemele care avu parte de întreaga lor atenţie era izolarea fonică a zonelor ascunse. O sută douăzeci şi cinci de oameni trăind în compartimente de metal aveau să facă zgomot doar mişcându-se. Aceste sunete puteau avertiza inamicul

despre prezenţa lor la bord. Acoperişurile, pereţii şi mai ales punţile trebuiau să fie acoperite cu plăci groase de poliuretan. Toate părţile mobile din zona ascunsă, uşile de la cuptoarele cu microunde şi congelatoare, chiar şi robinetele de apă sau mecanismele de tragere a apei de la toalete, toate trebuiau complet înăbuşite. Oamenii aveau să mănânce de pe farfurii din carton şi să folosească căni şi tacâmuri de plastic, ca să nu existe clinchete de metal sau de porţelan. Aveau să poarte doar cizme cu talpă moale. Când avea să se dea ordinul „Navă silenţioasă", aveau să vorbească doar când era necesar şi atunci numai în şoaptă. Echipamentul electronic avea să fie dat pe mut şi operatorii aveau să poarte căşti să asculte toate sunetele din celelalte părţi ale navei. Pompele de circulare a gazului din rezervoarele învecinate aveau să fie setate să funcţioneze automat în cicluri continue pentru a masca orice mic sunet din zona ascunsă. Odată ce toate măsurile fură luate ca să asigure liniştea în timpul operaţiunii, îşi îndreptară atenţia spre instalarea armamentului şi a echipamentelor de observaţie. Camerele cu circuit intern trebuiau ascunse sau mascate complet, dar plasate în aşa fel încât să poată acoperi fiecare colţ al navei. Aceleaşi cerinţe se aplicau şi la plasarea microfoanelor.

Puntea de comandă a navei era chiar la vârful turnului de la pupa, la aproape treizeci de metri deasupra punţii de încărcare. Le oferea căpitanului, ofiţerului de navigaţie şi cârmaciului o vedere de 360 de grade în jurul lor. Pe nivelul de mai jos se aflau camerele căpitanului, camera de comunicaţii şi navigare şi apartamentul luxos al proprietarului. Pe nivelul de sub acesta se aflau cabinele ofiţerilor inferiori şi ale inginerilor navei, bucătăria şi cantina. Proiectantul propusese construirea unui nivel suplimentar deasupra punţii existente şi transformarea nivelului superior ca să devină puntea principală, lăsând

puntea de dedesubt goală. Spaţiul gol avea să fie sigilat complet. Singura cale de acces aveau să fie prin intermediul scării tunel conducând de la zona ascunsă la acest nivel de sub punte. În spatele pereţilor goi de oţel aveau să fie instalate două tunuri uşoare MK44 Bushmaster 40 mm capabile să tragă la o rată de foc de 200 de runde pe minut. Prin acţionarea unei manete pereţii aveau să se lase în jos, iar tunurile deveneau astfel vizibile şi pregătite să intre în acţiune imediat, lovind orice ţintă ostilă cu puterea lor devastatoare.

Odată ce toate planurile fură aprobate, echipa se împrăştie. Dave Imbiss zbură spre Coreea de Sud unde în trei săptămâni reuşi să facă rost de trei AAV-uri care aparţinuseră armatei şi de două tunuri Bushmaster. Toate aceste echipamente se aflau deja în drum spre portul Chi-Lun în Taiwan unde aveau să fie montate în zonele ascunse ale *Gâştei de aur*. În timpul drumului din Taiwan în Abu Zara. navigatorii şi echipajul aleşi să opereze AAV-urile aveau să fie antrenaţi în utilizarea acestor maşinării cu aspect greoi, dar extrem de eficiente. În aceeaşi parte a călătoriei, tunarii aveau să fie învăţaţi să folosească tunul Bushmaster.

Toţi luptătorii aveau să fie aleşi din totalul de o sută douăzeci şi cinci de bărbaţi, plus o femeie, pe care Paddy trebuia să-i aducă la Sidi el Razig. Şaptezeci de oameni fură aduşi cu avionul de la diverse operaţiuni Cross Bow de pe glob. Restul fură aleşi din lista extinsă de mercenari şi de agenţi liberi ai lui Paddy care erau pregătiţi să accepte până şi cele mai periculoase sarcini, dornici de senzaţii tari, dar şi de bani. Singura femeie din această grupă a fost foarte atent aleasă nu numai pentru că era o expertă în arte marţiale, cât mai ales pentru asemănarea ei izbitoare cu Hazel. Era o rusoaică antrenată la Spetsnaz. Se numea Anastasia Voronova, dar i se spunea Nastiya.

Tariq zbură la Meca şi de acolo se alătură unui grup de pelerini musulmani care se întorceau în Puntland. Călători împreună cu ei pe feribotul spre Mogadishu şi apoi cu autobuzul până în Golful Gandanga. Odată ajuns acolo, se amestecă printre localnici, prefăcându-se că-şi caută o slujbă. Trăi greu alături de vagabonzi şi cerşetori. Instrucţiunile primite de la Hector erau să nu noteze nimic, dar obţinu rapid o hartă mentală a aşezării oraşului şi a golfului. Studie poziţia exactă unde era ancorat fiecare vas capturat. Localiză temniţele unde erau ţinuţi marinarii răpiţi. Observă şi reţinu mental mişcările navelor-mamă şi ale navelor de atac ale lui Adam. Una dintre cele mai importante sarcini ale lui în această misiune era să observe mişcările duşmanului lui de moarte, Uthmann Waddah. Era vital pentru Hector să afle dacă Uthmann se afla vreodată pe vreuna dintre navele-mamă sau pe bărcile de atac când părăseau golful sau se întorceau din raiduri. Planurile lui Hector depindeau de această informaţie, deoarece Uthmann era singurul dintre piraţi capabil să o recunoască pe Hazel dacă o vedea din nou. Totuşi, Hector era aproape sigur că Uthmann nu avea să iasă niciodată pe mare. Motivul simplu era că, aşa cum le spusese Tariq mai devreme, Uthmann Waddah, invincibilul războinic, avea o frică patologică de apă.

Suferea în mod cronic de rău de mare, câteva ore pe ocean l-ar fi adus într-o stare jalnică – culcat la pământ gemând şi vomitând, incapabil să-şi ridice capul sau să se ţină pe picioare. Apa de mare era singura lui slăbiciune.

În puţinele săptămâni în care rămase în Golful Gandanga, Tariq văzu patru nave comerciale mari capturate, aduse în golf de Kamal Tippoo Tip şi deveni martor la sărbătoarea sălbatică a piraţilor victorioşi şi a mulţimii care se aliniase pe plajă să-i primească la întoarcerea din incursiune. Întotdeauna Adam şi Uthmann

Waddah se aflau pe plajă în Golful Gandanga pentru a privi venirea navelor. Totuşi, atunci când şeicul Adam pornea în splendida lui barjă regală să urce la bordul navei capturate ca să le arate bunăvoinţa lui piraţilor victorioşi, Uthmann Waddah rămânea pe plajă. Era evident că era îngrozit până şi de apele calme ale golfului.

Hector şi Hazel zburară cu BBJ-ul la Taipei unde căpitanul *Gâştei* se afla deja la bord. Numele lui era Cyril Stamford. Se retrăsese din Marina SUA cu doar zece luni înaintea vârstei obligatorii de pensionare de şaizeci şi doi de ani. Comandase un crucişător şi avea încă o minte ageră şi o sănătate robustă, dar era dornic să continue munca pe o navă mare.

Se trăgea dintr-o lungă linie de americani care luptaseră în războaie. Unul dintre strămoşii lui direcţi luptase în războiul împotriva piraţilor berberi din nordul Africii din 1800 până în 1805. Cyril îi arătase lui Paddy o veche şi preţuită scrisoare pe care îndepărtatul lui strămoş, căpitanul Thomas Stamford, i-o scrisese nevestei sale din Tunisia, în 1804. Îi citi lui Paddy acest fragment scris cu o cerneală îngălbenită:

Este scris în Coranul lor că toate naţiunile care nu îl acceptă pe Profet sunt păgâne, necredincioase şi păcătoase şi că este datoria celor credincioşi să le jefuiască şi să îi ia în robie; şi că fiecare mahomedan ucis în acest război are un loc asigurat în paraclis.

— Familia Stamford a luptat împotriva tiraniei, a bigotismului şi a fărădelegii în două războaie mondiale, continuă Cyril mândru. Recent, fiul meu cel mai mare Robert şi-a dat viaţa în munţii din Afghanistan, capturat de aceşti oameni şi torturat îngrozitor. Marina mea m-a scos din uz dar, în numele lui Dumnezeu, ar fi grozav să le mai dau o ultimă lovitură ticăloşilor ălora ucigaşi.

Înainte să preia comanda navei, Hector îi explică

rolul clandestin pe care avea să îl joace şi pericolele care îl aşteptau. Cyril acceptă bucuros slujba. Zece dintre oamenii de la agenţia Cross Bow aveau să fie instruiţi de către el. Camera motoarelor *Gâştei* şi puntea de navigaţie erau dotate cu echipamente atât de sofisticate, astfel că un echipaj format dintr-un număr mic de membrii puteau să manevreze nava în cel mai eficient mod.

Dave Imbiss se afla şi el la bord supraveghind ultimele lucrări la *Gâsca de aur* – instalarea tunului în amplasamentul ascuns şi reconfigurarea deschiderilor din cală pentru a găzdui cele trei AAV-uri.

Gâsca de aur se afla într-unul din bazinele exterioare ale portului, iar perimetrul de siguranţă creat de oamenii lui Paddy în jurul ei era de netrecut. Ecrane de pânză fuseseră montate în jurul turnului de la pupa şi toată munca se desfăşura în spatele lor. Tunul, AAV-urile şi alte materiale sensibile fură aduse noaptea pe maşinării de transport joase acoperite cu straturi de plastic negru pentru a le ascunde forma.

Când pregătirile se apropiau de final, Paddy O'Quinn sosi la Taipei. În următoarele zile primii patruzeci de oameni din forţa expediţionară îl urmară în oraş în grupuri mici, deghizaţi în turişti. Grupurile includeau tehnicieni care aveau să opereze sofisticatul echipament electronic de ascultare şi camerele cu circuit intern. Fură urmaţi de tunarii pentru cele două tunuri Bushmaster şi de cei doisprezece şoferi şi membri ai echipajelor AAV-urilor. Omul pe care

Paddy îl alesese pentru comanda acestor vehicule era un fost ofiţer care se aflase în subordinea lui în armată. Numele lui era Sam Hunter şi era un bărbat vânjos cu o mare experienţă în utilizarea vehiculelor amfibii blindate.

Nu în ultimul rând, mai era şi Nastiya Voronova. Într-o maşină închiriată, Hector şi Hazel îi luară pe Paddy şi pe

rusoaică de la hotel ca să-i ducă la şantier. La prima întâlnire, cele două femei se studiară reciproc, perfect conştiente de calităţile celeilalte. Hazel simţi că cealaltă femeie este o pisică sălbatică, graţioasă şi frumoasă la înfăţişare, dar feroce. De cealaltă parte, Nastiya nu era obişnuită să nu fie cea mai frumoasă femeie din orice adunare.

Hazel şi Nastiya stătură pe scaunele din spate ale maşinii şi discutară precaut. În port, aşteptând ca feribotul să le ducă la locul unde era ancorată *Gâscă*, Hazel îl apucă pe Hector de braţ şi îl luă într-o parte pentru a-i şopti la ureche.

— Paddy şi rusoaica sunt deja atraşi unul de celălalt ca o pereche de castori primăvara.

— Dumnezeule! De unde ştii asta? Ţi-a spus ea?

— Nu a zis nimic, prostuţule. Dulcea mireasmă a dorinţei carnale care pluteşte deasupra lor este ca parfumul portocalului în floare. Nu ai observat?

— Da, dar în mod ciudat am crezut că este chiar un portocal în floare, râse Hector.

Acum că aflase de legătura Nastiyei cu Paddy, atitudinea lui Hazel faţă de ea se înmuie. Şi întrucât ştia că nu trebuie să îl păzească pe Hector de farmecele extravagante ale celeilalte fete, îşi dădu seama că începea să îi placă rusoaica.

Primul lucru cu care fură nevoiţi să se obişnuiască recruţii lui Paddy era mărimea efectivă a navei. Puntea pentru marfa era lungă cât cinci terenuri de fotbal. Când fură coborâţi în zona ascunsă din cala reconstruită se treziră într-un labirint de compartimente şi de tuneluri de oţel interconectate. Tunelurile erau prost luminate, slab ventilate, scunde şi înguste astfel încât un om înalt trebuia să se aplece în ele. Odată aflat în tunel nu aveai niciun punct de referinţă şi nu era dificil să devii confuz. De

exemplu, pentru a ajunge pe punte de la punctul de adunare de la nivelul doi trebuia să faci o urcare claustrofobă verticală de peste treizeci de metri, respirând aer stătut şi trecând prin trape identice la nivelul fiecărui etaj intermediar. În consecinţă, oamenii ajunseră pe punte dezorientaţi şi respirând greu.

Hector le dădu comenzi constructorilor să instaleze lumină şi ventilaţie mai bună. Pe lângă asta, ordonă ca interiorul tunelurilor să fie clar semnalizat, cu variate culori de vopsea pentru a deosebi fiecare nivel. După aceea, Hector îşi îndreptă atenţia spre trape. În proiectul iniţial, deschiderea acestora implică deschiderea mânerelor de închidere duble. Acesta era un procedeu zgomotos şi prelungit care avertiza inamicul de venirea lor. Hector propuse un nou sistem. Balamalele de la trape fură echipate cu arcuri, astfel că un cui de fixare care ţinea trapa închisă putea fi dat la o parte cu o singură lovitură de ciocan. Deschisă cu putere, atacatorii puteau să iasă prin trapă în forţă, luând pe oricine s-ar fi aflat de cealaltă parte complet prin surprindere.

Până în momentul în care *Gâscă* fu pregătită să navigheze spre Abu Zara toţi oamenii reuşiră să cunoască structura internă a navei. De îndată ce se aflară la o distanţă de unde nu se mai vedea ţărmul, Hector îi comandă căpitanului Stamford să încetinească. În timp ce nava aluneca pe valuri în pas de melc, Sam Hunter şi echipajele lui de AAV îşi ocupară posturile de luptă şi şoferii porniră motoarele. Apoi, la comanda dată din sala de analiză tactică din burta navei, trapele de deasupra vehiculelor se deschiseră şi macaraua hidraulică ridică primul AAV pe puntea principală, îl cără spre lateralele navei şi îl coborî peste bord.

Puternicele motoare diesel ale AAV-ului tunară şi ţâşniră în faţă cu Sam în turelă, eliberând drumul pentru

vehiculele din urma lui. Unul după altul fură coborâte peste lateralele navei. Făcură stropi în apă, scufundându-se un moment sub apă şi apoi ţâşnind din nou la suprafaţă într-un nor de spumă albă. În formaţie, cele trei vehicule greoaie înconjurară *Gâscă* şi se întoarseră în lateral, de unde fură ridicate din nou pe puntea de marfa. Când ultimul vehicul era fixat în siguranţă sub punte, trapa de deasupra lor se închise. Macaraua fu legată în aşa fel încât să stea lipită ascunsă de punte până în momentul în care avea să fie din nou nevoie de ea. În următoarele patru zile, repetară procedura de mai multe ori în fiecare zi. Tunarii din AAV-uri avură şi ei ocazia să tragă cu mitralierele lor grele în diferite ţinte plutitoare de la diferite distanţe înainte să revină pe *Gâscă*.

Când nava se afla la o sută cincizeci de mile de ţărmul Taiwanului şi pe radar nu mai apărea nicio altă navă, Hector ordonă efectuarea unui exerciţiu cu tunul. La comanda lui, căpitanii de tun deschiseră uşile de oţel care ascundeau amplasamentul tunului. Acestea scoaseră la iveală cele două tunuri Bushmaster cu ţevile lor lungi îndreptate în faţă.

Tunurile erau echipate cu proiectile cu explozie în aer. Fiecare din aceste proiectile conţinea sute de bile de oţel. Cronometrul din vârful proiectilului era setat electronic de operatorul tunului pentru distanţa necesară folosind computerul încorporat. Tunarul îşi alegea ţinta în lentila optică şi apoi apăsă trăgaciul. Computerul începea să calculeze în mod continuu distanţa ţintei şi să dea informaţii fitilului din proiectil. Când tunarul elibera trăgaciul, distanţa era fixată şi în acelaşi moment tunul trăgea. Proiectilul exploda în aer cu precizie deasupra ţintei.

În timp ce Hector, Paddy şi cele două femei priveau de pe punte, echipajul navei lăsă la apă butoaie goale de

petrol de fiecare parte pentru a servi drept ţintă. Fiecare tun trase pe rând câte o salvă de cinci runde spre butoaie. Rezultatele fură spectaculoase. Norul de bile zburătoare de tungsten transformară suprafaţa mării într-o coloană înaltă de spumă şi stropi, împroşcând butoaiele şi tot ce se afla în jurul lor pe o distanţă de zece metri cu o puzderie de metale zburătoare. Când valul scăzu, nu mai rămăsese nimic pe suprafaţa apei în afara micilor unduiri.

— În numele Domnului şi al Sfântului Patrick! strigă Patrick. Abia aştept să văd ce se întâmplă cu una din navele de atac ale lui Adam.

— Aş spune că suntem aproape pregătiţi să facem o vizită în Golful Gandanga, remarcă Hector.

— Să fiu al naibii dacă nu ai dreptate! îi dădu Paddy dreptate zâmbind.

— Paddy chiar a spus la naiba, spuse Hazel, dându-i un ghiont lui Hector. Ai observat că nu înjură niciodată în prezenţa Nastiyei? Ai putea să iei câteva lecţii de maniere de la el, băiatul meu.

Paddy părea şocat. Până în acel moment crezuse că relaţia lui înfloritoare cu nubila rusoaică era un secret militar bine păstrat. Aflată lângă umărul lui, Nastiya păstră o expresie rezervată şi de nepătruns.

Din necesitate, Hazel şi Nastiya petrecură multe ore împreună în apartamentul principal de pe nivelul de sub puntea principală, încercând să mărească asemănarea fizică dintre ele. Hazel îi tăie şi îi uscă părul Nastiyei în acelaşi shl în care îl purta ea.

— Cum de eşti atât de pricepută cu foarfecele? întrebă Nastiya, admirându-se în oglindă.

— A existat o vreme când a trebuit să îmi aranjez singură părul.

Nastiya păru să nu înţeleagă şi Hazel îi explică:

— Am fost săracă. Abia îmi permiteam să mănânc,

darămite să mai vizitez şi un salon de înfrumuseţare.

— Asta e o prostie! Când arăţi ca tine, nu este nevoie să fii falit, niciodată.

— Poate că am fost prea pretenţioasă.

— Şi să fii pretenţios e o prostie, îşi oferi Nastiya părerea înţeleaptă.

De îndată ce terminară cu aranjarea părului, Hazel deschise dulapurile mari de haine de fiecare parte a oglinzii care conţineau cosmeticele ei şi se puse pe treabă. Reţinerea Nastiyei dispăru şi chicoti ca o şcolăriţă văzându-şi transformarea ce se petrecea în oglindă.

După aceea, îşi canalizară atenţia spre o îmbrăcăminte potrivită. Nastiya era vrăjită de lucrurile care se aflau în dulapul spaţios al lui Hazel. Era o comoară de mătase, satin şi dantelă. Desigur, purtau mărimi similare la haine şi pantofi – Nastiya fusese aleasă pentru asemănarea ei. Pantofii Chanel şi Hermes arătau la fel de bine pe picioarele Nastiyei ca pe ale lui Hazel.

Când Hazel termină să o aranjeze, făcură un mic show pentru bărbaţi. Nastiya defilă prin sală cu aplombul modelului care fusese odată, şi cu aceeaşi expresie dispreţuitoare pe faţa ei adorabilă. Hector şi Paddy se lăsară în scaunele lor cu un pahar de whisky în mână şi o aplaudară cu entuziasm, în timp ce Hazel îşi privea creaţia cu mândria unui proprietar.

Misiunea Nastiyei îi cerea să imite gesturile specifice ale lui Hazel: mersul ei, felul în care îşi ţinea capul şi modul expresiv în care îşi folosea mâinile. Rusoaica era o actriţă naturală şi intră rapid în rol. Într-un final, Hazel încercă să îi şlefuiască puţin pronunţia. Datorită instruirii ei la Spetsnaz, Nastiya vorbea limba engleză destul de bine, cu doar câteva puncte slabe. Ordinea cuvintelor era adesea confuză şi încurca w şi v.

— Cu mare plăcere, erau cuvinte pe care Nastiya le

folosea adesea, şi Hazel abia îşi putea ascunde amuzamentul când Nastiya le pronunţa greşit.

Una dintre pronunţiile greşite era la cuvântul „Okay” care pe buzele ei suna „Hokay”. În cele din urmă, au ajuns la concluzia că va trebui să îşi ţină gura închisă în timpul perioadei de captivitate în tabăra piraţilor. Din fericire, această restricţie nu o deranja deloc. Navă silenţioasă era modul preferat de acţiune al Nastiyei.

Pentru a fi absolut siguri că Adam va ataca nava trebuiau să-l facă să creadă că Hazel şi Hector se află la bord. Trebuiau să permită unei echipe de filmări de la Al Jazeera să-i filmeze pe cei doi când nava sosea la terminalul rezervorului de gaz natural.

Chiar după ce *Gâscă* pleca de la terminal, Hector trebuia să rămână la bord pentru a conduce Operaţiunea Lampos. Totuşi, în timp ce el spera să o convingă pe Hazel să părăsească nava şi să ajungă într-un loc sigur, ferit de atacurile lui Adam, iar Nastiya Voronova îi lua locul, argumentele lui aveau acelaşi efect asupra lui Hazel ca o picătură de ploaie într-un ocean.

Hector nu îşi putea permite să fie capturat atunci când piraţii ar fi atacat nava. Nu ar fi putut comanda Operaţiunea Lampos în timp ce se afla în lanţuri şi era păzit de o bandă de piraţi înarmaţi până în dinţi. Aşa că trebuiau să găsească o sosie pentru a-l înlocui şi pe el. Printre recruţii lui Paddy se aflau câţiva care s-ar fi potrivit acestui rol, pentru că aveau părul negru şi erau foarte robuşti. Era unanim acceptat că pentru un arab majoritatea caucazienilor seamănă între ei şi viceversa. Când sosia lui Hector va fi luată în captivitate de piraţi s-ar putea ca el să fie bătut, aşa că Paddy l-a ales drept sosie pe Vincent Woodward, un om dur care putea îndura multe. După cum i-a spus Paddy lui Vincent, dacă era capturat, spre deosebire de Nastiya, cel puţin nu era în pericol de a

fi violat. Pentru zece mii de dolari în plus, Vincent se oferi voluntar să fie sosia lui Hector.

Totuşi, în acest moment târziu, Hazel începu să aibă reticenţe în legătură cu trimiterea Nastiyei în fălcile diavolului în locul ei. Rusoaica îi devenise prietenă. Îşi exprimă rezervele în faţa lui Paddy.

— Mi-e milă de orice arab care ar încerca să dea jos chiloţeii Nastiyei fără să aibă acordul şi cooperarea ei în întregime, spuse Paddy zâmbind.

Asta nu îi ajunse lui Hazel care insistă să aibă o discuţie deschisă cu Nastiya în care să îi spună totul. Se întâlniră cu toţii în sufrageria camerei proprietarului. Hazel ţinu o lungă cuvântare despre pericolele cu care s-ar fi confruntat Nastiya dacă ar fi fost capturată. Îşi exprimă afecţiunea şi respectul pe care le avea pentru Nastiya şi îi oferi ocazia să se retragă din această misiune. Nastiya rămase tăcută, frumoasă şi de nedescifrat în timpul întregului discurs, privind-o concentrată pe Hazel.

Când Hazel termină, ea întrebă:

— Deci, o sută de mii dolari nu vreţi să mă plătiţi?

— Nu, nu, răspunse Hazel, asta nu este drept faţă de tine, Nastiya. Având în vedere că ai să-ţi rişti viaţa pentru mine, meriţi măcar dublu.

Nastiya aproape zâmbi.

— Ştim cu toţii că oamenii aceştia nu vor încerca să mă omoare, orice le-aş face, atâta timp cât cred că sunt Hazel, *da* sau *nyet*?

— Nu credem că te-ar ucide. Vor răscumpărarea. Dar ar putea încerca să-ţi facă rău. Ar putea încerca să te forţeze, să te violeze.

— Ei bine, pot foarte bine să încerce, spuse Anastasia Voronova, ceea ce încheie orice alte discuţii despre acest subiect.

Trei zile mai târziu, *Gâsca de aur* intră în Golful

Oman şi se îndreptă spre Strâmtoarea Hurmuz şi spre intrarea în Golful Persic. De îndată ce se aflară la o distanţă suficient de mică de uscat, elicopterul ce aparţinea Bannock Oil Corporation zbură să îi întâmpine. Era un Sikorski mare cu douăzeci şi şase de locuri, înlocuitorul vechiului MIL-26 rusesc care fusese pierdut în Puntland. Îi duse pe oamenii lui Paddy la ţărm la o bază de antrenament dintr-o zonă izolată a deşertului Abu Zara, unde celelalte trupe se pregăteau intens pentru expediţia din Puntland. Cu mai puţini oameni la bord, *Gâsca de aur* navigă spre terminalul de petrol să-şi preia încărcătura.

Directorul de publicitate al Bannock Oil Corporation invită televiziunea Al Jazeera să trimită un echipaj de filmare la noul terminal de gaz natural din largul golfului emiratului Abu Zara să înregistreze primul voiaj al *Gâştei de aur*. Acceptară cu promptitudine şi Bert Simpson le puse elicopterul Sikorski la dispoziţie. Îi preluă pe membrii echipajului de filmare Al Jazeera la sosirea lor în Sidi el Razig şi îi duse direct în Strâmtoarea Hormuz. Când echipajul TV înconjură nava, aceasta le oferi o imagine cu adevărat impresionantă. Rezervoarele de gaze îi erau goale, aşa că se ridica la înălţimea ei maximă în apă, un munte impunător de oţel. Echipajul de filmare era încântat de imaginile pe care le obţinuseră.

Când *Gâscă* ancoră la terminalul de gaz, o serie de vizitatori urcară la bord. Toate televiziunile de ştiri din Orientul Mijlociu trimiseră jurnalişti să transmită acest eveniment. Când plecară jurnaliştii, emirul şi anturajul său, inclusiv majoritatea miniştrilor săi sosiră la banchetul regal pe care Hazel îl comandase în onoarea lui.

Un cort mare de beduini era ridicat pe puntea de marfa a Gâştei *de aur* care era acoperită cu covoare turceşti colorate. Emirul, cele trei neveste ale sale împodobite superb cu bijuterii şi toţi ceilalţi oaspeţi fură

aşezaţi pe perne de mătase, iar cel mai faimos bucătar arab împreună cu cincizeci de ajutoare pregăti banchetul. O formaţie de corzi cânta muzică tradiţională în fundal. Ministrul de externe era unul dintre fraţii mai tineri ai emirului. Era absolvent al Universităţii Oxford şi ţinu un discurs într-o engleză cu inflexiuni minunate preamărind calităţile Bannock Oil Corporation şi rolul pe care compania îl jucase în dezvoltarea resurselor emiratului.

Apoi Hazel li se adresă distinşilor invitaţi. Le dădu câteva informaţii despre *Gâsca de aur* şi despre capacitatea ei de transport. Vorbi despre costuri şi despre etapa de planificare a construcţiei şi a lansării navei şi despre beneficiile ce avea să le obţină emiratul Abu Zara. Le explică faptul că nava era mult prea mare să treacă prin Canalul Suez şi că prima călătorie avea să fie în josul coastei de est a continentului african şi în jurul Capului Bunei Speranţe. Apoi se va îndrepta spre nord prin Oceanul Atlantic către portul Brest din Franţa să descarce gazul. Hazel le zise celor prezenţi că această călătorie avea să înceapă peste cincisprezece zile. Continuă spunând că pentru Bannock Oil era un eveniment atât de important că ea şi soţul ei, Hector Cross, aveau să se afle la bord până la Cape Town, în punctul cel mai sudic al Africii.

Cameramanul aflat în spatele cortului filmă în mod discret întreaga ceremonie. În camera de analiză din cala navei, Paddy şi Nastiya urmăreau desfăşurarea evenimentelor pe ecranele camerelor cu circuit intern şi Nastiya imită aproape perfect fiecare mişcare, fiecare gest făcut de Hazel.

Cinci zile mai târziu, Hector şi Hazel stăteau împreună cu Nastiya şi Paddy în camera de analiză tactică şi priveau un reportaj de şapte minute pe Al Jazeera, reportaj ce acoperea toate principalele elemente ale primei

călătorii a *Gâştei de aur*. Imaginile acestei nave enorme pe mare erau impresionante şi elementele din discursul lui Hazel conţineau toate detaliile importante: valoarea enormă a navei şi a încărcăturii sale, ruta propusă în jurul Africii, data estimată de plecare şi faptul că atât Hazel Bannock, cât şi soţul ei aveau să fie la bord în prima parte a călătoriei, până la Cape. La sfârşitul programului, Hector privi în cealaltă parte a camerei la Paddy.

— Ei bine, ce părere ai?

— Cred că doamna Cross ar trebui să se apuce de filme, răspunse irlandezul. Ar putea să o lase pe Nicole Kidman fără slujbă, pe bune că da.

— Îţi mulţumesc, Paddy, spuse Hazel zâmbind. De la un asemenea judecător al feminităţii acesta este într-adevăr un compliment deosebit. Crezi că Adam va muşca momeala?

— Cu capul înainte şi fundul în sus, n-am niciun dubiu.

— Ce înseamnă fund în sus? întrebă Nastiya.

— Exact acelaşi lucru ca expresia cu capul înainte, explică Hector şi Nastiya îl privi pe Paddy cu milă.

— De ce trebuie tot timpul să foloseşti atât de multe cuvinte?

Hazel zâmbi la această demonstraţie a autorităţii pe care Nastiya o exercita deja în relaţia lor.

Plină cu încărcătura ei de gaz, *Gâscă* se întoarse prin Strâmtoarea Hormuz de ochii lumii pentru a-şi începe prima parte a călătoriei ei spre Franţa. De îndată ce nu se mai putea vede ţărmul, elicopterul Sikorski începu să care oamenii lui Paddy de la tabără din deşert pe puntea de marfa. Ajungând la bord, ei primiră armele şi echipamentul necesar. Fiecare om căra câte un pistol Beretta automat de 9 mm şi câte o puşcă de asalt Beretta SC 70/90. Li se dădu armură de corp şi câte o staţie

portabilă cu unde scurte Falcon, ce se foloseşte în luptă. Cei care sosiseră cu nava de la Taipei începură o instruire intensă a noilor veniţi, care învăţară rapid despre aşezarea tunelelor ascunse şi cum să le folosească ca să ajungă la orice punct de la bordul *Gâştei* rapid, în linişte şi nevăzuţi. Exersară urcarea în AAV-uri şi debarcarea din ele. Nava încetini şi AAV-urile fură din nou lăsate peste bord, dar de data aceasta încărcate complet cu trupe, apoi fură ridicate şi ascunse din nou sub punte.

Oamenii se aflau într-o condiţie fizică excelentă şi Paddy îi păstră aşa folosindu-se de cala imensă de marfa ca de un teren de antrenament. Fiecare om făcea douăzeci de ture pe punte de două ori pe zi cu Hector şi Paddy aproape în spatele lor hărţuindu-i. Paddy îi împărţi în echipe de câte zece oameni care concurau unii cu ceilalţi în competiţii de tragere şi în jocuri zgomotoase de rugby. Paddy organiza o cursă de ştafetă zilnică de la nivelul de jos al punţii de marfa până pe punte şi înapoi, folosind scările din tunelele de oţel. Le înregistra timpul cu un cronometru şi Hazel oferi un premiu de o mie de dolari zilnic pentru cea mai rapidă echipă. Ea şi Nastiya formară o echipă a doamnelor şi înregistrară cele mai bune timpuri individuale în trei zile consecutive, spre amărăciunea profundă a bărbaţilor.

Gâsca de aur se afla încă la şase sute mile marine est de Marele Corn al Africii când sirenele ei dădură semnalul de ascundere chiar în timpul unui meci extrem de disputat şi dur de rugby. Oamenii se grăbiră să elibereze puntea. Hector şi Hazel ajunseră pe punte în câteva minute.

— Ce se întâmplă? îl întrebă Hector pe căpitanul Stamford.

— A apărut ceva pe radar la patruzeci şi două de mile la un unghi de douăzeci şi şapte de grade. Pare să fie un avion care se deplasează încet, aproape sigur un elicopter

uşor. Se îndreaptă spre noi.

— Probabil ne-a detectat deja pe radarul lui, spuse Hector. Suntem o ţintă destul de mare. Nu ne putea rata. Păstrează direcţia şi viteza, Cyril.

Apoi se întoarse spre Hazel.

— Dacă este cine credem noi, ar putea să fie o idee bună ca noi doi să ne afişăm pe punte.

— Nu ar trebui să facă dublurile noastre asta?

— Nu, este posibil ca Uthmann Waddah să fie la bordul elicopterului. Ar observa imediat. Haide!

Se grăbiră să iasă pe puntea principală abandonată şi fugiră de-a lungul ei pentru a ajunge la prora. Apoi se aplecară peste balustradă şi priviră pata îndepărtată materializându-se la orizont, dinspre vest. Pata crescu din ce în ce mai mare până când se transformă într-un elicopter Bell Ranger. Se holbară la el. Hector stătea în spatele lui Hazel şi îşi strecură mâinile în jurul taliei ei, râzând şi strângând-o în braţe, în timp ce ea începu să fredoneze melodia din filmul *Titanic My Heart Will Go On*. Imitară faimoasa scenă a lui DiCaprio şi Winslet stând la bompresul blestematului vapor în film.

Hector ordonase ca o mică secţiune din centrul calei să fie pictată cu vopsea roşie şi ca scările din frânghie şi platforma muncitorilor să fie lăsată atârnând peste lateralul navei chiar deasupra nivelului apei ca şi cum vopsirea calei era în desfăşurare. Echipamentul era o invitaţie deschisă. Avea să fie observat cu siguranţă de pilotul elicopterului şi raportat lui Kamal.

Elicopterul înconjură nava o dată la o altitudine joasă. Pilotul era singurul ocupant al aeronavei. Purta ochelari întunecaţi şi partea inferioară a feţei îi era acoperită cu un keffiyeh. Hazel îi făcu cu mâna. Nu răspunse în vreun fel, ci întoarse aparatul în direcţia din care venise şi dispăru în curând din vedere. Paddy şi Dave

Imbiss îi aşteptau pe punte.

— În regulă. E greu de crezut că nu sunt ei şi că forţa lor principală le este departe, le spuse Hector. Raza de deplasare dus-întors a acelui elicopter este mai mică de o sută cincizeci de mile. În mai puţin de o oră şi jumătate va ateriza pe puntea navei-mamă a piraţilor. Hector intrase deja în starea de luptă şi mintea îi era ascuţită ca un brici. De acum înainte, oamenii nu au voie să urce pe punte. Toţi trebuie să se întoarcă în camerele lor din zona ascunsă şi să rămână acolo până când inamicul face următoarea mişcare. Toate trapele ascunse trebuie închise şi verificate. „Nava silenţioasă" trebuie menţinută tot timpul. Eu şi Hazel ne vom muta din camera proprietarului într-o mică cabină de pe puntea cu AAV-urile. Nastdya şi Vincent ne vor lua locul în apartament.

— Sper însă din suflet să nu vă copieze şi comportamentul când sunt închişi acolo, spuse Paddy acru.

— Poţi să îi supraveghezi pe camera cu circuit intern din dormitor, sugeră Hector, iar Paddy dădu din cap gânditor.

Deşi Paddy era prea gentleman să o spioneze pe femeia pe care o iubea, se întâmplă ca la scurtă vreme după aceea, în timp ce verifica funcţionalitatea camerei din apartamentul proprietarului, să fie martor la un incident între Nastiya şi Vincent Woodward în timp ce se instalau. Cu un ton letal în voce, Nastiya îşi clarifica poziţia faţă de Vincent.

— Dacă tu crezi că te poţi purta cu mine ca eu o nevastă adevărată, Wmcent Voodvard, îi voi spune domnului O'Quinn şi el te va ucide, dar întâi îţi voi îndepărta chestiile alea rotunde ce îţi atârnă între picioare şi ţi le îndes în nas.

Paddy fu îmbărbătat auzind această emoţionantă dovadă a sentimentelor ei pentru el.

Unchiul lui Adam, Kamal Tippoo Tip, stătea în timoneria traulerului taiwanez de patruzeci de metri capturat privind elicopterul ce aproape atingea valurile întorcându-se din misiunea sa de recunoaştere. Întoarse prora navei în briza uşoară pentru a facilita aterizarea aparatului. Arborele şi cea mai mare parte a suprastructurii fuseseră îndepărtate de pe trauler, nu doar pentru a uşura mişcările elicopterului, dar şi pentru a oferi o ţintă mai mică pe radarul altor nave. În faţa timonei o platformă de aterizare de lemn fusese aşezată pe punte. Materialul fusese ales ca să reducă amplitudinea semnalelor radarului. Acum elicopterul Bell Ranger plana deasupra platformei, apoi coborî delicat până se aşeză pe platformă cu o smuci tură abia perceptibilă. Echipajul fugi cu liniile de ancorare să asigure aparatul.

Kamal dădu aprobator din cap. Pilotul era un iranian care fusese antrenat de forţele aeriene ale acelei ţări şi era un recrut entuziast al jihadului islamic împotriva necredincioşilor. De îndată ce aeronava fu asigurată, pilotul opri motorul şi sări pe puntea traulerului. Se grăbi spre timonerie, dându-şi la o parte ochelarii de zbor şi desfăcându-şi eşarfa care îi acoperea partea de jos a feţei.

— Slavă şi mulţumiri lui Allah şi Profetului lui! îl salută el exaltat pe Kamal.

— Pentru ei numai slavă şi devoţiune, îi răspunse Kamal. Ce veşti aduci, Mustapha, fratele meu?

— Necredinciosul ne-a fost adus în mână. Nava este la doar o sută cincisprezece mile în faţa noastră şi se apropie de noi cu o viteză de douăzeci de noduri.

— Eşti sigur că este nava pe care o căutăm?

— Nu mai poate fi alta ca ea în toate oceanele din lume. E mai mare ca un munte şi numele îi este la prora şi la pupa. Este *Gâsca de aur*. Slavă lui Allah, Profetului lui şi toţi sfinţilor lui.

— Toată slava şi devoţiunea lui Allah! Spune-mi tot ce ai văzut.

— Pe punte se vedeau trei oameni, dar chiar în partea din faţă erau un bărbat şi o femeie. Femeia are păr blond şi nu era bătrână. Faţa şi părul nu îi erau acoperite.

— Slavă lui Allah! Este târfa Bannock! Şi bărbatul?

— E înalt cu părul negru. O mângâia în mod deschis pe femeie, în felul cel mai obscen şi lipsit de ruşine.

— Este asasinul Hector Cross! De data aceasta nu va mai scăpa furiei noastre juste, spuse Kamal mândru de el.

Mustapha descrise detaliile structurii navei şi posibilele ei puncte slabe, fără să uite structura de lemn care atârna convenabil pe una din margini.

— Trebuie să-l informez pe şeic despre marele nostru noroc, zise Kamal întorcându-se spre ansamblul electronic din spatele lui şi pornind telefonul prin satelit.

Urmă o întârziere cât timp apelul lui era transmis mai departe şi, într-un final, auzi vocea nepotului lui.

— Cu cine vorbesc?

— Kamal sunt. Salutările şi binecuvântarea lui Allah fie asupra ta, mărite şeic.

— Şi asupra ta binecuvântări, venerabil unchi, răspunse Adam.

— Am găsit ceea ce căutai, iubitul meu şeic. Ne-a fost adus în mâini împreună cu bărbatul care l-a omorât pe tatăl tău şi pe al meu.

— Cum poţi fi sigur că porcul Cross se află la bord? insistă Adam.

— Mustapha l-a văzut pe punte, cu târfa lui, fie slăvit Allah.

— Slavă lui Allah şi Profetului lui. Dar nu e vreo greşeală? E femeia Bannock? Eşti sigur?

— E sigur, şeicul meu. Capul îi era descoperit. Părul îi era blond. Ea este! Nava este încărcată şi pluteşte pe

apă. Încărcătura ei este aproape la fel de valoroasă ca nava însăşi. Idioţii de marinari necredincioşi au lăsat scări de frânghie atârnând în lateral. Va fi uşor să o capturăm, stimatul şi iubitul meu nepot şi şeic.

— Dacă vei face asta ne îmbogăţeşti pe amândoi, unchiul meu. Când vei ajunge la comoară?

— Este pe ruta de intercepţie, navighează spre noi cu douăzeci de noduri la oră. Dacă Allah este bun, vom fi lângă ea în mai puţin de cinci ore. Înainte să răsară soarele, mâine, nava şi tot ce e în ea va fi a noastră. Datoria de sânge poate fi în sfârşit plătită. Aşa cum faci şi tu, şi eu jelesc uciderea tatălui meu şi a bunicului tău.

— Fie ca Allah şi Mohamed, Profetul lui, să ne binecuvânteze acţiunea, venerabil unchi. Asigură-te că necredinciosul câine Cross şi târfa lui să-mi fie aduşi în viaţă. Vreau să vorbesc cu ei înainte să moară.

Singurele sunete din camera de analiză din secţiunea ascunsă a *Gâştei de aur* erau cele catifelate făcute de apa care se izbea de cală, duduitul şi şuieratul pompelor de gaz din calele alăturate şi zumzetul jos al echipamentului electronic. Hector, Paddy şi David Imbiss erau aşezaţi la masa lungă cu faţa spre ecranele de calculator. Tariq îşi dăduse scaunul în faţă şi îşi încrucişase mâinile pe piept. Vorbeau rar şi, când o făceau, era în şoaptă. Hazel era ghemuită pe o băncuţă îngustă căptuşită din cabină cu o pătură în jurul umerilor. Dormea în linişte. Majoritatea luminii provenea de la multiplele ecrane ale circuitului de supraveghere. Ceasul de pe peretele de deasupra lor arăta că mai erau zece minute până la miezul nopţii. Senzori cu infraroşu din fiecare cameră ascunsă detectau orice mişcare în interiorul şi în jurul navei. Atunci când detectau ceva porneau automat camera şi imaginea filmată devenea prioritară pe ecrane. În acel moment ecranele arătau puntea şi pe Cyril Stamford plimbându-se în sus şi jos,

privind în întuneric peste prora. Ecranul evidenţia doi membri ai echipajului stând în cantină, bându-şi cafeaua şi fumând ţigări. Pe alt ecran apărură abrupt imagini din dormitorul apartamentului proprietarului. Apartamentul era în întuneric, dar camera era pe infraroşu. Imaginile de pe ecran erau monocrome. Nastiya Voronova dădu la o parte cuvertura şi se ridică. Purta un combinezon negru dintr-o bucată. În timp ce traversa puntea spre uşa băii o scurtă imagine cu Vincent apăru în fundal. Acesta dormea singur pe canapeaua de la perete.

— Nu ai motive să te îngrijorezi, Paddy, murmură Hector.

Nastiya intră în baie şi închise uşa. Camera de acolo fusese dezactivată la ordinele lui Hazel. Era ca şi cum ar fi privit una dintre acele emisiuni de la televizor, cum ar fi *Big Brother*, se gândea Hector, şi la fel de plictisitoare. Paddy îşi închise ochii şi îşi sprijini capul pe masa din faţa lui. Hector se ridică şi se întinse. Se duse să îşi toarne o ceaşcă de cafea neagră din termos şi se întoarse la locul lui.

— Nu mai avem mult de aşteptat. Aproape că pot să-i miros, îi spuse el uşor lui Paddy, care îşi deschise ochii şi dădu din cap, apoi şi-l plecă din nou.

Hector o privi pe Hazel şi aceasta, de parcă i-ar fi putut simţi ochii îndreptaţi spre ea şi-i deschise pe ai ei şi îi zâmbi. Apoi îşi schimbă poziţia şi îşi aranjă perna sub cap. În apartamentul principal, uşa de la baie se deschise şi Nastiya se întoarse în patul ei de dimensiuni imperiale. Îşi trase cuvertura peste cap şi dispăru din vedere.

— Oare tot timpul doarme ca o cârtiţă în gaură? întrebă Hector.

— Vezi-ţi dracului de treabă, Cross, îi răspunse Paddy prefăcându-se indignat.

Hector rânji şi privi a doua limbă roşie a ceasului

înaintând neobosită în jurul cadranului. Se făcuse ora douăsprezece şi un sfert. Apoi, deodată, unul dintre ecranele întunecate de la capătul ansamblului se aprinse. Arăta o imagine în infraroşu a punţii principale de marfa a petrolierului. Hector se îndreptă în scaun şi expresia i se schimbă, ochii i se micşorară şi buzele i se strânseră formând o linie dreaptă. Această cameră, fixată în vârful turnului de la pupa, detectase o mişcare, dar imaginea de pe punte era întunecată, monocromă şi neclară.

— Dave! spuse Hector scurt. Măreşte imaginea de la camera numărul patru. Se mişcă ceva la balustrada din spate a punţii.

Dave Imbiss clipi alungând somnul din ochi şi bătu un mesaj pe tastatură către comenzile camerei. Mări imaginea punţii de sub cameră. Acum puteau vedea cadrul de care erau suspendate scările de frânghie şi platforma muncitorilor. Deodată, un om păşi din spatele troliului unde se ascunsese. Era îmbrăcat complet în negru şi trăsăturile îi erau mascate de o eşarfa înfăşurată în jurul feţei. Îşi întoarse capul şi privi în spate. Trebuie să fi dat un ordin sau să fi făcut un semnal pentru că imediat un şir de siluete înveşmântate asemănător se îngrămădiră peste balustradă şi fugiră în josul punţii spre turnul de la pupa. Fiecare dintre ei avea câte o armă.

— Bestia a sosit, spuse Hector uşor.

Paddy, Tariq şi Hazel ţâşniră de la locurile lor şi se îngrămădiră în jurul mesei, de unde priviră ecranul în linişte. Hector apăsă butonul de apel de pe staţia lui radio Falcon.

— Puntea! Cross! spuse el în microfon şi pe un alt ecran se văzu imaginea lui Cyril Stamford întinzându-se din scaunul lui de comandă spre propriul aparat radio.

— Cross! Stamford aici.

— Sunt la bord, spuse Hector, încă privind ecranul.

Cincisprezece deja, dar urcă alţii pe scară în fiecare secundă. Nu îi mai pot număra. Nu luptaţi cu ei. Trebuie să creadă că ne-au luat complet prin surprindere.

Ordinele erau inutile; Stamford şi echipajul lui repetaseră de multe ori acest exerciţiu.

— Am înţeles, spuse el. Luptăm cât de puţin posibil şi ne predăm rapid.

— Asta-i ideea, Cyril, încuviinţă Hector şi schimbă frecvenţa radioului.

Pe celălalt ecran o văzură pe Nastiya ridicându-se de sub cuverturi şi întinzându-se spre echipamentul ei radio.

— Voronova.

— Piraţii sunt la bord. Vor fi la tine în cabină în câteva minute. Nu aprinde luminile. Ia-l pe Vincent în pat cu tine. Grăbeşte-te.

— ’Nţeles!

— Ţine minte, nu trebuie să te lupţi cu ei!

— ’Nţeles! spuse ea şi Hector schimbă frecvenţa.

Rânji spre Paddy.

— Fătuca asta a ta e o adevărată vorbăreaţă, nu-i aşa?

— Una dintre multele ei calităţi, răspunse Paddy serios.

Îşi îndreptară atenţia spre ecranele TV care se aprindeau rapid, urmărind piraţii gonind pe culoarul spre turnul de la pupa, spre puntea de comandă. Cinci dintre ei se năpustiră în camerele echipajului. Cei doi bărbaţi aşezaţi la masa din cantină fură bătuţi şi aduşi pe punte şi ceilalţi fură târâţi din paturile lor şi forţaţi să stea în genunchi în timp ce încheieturile le erau prinse în faţă cu legături din cablu de nailon. O altă echipă de piraţi luă cu asalt puntea de comandă urlând ameninţări şi comenzi în arabă.

Cyril Stamford se ridică şi fugi spre ei ţipând:

— Cine naiba sunteţi? Nu aveţi voie să fiţi aici. Ieşiţi afară, naiba să vă ia. Ieşiţi afară!

Unul dintre piraţi îl dărâmă cu o lovitură cu patul puştii AK-47 şi alţi doi săriră pe el şi îi legară încheieturile cu un cablu. Cârmaciul şi operatorul radio avură parte de acelaşi tratament. Unul dintre piraţi merse rapid spre puntea de comandă şi opri toate motoarele.

— O să fie nevoie măcar de zece mile până se opreşte nava, spuse el în arabă şi îşi scoase masca pentru a-şi arăta faţa.

Trăsăturile îi erau sălbatice şi respingătoare, iar barba avea reflexe argintii.

— Este Kamal Tippoo Tip! exclamă Tariq, holbându-se la imagine. Este unchiul lui Adam şi comandatul flotei piraţilor. L-aş recunoaşte oricând.

— Îl aşteptam, spuse Hector. Cel care mă îngrijora era Uthmann Waddah. Este singurul dintre toţi care şi-ar fi putut da seama că Nastiya nu este Hazel şi că Vincent nu sunt eu. Fiţi cu ochii pe el.

Pe ecran Kamal încă le dădea ordine oamenilor lui.

— Găsiţi-o pe târfa Bannock şi pe asasinul creştin. Se află cu siguranţă într-una dintre cabinele de pe puntea de sub noi. Capturaţi-i, dar nu le faceţi rău. Dacă puneţi preţ pe viaţa voastră, asiguraţi-vă să fie teferi.

Cinci dintre oamenii lui părăsiră rapid puntea să-i îndeplinească ordinele. Kamal se întoarse spre oamenii rămaşi.

— Împărţiţi-vă în echipe de câte cinci. Căutaţi în fiecare colţ al navei. Verificaţi să nu mai fie alţi membri ai echipajului necredincioşilor ascunşi undeva la bord!

Pe ecranele din camera de analiză se putea vedea cum piraţii alergau prin navă. Dacă o uşă era încuiată, o dărâmau. Smulseră uşile de la dulăpioarele unde erau ţinute vestele de salvare şi cele de depozitare. Traseră

rafale de AK în dulapurile de haine încuiate din cabine. În camerele echipajului se găsea un crucifix prins pe perete deasupra unuia din paturi. Un pirat îl smulse râzând şi îl aruncă în vasul de toaletă.

Între timp, oamenii pe care Kamal îi trimisese în apartamentul principal dărâmaseră uşa cu lovituri de picioare şi cu patul puştilor. Odată căzută, năvăliră prin uşă şi răvăşiră cabinele. Cu o violenţă brutală distruseră mobila şi ornamentele, până când, într-un final, se năpustiră în dormitorul unde Nastiya şi Vincent erau îmbrăţişaţi într-un colţ, mimând o groază cumplită. Ca şi ceilalţi, fură luaţi pe sus şi legaţi cu cablu. Apoi fură forţaţi să îngenuncheze pe podea în mijlocul cabinei principale. Doi arabi stăteau deasupra lor cu armele AK 47 îndreptate spre capetele lor, după care unul dintre ei se îndreptă spre punte să-i raporteze jubilând captura lui Kamal.

— Prinţ venerabil, cu multă bucurie vă anunţ că i-am capturat pe ucigaşul sfântului dumneavoastră tată şi pe târfa lui. Toate mulţumirile şi slava lui Allah şi Profetului lui!

Kamal privi spre panoul de control să se asigure că nava se oprea şi că aluneca uşor pe apă şi apoi spuse:

— Voi coborî să inspectez prizonierii.

Când intră în cabina din apartamentul proprietarului, se îndreptă direct spre Vincent Woodward şi îl izbi cu piciorul în faţă.

— Tu eşti animalul care mi-a ucis tatăl şi trei dintre fraţi. Când ajungem în port o să ai parte de o tortură atât de groaznică, că în final o să te vaiţi ca un căţeluş şi o să implori să ţi se termine agonia.

Kamal vorbise într-o engleză fluentă, dar cu accent puternic. Lovitura îi rupsese nasul lui Vincent şi un şuvoi de sânge îi şerpuia peste buze picurându-i peste bărbia nerasă. Vincent nu arătă vreo emoţie şi îi înfruntă privirea

lui Kamal. Aceasta era de neîndurat pentru Kamal, care urlă spre faţa întoarsă în sus a lui Vincent:

— Taci acum, dar vei guiţa suficient de tare când o să simţi fierul încins intrându-ţi în anus.

Îl izbi din nou în faţă, dar Vincent îşi plecă bărbia şi primi lovitura în frunte. Kamal îl lăsă, merse spre locul unde era îngenuncheată Nastiya şi se aplecă deasupra ei. Apucă un smoc din părul ei blond des şi îi răsuci capul pe spate. O privi în faţă. Expresia lui era bucuroasă şi răzbunătoare. În camera de analiză, Hazel privea ceea ce se temuse că avea să se întâmple. Îl apucă pe Hector de mână şi i-o scutură violent.

— Trebuie să oprim asta! Are s-o omoare, bolborosi ea.

— Nu! Nu va face asta. Se teme prea mult de Adam, o linişti Hector.

Ea îşi înfrână următorul protest, dar strânsoarea mâinii ei deveni mai puternică şi neliniştea ei privindu-l pe Kamal aplecându-se să se holbeze la faţa Nastiyei crescu.

— Ochii îi sunt albaştri, spuse el în arabă. Ochii unui diavol. Mi s-a spus să mă aştept la asta, dar Uthmann Waddah ar trebui să fie aici ca să putem fi siguri de identitatea scroafei ăsteia.

În camera de analiză, Hector dădu din cap şi zâmbi sumbru.

— Ei bine, asta rezolvă principala mea grijă, îi spuse el soţiei lui. Uthmann nu se află printre ei. Nu e nimeni la bord care să ne poată recunoaşte.

— De unde ştim că unii dintre bandiţii lui Kamal nu ne-au văzut la TV sau că nu ne-au văzut pozele în ziare? întrebă Hazel agitată.

— Nu trebuie să ne facem griji pentru asta. Nu există semnal de televiziune în Puntland sau presă de limbă engleză. Adam Tippoo Tip are toată media sub control, sub

ameninţare de moarte.

Îl priviră cu toţii pe Kamal scuipând-o pe Nastiya în faţă.

— Priviţi ce insolentă este târfa asta! Ar trebui să-mi las câţiva oameni să scoată diavolul din ea cu răngile lor pentru carne.

Oamenii din jurul lui zâmbiră pofticioşi şi se aplecară să se holbeze la faţa Nastiyei. Îi privi cu atâta răceală că îşi plecară ochii şi se îndepărtară din nou de ea.

— Gurvuliţă mică!

Kamal îşi puse mâna pe faţa ei pentru a o împinge în spate. La fel de rapid ca un crocodil înşfăcând o antilopă care se adapă de pe mal, capul Nastiyei ţâşni în faţă şi îşi înfipse dinţii în mâna lui. Kamal urlă de şoc şi de durere. Cu mâna liberă o plesni peste faţă, încercând să o facă să-i dea drumul.

— Târfa ordinară! Dă-mi drumul sau te omor!

Îi zâmbi cu dinţii încleştaţi şi sângele lui i se amestecă cu saliva scurgându-i-se pe bărbie. Îşi ridică cealaltă mână pentru o nouă lovitură, dar deodată mână rănită îi fu eliberată şi o retrase strângând-o la piept. Se holbă la ea îngrozit. Cele două falange din vârful degetului mic îi lipseau. I le smulsese cu dinţii.

— Vaco! Scroafo, se văicări el, animal murdar.

Nastiya îşi deschise gura şi îi scuipă falangele la picioare. Îi zâmbi din nou şi sângele îi păta dinţii.

— E un diavol din iad. Kamal se retrase. Omorâţi-o! Tăiaţi-i capul şi daţi-l la câini. Doi dintre oamenii lui îşi scoaseră pumnalele, dar Kamal se calmă la timp şi reuşi să îi oprească. Aşteptaţi! Nu, nu o ucideri, gâfâi el. Şeicul a ordonat să îi fie adusă în viaţă. Făcu o grimasă scoţându-şi *keffiyeh-ul* din jurul gâtului şi înfăşurându-l în jurul ciotului rămas din deget.

— Nu o omorâm încă, dar o să o umilesc şi o s-o

pedepsesc. Trageţi la sorţi şi câştigătorii o să i-o tragă cum i-o trage câinele unei căţele. Dar întâi o să vorbesc cu şeicul. Acum închideţi-l pe bărbatul ăsta, Cross, într-o cabină separată. Lăsaţi cinci oameni să păzească târfa. După aceea, trebuie să pornesc din nou nava şi să o pun pe ruta spre Golful Gandanga.

Kamal se întoarse şi ţinându-şi mâna rănită la piept, părăsi apartamentul proprietarului şi se întoarse pe punte. Păşi încet şi neîndemânatic, ca un om bătrân.

În camera de analiză, priviseră întreaga scenă violentă şi se holbau încă la ecranele camerei cu circuit intern. Hector sparse liniştea provocată de şocul celor văzute.

— Rezistenţă minimă şi predare rapidă, spuse el repetând instrucţiunile pe care le dăduse Nastiyei. Ar fi trebuit să-i spun în rusă ca să înţeleagă, Paddy?

— Mai lasă fatuca în pace. S-a abţinut cât a putut. Nu te poţi plânge. Nu i-a smuls decât două falange, ce Dumnezeu!

— Eu zic că a fost splendidă, spuse Hazel pe un ton admirativ. Cam năstruşnică pentru că nu te-a ascultat, dar splendidă oricum.

— Asta nu-i nimic. Să o vedeţi când se înfurie cu adevărat. Cred că are ceva sânge irlandez, spuse Paddy cu mândrie.

Kamal era aşezat în scaunul căpitanului pe puntea de comandă a *Gâştei de aur*. Faţa îi era descompusă de durere şi îşi îngriji mâna cu tandreţe, în timp ce ordonă ca Cyril Stamford să fie adus în faţa lui.

— O să-ţi dezleg mâinile, îi spuse lui Cyril. Dacă încerci să scapi, vei fi bătut. O să-mi asculţi ordinele. Vei duce nava unde şi cum îţi ordon eu. Înţelegi?

— Dacă îmi scoţi legăturile de la mâini, o voi duce, fu Cyril de acord.

Kamal dădu din cap şi le comandă oamenilor lui să taie legăturile din cablu gros de la încheieturile căpitanului. Cyril merse spre panoul de comandă şi porni motoarele. Apoi privi spre Kamal.

— Dă-mi o direcţie de navigat.

— Direcţia este doi-opt-cinci grade magnetic, îi spuse Kamal şi Cyril confirmă şi introduse datele în computerul de navigaţie.

Puse turaţia motoarelor la 120 rpm. *Gâscă* începu să execute o întoarcere grandioasă spre babord pentru a ajunge în direcţia cerută. Kamal îşi verifică busola şi apoi îi făcu semn unuia din oameni şi pocni din degetele mâinii tefere. Obedient, omul îi înmână telefonul prin satelit portabil. Kamal formă un număr şi la apel îi răspunse aproape imediat Adam în persoană.

— Am capturat nava, mărite şeic!

Kamal se ridică de la locul de comandă şi se mută înspre aripa de la babord a punţii, unde recepţia prin satelit avea să fie mai bună.

— Toate mulţumirile şi slava lui Allah! exultă Adam. Şi târfa Bannock şi ticălosul Cross?

— I-am luat prizonieri. Ţi-i aduc împreună cu nava, domnul şi stăpânul meu.

— Te voi recompensa cu orice îmi vei cere, unchiul meu.

— Îţi cer un singur hatâr, mare căpetenie.

— Cere şi ţi se va da.

— Târfa Bannock este o diavoliţă, un monstru cu sufletul unui dulău al iadului. Mi-a smuls degetul cu dinţii! Adam râse puternic şi tonul lui Kamal deveni ascuţit, fierbând de furie. Şeicul meu, doresc să o pedepsesc. Vreau să o umilesc, aşa cum m-a umilit şi ea pe mine în faţa oamenilor mei.

Adam se opri din râs.

— Ţi-am spus de mai multe ori deja că execuţia femeii este privilegiul meu, unchiule! îmi dă plăcere să mă gândesc la modul în care va muri. În acest moment nu m-am hotărât încă între a o vâna cu ogarii sau să o întindem între două camioane, cu câte o încheietură şi o gleznă legată de fiecare. Conducând încet în direcţii diferite, membrele o să-i fie smulse de corp ca aripile unui pui prăjit. Adam chicoti cu această imagine în minte. Vei fi lângă mine să priveşti toate acestea.

— Va fi o privelişte interesantă şi amuzantă de privit, îl asigură Kamal. Nu îţi cer permisiunea să o omor. Vreau doar să o pedepsesc. Vreau să o dau oamenilor mei să o batjocorească. Voi fi acolo tot timpul ca să mă asigur că niciunul dintre ei nu merge prea departe.

— De ce nu vrei să te bucuri chiar tu de ea? îl tachină Adam şi Kamal se cutremură la un asemenea gând.

Nepotul lui ştia foarte bine că preferinţele lui se îndreptau puternic către băieţii tineri şi gândul de a lăsa acea târfa din nou destul de aproape să-l atingă îi făcu degetul să pulseze şi mai dureros, îngheţând orice rămăşiţă de dorinţă pe care le-ar mai fi avut Kamal faţă de o femeie.

— E sub demnitatea mea, stăpâne. Mai degrabă m-aş împreună cu un porc turbat.

— Foarte bine, venerabilul meu unchi. Lasă oamenii să i-o tragă în ambele găuri. Şi din faţă şi din spate. Totuşi, trebuie să îi opreşti dacă începe să sângereze puternic.

— Mulţumirile mele loiale, mărinimosul meu şeic şi stăpân.

— Ce dracu’ mai face Kamal acum? se întrebă Hector cu voce tare privindu-l pe unul dintre ecrane apropiindu-se dinspre aripa navei.

Din camera de analiză, nu reuşiseră să-i urmărească conversaţia telefonică cu Adam. Îl priviră pe Kamal

vorbind din nou cu Cyril Stamford.

— Îmi las patru oameni aici să îţi supravegheze fiecare mişcare. Nu vei modifica viteza sau direcţia. Nici tu, nici alt membru al echipajului nu trebuie să atingeţi echipamentul electronic ca să transmiteţi vreun mesaj. Ai înţeles?

— Am înţeles, confirmă Cyril aspru.

În camera de analiză, Hector dădu din cap a aprobare.

— Bun băiat, Cyril. Măcar cineva de la bord îmi urmează instrucţiunile.

Îl priviră pe Kamal adunându-şi restul oamenilor şi conducându-i spre apartamentul principal de pe puntea de dedesubt. Bărbaţii râdeau cu toţii şi discutau înflăcăraţi. Când se îngrămădiră în sufragerie, Kamal se aşeză într-unul din fotoliile de piele şi dădu o serie de instrucţiuni oamenilor lui. Aduseră masa din sufrageria de alături şi o plasară în faţa şefului lor în centrul cabinei. Odată ce se declară satisfăcut de felul în care aranjaseră camera, Kamal dădu un alt ordin şi patru bărbaţi trecură în dormitor unde Nastiya era încă îngenuncheată în centrul cabinei. Paznicii ei o supravegheau precauţi. Văzuseră cum îşi pierduse Kamal degetul. Aveau baionete fixate la puşti şi păstrau o distanţă sigură de ea, chiar dacă mâinile îi erau legate în faţă ei.

— Kamal ne-a ordonat să ducem târfa la el, le spusese aceştia paznicilor, care părură uşuraţi.

Doi dintre arabi se apropiară de Nastiya şi la un semnal o apucară de braţe şi o ridicară în picioare. Apoi fugiră cu ea în sufragerie şi o îngrămădiră pe masa din centrul camerei. Încă ţinând-o de mâini o lungiră pe spate cu picioarele atârnând în afara mesei. În timp ce o ţineau imobilizată, unul din ceilalţi se apropie de masă cu un pumnal curbat în mâna dreaptă. Îşi trecu două degete prin

deschizătura din faţă a combinezonului ei negru şi ţinând pânza departe de piele, strecură vârful pumnalului în deschizătură şi tăie combinezonul până la vintre. Apoi sfâşiară combinezonul de pe corpul ei şi o lăsară goală pe masă. Braţele îi erau prinse în continuare în faţa ei de cablul verde de nailon din jurul încheieturii. Privitorii din camera de analiză de dedesubt erau şocaţi şi stăteau într-o linişte tensionată în timp ce scena se desfăşura pe ecranul TV din faţa lor.

Kamal stătea aplecat în faţă în fotoliu, mângâindu-şi barba şi privindu-i cu fascinaţie pe bărbaţi pregătind-o pe Nastiya pentru pedeapsă. Din când în când le dădea câte un ordin ce să facă mai departe, şi oamenii se supuneau rapid. Sub luminile din tavan, corpul Nastiyei era palid şi longilin, dar musculos. Părul îi era încâlcit în jurul feţei şi buzele îi erau umflate, iar unul din ochi îi era pe jumătate închis, vânăt şi tumefiat acolo unde Kamal o lovise. Părea foarte tânără şi fragilă prin comparaţie cu bărbaţii aflaţi deasupra ei. Aceştia râdeau şi glumeau unul cu celălalt, excitaţi de goliciunea ei. Cel care îi tăiase hainele întinse mâna şi îi strânse sânul, apoi îi ciupi sfârcul şi îl trase puternic, lungindu-l până la limita elasticităţii pielii. Ceilalţi hohotiră şi apoi, rând pe rând, îi mângâiară şi îi ciupiră sânii. Urlară de veselie în timp ce ea stătea supusă în mâinile celor doi bărbaţi care o ţineau. Torţionarii ei se întărâtau reciproc, prostindu-se şi încercând să se întreacă unul pe celălalt. Unul dintre ei îi apucă sfârcul între unghiile murdare. O ciupi cu atâta cruzime că un strop de sânge apăru din rană. Apoi linse sângele de pe rană spre deliciul tovarăşilor lui. Apoi altul întinse mâna spre părul ei pubian şi o prinse de buclele blonde. Cu o smuci tură sălbatică smulse un smoc, şi îl mirosi de parcă ar fi fost un buchet de flori. Apoi îl dădu mai departe celorlalţi să-l savureze. Nastiya nici nu se mişcă, nici nu plânse.

— Poate să facă asta, şopti Paddy. Autohipnoză. Poate bloca mental durerea.

— E oribil, spuse Hazel. Nu asta am vrut să se întâmple. Eu sunt de vină.

— Nu! interveni Hector. Nu tu. Kamal şi Adam sunt vinovaţi. Dar vine vremea socotelii în curând.

La o comandă rapidă din partea lui Kamal, bărbaţii care erau adunaţi în jurul Nastiyei se retraseră şi Kamal se aplecă în faţă şi îi arătă mâna rănită.

— Ascultă-mă, târfa creştină. O să te pedepsesc pentru rana pe care mi-ai făcut-o. Fiecare dintre oamenii mei se va implânta în corpul tău murdar şi te va umple de spermă musulmană bună. Vei sângera, târfa. O să plângi să mă îndur de tine, scroafă murdară.

Nastiya nu îl privi. Ochii îi erau atenţi undeva departe şi expresia ei era calmă şi străină.

— Se pregăteşte să acţioneze, spuse Paddy aproape fără să respire.

Pe ecran îl văzură pe Kamal devenind mai furios şi mai frustrat de calmul femeii. Îşi întoarse spre bărbaţi ochii scăpărători.

— Care dintre voi vrea să fie primul să călărească iapa asta? striga el.

— Bayhas, leul! strigară ei. Bayhas cu lancea măreaţă! El a fost primul care a încălecat-o pe fiica târfei în Oază. Trebuie să fie primul să i-o îndese mamei târfa.

Îl împinseră pe Bayhas în faţă. Acesta chicoti şi se deschise în faţă la pantaloni şi îşi scoase organul sexual monstruos. Acesta se întări şi se alungi la mărimea maximă pe măsură ce omul trăgea de el şi îl masa.

— Ţineţi căţeaua, ordonă el oamenilor din jurul ei. Va înnebuni de poftă când vei simţi chestia asta intrând în ea. Deschideţi-i picioarele.

Oamenii aflaţi de fiecare parte a mesei îi traseră

coapsele la o parte cu duritate şi Bayhas păşi între ele. Îşi scuipă în mână şi îşi unse cu salivă capul penisului.

— Trebuie să opresc asta, izbucni Hazel. Trebuie să intrăm şi să o scoatem de acolo.

— Stai! Nu poţi opri războiul la prima victimă, îi spuse Hector.

— Nastiya nu este un soldat, spuse Hazel furioasă.

— Oh, ba da, este, o contrazise Paddy. Nu te-ar ierta niciodată dacă ai scoate-o acum de acolo. Pentru asta a fost antrenată. Asta este meseria ei. Profesia ei. Priviţi-o!

Arată spre ecran. Bayhas, leul, îşi freca penisul lubrifiat de deschizătura sexului ei, mişcând din picioare, pregătindu-se pentru prima intrare în ea. Deodată corpul mlădios al Nastiyei forfecă sub el. Scăpă din strânsoarea pe care cei doi arabi o avuseră asupra gleznelor ei. Genunchii i se îndoiră deasupra umerilor cu o graţie ce părea lipsită de efort, apoi porniră din nou în faţă cu o asemenea putere că părură învăluiţi în ceaţă. Călcâiele ei goale izbiră baza pubisului lui Bayhas. Prin microfon putură auzi clar osul pelvisului crăpând, pârâind la articulaţia simfizei, în două jumătăţi diferite. Penisul lui umflat fu prins între călcâiele Nastiyei şi muchia ascuţită a propriei centuri pelviene. Fu zdrobit de forţa loviturii şi corpii cavernoşi, camerele cu sânge ale penisului fură rupte astfel încât atunci când omul fu azvârlit spre peretele navei penisul lui împroşcă sânge, nu spermă. Gemu când genunchii se îndoiră sub el şi se scurse pe perete în jos, după care căzu pe podea strângându-şi cu mâinile organele afectate.

Nastiya îşi forfecă din nou corpul, dar de data aceasta fiecare dintre picioarele ei se strânse în jurul gâtului unuia dintre cei doi bărbaţi care o ţineau de umeri. Folosindu-se de propriul elan şi de puterea picioarelor lungi şi atletice, se lansă din nou în faţă şi azvârli bărbaţii

de-a curmezişul cabinei de parcă ar fi fost pietre aruncate dintr-o catapultă. Ambii se izbiră de perete. Unul dintre ei se lovi cu capul şi partea din faţă a craniului i se zdrobi. Celălalt reuşi să-şi ridice o mână pentru a-şi proteja faţa, dar cotul resimţi impactul loviturii şi articulaţia se crăpă. Se rostogoli pe punte văitându-se şi cerându-i lui Allah să aibă milă.

Nastiya se forfecă din nou şi sări în picioare într-un echilibru perfect. Se aplecă deasupra corpului omului mort şi în continuare cu încheieturile legate în faţă îi scoase pumnalul de la curea şi se roti să facă faţă atacului celorlalţi paznici. Îl spintecă pe primul de-a lungul burţii şi când el se aplecă să încerce să împiedice maţele să i se reverse din rana lungă, ea folosi mânerul argintiu din corn de rinocer al pumnalului ca pe un ciocan lovindu-l la baza craniului. Omul era mort înainte să se întindă pe podea. Unul din ceilalţi paznici se apropiase de ea din spate, îndemnat de strigătele de furie ale lui Kamal. Nastiya nu se întoarse cu faţa spre el, ci lansă o lovitură cu piciorul atingându-l sub bărbie şi dându-i capul pe spate cu atâta violenţă că vertebrele din gât îi fură zdrobite şi omul se lungi pe punte ca un tricou aruncat. Tovarăşii lui se înghesuiră în uşă dornici să scape din apartament.

Cu pumnalul încă strâns în mâinile ei legate, Nastiya sări peste primul cadavru şi se îndreptă spre Kamal. Acesta o văzu venind, sări din fotoliu, se întoarse şi o luă la fugă. Fu ultimul om care trecu prin uşă. Chiar când ajungea la ea, Nastiya îşi înfipse vârful pumnalului prin pantalonii lui strâmţi, în fesă. Cu încă un urlet de durere şi de furie se aruncă prin uşa deschisă şi unul dintre oameni trânti uşa în spatele lui. Nastiya trase zăvorul la uşă, apoi se întoarse în salon, păşind graţios peste cadavre şi se cocoţă pe marginea mesei. Cu pumnalul strâns între genunchi, strecură vârful lamei sub legătura de cablu şi cu

o mişcare rapidă de ridicare din încheieturile legate tăie legătura dură de nailon. Când legăturile căzuseră, îşi masă rănile umflate din jurul încheieturilor, se ridică şi se apropie de locul unde ştia că se află camera. Stătu în faţa ei goală puşcă, fără ruşine, şi privi spre spectatorii din camera de analiză din adâncurile navei. Expresia îi era calmă şi de nepătruns. Apoi îşi lăsă în jos o pleoapă făcând cu ochiul conspirativ înainte să zâmbească. Zâmbetul îi era angelic şi seren de parcă nu ar fi avut nicio legătură cu oamenii morţi împrăştiaţi pe podeaua cabinei în jurul ei ca răsadurile unui grădinar dement.

De-a lungul întregii scene, spectatorii din camera de analiză stătuseră într-o tăcere uimită. Într-un final, Hazel îşi găsi cuvintele.

— Ce face acum? întrebă ea când Nastiya îşi întoarse atenţia spre panoul de control al aerului condiţionat de pe peretele de lângă uşă.

— Dă temperatura cât de jos poate, explică Paddy.

— De ce ar face asta? întrebă Hazel mirată.

— E foarte mofturoasă, spuse Paddy pe un ton de înaltă apreciere. Mă gândesc că nu vrea să înceapă să pută cadavrele dacă trebuie să împartă apartamentul cu ele.

— Şi eu mă agitam de era să fac o cădere nervoasă în legătură cu siguranţa ei! râse Hazel, aproape isterică de uşurare. Este unică!

— E chiar perfectă, îi dădu Paddy dreptate. Ezitam, dar după această mică reprezentaţie mă gândesc serios să îi cer să îmi fie nevastă.

Nastiya se întoarse de la controalele aerului condiţionat şi porni încet spre dormitorul apartamentului, fesele tremurându-i ca două pungi de mătase pline de şerpi vii.

— Dumnezeule! Este atât de drăguţă, spuse Dave Imbiss pe un ton de admiraţie deloc religioasă.

— Mult prea drăguţă pentru tine, băiatul meu, fu de părere Paddy. Pe viitor, când te mai uiţi la ea, fii amabil şi ţine-ţi ochii închişi.

Când Nastiya intră în dormitor, următoarea cameră îi preluă din nou imaginea. Închise uşa în spatele ei şi se duse spre oglindă. Se aşeză în faţa ei şi cu una din periile lui Hazel îşi rearanjă coafura pe care i-o stricase Kamal. Când fu mulţumită de păr îşi pudră vânătăile de pe faţă şi folosi rujul şi parfumul Chanel ale lui Hazel. Juca în faţa spectatorilor ascunşi, perfect conştientă că ochii lor erau îndreptaţi spre ea. Se ridică în picioare şi merse spre garderoba din partea îndepărtată a cabinei. Fără să se grăbească, scotoci printre rafturile cu lenjerie ale lui Hazel şi într-un final se hotărî asupra unui set asortat de chiloţei şi sutien Janet Reger făcuţi din catifea de culoare scoicii şi dantelă veneţiană. Ţinu chiloţeii de-a lungul părţii inferioare a corpului şi privi în sus spre cameră cu capul ei blond înclinat într-o parte, evident căutând aprobare pentru alegerea pe care o făcuse. Nu putură întrerupe tăcerea ca să o aplaude, dar Dave îşi puse două degete în gură şi dădu drumul unui fluierat pofticios care nu se auzi.

— Perfect! Nici eu n-aş fi putut face o alegere mai bună, murmură Hazel uşor.

De parcă i-ar fi putut auzi, Nastiya zâmbi din nou.

Una dintre unităţile din ansamblul electronic de navigare din vârful arborelui de deasupra punţii *Gâştei de aur* conţinea o legătură cu camera de analiză din zona ascunsă. Operatorul din cala navei putea astfel să urmărească radarul şi sistemul de poziţionare globală prin satelit. În camera de analiză oamenii erau la fel de bine informaţi despre distanţa parcursă de navă ca şi oamenii aflaţi pe puntea de comandă.

Tensiunea era prezentă la maximum în întreaga zonă ascunsă. Oamenii nu vorbeau aproape deloc şi când o

făceau era şoptit. În cea mai mare parte, îşi petreceau timpul verificând şi pregătindu-şi echipamentul: ascuţind muchiile cuţitelor cu boxuri, descărnând rundele de muniţie şi apoi lustruind şi lubrifiind fiecare glonţ în parte pentru a intra uşor în ţeavă, curăţând ţevile până străluceau şi ajustând garda trăgaciului până devenise dulce şi uşoară ca oftatul unei fecioare. Hector şi ofiţerii lui îşi păstrară concentrarea în camera de analiză, monitorizând ecranele de navigare şi pe cele ale camerelor cu circuit intern.

Vincent Woodward era încuiat în continuare în una dintre cabinele mai mici aflate pe acelaşi nivel cu apartamentul proprietarului, încheieturile de la mâini îi erau imobilizate cu legături de cablu şi doi paznici înarmaţi până în dinţi stăteau pe patul îngust pe care se afla acoperindu-l cu puştile lor AK-47. Alţi trei paznici erau postaţi la uşa cabinei. De trei ori în timpul zilei, Kamal coborî din camera de comandă să-şi verse furia pe Vincent. Începuse prin a-l scuipa şi a invoca furia lui Allah pe capul lui jegos de necredincios pentru că îi omorâse tatăl şi fraţii, apoi îl lovi din nou cu cizmele, ţintind spre burtă şi zona genitală. Vincent se adună în poziţie de minge pentru a-şi proteja organele vitale şi continuă să se rostogolească dintr-o parte în alta evitând forţa loviturilor. Când într-un final Kamal obosi, luă o puşcă AK-ul de la unul din paznici care se desfătaseră până atunci de spectacolul oferit, şi termină bătaia cu două sau trei izbituri cu patul de oţel al armei ţintite spre capul lui Vincent. Totuşi, mâna rănită a lui Kamal era atât de dureroasă, că loviturilor sale le lipsea forţa reală. Vincent reuşi cu uşurinţă să le devieze direcţia.

— Vincent chiar că îşi merită cei zece mii de dolari, comentă David.

— Va trebui să îi adaug un bonus la salariu pentru servicii dincolo de cerinţele slujbei, spuse Hazel, zguduită

de sălbăticia furiei lui Kamal.

— Prostii! o contrazise Paddy. Pentru Vie, o gâdilitura ca asta nu e cu nimic mai dăunătoare ca un sărut din partea unei fete urâte. Se gândi puţin la asta şi apoi adăugă: Cred că ar prefera bătaia unei fete urâte.

Mai erau cinci oameni care păzeau uşa de la cabina Nastiyei. Niciunul dintre ei nu îndrăznise să intre în salonul unde se aflau cadavrele tovarăşilor lor. Blocaseră uşa şi îngrămădiseră mobilă grea în faţa ei pentru a se proteja. Nu îşi puteau ascunde agitaţia. Se ţineau cât mai departe posibil de uşa baricadată, cât le permiteau limitele cabinei, şi nu îşi desprindeau ochii de pe aceasta. Cu degetele pe trăgaci, erau pregătiţi să respingă următoarea tornadă de picioare, a prizonierei, lovituri neaşteptate şi letale, ce puteau rupe orice.

Kamal ieşi din cabina din partea opusă unde îl bătuse pe Vincent şi acum se întoarse spre proprii oameni, mustrându-i cu furie.

— Aţi lăsat corpurile bravilor voştri tovarăşi înăuntru cu diavoliţa aia? Nu aveţi niciun respect pentru obiceiuri şi lege? Trebuie îngropaţi sau aruncaţi în mare înainte de venirea nopţii. Scoateţi-i imediat!

Niciunul dintre ei nu se grăbea să mai întreprindă o incursiune în apartamentul proprietarului, dar într-un final adunară suficient curaj cât să înlăture cu precauţie baricada şi să deschidă puţin uşa. Când priviră înăuntru precaut şi văzură că Nastiya nu îi aştepta se repeziră împreună în cabină, apucară cadavrele şi le traseră afară de călcâie. Apoi închiseră rapid uşa şi o baricadară din nou cu mobile.

Între timp, în cabina apartamentului, Nastiya era aşezată într-unul din fotoliile negre din piele de viţel, mâncând ciocolată din cutia pe care o găsise în frigiderul din bucătărioară şi răsfoind alene paginile uneia dintre

revistele de modă din teancul aflat pe măsuţa de cafea. Abia îşi ridică privirea de la revistă când îi auzi pe arabii din cabină alăturată recuperându-şi morţii. Nastiya purta o pereche de pantaloni vernil, frumos croiţi din stofa de lână pură, şi în partea de sus un top colorat Emilio Pucci din garderoba lui Hazel.

— Doamna are gusturi excentrice, observă David Imbiss.

— Cu siguranţă are, îi dădu Hector dreptate. Doar s-a cuplat cu Paddy, nu? Asta face excentricul să pară banal.

Se mai întâmplă un singur incident semnificativ pe care reuşiră să îl urmărească pe ecranele camerelor cu circuit intern din camera de analiză. După ce piraţii morţi fură aruncaţi peste bord cu o scurtă ceremonie, Kamal era încă agitat. Părăsea cabina de comandă deseori şi ciudat, atât ziua, cât şi noaptea. Unul dintre locotenenţii lui îl păzea pe Cyril Stamford în timp ce Kamal se plimba prin restul navei examinând pereţii dintre compartimente şi diferitele planuri. Kamal părea să aibă un sentiment sâcâitor că îi scăpase totuşi ceva important şi era neliniştit.

Când începu să bată cu pumnalul în secţiuni ale calei şi să asculte concentrat ecoul, Hector începu să se îngrijoreze din ce în ce mai mult. Nivelul de sub punte care fusese transformat să adăpostească tunul Bushmaster fu inspectat îndeaproape de Kamal. Acesta îl examină cu atenţie, chiar coborând pe puntea de marfa să se holbeze la peretele gol care ascundea puntea tunurilor. Când Kamal se întoarse în cabina de comandă, Hector auzi o conversaţie între Kamal şi Cyril Stamford despre această secţiune. Ca de obicei, Cyril avea o explicaţie plauzibilă, dar în totalitate fictivă. Îi explică cum în această zonă se aflau echipamente delicate care controlau pompele din adâncul navei. Pompele controlau temperatura şi

distribuţia gazului în rezervoare. Dacă trecea de o anumită temperatură, gazul devenea atât de volatil că putea exploda spontan şi distruge întreaga navă. Cyril îi explică lui Kamal că echipamentul era controlat de la distanţă, prin satelit, de la departamentul tehnic al Bannock Corporation din Statele Unite. Nici măcar el, căpitanul vaporului, nu avea voie să intre în zone sensibile cât timp vaporul se afla pe mare.

— Deci aceşti oameni vor putea citi schimbarea noastră de direcţie? întrebă Kamal.

— Te îngrijorează asta, căpitane? întrebă Cyril.

— Deloc, zâmbi Kamal şi scutură din cap. În câteva ore o să fim în siguranţă în apele noastre teritoriale şi nu au ce să ne mai facă.

Totuşi, explorările lui continuară şi îşi băga nasul în aproape fiecare cotlon al navei. Într-o după-amiază, descoperi o trapă care ducea spre tunelurile de întreţinere care conectau calele de gaz diferite şi în care se aflau uriaşele pompe care făceau să circule şi să răcească încărcătura de gaz natural, transferând-o dintr-o parte în alta după nevoie pentru a echilibra nava.

În Taiwan, când cala fusese reconfigurată să facă loc zonei ascunse, mutaseră trapa din centrul navei spre partea dinspre babord a turnului de la pupa. Fusese un compromis stângaci al constructorului şi nemulţumitor pentru armator care avea să atragă atenţia unui marinar versat precum Kamal. Curios, Kamal deschise trapa şi coborî în labirintul de tuneluri de sub rezervoarele de petrol şi le cercetă îndelung. Observatorii din camera de analiză aflaţi chiar deasupra capului lui îi urmăreau înaintarea cu nelinişte pe senzorii cu infraroşu. La un moment dat, Kamal bătu cu mânerul pumnalului în una dintre ţevile de gaz şi sunetul loviturii lui se transmise cu atâta claritate de parcă ar fi fost în cameră cu ei. Îşi ţinură

respiraţia până când, spre uşurarea lor, părea că Kamal se hotărâse într-un sfârşit că nu era nimic periculos în această zonă a *Gâştei de aur*. Îi auziră paşii pe barele de oţel ale scării urcând pe lângă camera de analiză spre puntea de marfa.

Gâscă înghiţea milele de apă tropicală strălucitoare sub prora ei uriaşă şi fiecare oră îi aducea mai aproape de continentul african.

— Ştim ora aproximativă când vom ajunge în Golful Gandanga? întrebă Hazel în timp ce stăteau la masa din cantină.

— GPS-ul dă ca timp estimat de sosire marţi 14, la ora 9, adică peste trei zile, îi răspunse David.

Mâncau file de bizon canadian şi chipsuri cu ketchup. Doar Hector prefera sosul iute din ardei jalapeno. Deşi această masă rustică era servită pe farfurii de plastic şi mâncată cu tacâmuri de plastic, cupele de polistiren erau umplute cu vin Malconsorts Burgundy de colecţie. Hazel îl păstrase pentru ocazii speciale şi se hotărâse că aceasta era potrivită. Hector îl gustă cu reverenţă.

— Unul dintre cele mai rare şi mai divine vinuri de pe acest pământ, spuse el cu tristeţe, băut în cele mai insalubre condiţii.

— Mâncaţi, beţi şi fiţi veseli, îi sfătui, pentru că mâine putem să fim…

— Taci odată, Paddy! interveni David rapid.

— Mâine putem să fim fericiţi? sugeră Hazel ridicându-şi paharul. Să prosperăm? Să reuşim? Să avem succes?

— Pentru că mâine băieţii răi o să moară, spuse Hector şi toţi îşi băură vinul cu solemnitatea cuvenită.

Când îşi lăsau jos paharele, Tariq veni în grabă pe culoar dinspre camera de analiză.

— Hector! Paddy! Veniţi repede!

— Ce s-a întâmplat, Tariq? întrebă Hector sărind în picioare.

— A mai apărut ceva pe ecran. O navă ciudată se apropie de noi. Cred că o să avem necazuri.

Îşi abandonară masa, chiar şi paharele cu Malconsorts, şi străbătură în grabă culoarul spre puntea inferioară unde se adunară în faţa ecranelor. Contactul care apărea pe replica radarului navei era luminos şi solid.

— Este o navă mare, spuse Dave. Să îi iau viteza. Calculă rapid cu distanţierul şi se lăsă pe spate în scaun. 43, 6 noduri. Navele comerciale nu ating o asemenea viteză. E o navă de război.

Verifică şi celelalte instrumente. Cyril menţine o viteză şi o direcţie constante.

— Poţi să fii convins! spuse Hector sumbru. Nu are cum să fugă de un asemenea ogar. Sper numai că nu este cavaleria SUA, venind în forţă să ne salveze, distrugându-ne toţi trandafirii.

Priviră neliniştiţi imaginile transmise de camera din vârful arborelui de comunicaţii al *Gâştei*. Nava ciudată apăru rapid la orizont. Era gri şi austeră, la fel de funcţională ca lama unei halebarde.

De pe puntea de comandă a *Gâştei de aur* nava care se apropia se afla încă sub linia orizontului. Kamal nu avea acelaşi avantaj al înălţimii pe care îl avea camera ascunsă pe arbore, dar studia imaginea de pe radar cu atenţie. Când nu mai avu niciun dubiu se întoarse spre Cyril Stamford.

— Eşti yankeu, nu? întrebă el.

Cyril venea de la sud de linia Mason-Dixon, dar nu credea că era înţelept să discute astfel de detalii.

— Sunt american, da.

— Nava ciudată o să ne intercepteze. Este cu siguranţă o navă de război a necredincioşilor; poate

engleză, dar mai probabil americană. Vei vorbi cu ei. Îl apucă pe Cyril de umăr şi îl întoarse spre el privindu-i faţa ameninţător. Dacă vor să urce la bord şi să facă cercetări îi vei opri. Nu-mi pasă ce şi cum, dar o să le spui ceva ca să ne lase în pace. Ai înţeles, ok?

— Am înţeles, ok, spuse Cyril încet.

— Dacă încearcă să urce la bord, o să fii mort înainte să poată ajunge. Kamal îşi scoase pumnalul şi îl înţepă pe Cyril în gât. Un strop de sânge strălucitor apăru din mica rană. Înţelegi că sunt hotărât?

— Înţeleg, încuviinţă Cyril. Stătea nemişcat, dar îşi roti ochii şi continuă pe acelaşi ton silenţios. Nava ciudată se vede deja.

Kmal se întoarse rapid şi se holbă peste tribord. Suprastructura navei care se apropia se vedea clar la orizont şi în acel moment canalul pe frecvenţă marină de 156.5 MHZ cârâi în camera de comunicaţii a *Gâştei* din spatele punţii de comandă.

— Către petrolier! Aici este comandantul Robins, la bordul distrugătorului USS *Manila Bay* al Marinei Statelor Unite. Ce navă sunteţi?

Cyril îl privi pe Kamal.

— Vrei să răspund?

— Da. Dar ţine minte că eşti primul care moare dacă faci vreo greşeală.

Cyril dădu din cap. Traversă puntea spre camera radio şi ridică microfonul din furcă. Nu se grăbi. Nu dorea să pară prea dornic sau eficient. Celălalt căpitan avea să se aştepte la o anumită neglijenţă din partea unui vas comercial.

— Bună! *Manila Bay*. *Gâsca de aur* aici. Căpitanul Stamford. Pe ruta Sidi el Razig în Golful Persic spre Jeddah în Arabia Saudită.

Urmă o tăcere lungă, apoi Robins reveni pe

frecvenţă.

— Căpitanul Stamford, domnule! Nu sunteţi cumva cetăţean american, din întâmplare?

— Să fiu al naibii! De unde-ai ştiut? îşi exageră puţin Cyril accentul. E al dracului de adevărat că sunt american. Cyril Stamford, fost căpitan al crucişătorului american *Reno*. M-au scos la pensie pentru că sunt prea bătrân şi senil.

Chicoti. De pe distrugător mai urmă un moment de tăcere.

— Care vă este portul de înregistrare şi numele proprietarului?

— Proprietarul meu este Bannock Cargoes şi portul de înregistrare, Taipei.

— Ok! Se potriveşte. Căpitan Stamford, domnule! Aţi avut cumva un fiu care a absolvit Anapolis în 1996?

— Cu siguranţă, comandante.

— Prenumele era Timothy?

— Ştii foarte bine că nu. Numele lui era Bobby. Şi al tău e Andy. Aţi fost colegi de navă. Bobby te-a adus la noi acasă la un grătar o dată. Ai uitat?

— Nu, domnule căpitan. Îmi amintesc destul de bine. Voiam doar să mă asigur. Soţia dumneavoastră face o plăcintă cu mere grozavă.

— Îţi mulţumesc. S-ar fi bucurat să audă asta, Andy. Dar, din păcate, a murit acum patru ani.

— Îmi pare rău, domnule.

— Şi mie, Andy.

În camera de analiză Hector fluieră uşor.

— Unde naiba l-ai găsit pe tipul ăsta, Paddy? E un prinţ.

— Brici ca o sabie de samurai, îi dădu Paddy dreptate. Hai să vedem cum refuză să îi lase la bord.

Cu delicateţe, Andy Robins reveni la situaţia curentă.

— Căpitane Stamford, aveţi controlul complet asupra navei dumneavoastră?

Cyril râse uşor.

— Eu sper că da. Nu sunt senil încă, în ciuda a ceea ce crede Marina despre mine.

— Dacă aveţi nevoie, aş putea să trimit oameni la bord să vă ajute, domnule.

— Foarte drăguţ din partea ta, Andy, dar asta ne-ar întrerupe programul amândurora. Te asigur că nu este necesar. Totul este sub control. Circul după un program foarte strict.

Dar Andy reveni.

— Sunteţi conştient că navigaţi într-o zonă a Oceanului Indian unde mişună piraţii? Acum doar patru zile o balenieră japoneză a fost capturată de piraţi în Golful Aden.

— Am auzit despre asta, încuviinţă Cyril. Totuşi, proprietarii mei au făcut un acord cu guvernul din Puntland, care ne-a asigurat trecerea în siguranţă prin apele ei teritoriale. Ar trebui să putem trece fără probleme.

— Aveţi încredere în cuvântul unui pirat, căpitane?

— Proprietarii mei au, răspunse Cyril. Asta ar trebui să fie suficient pentru mine.

— Cum doriţi, domnule, consimţi Andy şovăielnic. Drum bun, căpitane. Dar spune-mi înainte să plecaţi, ce mai face vechiul meu amic, Bobby?

— L-au omorât talibanii în Afghanistan, Andy.

— Ticăloşii! spuse Andy încet, dar intens.

În camera de analiză, urmăriră *Manila Bay* întorcându-se şi pornind înapoi în direcţia din care apăruse. Hector se ridică şi se întinse.

— Poftiţi aici, doamnelor şi domnilor. Drum liber spre Golful Gandanga, prin bunăvoinţa căpitanului Cyril

Stamford. Haideţi să radem sticla aia de Malconsorts până nu cade şi ea pradă piraţilor.

Şeicul Adam luase hotărârea să îşi mute întreaga curte din Oaza Miracolului în Golful Gandanga pentru a primi *Gâsca de aur* atunci când Kamal Tippoo Tip avea să intre cu nava necredincioasă în golf. Sosirea trofeelor capturate devenise un lucru atât de obişnuit, încât Adam părăsea arareori siguranţa şi confortul fortăreţe! sale.

Avea şapte neveste. Cu trei mai multe decât permitea Coranul. Mullahul îl asigurase însă că un conducător de importanţa lui putea lua mai multe neveste decât un om de rând. Pe lângă neveste, avea peste o sută de concubine. Nu era niciodată sigur de numărul lor exact, pentru că se schimbau în permanenţă. Cei care i le aduceau căutau prin toată ţara tinere fete nubile. Pe măsură ce Adam înainta în vârstă gustul lui pentru femei devenea din ce în ce mai pedofil. Orice fată de peste treisprezece ani nu îl mai interesa. Îl interesau doar până le apăreau primele semne ale pubertăţii. Îi plăcea să le simtă sfâşiindu-se când le pătrundea cu forţă. Îi plăcea sângele cald împrăştiindu-se pe burtă şi sunetul ţipetelor şi plânsetelor lor. În acel moment, avea treisprezece astfel de micuţe închise în harem, aşteptându-i atenţiile. Se bucura de ele o singură dată, apoi le trimitea familiilor lor în satele lor, împreună cu un cadou de o sută de dolari pentru tatăl lor. Gusturile lui ciudate şi generozitatea îi erau atât de cunoscute în Puntland că atunci când oamenii lui ajungeau într-unul din satele îndepărtate se găseau mereu câteva familii care să îi aştepte oferindu-le pe cele mai tinere dintre copilele lor. Adam discutase acest tratament al fetelor cu mullahul, care îl asigurase că toate femeile fuseseră puse pe pământ de Allah pentru un singur motiv, să satisfacă toate dorinţele bărbaţilor, inclusiv procrearea, nefiind limitate doar la această sarcină.

Adam adunase o gardă de corp personală de aproape două sute de oameni, înrolaţi şi antrenaţi de Uthmann Waddah. Reţeaua lui de spioni se întindea de-a lungul întregului Orient Mijlociu, de la Cairo până în Iordania şi dincolo de ea. Avea un centru de comunicaţii dotat cu echipament electronic de ultimă generaţie, prin care era mereu în contact cu bancherii şi consilierii săi de investiţii din Iran, China, Taiwan şi alte ţări din Orientul îndepărtat care se aflau dincolo de ghearele câinilor de pază ai Rezervei Federale Americane şi a altor instituţii vestice de reglementare financiară. Adam învăţase demult cum să deschidă uşi secrete cu sume mari de bani.

Construise o pistă de aterizare în deşert, în apropierea fortăreţei sale. Zilnic avionul lui personal îi aducea toate poftele şi extravaganţele pe care şi le putea imagina sau dori. Erau puţine motive ca să părăsească vreodată Oaza şi să se aventureze în lumea pe care nu o controla complet. Mai ales că era conştient că Hector Cross şi târfa lui americană îl aşteptau să iasă din bârlogul său. Chiar foarte puţine motive să se aventureze, cu excepţia primirii în Golful Gandanga a celei mai mari capturi care navigase vreodată pe ocean: *Gâsca de aur* şi cei mai înverşunaţi adversari ai săi în faţa lui legaţi şi implorându-i mila.

Servitorii lui ridicaseră un oraş de corturi colorate pe terenul mai înalt cu vedere la Golful Gandanga. Toţi membrii apropiaţi din familia sa, cei mai loiali servitori şi bodyguarzii lui, caii şi câinii de vânătoare, şoimii cu dresorii lor şi patru dintre fetele lui încă neatinse fuseseră cu toţii aduşi jos pe coastă cu un convoi de camioane. Când se instalaseră în oraşul de corturi şi toate erau pregătite să-l primească, Adam şi Uthmann Waddah zburară de la Oaza Miracolului la Golful Gandanga în unul din elicopterele Bell Jet Ranger. Uthmann pilota. Învăţase să

piloteze în Iran cu forţele aeriene ale acelei ţări, care vedea cu ochi buni Puntlandul şi pe noul său şeic. Iranienii aprobau puternic devoţiunea lui Adam faţă de Islam şi îi susţineau cu entuziasm războiul nedeclarat cu navigatorii necredincioşilor. În ultimii ani, Uthmann Waddah devenise un pilot de elicopter abil. Arătase o aptitudine naturală pentru această muncă şi dobândise rapid coordonarea mână-ochi de care avea nevoie.

Înconjură golful la mică altitudine, planând deasupra fiecăreia dintre navele capturate pentru ca Adam să le poată admira, în timp ce unul dintre ofiţerii lui aşezaţi în spatele elicopterului contabiliza tonajul şi valoarea fiecărei cale şi a încărcăturii ei. Erau câteva sute de milioane de dolari de marfa ancorate sub ei. Totuşi, Adam nu era mulţumit. Îşi ridică ochii de la nave şi privi flămând spre apele deschise ale oceanului dinspre est.

— În curând! Foarte curând va veni Kamal, aducându-mi nu doar o bogăţie imensă, dar şi pe bărbatul care mi-a omorât jumătate din familie. Va fi cea mai dulce zi din viaţa mea când voi vedea *Gâsca de aur* intrând în golf. Tot ce am realizat până acum va fi nimic faţă de această comoară.

Era cuprins de nerăbdare. Privi pieziş spre Uthmann Waddah aflat în scaunul de pilot şi se gândi să îi comande să părăsească golful şi să zboare în întâmpinarea navei. Puteau să aterizeze pe puntea petrolierului şi să înceapă să se bucure de triumful lor cu două zile mai devreme. Apoi scutură din cap. Ştia că ar fi fost inutil să îi ceară lui Uthmann să zboare deasupra mării. Uthmann era un pilot capabil şi descurcăreţ. Totuşi, intensitatea hidrofobiei sale era atât de mare, că dacă s-ar fi îndepărtat prea mult de ţărm ar fi devenit de-a dreptul paranoic şi complet incapabil să gândească sau să acţioneze raţional. Era posibil să-şi agraveze comportamentul şi mai mult la

vederea rechinilor uriaşi care străbăteau apa din golful de sub ei. Aceşti prădători fuseseră atraşi de resturile menajere şi de alte gunoaie aruncate peste bordul navelor capturate. Apoi, Adam se gândi să ia una dintre navele de atac de mare viteză şi să pună un echipaj să-l ducă în întâmpinarea petrolierului. Dacă ar fi fost cu zece ani mai tânăr nu ar fi ezitat, dar în ultima vreme devenise moale şi se obişnuise cu o existenţă sigură şi confortabilă. O barcă mică şi rapidă pe orice fel de mare ar fi fost nesigură şi simţi crescându-i înţelegerea faţă de ura de apă a lui Uthmann.

Nu, se hotărî el, erau prea multe surse de distracţie în tabăra de corturi care să-i permită să-şi petreacă timpul suficient de plăcut până la venirea lui Kamal. Toţi conducătorii şi toate căpeteniile până la o sută cincizeci de kilometri împrejur veniseră să-i aducă un omagiu. Adam îşi dezvoltase gustul pentru laudele extravagante şi slugărnicia greţoasă. Pe lângă asta, Uthmann îi promisese execuţia unui număr de criminali care fuseseră capturaţi de oamenii lui sau aduşi de căpeteniile care îi cunoşteau interesul în împărţirea dreptăţii şi a pedepselor. Se putea baza pe Uthmann să fie creativ şi inventiv. Aceasta era de fapt o repetiţie generală pentru sentinţele pe care avea să le dea lui Gross şi târfei lui. Uthmann avea să se asigure ca ogarii să îi fie bine fugăriţi. Când acest sport sinistru avea să îl plictisească se putea oricând juca cu copilaşii lui. Se bâţâi în scaunul elicopterului de plăcere şi apoi îl bătu pe Uthmann pe umăr şi arătă spre multitudinea de corturi multicolore de pe deal. Uthmann dădu din cap şi aterizâ cu elicopterul. Adam zâmbi la vederea gloatei adunate să îi ureze bun venit. Dansau, fluturau steaguri şi stindarde şi îşi descărcau armele în zare într-un *feu de joie*.

Marea de sub cala *Gâştei* îşi schimbă culoarea şi unduirea pe măsură ce nava se apropia de continentul

african. Îşi pierdu strălucirea de safir specifică mării adânci şi deveni gri şi mohorâtă, valurile erau mai mici şi fugeau din calea vântului unul după altul. Curentul aducea grămezi de alge de mare şi alte rămăşiţe, iar păsările de mare planau şi plonjau de sus în mijlocul bancurilor agitate de peşti mici. Când soarele apunea şi începuse să îşi domolească flăcările în apă, sistemul de poziţionare satelitar arătă că distanţa până la intrarea în Golful Gandanga era de şaizeci şi opt de mile marine.

În timpul nopţii, a patra de la capturarea navei, Hector şi Hazel erau de pază în camera de analiză. Prin intermediul uneia dintre camerele ascunse în camera de comandă îl auziră pe Kamal ordonându-i lui Cyril Stamford să reducă viteza şi să schimbe direcţia cu patru grade spre vest. De când Cyril reuşise să-l convingă pe căpitanul american să-l lase să-şi conducă nava conform indicaţiilor sale, tratamentul lui Kamal faţă de prizonieri nu devenise neapărat blând, doar ceva mai permisiv. De patruzeci şi opt de ore nu mai coborâse în cabina în care se afla Vincent Woodward ca să-l înjure şi să-l lovească cu picioarele şi în cap cu patul puştii. Le dăduse chiar voie paznicilor să îi dea lui Vincent o cană cu apă şi o farfurie cu lături. Niciunul dintre ei nu îndrăznise să-i ducă mâncare sau de băut Nastiyei. Uşile apartamentului rămăseseră închise şi baricadate, dar în spatele lor Nastiya era aranjată confortabil. Descoperise conserve mari de caviar Beluga în frigiderul din bucătărioară, pe lângă pachetele de carne de gazelă sud-africană, somon afumat şi ciocolată elveţiană.

În cabina de comandă, Cyril îi sugerase lui Kamal că ar trebui să îi trimită unul dintre oameni la dispensarul navei ca să aducă trusa de prim ajutor; acesta fu de acord şi Cyril dezinfectă şi bandajă ciotul rămas din degetul lui Kamal şi îl obligă să înghită un pumn de antibiotice şi

analgezice puternice. Starea de spirit a lui Kamal se îmbunătăţi semnificativ. Preluă controlul de la Cyril Stamford şi îl lăsă pe acesta să se întindă şi să doarmă pe patul din camera cu echipamente radio câteva ore. Când îşi trimise unul dintre oameni să îl trezească pe

Cyril şi să îl aducă la postul lui de comandă, în loc să îl forţeze să se ridice în picioare sub ameninţarea armei, îl lăsară să stea pe scaunul căpitanului şi discută cu el destul de amical despre caracteristicile de navigare şi de operarea ale *Gâştei de aur*, despre folosirea consolei de navigaţie şi despre structura motorului navei. Părea interesat în mod deosebit de echipamentul de sondare a adâncimii apei. Acum că ordonase schimbarea direcţiei şi a vitezei îşi permise să discute această mutare cu Cyril.

— Ne apropiem foarte mult de destinaţia noastră, dar nu vreau să ajungem pe întuneric. Ruta şi intrarea în port sunt dificil de realizat pe întuneric. De asemenea, iubitul meu şeic şi mii de oameni vor fi adunaţi să ne întâmpine. Când vor vedea mărimea şi importanţa acestui vas se vor umple de fericire. Nu vreau să le răpesc această plăcere. Trebuie să vadă splendoarea capturii pe care le-o aduc în plină zi, cu soarele răsărind din spatele ei. Trebuie să o aduc cât mai aproape de plajă.

— Mă bucur foarte mult pentru dumneavoastră, domnule. Cyril nu făcuse greşeala fatală să-i arate lui Kamal că ştia cine este. Totuşi, îmi puteţi spune ce se va întâmpla cu nava mea, pasagerii mei, echipajul meu şi cu mine când ajungem în port?

— Pasagerii tăi vor deveni oaspeţi de onoare ai şeicului, zâmbi Kamal cu răceală la propria afirmaţie care nu spunea totul. Tu, echipajul tău şi nava veţi rămâne cu noi o perioadă, dar doar până facem aranjamentele necesare cu proprietarii şi compania lor de asigurare. Dacă aceste aranjamente se vor realiza, vei fi liber să-ţi

continui drumul fără să se mai atingă cineva de tine. *Inshallah*!

— Dacă este voia Domnului, încuviinţă Cyril.

Kamal păru speriat şi apoi zâmbi.

— Mi-a făcut plăcere compania ta, yankeule. O să-mi pară rău când ne despărţim.

— Poate dacă Domnul este bun ne vom întâlni din nou, rosti Cyril.

Unul dintre dinţii din faţă îi fusese spart când unul dintre piraţii lui Kamal îl lovise cu patul puştii. Lipsa dintelui îi dădea un aspect neplăcut când vorbea.

— Îi iubesc pe tipul ăsta, tu nu? zâmbi Hazel privindu-l pe Cyril pe ecran. E atât de super mişto, cum ar fi spus Cayla.

— E un tip tare, băiatul nostru, îi dădu Hector dreptate.

Era încântat să o audă pe Hazel spunându-i numele Caylei atât de natural. „Începe să se împace cu faptul că fiica ei nu mai este?” se întrebă el.

„Nu!” îşi răspunse. „Nu se va încheia, nici pentru Hazel, nici pentru mine, până nu ne îndeplinim misiunea în bârlogul piraţilor”.

Deşi acum ştia ora exactă la care aveau să intre în Golful Gandanga, Hector îşi lăsă oamenii să mai doarmă patru ore. Cu patruzeci de minute înaintea răsăritului dădu semnal de trezire. Încet, fiecare om îl trezi pe cel de lângă el şi, în zece minute, erau în echipament complet şi armură în zona de adunare de pe al doilea nivel. Îi priviră cu nerăbdare chipul lui Hector când acesta se înălţă în faţa rândurilor lor strânse. Le făcu semn să îşi însereze căştile de la staţiile Falcon, apoi îşi închise mâinile în jurul microfonului de la setul lui şi vorbi încet în el. Deşi vorbea direct în căştile oamenilor, nu se auzea niciun sunet care să aibă ecou şi să îi alerteze pe piraţi.

— Suntem pe punctul să intrăm în portul piraţilor. Aţi studiat cu toţii hărţile pe care ni le-a desenat Tariq Hakam, aşa că, în general, ştiţi cam la ce să vă aşteptaţi. Totuşi, nu putem şti exact unde va alege Kamal să ancoreze *Gâscă*. Sam, s-ar putea să fie un drum lung în AAV-uri până pe plajă, dar tunarii lui Dave le vor anihila sau face inofensivi până ajungeţi în siguranţă pe ţărm. După cum ştiţi, obiectivul nostru principal este să capturăm sau să neutralizăm doi oameni anume. Le-aţi văzut feţele pe video de atâtea ori deja, dar o să vi le mai arăt o dată. Aceşti domni preţioşi constituie premiul întâi pentru mine.

Hector se întoarse spre ecranul video uriaş de pe peretele din spatele lui şi începu proiecţia. Primele imagini care apărură erau din arhivele Cross Bow Security. Erau câteva poze excelente cu Uthmann Waddah, vorbind cu Hector, ţinând o prelegere despre arme de foc pe poligon şi pregătind noii recruţi.

— Mulţi dintre voi îl ştiţi pe acest bărbat, le spuse Hector. A fost la un moment dat membru al agenţiei Cross Bow. Este extrem de periculos. Fiţi foarte atenţi cu el. Am pus o recompensă de cincizeci de mii de dolari pe capul lui, mort sau viu. Oamenii care îl priveau se agitară încântaţi. Hector schimbă imaginile proiectate. Întâi apărură câteva fotografii de paşaport pe care le obţinuse de la omul lui din Interpolul francez. Erau imagini frontale şi de profil ale subiectului.

— Numele acestei persoane este Adam Tippoo Tip şi este un om important în Puntland; este şeic şi căpetenia tribului lui. Este şi conducătorul piraţilor, le explică Hector. Ţineţi minte că aceste fotografii au fost făcute acum aproape şapte ani. Tariq l-a văzut recent şi spune că acum are o barbă mare şi neagră. De asemenea, s-a mai îngrăşat. Hector mai puse o imagine pe ecran. Acum să vedem un filmuleţ făcut acum patru ani.

Hector dădu drumul clipului cu cererea de răscumpărare pe care Adam o trimisese de pe telefonul mobil al Caylei. Afişat pe ecran, acest filmuleţ era uşor granulat şi neclar. Adam privea spre cameră şi vorbea, dar sunetul fusese scos de pe înregistrare aşa că Adam îşi rostea ameninţările în tăcere. În spatele sălii de adunare, Hazel se ridică în picioare şi fugi din cameră, incapabilă să privească din nou chipul ucigaşului Caylei. Hector puse înregistrarea de trei ori. Apoi opri filmarea şi vorbi în microfon, direct în urechile lor.

— Preţul pus pe capul lui Adam este de o sută de mii de dolari.

Ascultătorii zâmbiră toţi ca nişte lupi şi câţiva dintre ei chiar dădură din cap când auziră valoarea recompensei. Hector îi privi cu satisfacţie. Erau la fel de înfierbântaţi ca o ceată de ogari cu mirosul prăzii în nări, gata să fie eliberaţi din lesă. Îl trimise pe Tariq să o aducă înapoi pe Hazel şi când aceasta se întoarse, Hector vorbi din nou în radio.

— Schimb acum pe camera de pe arborele navei. A venit momentul adevărului.

Imaginea se schimbă spre o vedere cu unghi larg a coastei africane ce se întindea în faţa *Gâştei de aur*. Erau încă la patru sau cinci mile distanţă. Timpul afişat la baza imaginii era 0617. Vâltoarea căldurii nu estompase încă linia albastră a dealurilor vizibilă la orizont spre vest. Soarele care răsărea le reliefa. Priveau înspre deschizătura largă a unui port natural, străjuit de fiecare parte de două promontorii joase. În adâncurile golfului se putea vedea o adunătură pestriţă de nave.

— Deci, ajungem în sfârşit în staţiunea Golfului Gandanga, perla litoralului african! spuse Hector cu o ironie puternică. Au pregătit până şi un comitet de primire pentru noi.

O flotă de nave de atac ale piraţilor se revărsă din gura golfului şi se îndreptă direct spre *Gâsc*ă cu mare viteză. Jeturile lăsate în spate de puternicele motoare externe învolburară apa făcând-o să arate ca laptele în fierbere. Fiecare barcă era plină de oameni bărboşi cu ten închis. Apropiindu-se, deveni clar că erau îmbrăcaţi în uniforma adepţilor jihadului, pantaloni largi şi turbane negre şi că îşi arătau fie puştile, fie iataganele.

— A venit timpul să vă ocupaţi poziţiile, le spuse Hector. Ţineţi minte! Nu ieşim din ascunzătoare până nu suntem siguri unde se află exact şi Uthmann Waddah şi şeful lui, Adam. S-ar putea să dureze ceva timp pentru că o să fie foarte mulţi oameni în jurul lor, dar când îi identificăm în mulţime va trebui să ne mişcăm rapid. Încercaţi să prindeţi cele două ţinte în viaţă. Totuşi, dacă scapă de voi nu ezitaţi să îi ucideţi. Veţi primi oricum răscumpărarea. Hector făcu o mişcare de rotire cu mâna dreaptă. OK! Pregătiţi-vă pentru începerea misiunii!

Echipajele de tunari ale lui David Imbiss se grupară într-o linişte sinistră şi Dave îi conduse spre intrarea în sistemul de tunele ascunse. Urcară scara rapid spre platforma tunurilor de sub punte. În câteva minute, Dave îi raportă lui Hector prin staţia radio Falcon.

— Ambele tunuri sunt încărcate şi pregătite, Heck.

Hector confirmă şi apoi vorbi cu Sam Hunter. Deşi se aflau în contact vizual direct îşi folosi staţia pentru a păstra nivelul zgomotului la minim.

— Ok, Sam. Încarcă oamenii în AAV-uri. Dar suntem încă în faza „Nava silenţioasă”. Nu porniţi motoarele până nu dau ordinul.

Sam aprobă scurt şi apoi îşi conduse cei nouăzeci de oameni din trupele de asalt pe culoarul spre nivelul de sub puntea de marfa. Le luă mai mult timp decât fusese necesar tunarilor, dar într-un final vocea lui Sam se auzi

prin staţie:

— Toate AAV-urile sunt încărcate. Cablurile de ridicare sunt ataşate şi suntem pregătiţi să fim ridicaţi. Trapele de la turelă sunt închise şi motoarele sunt oprite. Suntem gata de lansare.

— Foarte bine, Sam! aprobă Hector.

Apoi privi spre oamenii rămaşi în sala de adunare. Acestea erau trupele lui de asalt. Aveau să conducă atacul de la bordul navei. Desigur, Hector era comandantul suprem, dar locotenenţii lui erau Paddy şi Tariq.

Grupa de şase oameni a lui Hector era o adunătură pestriţă. Erau doi fraţi gemeni, Jacko şi Bingo Macduff din Glasgow, doi irakieni, un australian din Queensland şi un afrikaner neamţ din Namibia. Toţi erau luptători şi ucigaşi. Dacă norocul avea să fie de partea atacatorilor şi Adam şi Uthmann veneau pe barja regală să întâmpine *Gâscă* şi urcau direct pe punte să-l salute pe Kamal, asta avea să simplifice problema de o sută de ori. Hector şi echipa lui îi puteau captura dintr-o singură lovitură.

Dar, oricum s-ar fi desfăşurat lucrurile, Hector şi oamenii lui trebuiau să îl captureze pe Kamal şi pe cei patru adepţi ai jihadului aflaţi cu el în cabina de comandă. Apoi le puteau da drumul lui Cyril Stamford şi celorlalţi membri ai echipajului ţinuţi captivi. De la înălţimea punţii de comandă, Hector avea să se găsească într-o poziţie de unde să poată privi întregul golf şi să identifice locul în care se aflau Adam şi subalternul lui. Avea să poată să îi direcţioneze pe tunarii lui Dave Imbiss spre aceste ţinte principale. După aceea, aveau să distrugă flota de nave de atac ale lui Kamal şi să acopere debarcarea celor trei AAV-uri pe plajă şi întoarcerea lor de la clădirile unde erau ţinuţi marinarii de pe navele capturate.

Paddy şi echipa lui aveau să atace al doilea nivel. Primul lor obiectiv era să-i înfrângă pe paznicii de la

apartamentul proprietarului navei şi din cabina mai mică de la acelaşi nivel unde erau ţinuţi Nastiya şi Vincent. Odată ce aceşti ostatici erau salvaţi aveau să fie pregătiţi să se repeadă în orice parte a navei în care ar fi avut Hector nevoie de ei.

Tariq şi echipa lui aveau să atace la nivelul cel mai de jos al camerelor de locuit de pe *Gâscă*, acolo unde restul echipajului era ţinut captiv de piraţi. Odată ce anihilau orice rezistenţă la acest ultim nivel se obţinea controlul asupra punţii principale de marfa. După ce avea să coboare şi echipa lui Paddy pentru a le da ajutor, aveau să-şi concentreze toate forţele pentru, capturarea lui Adam, oriunde s-ar fi aflat acesta.

Având în vedere frica lui patologică de mare părea improbabil ca Uthmann Waddah să îşi însoţească şeicul, dar avea cu siguranţă să se afle pe plajă ca să fie martor la intrarea triumfală a *Gâştei de aur* în Golful Gandanga. Hector era încrezător că avea să fie capabil să îl găsească cu ajutorul lentilelor telescopice ale camerei de pe arborele navei. Apoi era posibil să fie nevoit să pornească după el şi să îl vâneze.

În toate momentele acţiunii, Hazel şi cei patru asistenţi ai ei aveau să le transmită lui Hector şi celorlalţi ofiţeri informaţi în legătură cu poziţia fiecărui pirat de la bord. Ei cinci aveau să rămână în camera de analiză să monitorizeze toate camerele şi echipamentul de ascultare. Bărbaţii din subordinea lui Hazel erau toţi vorbitori nativi de arabă şi aveau să îi traducă fiecare cuvânt spus de Kamal şi gaşca lui.

În zori, *Gâsca de aur* intră încet şi cu atenţie între promontoriile nisipoase ale Golfului Gandanga. Sub îndrumarea lui Kamal nava înainta prin canalul îngust. Hector, Paddy şi Tariq priviră scena din faţa lor pe ecranul de pe peretele zonei de adunare. Suprafaţa golfului roia de

ambarcaţiuni mici. Haita de lupi alcătuită din nave de atac dădea deja târcoale în jurul petrolierului. Duduitul motoarelor, pocnetele armelor de foc, ţipetele şi cântecele erau atât de puternice, că Hector putea să le audă până şi din cala petrolierului.

Hector vorbi în microfonul staţiei lui:

— Hazel! L-ai văzut pe Adam? Ar trebui să vină spre noi în barja lui regală. Din ce spune Tariq, o să fie îmbrăcat în haină albă cu o bentiţă aurie în jurul turbanului. Ar trebui să fie uşor să îl identifici.

— Negativ, Hector. Nu văd pe nimeni care să se potrivească acestei descrieri, răspunse Hazel.

Hector fusese absolut sigur că Adam va dori să fie primul la bordul *Gâştei de aur*. Întregul lui plan pornea de la această presupunere ce părea de netăgăduit, dar acum simţi junghiul ascuţit al îndoielii.

„Rahat! Dacă primul lucru merge prost, se gândi el, totul va merge prost!”

Dar nu trebuia ca îndoielile sale să-i afecteze pe ceilalţi, îşi spuse calm.

— Hazel! Unde se află Kamal? îl vezi pe vreunul dintre ecrane?

— Afirmativ, Hector. Kamal se află la aripa de la tribord a punţii de comandă cu trei dintre piraţii lui. Face cu mâna oamenilor din bărcile mici şi ei îl aclamă. Cyril Stamford este la cârma navei. Totul devine destul de confuz.

— Ok, Hazel. Fii cu ochii pe porcul de Kamal. Nu mai pot amâna. Trebuie să intrăm în tunele şi să ne ocupăm poziţiile de atac de sub trape.

Hector făcu un semn din cap spre Paddy şi Tariq. Apoi porni spre intrarea tunelului şi urcă rapid. Scara era doar atât de largă cât să permită unui singur om să urce. Cei şase oameni din echipa lui îl urmară rapid. Imediat ce

ultimul dintre ei dispăruse în tunel, Paddy îşi conduse echipa în spatele lor. Se opriră la nivelul apartamentului proprietarului. Paddy putea vedea tălpile moi ale bocancilor oamenilor din echipa lui Hector pe treptele de oţel de deasupra capului său. Când privi în jos, putu să vadă vârful căştii lui Tariq. Era la nivelul camerelor echipajului şi al punţii de marfa. Scara era încărcată cu oameni înarmaţi pregătiţi să acţioneze.

Hector îşi propti umărul de uşa folosită pentru intrarea clandestină spre cabina de comandă şi şopti în microfon.

— Hazel! Unde este Kamal acum?

— Hector! Se apropie dinspre aripă. Este cu Cyril la cârmă. Cred că se pregăteşte să lase ancora.

— Cât de departe suntem de plajă?

Urmă o pauză până Hazel citi distanţatorul.

— Şapte sute treizeci şi patru de metri, spuse ea. Kamal ne-a adus foarte aproape. Hector deveni conştient de un uruit slab şi de o vibraţie şi Hazel continuă: Da! Kamal a lăsat cele două ancore de la prora.

— Nu vezi niciun semn al barjei lui Adam?

— Nu. Niciunul.

— Urcă vreunul dintre oamenii din bărcile de atac la bordul *Gâştei*?

— Nu. Urlă şi trag în aer, dar rămân la o distanţă destul de mare de nava noastră. De parcă ar aştepta să înceapă ceva.

— Poţi vedea vreun semn al lui Adam sau al barjei lui pe plajă?

— Sunt sute de oameni acolo, dar nu îl pot vedea pe el sau pe Uthmann Waddah.

— Unde naiba e ticălosul ăla? Nu putem face nimic până nu se arată, se agită Hector.

— Stai puţin! Kamal s-a dus iarăşi spre aripa punţii

de comandă, spuse Hazel uşor. Sună pe cineva de pe telefonul lui prin satelit.

— Poţi să fii sigură că vorbeşte cu stăpânul lui, ghici Hector.

Cu poalele hainei strânse între genunchi, Uthmann Waddah stătea chircit în luminişul de la periferia oraşului său de corturi de deasupra Golfului Gandanga. Era cu telefonul prin satelit lipit de ureche şi în faţa lui avea o privelişte grozavă spre locul în care ancorase uriaşa navă. Deşi o privise de peste o oră intrând prin gura golfului şi cum fusese ancorată lângă plajă, era încă uimit de dimensiunea ei. Nu îi venea să creadă că ceva de o asemenea mărime putea pluti. Puntea părea mai mare decât noul aeroport pe care Adam îl construise în Oaza Miracolului Puntea părea suficient de spaţioasă ca să aterizeze un 737 pe ea şi, mai mult, se afla la mai puţin de un kilometru de plajă. Uthmann se simţea mult mai optimist în legătură cu ordinele pe care i le dăduse Adam. Îi asculta vocea lui Kamal la celălalt capăt al telefonului şi din când în când confirma ordinele pe care le primea.

— Cum spuneţi, nobile prinţ!… Îi voi transmite mesajul de îndată, Alteţă Regală!

Titlurile erau extravagante pentru un asemenea altoi neimportant al unei familii de tâlhari de rând, dar Kamal le acceptă de parcă i s-ar fi cuvenit. Uthmann încheie apelul şi se ridică. Îşi aranjă banduliera de muniţie peste umăr şi îşi ridică puşca de asalt. Apoi păşi îndrăzneţ spre cel mai mare cort din tabără. Adam privi spre Uthmann care se întindea la pământ în faţa lui.

— Ai vorbit cu unchiul meu?

Adam era aşezat pe o pernă făcută din lâna unui miel alb. Hainele îi stăteau bine şi erau uimitor de albe. Turbanul era confecţionat din aceiaşi material. Bentiţa de pe cap era din aur filigranat de optsprezece carate.

— Chiar acum! răspunse Uthmann. M-a rugat să vă asigur că totul este în regulă. Are control complet asupra navei. A căutat în fiecare/colţişor al ei şi nu există inamici ascunşi la bord. Toţi prizonierii necredincioşi sunt legaţi şi neajutoraţi. Dar vestea care vă va lumina inima este că Hector Cross şi târfa lui, Hazel Bannock, sunt încă prizonieri. Sunt complet supuşi, aşteptându-ţi neajutoraţi judecata şi execuţia. Unchiul dumneavoastră vă invită umil să veniţi la el şi să intraţi în posesia măreţei comori pe care v-a adus-o.

— Mai eşti dispus să mă duci cu elicopterul la navă, Uthmann?

— Sunt dispus şi dornic să vă fiu de folos în orice fel posibil, şeicul meu.

— Ieri şi alaltăieri nu erai atât de dispus, îi aminti Adam.

— Ieri nava se afla la sute de mile în largul oceanului. Mi-era teamă pentru siguranţa dumneavoastră, şeicul meu. Dacă aparatul s-ar fi stricat la o asemenea distanţă de ţărm aţi fi fost în mare pericol. Dar astăzi nava se află la mai puţin de un kilometru de uscat. Sfânta dumneavoastră persoană va fi în siguranţă. Chiar dacă se opreşte motorul elicopterului, tot am să-l pot manevra şi să aterizez în siguranţă.

— Sunt profund emoţionat de grija pe care o porţi siguranţei mele, spuse Adam sarcastic, iar Uthmann se aplecă şi mai mult să-şi ascundă furia din ochi.

Lui Adam îi făcea plăcere să îl tachineze pe Uthmann pentru frica lui de apă. Această unică slăbiciune îl aducea cumva la acelaşi nivel cu Adam, nemaifiind astfel războinicul îndrăzneţ şi de neînvins.

Adam îşi ţinea servieta din piele neagră în poală. Devenise aproape o parte a corpului său. Servieta era mereu cu el. Nu o scăpa niciodată din vedere. Nu avea

încredere în nimeni să o care. Un lanţ din oţel inoxidabil era ataşat de cadru şi atârnat de el se afla o cătuşă din acelaşi oţel. Adam prinse cătuşa de propria încheietură.

Uthmann ştia că avea un lacăt cu combinaţie. Ţinând strâns servieta, Adam se ridică în picioare şi cu mâna dreaptă făcu un gest regal spre intrarea în cort.

— Foarte bine, Uthmann Waddah. Mă poţi duce la duşmanul meu de moarte, Hector Cross. Răzbunarea mea a fost amânată prea multă vreme.

— Hector! Lucrurile se mişcă. Vocea lui Hazel era catifelată în urechea lui Hector. Kamal a părăsit puntea de comandă. Cyril Stamford este păzit de patru războinici. I-au legat încheieturile şi coatele la un loc şi l-au forţat să stea jos pe punte. Kamal a coborât la al doilea nivel. Oamenii lui l-au legat pe Vincent şi l-au scos din cabină. Acum toată gaşca s-a adunat în faţa apartamentului proprietarului. Au pornit! Au forţat uşa şi se îngrămădesc în cabină. Nastiya nu face nicio mişcare să se apere. Îi leagă mâinile la spate la încheieturi şi coate. Acum o ţin la pământ şi îi fixează un laţ scurt între glezne. Sunt îngroziţi de acele picioruşe drăguţe ale ei. Cu laţul abia o să poată să meargă. Dumnezeule! Acum îi fac o buclă dintr-o frânghie groasă în jurul gâtului. Kamal nu îşi mai asumă niciun risc cu ea. Acum şase tâlhari o trag afară din apartament. Doi dintre ei o ţin de frânghie. Kamal nu s-a aventurat mai aproape de zece paşi de ea. Se pare că o duc pe ea şi pe Vincent la lift. Nastiya se poartă foarte docil…

Vocea lui Paddy întrerupse transmisia.

— Hector! îi pot auzi prin trapă. Kamal e la câţiva centimetri de locul unde mă aflu. Îi pot auzi vocea clar. Aş putea să intru acum şi dintr-o mişcare să-i scot pe Kamal şi pe oamenii lui din joc.

— Negativ, Paddy! Repet, negativ! Trebuie să

aşteptăm să apară Adam înainte să acţionăm. Confirmă ordinul!

— Recepţionat şi înţeles! spuse Paddy cu o voce decepţionată.

„Ticălos bătrân, se gândi Hector, i-au prins femeia şi este neajutorat”. Hector suferea pentru el.

— Hector, coboară în lift, interveni Hazel. Au părăsit al doilea nivel. Acum au ajuns la puntea de marfa. Oamenii lui Kamal îi duc pe cei doi prizonieri de mâini şi de picioare pe puntea deschisă.

— Paddy! Coboară pe scară şi alătură-te echipei lui Tariq pe nivelul de sub tine, comandă Hector.

— Am înţeles! răspunse Paddy formal.

„Chiar că e furios pe mine”, se gândi Hector zâmbind sumbru. Deodată vocea lui Hazel îi străpunse urechea. Tonul îi era ascuţit de încântare.

— Hector, se apropie un elicopter dinspre ţărm. Seamănă cu aparatul care ne-a înconjurat şi înainte să urce Kamal la bordul *Gâştei*.

— Hazel, spune-mi tot ce se întâmplă, ordonă Hector. Poţi să vezi cine se află în carlingă?

— Negativ! Soarele se reflectă din parbriz direct în lentila mea. Totuşi, toţi piraţii din bărcile de atac şi-au întors atenţia spre elicopter. Îşi flutură steagurile spre el şi strigă ca o adunătură de babuini la ora de masă. Cei patru bărbaţi pe care i-a lăsat Kamal pe puntea de comandă să-l păzească de Cyril s-au îngrămădit toţi spre aripa punţii să privească elicopterul şi să se alăture agitaţiei şi strigătelor! Hazel respiră şi apoi continuă rapid: Stai puţin, elicopterul s-a întors perpendicular pe soare. Pot vedea carlinga acum. Sunt doi bărbaţi pe scaunele din faţă. Pilotul şi un pasager. Pasagerul de pe locul din dreapta poartă un turban alb şi o bentiţă aurie. Jur că este Adam!

— Să mulţumim pentru asta, spuse Hector uşurat.

Acum ascultaţi-mă, toţi. O să capturez puntea de comandă. Dacă oamenii de acolo privesc toţi în altă parte, o să pot să îi elimin fără prea mult zgomot şi agitaţie. De acolo o să pot lua cea mai bună decizie. Paddy şi Tariq, păstraţi-vă poziţiile actuale de la nivelul punţii de marfa, dar fiţi pregătiţi să acţionaţi. Dave, rămâi pe poziţie. O să avem nevoie de tunurile tale în curând.

Toţi confirmară şi Hector urcă pe muchia îngustă de sub trapă. Era loc doar pentru trei dintre oamenii lui pe muchie lângă el, şi ceilalţi trei erau îngrămădiţi la capul scării de oţel chiar sub ei. Hector slăbi strânsoarea cuţitului său în teaca de la centură şi le făcu bărbaţilor semnul de confirmare cu degetul mare în sus, apoi îl bătu pe umăr pe omul cu ciocanul aflat lângă el. Acesta ridică ciocanul şi dintr-o singură lovitură zbură cuiul de prindere şi trapa se deschise. Hector îi conduse într-un asalt organizat. Cei patru piraţi stăteau în grup la aripa îndepărtată a punţii de comandă. Toată atenţia le era îndreptată spre elicopterul care se apropia şi, asemenea tovarăşilor lor din bărcile de atac, urlau, ţopăiau şi trăgeau în aer. Erau atât de concentraţi că nici măcar nu auziră trapa deschizându-se în spatele lor. Hector traversase deja jumătate din puntea de comandă înainte ca unul dintre piraţi să se întoarcă şi să privească peste umăr. Se holbă la Hector absolut uimit. Înainte să-şi poată reveni Hector îl crestă de-a lungul gâtului cu lama din mână. Căzu pe punte şi rămase întins fără să zvâcnească. Hector sări peste el şi folosi mânerul cuţitului cu boxuri pentru a-l lovi pe somalezul aplecat peste balustrada de lângă el. Omul căzu peste prima victimă a lui Hector. Mânerul greu al cuţitului lăsă o gaură de forma şi de mărimea unei pahar în spatele craniului piratului. Oamenii care îl urmau pe Hector, fraţii MacDuff, îi înjunghiaseră pe ceilalţi doi piraţi rămaşi, dar nu făcuseră treaba până la capăt. Unul dintre

piraţi era întins pe punte dând din picioare într-o baltă din propriul sânge. Ultimul se târa spre culoarul care cobora la un alt nivel. Sângele îi ţâşnea din rana de cuţit din spate şi omul schelălăia sălbatic în arabă:

— Fiţi atenţi! Necredincioşii sunt aici!

Piratul avea să fie pe scări înainte ca Hector să poată traversa puntea lată să-l prindă. Hector îşi scoase pistolul de 9 mm din tocul cu desprindere uşoară. Era ca o extensie a propriului corp şi foarte precis. Abia era conştient că apăsase pe trăgaci, dar o lovi perfect. Capul piratului zvâcni şi întregul corp i se înmuie ca un baton de ciocolată în cuptorul cu microunde. Căzu inert pe scări şi se prăbuşi pe primul palier. Din momentul în care intraseră pe punte până la focul de pistol al lui Hector nu trecuseră mai mult de cinci secunde.

— Crezi că au auzit împuşcătura? întrebă micuţul scoţian de lângă Hector ştergându-şi lama murdară de sânge de pantaloni.

— Mă îndoiesc, Bingo, scutură Hector din cap. Nu cu tot zgomotul făcut de băieţii ăia trăgând din AK-uri. Apoi privi spre piratul care încă se văita şi se târa pe punte pe burtă. Spune-i fratelui tău să termine ce a început. Apoi îi puteţi elibera pe căpitanul Stamford şi echipajul lui.

Jacko se aplecă deasupra omului rănit şi îl apucă de un smoc din barbă. Îi trase capul în spate pentru a-i scoate la iveală gâtul. Hector se întoarse şi merse spre aripa punţii de comandă. În spatele lui, auzi icnetul în arabă şi bolborositul final al omului când Jacko îi tăie curat gâtul.

Ţinându-se în afara razei vizuale sub geamul punţii de comandă, Hector privi spre cer în căutarea elicopterului. Îl văzu la o înălţime joasă venind foarte încet peste prora petrolierului, cu rotorul învârtindu-se. Pilotul trase de manşă şi începu o coborâre controlată. Hector observă aparatul aşezându-se uşor pe puntea de oţel.

Uşa de la cabina de pasageri se deschise şi o siluetă impozantă păşi pe punte. Era un om înalt într-un veşmânt şi cu un turban albe, strălucitoare. Barba îi era mare, neagră şi creaţă. Burta de sub veşmântul alb era uşor evidenţiată. În mâna stângă căra o mică servietă neagră de piele. Îşi ridică cealaltă mână într-un gest de binecuvântare avansând pe punte spre Kamal şi oamenii lui. Toţi căzură în genunchi şi îi traseră pe cei doi prizonieri spre ei.

— Salutare, mărite şeic! strigă Kamal. Fiu războinic al unor măreţi războinici!

Pe puntea de comandă înaltă de deasupra grupului de piraţi, Hector îşi puse buzele la un centimetru de microfonul staţiei.

— Paddy, unde eşti?

— Sunt cu Tariq, în poziţie la trapa de intrare numărul 1.

— Elicopterul a aterizat. Adam a coborât. Kamal este pe puntea de marfa să îl întâmpine, Nastiya şi Vincent sunt acolo cu ei. Kamal o să-i prezinte lui Adam. Toţi sunt relaxaţi. Asta e momentul să atacaţi, înainte să-şi dea seama că Nastiya şi Vincent sunt nişte impostori. Du-te, Paddy! Hai! Hai! Hai!

— Am înţeles! fredonă Paddy cu o bucurie feroce. Pornim!

Hector mai verifică o dată situaţia de pe puntea de marfa de sub el.

Foarte puţine se schimbaseră de când vorbise cu Paddy, cu excepţia faptului că pilotul lui Adam coborâse din carlingă şi stătea sprijinit de fuzelaj. Ţinea degajat o puşcă de asalt. Hector îl privi doar în treacăt. Kamal şi Adam erau principala lui grijă. Apoi, cu întârziere, îşi dădu seama cine era pilotul elicopterului. Privirea îi fugi din nou spre bărbat şi un junghi îi străbătu inima.

„Nu! E imposibil. Uthmann nu poate pilota elicoptere. Dar el este. E Uthmann!”

În timp ce gândea asta, Kamal strigă un ordin şi doi dintre oamenii lui săriră de pe punte şi îi traseră pe Vincent şi pe Nastiya în picioare şi îi împinseră în faţă spre Adam, care se apropia.

— Priveşte, mărite şeic! strigă Kamal. Aşa cum mi-ai ordonat, ţi-l aduc pe asasinul Cross şi pe târfa lui!

Adam se opri şi se holbă la cei doi prizonieri nesigur.

Apoi, din spate Uthmann Waddah urlă:

— Ăla nu e Cross! Aia nu e Hazel Bannock! E o capcană, şeicul meu! Ai grijă! Necredincioşii o să lovească.

Nu aşteptă ca Adam să fugă înapoi spre elicopter, ci îşi aruncă puşca prin uşa deschisă şi o urmă rapid, ca un dihor într-o gaură de iepure. Lăsase motorul pornit şi rotorul învârtindu-se leneş. Acum se aplecă pe scaunul pilotului şi îşi ţinu capul jos apucând manşa şi turând motorul. Elicopterul se ridică de pe punte şi se întoarse pe axă îndreptându-se spre plajă.

Adam fugea încă pe punte urlând în arabă:

— Aşteaptă-mă, Uthmann! Ţi-o poruncesc. Nu mă lăsa la mila lui Cross!

Uthmann nici măcar nu îşi întoarse capul să privească în direcţia lui. În schimb, coborî botul aparatului şi plecă în grabă, la altitudine mică deasupra apelor golfului.

Hector îi vedea puţin distorsionat capul lui Uthmann prin geamul elicopterului. Aparatul urca şi cobora rapid. Ţinta era infimă, unghiurile – imposibile. Cu disperare, Hector trase şi văzu geamul din plexiglas zdrobindu-se, lăsând o gaură prea departe în coada aparatului pentru a-l opri pe Uthmann. Elicopterul nu se destabiliză şi zbură direct spre plajă, câştigând altitudine şi viteză. Hector ridică microfonul staţiei la buze.

— Dave! Dave! Scoate tunurile la vedere. Trage în elicopter. Uthmann este pilotul. Nu-l lăsa să scape. Doborâţi-l, pentru numele lui Dumnezeu, trageţi în el!

— Recepţionat! răspunse Dave de îndată.

De pe puntea de sub el Hector auzi căderea uşilor de oţel care ascundeau amplasamentul tunurilor, scoţând la iveală cele două tunuri Bushmaster. Dar elicopterul se apropiase deja de ţărm la o distanţă de 700 de metri. Hector îl privea disperat. Îl auzi pe Dave transmiţând ordinele spre tunarii de pe puntea de sub el. Apoi urmară exploziile şi uimitoarele pocnete multiple în timp ce tunurile gemene Bushmaster traseră trei runde de proiectile cu fragmentaţie spre aparatul în fugă. Hector văzu norii de fum şi de flăcări în urma exploziei în aer a proiectilelor apărând deasupra elicopterului. O singură salvă fu de ajuns. Văzu elicopterul încetinindu-şi zborul când furtuna de bile de oţel îi sfâşie fuzelajul. Pilotul trebuie să fi fost ucis pe loc şi motorul distrus, întrucât rotorul se opri în aer. Botul se lăsă în jos şi aparatul intră într-un picaj necontrolat către suprafaţa mării.

Apoi se întâmplă miracolul. Hector văzu cum elicopterul se redresează, ajungând cu botul ridicat, în poziţie de autorotaţie. Rotorul începu să se învârtească din nou, dar acum fluxul de aer peste pale era inversat. Nu făcea aparatul să înainteze, dar îi frâna căderea. Plana spre plajă şi Hector transmise o comandă prin microfon spre Dave să continue să tragă spre elicopter. Nu veni niciun răspuns. Vocea lui Hector fusese acoperită de bubuitul tunurilor. Dave Imbiss nu auzise ordinul lui Hector. În schimb, îşi schimbase ţinta şi ambele tunuri trăgeau acum spre navele de atac ce înconjurau petrolierul.

Proiectilele cu fragmentare explodau deasupra lor şi bilele de oţel transformau calele de lemn ale bărcilor în

surcele, secerând oamenii de la bordul lor. Bărcile rămase se întoarseră în mare viteză şi se îndreptară spre siguranţa ţărmului. Elicopterul îşi continuă planarea prin auto-rotaţie spre plajă, dar Hector îl văzu prăbuşindu-se la mică distanţă, ridicând o trombă de apă către înălţimi. Câteva moment dispăru, dar apoi reapăru la suprafaţă şi pluti pe o parte.

„Cu siguranţă, nici măcar Uthmann nu putea supravieţui”, se gândi Hector, dar uşa din partea de sus a elicopterului se deschise încet şi o siluetă umană se târî afară agăţându-se de fuzelaj. Era prea departe să îl recunoască, dar ştia că e Uthmann. Nu avea nimic în mâini. Îşi lăsase puşca în cabină. Oricum, distanţa era de şase sau de şapte sute de metri, prea mult până şi pentru o Beretta.

— Ticălosul nu ştie să înoate şi este îngrozit de apă, vorbi Hector cu voce tare, fără să fie prea convins.

Privi silueta din depărtare sărind de pe fuzelajul elicopterului în apă şi se aşteptă să îl vadă dispărând sub ea. Dar apa îi ajungea lui Uthmann doar până la subsuori. Neajutorat, Hector îl privi îndreptându-se spre plajă cu mişcări agitate şi lipsite de coordonare şi apoi ajungând împleticit la ţărm.

Hector privi din nou spre puntea de marfa chiar când echipele de asalt combinate ale lui Paddy şi Tariq ţâşniră prin uşile inferioare ale arborelui de la pupă şi se repeziră la grupul de arabi ce îl înconjura pe Kamal. Imediat cele două forţe începură o luptă încleştată. Forţele erau apropiate ca număr şi lupta se desfăşura corp la corp. Niciunii nu puteau risca să tragă de frică să nu-şi lovească propriii oameni.

Hector îl văzu pe Paddy încercând să înainteze spre Nastiya în confuzia creată, dar doisprezece bărbaţi intervenirăşi Paddy trebui să se întoarcă spre ei ca să se

apere. În cealaltă parte a încăierării Kamal apucă capătul frânghiei din jurul gâtului Nastiyei şi o trăgea în spate, în acelaşi timp strigând disperat spre Adam în arabă.

— F>e aici, şeicul meu. Urmează-mă. Elicopterul şi navele ne-au abandonat. Urmează-mă.

Unul dintre oamenii lui Paddy îl apucă pe Adam de un colţ al pânzei de pe cap în trecere, dar şeicul se întoarse spre el şi cu pumnalul încovoiat îl înjunghie în ochi. Omul căzu cu pânza înfăşurată în jurul degetelor şi Adam fugi după Kamal şi Nastiya cu capul descoperit.

Hector se află la o distanţă prea mare de puntea de marfa pentru a putea interveni. Încercă să îşi dea seama ce avea să facă mai departe Kamal şi apoi îl văzu fugind spre trapa din colţul turnului de la pupa. Kamal ştia foarte bine că aceasta era calea de acces spre tunelurile de întreţinere dintre rezervoarele de gaz care găzduiau pompele uriaşe care făceau să circule gazul prin rezervoare. Doar cu câteva zile în urmă îl priviseră pe camerele cu circuit intern din camera de analiză explorând acest labirint întunecat şi încâlcit din adâncurile navei. Kamal probabil că se hotărâse să le folosească acum ca zonă de apărare. O trase pe Nastiya care se zbătea spre trapă, iar Adam îi urmă, împingând-o pe rusoaică în josul scării după Kamal. Trânti şi blocă trapa de oţel în spatele lor.

— Paddy! îl apelă Hector prin staţie, apoi îl văzu privind spre el. Kamal şi Adam au luat-o pe Nastiya cu ei pe tunelul de întreţinere spre pompă. Kamal are o puşcă, dar Adam doar un pumnal. Pune pe cineva să păzească ambele ieşiri ale tunelului de întreţinere. Kamal şi Adam nu au cum să iasă. Sunt blocaţi acolo. Putem să-i scoatem de acolo. Dar întâi trebuie să lansezi AAV-urile lui Sam şi să le trimiţi pe ţărm să cucerească oraşul şi să elibereze marinarii capturaţi din temniţe. Îţi predau comanda *Gâştei de aur*. Eu mă duc la ţărm să mă ocup de Uthmann.

În timp ce vorbea, Hector îşi dădea jos armura grea şi restul echipamentului care i-ar fi putut încetini deplasarea prin apă. Îşi păstră doar cuţitul, staţia şi pistolul Beretta de 9 mm care îi erau ataşate de centura funcţională. Privi în jurul lui şi îl văzu pe Jacko MacDuff lângă umărul lui.

— Mă duc pe ţărm, Jacko. Preia comanda echipei. Am terminat treaba aici. Coboară şi pune-te pe tine şi pe oamenii tăi sub comanda lui Paddy O'Quinn pe puntea de comandă. Noroc, Jacko, spuse Hector.

În timp ce vorbea, se gândea la următoarea lui mişcare. Majoritatea bărcilor de atac fugiseră spre ţărm în încercarea de a scăpa de tunurile lui Dave Imbiss. Totuşi erau câţiva piraţi vicleni care se foloseau de cala *Gâştei* ca de un scut. Se aflau atât de aproape de lateralele navei că tunurile nu aveau cum să tragă spre ei. În acel moment, unul dintre vasele inamice se ascundea chiar sub locul unde stătea Hector pe aripa navei. Deşi era o cădere înfricoşătoare în apă de la această înălţime, Hector nu ezită. Îşi luă avânt de la consola de navigaţie din centrul punţii de comandă. Bingo MacDuff tocmai îl eliberase pe Cyril Stamford şi acesta stătea lângă consolă. Cyril înţelese de îndată ce voia să facă Hector şi rosti pe un ton plin de respect.

— Ai o pereche sănătoasă de boaşe, domnule Cross.

— Uite cine vorbeşte! zâmbi Hector sumbru spre Cyril şi apoi începu să fugă.

Când ajunse la balustrada aripii era la viteză maximă. Plonjă cât de departe îi permiseră puterea şi elanul. De la o asemenea înălţime nu putea risca o săritură cu capul înainte. Dacă se rotea în aer şi ateriza pe spate coloana avea să i se sfărâme ca un covrig. În schimb, de îndată ce se află în aer se făcu minge, cu genunchii strânşi la piept, capul aplecat şi degetele ambelor mâini împreunate la

ceafă. Stomacul i se ridică sub coaste în căzătură şi apoi lovi suprafaţa apei. Impactul îi scoase aerul din plămâni şi îi amorţi fesele, cu care lovi prima oară apa. Intră sub apă ca o ghiulea de tun. De la mare adâncime privi în sus şi văzu deasupra lui silueta ambarcaţiunii contra luminii. Luptându-se cu impulsul de a respira, înotă spre ea. Se împinse în sus ultimii metri şi ţâşni din apă în dreptul calei lungi a navei de atac. Îşi prinse degetele peste copastie şi se ridică peste margine în acelaşi timp inspirând o gură dulce de aer.

Erau doi piraţi la bord. Erau goi puşcă, cu excepţia cârpei soioase de la brâu şi a turbanelor. Se holbară la Hector uimiţi. Unul din ei sări în picioare cu o puşcă de asalt în mână. Înainte să îşi poată ridica arma, Hector îl izbi cu umărul şi îl trimise rostogolindu-se în mare. Hector simţi un regret trecător că nu îşi luase puşca cu el. Celălalt bărbat era ghemuit lângă motorul extern de 220 de cai de la pupa bărcii. Vru să se ridice în picioare, dar nu fu suficient de rapid. Hector sări peste piedică şi mai făcu doi paşi zburând spre el, apoi îl lovi cu piciorul sub bărbia ridicată de parcă ar fi degajat o minge de fotbal. Capul omului zvâcni în spate şi acesta se întinse peste uriaşul motor extern apoi alunecă în burta bărcii şi se zbătu la fel de neajutorat ca un peşte pe uscat. Hector se aplecă deasupra lui, îl apucă de călcâie şi îl aruncă peste bord. Piratul se scufundă în apă cu faţa în jos. Hector se întoarse spre motorul extern. Era încă pornit, ţeava de eşapament bolborosind sub pupa. Apucă schimbătorul de viteze şi întoarse manşa de acceleraţie. Nava ţâşni în faţă.

Totuşi, chiar în acel moment, un corp plonjă din înălţimea petrolierului şi străpunse apa chiar în faţa prorei navei. Hector îl recunoscu pe săritor când trecu pe lângă el. Opri acceleraţia şi scoase barca din viteză, apoi fugi în faţă şi privi peste prora în apa tulbure unde plonjase

corpul. Îl văzu pe bărbat înotând din adâncuri şi apoi capul ieşi prin suprafaţă. Trăgea aer în piept.

— Tariq! Prostule! Puteam să te fac carne tocată cu elicea.

Se întinse peste margine şi îl prinse pe Tariq de mână ridicându-l la bord. Apoi fugi înapoi spre motorul mare extern de la pupa şi roti puternic manşa de acceleraţie. Sub el, barca ţâşni în faţă şi o alinie cu epava elicopterului care încă plutea lângă plajă. Privi alarmat în spate peste pupă spre *Gâsca de aur* şi văzu cele două ţevi ale tunurilor Bushmaster întorcându-se spre ei, începând să îi urmărească.

Strigă spre Tariq pentru a acoperi zgomotul făcut de motor:

— Rapid! Ridică-te în picioare şi fă-i semn lui Dave Imbiss. E pe punctul să facă o mică greşeală şi să ne spulbere din apă.

Tariq sări în picioare şi se echilibră în barca în mişcare făcând semn cu ambele mâini deasupra capului. Dintr-odată, ţevile de tun se ridicară şi văzură capul lui Dave apărând din spatele tunului de la tribord. Îşi flutură casca prin aer într-un gest de scuză. Apoi dispăru din nou în spatele scutului de explozie şi tunul se întoarse spre dreapta şi continuă să tragă spre alte nave de atac care se împrăştiau prin apele golfului. Tariq se târî înapoi de-a lungul bărcii care ţopăia şi plonjă spre Hector aflat la cârmă.

— Ce se întâmplă, Hector? Cât eram încă în tunel te-am auzit spunându-i lui Dave să tragă în elicopter. Ai spus că Uthmann se află în el. Până am ajuns la puntea de marfa cu Paddy nu am mai putut vedea elicopterul. Am fost prins în lupte. Apoi te-am auzit avertizându-l pe Paddy prin staţie că Adam şi Kamal au scăpat prin tunelul de întreţinere al pompei. Până atunci, ceilalţi piraţi fuseseră

înfrânţi deja. Nu mai era niciun motiv să rămân, mai ales când te-am văzut sărind peste aripa punţii de comandă. Desigur, a trebuit să te urmez. Tariq părea agitat. Am făcut ce trebuia, Hector?

— Exact ceea ce trebuia, Tariq, răspunse Hector în arabă şi Tariq trecu pe aceeaşi limbă.

— Îţi mulţumesc, Hector. Dar unde este Uthmann acum? Ce s-a întâmplat cu elicopterul? Unde mergem?

— Dave a lovit elicopterul şi aparatul s-a prăbuşit chiar lângă ţărm. Arătă în acea direcţie. Acolo, poţi vedea epava plutind în apă.

— Şi Uthmann? Ce s-a întâmplat cu el?

— A scăpat din epavă. L-am văzut ajungând pe ţărm. Am sărit de pe punte ca să merg după el.

— Mă bucur că te-am urmat. Îl vreau mai mult decât îl vrei tu, spuse Tariq uşor.

— Ştiu, dădu Hector din cap. Îţi aparţine. O să îl vânăm împreună, dar tu o să fii cel care se răzbună.

— Mulţumesc, Hector.

Tariq inspiră adânc ca să se calmeze.

— E singur? E înarmat? Niciunul nu avem puşcă.

— Da, Uthmann este singur. Avea o puşcă când a decolat de pe puntea de marfa, dar după ce s-a prăbuşit elicopterul l-am văzut înaintând cu greu spre ţărm. Era prea departe ca să fiu sigur, dar nu cred că mai avea puşca cu el. Probabil a intrat în panică când a ajuns în apă şi a uitat de armă. Cred că singurul lui gând era să ajungă pe uscat. O să căutăm rapid prin cabina elicopterului dacă încă pluteşte când ajungem la el.

Traversau golful cu cincizeci de mile pe oră, lăsând un jet lung şi drept în spatele lor îndreptându-se spre elicopterul avariat. Întinderea de cocioabe care alcătuiau oraşul erau la un kilometru în josul golfului. Hector se ridică şi studie terenul de dincolo de epavă unde evadase

Uthmann. Era nelocuit, cu dune de nisip acoperite cu tufişuri dese de arbuşti duri acoperiţi de sare.

— Nu e un loc bun să urmărim un leu rănit, constată el.

Uthmann era la fel de periculos ca un animal sălbatic. Hector încetini barca în apropiere de elicopterul care plutea. Prora se izbi de rămăşiţele elicopterului. Aerul mirosea a combustibil. Tariq se urcă pe fuzelajul zdrobit şi îngenunche să privească prin uşa deschisă.

— Uite-o! strigă el şi dispăru prin uşă.

Ieşi din nou câteva secunde mai târziu arătând o puşcă Beretta de asalt.

— Muniţie? întrebă Hector.

— Nimic, răspunse Tariq, doar ce are în încărcător.

— Poate douăzeci de runde, dacă avem noroc. Ar trebui să ne ajungă.

Hector băgă motorul exterior în viteză şi se apropie încet de plajă. Amândoi văzură urmele de paşi pe care Uthmann le lăsase pe nisipul galben. Porneau de la marginea apei pe panta primei dune şi dispăreau într-un tufiş sărat de pe creastă. Nu pierdură timp încercând să ancoreze nava. Hector opri motorul, dar lăsă barca să plutească. Săriră în apa care le venea până la genunchi şi Hector îl conduse pe Tariq în fugă spre prima dună. Se opriră puţin să examineze urmele şi apoi verificară armele pe care le aveau la ei.

— Uite, ia asta! îi spuse Tariq, oferindu-i puşca Beretta lui Hector. Tragi mai bine cu puşca decât mine. Dă-mi mie pistolul.

Schimbară armele. Şi puşca, şi pistolul erau pline de apă sărată. O scuturară cât de bine putură şi se asigurară că ţevile nu aveau nisip în ele.

— Mai mult nu avem ce face. Sunt proiectate să funcţioneze în condiţii extreme, mormăi Hector. Mergi tu

în faţă, Tariq. Te pricepi cel mai bine să iei urma. Eu o să fiu în stânga ta.

Urcară în vârful primei dune unde găsiră locul în care stătuse Uthmann întins printre tufişuri. Tariq îngenunche lângă adâncitura lăsată de corpul lui. Nisipul desprins se scurgea încă în ea. Trebuie să îi fi privit coborând pe plajă, înainte să plece mai departe. Altceva îi mai atrase atenţia lui Hector – o pereche de sandale aflate sub cel mai apropiat grup de arbuşti. Erau încă ude şi cureaua uneia dintre ele se rupsese la cataramă. Uthmann probabil că renunţase la ele ca să-şi continue fuga. Urmele pe care le lăsase confirmau asta.

— Nu e cu mult înaintea noastră, şopti Tariq. Probabil că se uită la noi chiar acum.

— Înaintează cu atenţie. Nu şi-o fi luat arma, dar are tot timpul cuţitul la el, îl avertiză Hector.

Câteva secunde se gândiră amândoi la cadavrele celor patru tovarăşi ai lor rămase în Oaza Miracolului. Apoi îşi scoaseră din minte tot, în afară de ceea ce aveau de făcut în acel moment. Înaintară în formaţie suprapusă astfel ca fiecare din ei să fie în stare să acopere un flanc precum şi ceea ce se afla imediat în faţă. Nu puteau să îşi lase ura să le copleşească respectul pe care i-l purtau lui Uthmann ca luptător. Nu îndrăzneau să îl lase să se apropie suficient de mult ca să-şi folosească cuţitul.

Pâlcurile de arbuşti erau dense, ţepii încovoiaţi, ascuţiţi. Erau forţaţi să înainteze cu cea mai mare atenţie pentru a face cât mai puţin zgomot. Avură nevoie de şase minute şi zece secunde după ceasul de la mâna lui Hector ca să acopere prima sută de metri. Apoi găsiră următorul popas al lui Uthmann, unde îi aşteptase să se apropie de el. Dacă ar fi fost câtuşi de puţin neatenţi sau i-ar fi creat fie şi un mic avantaj celui urmărit în acest moment ştiau că acesta ar fi fost locul în care i-ar fi atacat. Dar plecase din

nou chiar din faţa lor. Urmele de picioare goale pe care le lăsase în locul unde stătuse ghemuit ca să îi aştepte încă se distingeau.

„Acum ştie că nu o să tăbărâm peste el, se gândi Hector sumbru. Următorul truc o să fie să încerce, să ne înconjoare şi să vină din spate. „Pocni uşor din degete şi Tariq îl privi rapid. Făcu un gest de înconjurare ca să-l avertizeze. Tariq dădu din cap; înţelegea pericolul. Continuară. Încă de două ori îl alungară pe Uthmann din locul unde stătuse întins. De fiecare dată se deplasă încet chiar în faţa lor.

„În momentul ăsta se gândeşte că ne-a păcălit prin repetiţie. Acum o să ne înconjoare să ne pice în spate. „Hector îşi schimbă propria tactică în anticipare. După fiecare douăzeci de paşi lenţi se oprea şi se întorcea încet, studiind terenul pe care îl străbătuse deja dintr-un unghi nou. Apoi se ghemuia din nou pe pulpe şi studia acelaşi teren dintr-o perspectivă mai joasă, deplasându-se la baza copacilor unde rădăcinile erau strânse şi răsucite, în spatele cărora se putea ascunde un om cu o lamă subţire în mână.

Deodată Hector clipi când ceva ciudat îi atrase atenţia. Se holbă la acel lucru cu toată atenţia. Se mişcă uşor şi întreaga imagine deveni clară. Privea piciorul gol al unui om care ieşea de după o grămadă de rădăcini răsucite. Talpa piciorului era roz şi prăfuită şi pielea de deasupra ei era maro ca tutunul. Hector îşi simţi părul de pe ceafă ridicându-i-se. În numele lui Dumnezeu, Uthmann era aproape. Aproape călcase peste el.

Stătea la un mai mult de cinci paşi lungi de locul în care se afla Hector. Hector ştia că putea să acopere distanţa respectivă cu viteza unui ghepard la vânătoare. Aproape că îi putea simţi ochii lui Uthmann pe el, privindu-l prin una din spărturile existente în abundenţă ale

tufişurilor sărate. Uthmann avea un truc prin care îşi ţinea ochii întredeschişi cu atenţie atunci când privea un duşman, genele negre ascunzându-i albul demascator al ochilor. Hector văzu tendoanele piciorului drept al lui Uthmann îndreptându-se când degetele acestuia se proptiră în pământul moale, pregătite înaintea atacului asupra lui Hector.

Hector stătea ghemuit pe pulpe. Puşca îi era întinsă de-a lungul coapselor. Avea un glonţ pe ţeavă şi siguranţa era trasă. Mâna dreaptă îi era pe trăgaciul armei, dar ştia că n-ar fi reuşit să aducă patul la umăr înainte ca Uthmann să acopere distanţa până la el. În acest caz, puşca mai mult l-ar fi încurcat. Trebuia să tragă din mână şi trebuia să o facă rapid. Piciorul lui Uthmann era singura lui ţintă vizibilă şi trebuia să tragă fără să ridice arma din poală. Nu putea să ţintească înainte să tragă. Trebuia să-şi lase instinctul să preia controlul. „Aceasta era răsplata pentru sutele de ore petrecute în poligon, „îşi spuse el. Făcu o mişcare uşoară de parcă era pe punctul să se ridice, dar lăsă ţeava puştii uşor în jos şi o întoarse în unghi îngust spre ţintă şi trase ca o acţiune reflexă. Văzu călcâiul piciorului gol al lui Uthmann pulverizat într-o puzderie de bucăţele de os, ţesut şi sânge.

Uthmann mormăi la fel de sălbatic ca un leu împuşcat şi se ridică din tufişul sărat. Dar piciorul schilodit îl ţintui pe loc. Durerea îl obligă să se lase într-un genunchi. Hector îi văzu lama din mână şi disperarea din ochi. Uthmann ştia că pierduse, dar continua să încerce. Se ridică din nou într-un picior şi încercă să se apropie de Hector ţopăind cât să-şi poată folosi lama. Dar deja Hector se afla în picioare şi se năpustea spre el. Îşi lansă patul armei spre cotul lui Uthmann. Îl lovi puternic şi simţi încheietura zdrobindu-se. De data aceasta Uthmann ţipă şi cuţitul îi zbură din degetele inerte. Piciorul schilodit cedă

şi omul se lungi pe nisip. Tariq fugi din spatele lui şi apucă încheietura braţului lovit al lui Uthmann. I-o întoarse şi oasele zdrobite scrâşniră unul de celălalt. Tariq îşi puse cizma pe spatele gâtului lui Uthmann şi îl obligă să-şi ţină faţa în nisip. Ochii, gura şi nasul i se umplură de nisip. Începu să se sufoce.

— Stai! îi ordonă Hector lui Tariq.

— Mi-ai spus că răzbunarea este a mea, protestă Tariq.

Hohotea necontrolat, cuprins de puterea propriei un.

— E o moarte prea bună pentru el, Tariq. Hector îl trase în spate. E prea rapid. Creatura asta ţi-a ars soţia şi fiul. Ne-a omorât tovarăşii. Ne-a trădat Bestiei. Trebuie să plătească pentru toate păcatele astea cu vârf şi îndesat.

Tariq scutură din cap şi îşi ridică pistolul, împingând gura ţevii în scalpul omului, dar deşi faţa lui Uthmann se contorsiona de agonie acesta refuza să ţipe.

— Tu mi-ai dat foc la casă, spuse Tariq gâfâind, tu i-ai ars pe Daliyah şi pe fiul meu! Neagă dacă poţi, Uthmann Waddah.

Uthmann încercă să zâmbească, dar era o păcăleală dureroasă şi vocea îi era plină de durere. Scuipă nisipul din gură.

— Puţeau a porc ars când i-am gătit, şopti el, dar m-am desfătat cu aroma lor.

Tariq hohoti şi îl privi pe Hector cu lacrimile curgându-i de-a lungul obrajilor.

— L-ai auzit! Ce putem să-i facem ca să egalăm un asemenea rău?

— Apă, răspunse Hector încet. Doar apa de mare va spăla ruşinea asta de om de pe faţa pământului.

Văzură groaza apărând în ochii lui Uthmann şi Tariq se bucură.

— Desigur, ai dreptate, Hector. Apa de mare e

soluţia. Sus, Uthmann Waddah! Ridică-te în picioare. Ultima plimbare o să o faci pe plajă până la mare.

Tariq îşi coborî pistolul şi îl apucă de încheietură. O răsuci cu răutate spre articulaţia zdrobită a cotului. Uthmann ţipă din nou. Sfidarea lui feroce şi curajul nepăsător erau diminuate de ameninţarea singurului lucru de care se temea cu adevărat.

— Te provoc să o faci aici, dacă ai curajul, Tariq. Împuşcă-mă şi termină cu asta, Tariq. Împuşcă-mă şi termină odată, laş ticălos!

— Te grăbeşti prea mult, îi spuse Tariq. Acesta este actul final din existenţa ta infectă. Trebuie să savurezi fiecare moment din ea. Gustul apei de mare pe gâtul tău, arsura din plămâni când o să se umple, o să te înţepe în ochi pe măsură ce îţi dispare vederea.

Trase de mâna ruptă şi Uthmann nu putu rezista presiunii. Se lăsă ridicat în picioare şi încercă să-şi menţină echilibrul pe singurul picior bun, dar Hector îl apucă de cealaltă mână şi amândoi îl târâră până pe plajă. Într-un final, priveau din nou în jos spre golf de pe creasta ultimei dune.

Gâsca de aur era ancorată unde o văzuseră ultima oară, iar majoritatea bărcilor piraţilor erau abandonate de-a lungul ţărmului ca rămăşiţele unor corăbii după o furtună. Tunul de pe *Gâsca de aur* trăgea cu intermitenţe în ţinte pe care ei nu le puteau vedea din locul în care se aflau şi se auzea un zgomot îndepărtat de foc de armă automată din cartierele oraşului. Câteva clădiri luaseră foc şi fumul se înălţa deasupra golfului. Chiar sub ei, barca pe care o abandonaseră se izbea de plajă.

— Haide, Uthmann, îi întoarse Tariq mână cu putere. Nu mai avem mult de mers.

Uthmann căzu în genunchi şi acum teroarea îl copleşise complet. Se smiorcăia şi bolborosea lipsit de

coerenţă.

— Nu, Tariq! Împuşcă-mă aici. Termină odată. Vreau să îţi spun ceva. Ţi-am aruncat plodul în flăcări primul. După aia ţi-am regulat nevasta. M-am gândit la tine de fiecare dată când am intrat în ea. Când am terminat cu ea, am aruncat-o peste bastardul tău. Părul ei lung a ars ca o torţă. Acum trebuie să mă împuşti. Dacă nu o faci, amintirea lor te va urmări până la capătul zilelor tale.

Vocea i se ridica într-o tânguire disperată. Hector îl apucă de cealaltă mână şi cei doi îl târâră pe burtă, văitându-se şi guiţând în josul dunei în mare. Când apa le ajunsese până la genunchi, Hector îl rostogoli cu faţa în jos şi îi ridică gleznele la un loc în spatele lui. Tariq îl apucă de umeri şi cu toată forţa îi obligă să-şi ţină faţa sub apă. Uthmann încerca să-şi ţină respiraţia sub apă şi în acelaşi timp să-şi exprime întreaga teroare. Mişcările îi deveniră mai sălbatice şi mai necontrolate, iar apoi mai slabq. Gura i se deschise sub suprafaţă şi un şir de bule îi ieşiră dintre buze. Tuşea încercând să respire şi vomita, sunetele fiind înăbuşite de apa de deasupra capului. Când părea că e aproape gata, Hector îl scoase afară de călcâie şi îl lăsă cu faţa în jos pe nisipul umed. Tariq îi sări în spate. Apa de mare şi voma îi ţâşniră din gât şi reuşi să respire de câteva ori înainte ca întregul corp să îi fie cuprins din nou de convulsii paroxiste de tuse. Vomită din nou şi jumătate din bila galbenă îi intră în plămâni când respiră. Încet, foarte încet, Uthmann reuşi să îşi cureţe plămânii de apa şi vomă, dar era prea extenuat să se ridice sau să vorbească. Hector şi Tariq se aplecară de fiecare parte a lui şi îl priviră luptându-se pentru viaţă.

— L-ai auzit lăudându-se cu ce i-a făcut lui Daliyah şi băiatului meu? şopti Tariq.

— Am auzit.

— Trebuie să fie ceva de făcut care să fie la fel de

rău. O simplă înecare este prea miloasă.

— Ar mai fi ceva, spuse Hector încuviinţând din cap. Avem o frânghie de ancorare în barcă. Leagă un capăt de inelul ăla din cadrul pupei şi adu-l pe celălalt aici.

Părea că Tariq avea să pună o întrebare, dar fără să o articuleze sări în picioare şi fugi spre barcă. Se întoarse desfăşurând frânghia pe nisipul umed. Uthmann încercă să se ridice cât stătea Tariq deasupra lui, dar Tariq îl izbi făcându-l să cadă din nou pe spate şi îl privi pe Hector.

— Leagă-i încheieturile, ordonă Hector şi Uthmann începu să se zbată şi să ţipe din nou.

Tariq îi întoarse mâna ruptă pentru a-l face să se supună în timp ce Hector îi trecea o buclă de frânghie de-a lungul încheieturilor şi o strânse până când îi intră în carne.

— Ştii ce eşti acum, Uthmann Waddah? întrebă Hector încet şi imediat îşi răspunse la întrebare. Eşti momeală vie.

— Nu înţeleg, recunoscu Tariq şi Hector continuă să explice.

— Toate bărcile capturate au fost ancorate luni de zile în golf. Oamenii care au locuit în ele şi-au aruncat resturile şi gunoaiele peste bord. Asta atrage rechini, mulţi rechini mari, mai ales rechini-tigru, pentru că ei sunt omnivori, dar şi alţii – rechini-balenă, rechini-taur şi din cei cu botul negru.

Tariq zâmbi şi groaza se citi în ochii întunecaţi ai lui Uthmann.

— Sângerezi abundent, Uthmann. Hector îl lovi în piciorul rănit şi Uthmann gemu. Ştii că rechinii sunt atraşi de sânge? Să mergem la pescuit!

Împinseră nava eşuată de pe nisip în timp ce Uthmann se zbătea slab la un capăt al frânghiei de ancorare. De fiecare dată când reuşea să se ridice în

genunchi, Tariq trăgea de celălalt capăt şi îl făcea să se lungească din nou la pământ. De îndată ce barca se află în apă, Hector sări la bord şi porni motorul. Întoarse prora dinspre plajă şi acceleră treptat. Uthmann fu tras pe spate de-a lungul nisipului ud, ţipând de durere şi de frică.

Tariq sări stropind în barcă şi se trânti peste copastie. El şi Hector se holbau peste pupa cum Uthmann era tras în apa mică. Frânghia îl trase sub apă, dar ieşi zbătându-se ca o balenă eşuată, şi apoi se rostogoli din nou sub suprafaţă. Apa de mare îi intră prin nas şi pe gură, ajungându-i în gât. Reuşi să tuşească o parte din ea înainte să se scufunde din nou sub apă, dar acum apa care-i intrase în urechea dreaptă îi fisură timpanul. Durerea trebuie să fi fost teribilă, dar nu mai avea suflu să ţipe. Urma pe care o lăsa pe suprafaţă era pătată de sânge şi când ajunseră la apă adâncă, aripioara primului rechin apăru în dâra de sânge. Hector văzu dungile de pe spatele lat al ucigaşului marin.

— Uthmann, vine un rechin tigru din spatele tău, strigă el. Nu unul foarte mare – mai mic de trei metri. Dar suficient de mare să muşte o bucată bună din tine.

Rechinul nu se repezi dintr-odată, dar îl urmări pe Uthmann precaut până când un alt rechin mare ieşi din apele verzi. Acesta îl întărâtă pe primul şi împreună atacară. Rechinul mai mare îşi deschise fălcile, căscând gura ca o peşteră, şi muşcă glezna zdrobită a lui Uthmann. Acesta ţipă dându-şi seama ce i se întâmplă. Rechinii îl traseră sub apă şi Hector opri motorul şi lăsă barca să fie purtată uşor de valuri. Nu dorea ca Uthmann să se înece înainte ca rechinii să termine cu el. Nu dură foarte mult. De fiecare dată când Uthmann ieşea la suprafaţă se zbătea mai puţin şi ţipetele îi erau mai slabe. Apa din jurul lui se înnegrise de propriul sânge. Bucăţi din carne pluteau lângă el. Apoi intră din nou sub apă şi nu mai ieşi la

suprafaţă. Când Tariq trase frânghia cele două mâini retezate ale lui Uthmann erau încă legate la capăt. Le aruncă din nou peste bord. Se duse să stea lângă Hector care întorcea barca cu botul ascuţit şi porni în viteză de-a lungul golfului spre *Gâsca de aur*. Rămaseră în tăcere o vreme şi apoi Hector îşi ridică vocea peste zgomotul motorului.

— N-am putut să întreb, dar spune-mi acum, care a fost numele băiatului tău?

— Se numea Tabari.

— Am făcut ce trebuia. Dar nu ajută prea mult, aşa-i? întrebă Hector gânditor. Răzbunarea este o mâncare lipsită de gust.

Tariq dădu din cap şi îşi întoarse faţa în altă parte. Nu voia ca nici măcar Hector să vadă prea adânc în sufletul lui, acolo unde fantomele lui Daliyah şi a lui Tabari aveau să trăiască pentru totdeauna.

Întorcându-se în viteză sub cala înaltă a *Gâştei de aur*, Hector se ridică la pupa navei echilibrându-se printr-o răsucire a frânghiei de ancorare în jurul încheieturii. Încerca să îşi dea seama ce se întâmplase cât el şi Tariq îl urmăriseră pe Uthmann. Văzu că formaţia celor trei AAV-uri conduse de Sam Hunter se apropia de plaja din faţa oraşului. Simţi o uşoară izbucnire de mânie. Deja ar fi trebuit să ajungă la temniţa de dincolo de oraş şi să-i fi eliberat pe ostatici. Lătră în microfonul staţiei, furia fiindu-i evidentă din ton.

— Sam, ce mama naibii v-a luat atâta? Sunteţi cu aproape o oră în urmă.

— Una dintre macarale a fost avariată de focul de mitralieră de pe plajă. Am avut nevoie de timp să o punem din nou în funcţiune. Îmi pare rău, Hector.

— Bun, dar acum hai să ne scoatem degetele din fund.

Hector încheie apelul şi privi AAV-urile. Acestea spărgeau valurile cu prorele ieşind pe ţărm. Împuşcături din arme mici de foc din cocioabele de deasupra plajei împroşcau apa din jurul lor. Totuşi, trapele de la turele erau închise şi mitralierele grele de calibru 50 ciuruiau casele din sat. Proiectile din tunurile Bushmaster ale lui Dave Imbiss se alăturau şi ele bombardamentului, explodând în aer deasupra caselor dărăpănate. Unele dintre acoperişurile din tabla îndoită se prăbuşiră în urma loviturilor şi piraţii supravieţuitori ieşiră în patru labe de sub ruine şi fugiră spre dealuri. Furtuna de şrapnel explodă deasupra lor şi majoritatea fură seceraţi la pământ.

Hector privi cele trei AAV-uri ajungând pe plajă împreună şi rulând pe ţărm cu şenilele de oţel, zdrobind nisipul şi împingându-le în susul pantei, în sat. Străzile întortocheate erau prea înguste pentru uriaşele maşinării blindate şi acestea trecură direct prin cocioabele fragile fără să ezite, strivindu-le la pământ şi apoi dispărând din vedere, înaintând spre temniţele în care se aflau prizonieri marinarii.

Când Hector şi Tariq ajunseră cu barca lor în lateralul *Gâştei*, macaralele care coborâseră AAV-urile atârnau încă la nivelul apei. Îşi abandonară barca şi săriră pe rama macaralei. Hector chemă operatorul macaralei prin staţia Falcon. Îi ridică pe puntea de marfa unde Paddy îi aştepta. Părea agitat.

— Spune-mi ce s-a mai întâmplat, Paddy, îi comandă Hector.

— Toţi piraţii care au venit cu Kamal la bord au fost neutralizaţi. Opt dintre ei sunt morţi, inclusiv cei patru pe care i-ai doborât tu pe puntea de comandă. Se opri şi respiră adânc. După cum ştii, Adam şi Kamal s-au blocat în tunelul de întreţinere al pompei. Au luat-o pe Nastiya acolo

cu ei. Hazel le urmăreşte mişcările pe senzorul infraroşu.

Hector apăsă butonul de transmitere de pe staţia lui.

— Hazel, unde sunt acum?

— Hector, sunt în sectorul numărul 2, chiar sub intersecţia principală a ţevilor de scurgere. Nu s-au mai mişcat de douăsprezece minute.

Hector se încruntă. Tunelul de întreţinere era sectorul cel mai dificil al navei în care să lucrezi. Închis şi claustrofob, majoritatea spaţiului era ocupat de bucăţi de ţevi de oţel precum şi de uriaşele pompe de gaz. Zgomotul făcut de pompe era asurzitor şi ventilaţia slabă. Acolo jos, cel care se apăra era clar avantajat în faţa celui care îl ataca, încercând să-l scoată. Toţi aşteptau ordinele lui Hector; chiar şi Paddy părea lipsit de sugestii despre cum să procedeze. Hector încerca să vizualizeze zona cu pricina.

— În regulă! ajunse el într-un final la o decizie. Sunt doar două intrări în sistem şi Paddy le are pe amândouă sub pază, corect? Paddy încuviinţă din cap. OK, atunci abordăm tunelul din ambele părţi simultan cu două echipe şi încercăm să îi prindem pe Kamal şi pe Adam între ele. Sunt aproape doi kilometri de tunel acolo jos. Va fi al naibii de greu să îi scoatem, dacă nu… Hector se opri o clipă să se gândească. Dacă nu… repetă el

— Dacă nu ce? întrebă Paddy nerăbdător, dar Hector nu îi răspunse imediat.

— Vino cu mine, rapid. Nu trebuie să pierdem timpul, comandă Hector şi se repezi în sus pe scări pe culoarul care ducea la puntea de comandă. Paddy fugi în spatele lui. Cyril Stamford îi aştepta acolo.

— ’Neaţa bună, căpitane, îl salută Hector. Ai recăpătat controlul complet al navei?

— Asta da. Rânjetul lui Cyril era strâmb. Faţa îi era încă umflată şi decorată cu vânătăi mov şi verzi acolo unde

îl lovise Kamal cu patul puştii. Motoarele sunt pornite şi stăm într-o singură ancoră, pregătiţi să plecăm când spui tu.

— Mai avem câteva lucruri de rezolvat înainte, Cyril. Te rog să ne spui mie şi lui Paddy care sunt procedurile de stingere a focului în tunelul de întreţinere a pompei.

— Am avut o ciudată premoniţie că o să mă întrebi asta, când am auzit că Kamal a luat-o la fugă cu şeful lui şi cu fermecătoarea doamnă rusoaică, răspunse Cyril. Veniţi în camera cu planuri.

Camera cu planuri se afla în spatele punţii de comandă. Hector ştia că planurile calei *Gâştei de aur* erau depozitate în sertarele largi de sub masă. Totuşi, de îndată ce intrară în cabină, Hector văzu că Cyril întinsese deja desenele punţii inferioare pe masă. Hector şi Paddy se aplecară deasupra lor, în timp ce Cyril le explică configuraţia celor opt compartimente care alcătuiau tunelul de întreţinere al pompei.

— Fiecare compartiment poate fi închis cu uşile hidroizolante şi etanşe, corect? Hector ştia răspunsul, dar întrebă pentru informarea lui Paddy. Poţi să întrerupi şi circuitul electric şi să închizi orice lumină şi ventilaţia din tunel?

— Corect, confirmă Cyril.

— Şi poţi acţiona uşile de pe puntea de comandă?

Ca răspuns, Cyril arătă prin uşa deschisă.

— Acolo este panoul de comandă al pereţilor de la tribord. Deasupra consolei de navigaţie, spuse el.

— Poţi să controlezi şi fluxul de CO_2 de acolo?

— Afirmativ! dădu Cyril din cap din nou. Pot să umplu câte un compartiment pe rând sau pe toate deodată.

— Gaz CO_2? întrebă Paddy. Ce naiba?

— Pentru controlul focului. Stinge flăcările, îi răspunse Hector brusc, dar este şi otrăvitor pentru

oameni. Se întoarse spre Cyril. Unde ţinem echipamentul pentru combaterea focului?

— La nivelul întâi. Avem costume ignifuge…

— Nu avem nevoie de ele, îl întrerupse Hector. Dar măşti de oxigen?

— Da! Avem costume de respiraţie cu circuit închis Draeger. Oferă patru ore de autonomie într-un mediu toxic.

— Dar ochelari cu vedere pe timp de noapte? insistă Hector.

— Vin împreună cu costumele. Poţi să vezi când e întuneric beznă sau fum.

— Câte costume ai la bord?

— Doar două.

— Rahat! spuse Hector. Se pare că suntem doar noi doi, Paddy.

— Nu sunt sigur că ştiu la ce te gândeşti, Heck. Dar la naiba, pot să fac asta şi de unul singur şi stând în cap!

— Ştim cu toţii că ai o motivaţie puternică rusească, dar o să facem asta împreună, Paddy. Hector nu aşteptă contraargumentul. În regulă, Cyril, aşa facem. O să intru în tunel prin trapa din faţă. Paddy intră prin trapa de la pupa. Îşi menţine poziţia când ajunge la puntea de jos. Eu o să vin din sens invers prin tunel. Vei inunda fiecare compartiment cu CO_2 când intru în el. Apoi vei închide uşile etanşe după ce trec prin ele. Hazel va monitoriza situaţia din camera de analiză. O să ne informeze tot timpul despre poziţia exactă a piraţilor şi a ostaticei.

— Sunt foarte mulţumit că ţi-ai amintit şi de existenţa Nastiyei. Eşti un mare sufletist, spuse Paddy sarcastic. O să fie acolo jos, în gaz. O să fie neprotejată. Cât timp are?

— Cu Hazel dirijându-ne o să reuşim să fim aproape de Nastiya şi să ajungem la ea rapid. O să avem un cilindru de oxigen de rezervă cu noi.

— Asta nu-mi răspunde la întrebare. Cât timp are

după ce intră gazul?

— Patru sau cinci minute până îşi pierde cunoştinţa, răspunse Hector încet.

— Şi…? insistă Paddy.

— Şi opt până la douăsprezece minute până survine decesul.

— La naiba cu gazul tău, Hector Cross. N-am nevoie de el. Lasă-mă să intru singur. Mă ocup de Kamal şi o scot pe Nastiya fără să o gazez.

— Îmi pare rău, Paddy. Facem cum zic eu, vorbi Hector hotărât. Am pierdut destul timp pălăvrăgind. Să trecem la treabă!

Hector se afla la nivelul lanţului de ancoră din cala navei. Tariq stătea în spatele lui şi îi verifica armele; pistolul Beretta, rezervele de muniţie şi cuţitul din teacă. Se asigură că toate îi erau la îndemână lui Hector.

La şold, Hector atârnă un rezervor de oxigen de doi litri de rezervă echipat cu o mască de respiraţie. Putea să ofere douăzeci de minute de respiraţie oricărei persoane prinse într-o încăpere cu gaz CO_2. Paddy avea la el un cilindru identic. Unul din ei trebuia să ajungă la Nastiya înainte ca CO_2-ul să o ucidă.

Principalul costum cu oxigen Draeger era masiv şi greoi şi nici el, nici Paddy, nu mai folosiseră unul înainte. Totuşi, unul dintre membrii echipajului lui Cyril cunoştea echipamentul bine şi le ţinuse un scurt curs de folosire. Casca avea un aspect extraterestru şi devenea şi mai stranie cu ochii în relief pentru vedere de noapte cu infraroşu. Tehnicianul legă staţia Falcon la intrarea pentru microfon din cască.

— Gata de acţiune, domnule, îi spuse lui Hector. Ţineţi minte să daţi drumul la robinetul de oxigen înainte să închideţi masca pentru faţă, nu după. Aţi fi surprins cât de mulţi începători uită să facă asta.

Hector dădu din cap şi o apelă întâi pe Hazel.

— Hazel, sunt pe punctul să cobor prin trapa din faţă.

— Hector, te avem pe ecran. Ai drum liber. Ţinta a rămas pe loc în compartimentul numărul 2.

— Mulţumesc, Hazel, confirmă Hector. Cyril, mă auzi?

— Tare şi clar, Hector, răspunse Cyril de pe puntea de comandă.

— Paddy, mă auzi?

— Vocea ta de miere îmi răsună dulce în ureche, Heck.

Paddy deveni mai relaxat întrucât acţiunea pentru salvarea Nastiyei era iminentă.

— Menţine poziţia până te anunţ să acţionezi.

Hector păşi pe bara de sus a scării de oţel şi le arătă lui Tariq şi celorlalţi membri ai echipajului degetul mare. Apoi coborî rapid scara spre nivelul inferior. Tunelul era înghesuit şi închis, flancat de oţel pictat într-un verde otrăvitor şi respingător. În ciuda asigurărilor lui Hazel că tunelul era liber în faţă, micşoră strânsoarea pistolului în toc şi îl apucă cu ambele mâini îndreptându-l spre tunelul de sub el.

— OK, Cyril, poţi stinge luminile acum. Deşi el dăduse ordinul, întunericul era atât de brusc şi de intens că trebui să îşi înăbuşe un oftat. Porni vederea cu infraroşu şi împrejurimile reapărură într-un roşu întunecat şi monocrom. Hazel? întrebă el.

— Nicio schimbare, Hector, ţinta este încă nemişcată în compartimentul numărul 2.

Hector înaintă prin tunelul îngust. Era uimit de lungimea compartimentelor. Mergând rapid, avu nevoie de patru minute să ajungă la prima uşă etanşă. Păşi prin ea şi îl apelă din nou pe Cyril.

— Cyril, am trecut prin trapa numărul 8. Închide-o în

spatele meu.

Privi trapa închizându-se cu un fâsâit hidraulic făcut de pistoanele de acţionare în spatele lui.

— Să gazez compartimentul din spatele tău, Hector? întrebă Cyril.

— Negativ, îl opri Hector. Compartimentul este gol. N-are rost să-l gazăm.

Mai trecu pe lângă altă pompă uriaşă. Aceasta duduia şi şuiera făcând gazul să circule. Deasupra ei era o nişă îngustă verticală care ducea ţeava de scurgere de la pompă spre vârful rezervorului principal. Mai era o scară care urca în susul acestei nişe, dar era un drum închis. Nu aveai cum să ieşi prin partea superioară a nişei.

Hector mai trecu pe lângă încă opt pompe masive şi prin alte patru trape. De fiecare dată când ajungea la una din trape o apela pe Hazel şi ea îi spunea că ţinta rămăsese nemişcată în compartimentul 2. Hector trecu prin trapă în numărul 5 şi de pe puntea de comandă Cyril o închise în spatele lui. Dar când ajunse la următoarea trapă şi păşi în numărul 3 se petrecu o schimbare bruscă. Trapa se închidea în spatele lui Hector când Hazel anunţă brusc prin staţie.

— Hector, fii atent! Ţinta s-a despărţit. Doi au rămas pe loc în timp ce al treilea vine prin tunel spre tine.

Hector fu surprins. Care dintre ei părăsise grupul? Nu putea fi Kamal; nu şi-ar fi abandonat niciodată ostaticul ca să plece singur. Nu putea fi Nastiya din acelaşi motiv; Kamal nu ar fi lăsat-o niciodată să scape. Putea fi doar Adam. Ce impuls egoist îl făcuse să părăsească protecţia lui Kamal? Probabil întunericul beznă îi afectase nervii până îl făcuse să cedeze nervos. De aceea îi ordonase Hector lui Cyril să stingă toate luminile.

— Bun! mormăi Hector. Cyril, deschide din nou trapa din spatele meu. Rapid! De îndată ce se deschise Hector

trecu din nou în compartimentul pe care tocmai îl părăsise. În regulă, Cyril. Sunt din nou în compartimentul numărul 4. Închide trapa din nou.

Aşteptă în linişte şase minute până când Hazel îl apelă din nou.

— Hector, al treilea om a ajuns lângă poziţia ta. E de cealaltă parte a trapei de locul în care te afli tu. Pare că cercetează trapa, încercând să găsească lacătul şi să deschidă uşa.

— În regulă, Hazel. Sunt sigur că al treilea om este Adam Tippoo Tip şi că acum îl avem unde l-am vrut. Cyril, închide trapa din spatele lui Adam şi anunţă-mă când ai făcut-o.

Un minut mai târziu, Cyril reveni.

— Trapa e închisă, Hector, raportă el. Adam este prins în compartimentul numărul 3.

— În regulă, Cyril. Acum inundă compartimentul cu CO_2.

Urmă o altă pauză lungă, după care Cyril explică întârzierea.

— E nevoie de timp ca gazul să ajungă în tot compartimentul.

Nimeni nu mai vorbi o perioadă, după care Hazel apelă din nou.

— Funcţionează! Adam fuge înapoi pe unde a venit. A intrat evident în panică. CO_2-ul îl afectează.

— Cyril, deschide trapa şi lasă-mă să intru.

Hector deschise robinetul de oxigen şi îşi închise masca. Păşi prin trapă în compartimentul plin de CO_2 şi fugi pe culoar după Adam. Trebuia să ajungă la el înainte să-l ucidă gazul. Îl găsi ghemuit lângă una dintre pompele de gaz într-o poziţie de rugăciune şi îi recunoscu veşmântul alb înainte să-i vadă faţa. Când Hector îl întoarse spre el, văzu că era deja inconştient, dar încerca

să tragă aer în piept. Hector observă că avea o geantă diplomat de piele legată cu cătuşe de încheietura mâinii stângi şi încercă să i-o scoată, dar lanţul din oţel inoxidabil şi lacătul erau de calitate superioară, similare cu cele folosite de curierii diplomatici. Avea să aibă nevoie de un aparat de tăiat cu flacără să detaşeze geanta. Nu era timp de pierdut acum, aşa că îl târî pe Adam spre una din ţevile verzi de petrol care mergeau orizontal de-a lungul laturilor tunelului şi îl aşeză cu faţa în jos pe ea. Îi înfăşură membrele în jurul ţevii, cu tot cu diplomat şi folosi cablu ca să-i lege încheieturile şi gleznele. Adam era legat bine de ţeavă, ca o bucată de porc pe o frigăruie de kebab.

— O să te ţină bine astea, spuse Hector încet şi se întinse spre tubul de oxigen de doi litri care îi atârna la curea. Plasă masca mulată din cauciuc poliuretanic pe nasul şi gura lui Adam şi deschise robinetul. Oxigenul şuieră uşor în gura deschisă a lui Adam. Hector prinse masca în loc cu banda elastică la spatele capului lui Adam şi apoi îl apelă pe Cyril.

— Aşa cum credeam, fugarul este Adam. L-am legat bine. E încă inconştient, dar i-am pus o mască de oxigen. Ar trebui să-şi revină în câteva minute. Porneşte lumina în compartimentul ăsta şi dă drumul la ventilaţie să scoată CO_2-ul.

Când oxigenul începu să-şi facă efectul, Adam se înecă şi începu să facă grimase. Îşi deschise ochii şi mormăi, cu membrele convulsionând şi încercând să se elibereze. Apoi îl privi pe Hector în monstruosul lui costum Draeger şi urlă sălbatic şi incoerent. Încercă să-şi dea jos masca de oxigen, dar când îşi dădu seama că nu poate începu să hohotească în ea.

— Unde sunt? Ce mi se întâmplă?

Hector îl ignoră. Mai aşteptă încă zece minute după ceasul lui de mână şi apoi îşi deschise propria mască şi

testă calitatea aerului. La nivele scăzute de concentraţie, CO_2-ul este inodor, dar la concentraţii ridicate are un miros înţepător de acid şi lasă un gust acru pe limbă. Aerul era curat.

Hector smulse masca de oxigen de pe faţa lui Adam şi închise robinetul înainte să-l atârne din nou la curea.

— Cine eşti? Ce o să faci cu mine? întrebă Adam cu o voce tremurătoare.

— O să discutăm despre asta mai târziu, îi promise Hector în arabă verificând legăturile de cablu de la încheieturi şi glezne.

— Ştiu cine eşti. Eşti asasinul, Hector Cross! Vocea lui Adam deveni ascuţită. I-ai ucis pe tatăl meu şi pe bunicul meu şi acum o să mă ucizi pe mine.

— Da. Sunt şanse mari să se întâmple asta, îi dădu Hector dreptate îndreptându-se şi apelându-l pe Cyril prin staţie. Adam este legat şi şi-a recăpătat cunoştinţa. Deschide trapa compartimentului numărul 2. Mă duc după Kamal şi Nastiya acum. Închide trapa după ce am trecut.

Trapa se deschise în faţa lui şi el se aplecă să treacă în compartimentul numărul 2. Apoi se opri.

— Hazel, unde este Kamal? întrebă el.

— Hector, nu s-a mişcat din loc. Este încă în numărul 2, chiar în faţa ta. Cred că a găsit vreo gaură în care să se ascundă în siguranţă şi acum aşteaptă să vii după el.

— Atunci trebuie să-l dezamăgim, îi spuse Hector. OK, Cyril, închide ambele trape de la compartimentul numărul 2 şi fii pregătit să îl umpli cu gaz la comanda mea.

— Recepţionat, Hector. L-am prins pe Kamal la înghesuială. Nu are cum să scape.

— Paddy, mă auzi?

— Te aud, Hector.

— Apropie-te şi aşteaptă la trapa de la numărul 2 în partea ta. Eu o să aştept pe partea mea. Cyril o să

pompeze gaz şi de îndată ce Kamal va fi inconştient intrăm în acelaşi timp şi o luăm pe Nastiya înainte să ajungă gazul la ea.

— O să trebuiască să te mişti rapid ca să mi-o iei înainte, Cross. E fata mea cea cu care te joci.

— O să fie bine, Paddy. E prea dură şi frumoasă să moară de tânără.

— Lasă flecăreala, Cross. Să o facem!

— Hazel, ultima verificare. Unde este ţinta?

— Hector, nu s-au mişcat. Sunt încă prinşi în mijlocul compartimentului. Nu-mi place asta. Cred că Kamal mai are un ultim truc de jucat. Te aşteaptă. Fii foarte atent, iubitul meu.

— Atent este porecla mea, o linişti Hector. Dar cred că puţintel CO_2 o să-l facă pe Kamal puţin mai prietenos. Dă drumul la gaz, Cyril.

— Recepţionat, Hector. Deschid cilindrii de CO_2 acum!

— Paddy, intrăm peste exact patru minute. Până atunci, Kamal ar trebui să fie la pământ.

— Sigur, şi Nastiya la fel, răspunse Paddy cu amărăciune.

Hector îl ignoră şi privi minutarul luminos al ceasului său Rolex.

Se mişca în jurul cadranului cu încetineala unui gheţar din Alpi. Ajunse în dreptul orei 12 şi îşi începu cel de-al doilea circuit când Hazel vorbi din nou, cu vocea plină de nelinişte.

— Am pierdut contactul! Kamal şi Nastiya au dispărut de pe ecranul nostru.

— E imposibil. Mai funcţionează senzorul infraroşu din tunel? Poate Kamal l-a găsit şi l-a deconectat.

Chiar când era sigur că are totul sub control, Hector simţi că îi scapă din nou situaţia din mână.

— Afirmativ. Încă funcţionează, dar Kamal a dispărut. Am pierdut contactul! repetă Hazel alarmată.

Hector se ţinu tare pentru a nu lăsa panica pe care o simţea crescând să-l copleşească.

„Gândeşte ca vulpea! se gândi. Gândeşte precum Kamal! Ce face ticălosul?” Intuiţia începu să-i funcţioneze şi găsi răspunsul la întrebare.

— Paddy, Kamal probabil că a mirosit gazul. Mirosul este inconfundabil. Ştie că e CO_2 şi ştie că e mai greu ca aerul. Ştie că trebuie să fie deasupra lui ca să supravieţuiască. Dar cum poate să facă asta? Avu nevoie de doar câteva secunde pentru a găsi şi răspunsul. Puţul de ventilare din compartimentul numărul 2! Ticălosul s-a urcat în vârful puţului şi a luat-o pe Nastiya cu el. Nu există senzor infraroşu în puţ şi aerul curat este prins acolo. Acolo poate respira şi o ţine pe Nastiya ca scut. Nu putem să tragem în puţ fără să o lovim.

— Trebuie să intrăm acum, Hector, se ridică vocea lui Paddy într-un strigăt. Lasă-mă să intru. În numele lui Dumnezeu, lasă-mă să intru după ea.

— Ai dreptate, Paddy. Trebuie să intrăm, spuse Hector hotărât. Cyril, deschide toate trapele! apoi întrerupe gazul şi începe ventilarea compartimentului. Respiră adânc şi apoi continuă. Hazel, trimite doctorul aici. Cineva o să fie rănit.

— Vin cu doctorul, îi spuse Hazel.

Hector se gândi să o contrazică, dar ştia din experienţă că ar fi fost inutil. Pe lângă asta, trapa se deschidea şi trebuia să intre. Se aplecă prin trapa deschisă şi sprintă de-a lungul culoarului. Nu avea timp să fie precaut. Ştia exact unde se afla Kamal. Puţul de ventilare se ridica din mijlocul compartimentului deasupra pompei de gaz; în ritmul acesta putea să ajungă la puţ în două minute. Fără să se oprească, îl apelă din nou pe Paddy.

— Paddy, când ajungi acolo, adăposteşte-te în spatele pompei de petrol. Eu o să fiu de cealaltă parte. Spune-mi când eşti pe poziţie. Trebuie să lucrăm împreună. Să nu o faci pe haiducul acum.

Paddy nu răspunse şi Hector văzu silueta întunecată a pompei de petrol apărând în faţa lui. Deasupra ei, intrarea puţului de ventilare se deschidea ca gura unui monstru fără dinţi. Hector se strecură sub protecţia pompei şi ieşi în genunchi. Pistolul Beretta de 9 mm îi era în mâini şi îndreptat spre gura deschisă a puţului.

— Ok, Paddy, te afli pe poziţie? întrebă el încet şi răspunsul veni imediat.

— Sunt pe poziţie, Hector!

— Cyril, recepţionezi?

— Recepţionez, Hector.

— Când ajung la cinci, aprinde toate luminile. Unu. Doi. Trei. Patru. Luminile!

Din întuneric beznă, compartimentul se lumină cu strălucirea puternică a electricităţii. În vârful puţului de ventilare se afla un bec de 180 de waţi închis într-o cuşcă de sârmă. Îi lumină pe Kamal şi pe Nastiya din spate cu un efect scenic. Kamal era ghemuit pe palierul îngust de oţel. Nastiya se afla pe bara scării de sub el. Avea ambele mâini legate cu cablu în faţa ei. Avea o frânghie în jurul gâtului. Kamal ţinea celălalt capăt al frânghiei într-o mână şi o puşcă automată în cealaltă. Ţintea cu puşca în josul puţului şi de îndată ce îi văzu pe Hector şi pe Paddy în puţ la zece metri sub el trase o rafală folosindu-se de o singură mână. Chiar înainte să tragă, amândoi se feriră în spatele pompei.

Ecoul împuşcăturii era asurzitor în zona închisă a puţului. Gloanţele zăngăniră lovindu-se de pereţii de oţel şi de ţevile grele de gaz, trimiţând trombe de scântei în aer. De îndată ce rafala încetă, Hector riscă încă o privire de

după pompă. Nu avea cum să tragă în Kamal. Corpul Nastiyei îl proteja aproape complet, deşi văzu că ea reuşise cumva să îşi înfăşoare o bucată din frânghia lui Kamal în jurul încheieturilor legate. Nu o mai putea folosi ca un ştreang. Ea se balansa precar pe una din barele scării, fără să se poată ţine cu mâinile. Hector văzu de îndată ce plănuia ea să facă chiar înainte să strige sălbatic „Prinde-mă, Babu!”. Apoi se aruncă subit cu spatele în puţ. Frânghia se încordă puternic, dar suportă cea mai mare parte a strânsorii mai degrabă în încheieturi decât în gât. Capătul frânghiei fu smuls din mâna lui Kamal şi acesta aproape fu aruncat din locul unde stătea. Se agită sălbatic încercând să-şi menţină echilibrul.

„Cine naiba este Babu?” se gândi Hector în mod irelevant. Întrebarea nerostită primi un răspuns de îndată când Paddy ţâşni din spatele pompei de petrol şi stătu sub gura puţului cu braţele larg deschise, privind în sus spre Nastiya care se prăvălea spre el. Îşi făcuse corpul minge, strângându-şi coatele şi genunchii lângă corp şi căderea era de aproape zece metri. Accelera spre o viteză de zdrobit oase, dar Paddy nici nu clipi. O prinse din aer în braţe şi fu dărâmat de elan pe puntea de oţel, absorbind cea mai mare parte a şocului cu propriul corp. Impactul sună ca un sac de cărbuni aruncat din spatele unui camion pe o stradă pietruită şi Hector auzi pârâitul oaselor rupte. Dar Paddy nu îi dădu drumul. O ţinu pe Nastiya la piept.

Hector nici măcar nu privi spre cele două corpuri împreunate de la picioarele lui, dar îşi concentră fiecare părticică a minţii şi muşchilor lui spre silueta de deasupra lui din puţul de oţel.

Kamal se agăţa de una dintre barele de oţel, dând din picioare şi luptându-se să îşi menţină echilibrul. Prima împuşcătură a lui Hector cu Beretta ricoşă din treapta scării de oţel chiar sub el. Glonţul deformat îşi pierdu doar

puţin din viteză rotindu-se prin aer şi intră printre picioarele lui Kamal, perforându-i perineul şi îngropându-se adânc în intestinele lui. Întregul corp al lui Kamal se încordă şi i se convulsionă. Se agăţă de scară cu disperarea dată de iminenţa morţii, dar nu putu menţine controlul armei. Aceasta căzu, zăngănind de pereţi şi lovindu-se de treptele scării. Hector se feri când aceasta îi trecu pe lângă cap şi apoi mai trase trei gloanţe rapid unul după celălalt. Fiecare dintre el trecu prin carne, os şi organe vitale. Încet, degetele lui Kamal se desprinseră de scara de oţel şi acesta căzu în puţ cu veşmântul larg fluturând în jurul lui până când se izbi de podea la picioarele lui Hector. Hector se aplecă deasupra lui şi îi mai trase două gloanţe în cap înainte să se întoarcă spre locul unde erau întinşi Paddy şi Nastiya.

Tunelul era încă plin de CO_2 care nu fusese evacuat încă de ventilatoare. Nastiya se afla în pericol. Hector îngenunche lângă ea şi desfăcu tubul de doi litri de oxigen de la curea. Deschise robinetul şi îi puse masca peste nas şi gură.

— Vezi întâi de Paddy! îi spuse Nastiya cu vocea înăbuşită de masca de plastic. Paddy încerca să se ridice, dar era rănit. Corpul nu stătea într-o poziţie normală, unul din umeri îi era lăsat în jos.

„Claviculă zdrobită şi probabil şi câteva coaste”, se gândi Hector. „Cu siguranţă câteva întinderi şi muşchi rupţi, dar oare are şi daune cerebrale?” Apoi spuse cu voce tare:

— Haide, Babu. Doamna spune să am grijă de tine.

— Într-una din zilele astea o să mergi prea departe, Cross, îl avertiză Paddy, fără răutate însă.

Faţa îi era schimonosită de un amestec de durere şi adulare când Nastiya îngenunche deasupra lui şi el o privi în ochi.

— Nu sunt daune cerebrale. Băiatul e încă ascuţit ca o lamă! spuse Hector rânjind şi dădu drumul microfonului de la staţie. Ascultaţi cu toţii! Kamal e mort. La fel Uthmann Waddah. Adam e capturat. Paddy şi-a rupt câteva oase, dar e dur şi o să i se vindece. Vestea bună este că eu şi Nastiya suntem bine. Deci, nu mai fiţi îngrijoraţi!

Hector şi Hazel stăteau împreună pe puntea *Gâştei de aur*. El avea braţele în jurul ei şi ea se sprijinea de pieptul lui. În tăcere, priviră ultimele bărci venind de pe plajă, încărcate cu marinarii pe care oamenii lui Sam Hunter îi eliberaseră din temniţele de pe ţărm. Marinarii erau duşi spre navele lor din golf.

Oamenii lui Sam ardeau clădirile din oraş, după ce se asiguraseră că nu fuseseră lăsate văduve sau orfani în urmă de către populaţia fugară. Hazel fusese foarte clară în această privinţă. Deja majoritatea navelor piratate din golf aveau aproape toţi membrii echipajului la bord şi îşi porniseră motoarele pregătindu-se să navigheze. Opt nave care fuseseră ancorate mulţi ani se deterioraseră atât de rău că motoarele le ruginiseră complet şi calele le erau atât de pline de rugină că nu puteau fi navigate. Hector ordonă ca aceste nave să fie scufundate, pentru a nu le lăsa piraţilor nici măcar aceste capturi sărace. Când calele le fură umplute de apă multe se răsturnară, în timp ce altele se scufundară într-o poziţie dreaptă doar cu suprastructura rămasă la suprafaţă. Într-un final, escadronul de AAV-uri al lui Sam Hunter rulă de-a lungul plajei în mare şi porni înapoi spre *Gâscă*, lăsând oraşul în flăcări. Hazel sparse tăcerea.

— Deci, dragul meu, am terminat ce aveam de făcut, rosti ea aproape şoptind.

— Aproape, dar nu tocmai. Mai e un singur lucru pe care trebuie să îl rezolvăm, răspunse Hector şi ea se întoarse în cercul făcut de braţele lui privindu-i faţa.

— Ştiu. M-am temut de momentul acesta. Oftă. Unde e?

— Tariq l-a încuiat în arsenal, în partea ascunsă a navei.

— Ar trebui să o facem de îndată şi să terminăm cu asta înainte să-mi pierd cumpătul.

— O să o facem doar când suntem pe mare, o contrazise el. Dar niciunul din noi nu-şi va pierde cumpătul. Le datorăm asta Caylei şi lui Grace.

— Ştiu, şopti Hazel şi se agită la pieptul lui. Trebuie să facem dreptate pentru ele. Fără asta, niciunul din noi n-o să-şi găsească vreodată pacea. Când, dragul meu? Când trebuie să o facem?

— Plecăm în seara asta. O să o facem mâine-dimineaţă la răsărit, când nu mai putem vedea ţărmul.

— Doar tu şi cu mine? întrebă Hazel uşor. Nimeni altcineva?

— Şi alţii au suferit, îi aminti Hector. Tariq, Paddy şi Nastiya.

— Foarte bine. Dar eu trebuie să o fac. E datoria mea sacră.

Soarele apunea şi mai era doar suficientă lumină cât să vadă canalul prin care *Gâsca de aur* conduse convoiul de nave pestriţe din Golful Gandanga. Navigară spre sud-est tot restul nopţii. Cât era încă întuneric înainte de a se lumina, Hector şi Hazel se îmbăiară şi se îmbrăcară în haine curate. Apoi băură fiecare câte o cană de cafea tare, stând împreună în bucătărioara din apartamentul principal al navei fără să-şi vorbească. La ora cinci fix, Tariq bătu la uşă şi Hector o deschise.

— Totul este pregătit, îi zise Tariq.

— Îţi mulţumesc, vechi prieten.

Hector îl lăsă la uşă şi se întoarse pentru a o vedea pe Hazel stând pe pat. Ea se uită în sus spre el. Ochii ei

aveau o nuanţă de albastru pe care nu o mai văzuse înainte, reci şi întunecaţi ca Oceanul îngheţat.

— Da? întrebă ea.

— Da! spuse el şi luând-o de mână o ridică în picioare.

O conduse spre lift şi coborâră la nivelul cel mai de jos. Când uşile se deschiseră o apucă de cot şi o ghidă pe puntea de la pupa. O secţiune a punţii fusese izolată cu o prelată masivă. Tariq păşi în faţa lor şi le ţinu deschizătura din pânză să treacă. După ce trecură o închise în spatele lor.

Paddy şi Nastiya îi aşteptau. Paddy stătea într-un scaun rabatabil din pânză. Pieptul îi era legat cu bandă elastică, iar braţul, pansat. Nastiya stătea lângă el cu un braţ odihnindu-se uşor pe umărul lui. Hector şi Hazel merseră să stea în cealaltă parte a lui Paddy. Hector îl privi pe Tariq.

— Adu-l pe Adam, comandă el.

Tariq merse spre deschizătura din pânză şi se întoarse aproape imediat. Doi dintre agenţii Cross Bow îl urmară. Îl aveau pe Adam între ei. Picioarele îi erau paralizate de teamă. Paznicii lui îl trăgeau pe jumătate şi pe jumătate îl cărau pe sus. Îl lăsară să cadă în genunchi în faţa lui Hazel. Hector făcu din cap spre ei şi oamenii plecară să păzească deschizătura.

Adam îngenunche cu faţa la Hector şi la Hazel şi ochii îi erau întunecaţi şi plini de lacrimi. Servieta neagră îi era încă legată la încheietură şi o ţinea lipită de piept cu ambele mâini.

— De ce mai are încă servieta aia? Luaţi-i-o, ordonă Hector.

— Lanţul are un lacăt cu cifru, răspunse Tariq. Nu vrea să ne spună combinaţia. Nu putem să i-o luăm.

— Taie-i mâna la încheietură, Tariq. Lanţul va

aluneca destul de uşor peste ciot, comandă Hector. Foloseşte-ţi cuţitul cu boxuri.

Tariq se aplecă deasupra lui Adam, îşi scoase cuţitul şi îl apucă de mână. Adam guiţă ca un porc jugănit.

— Nu! Nu folosi cuţitul. Vă dau servieta.

O puse în poală şi cu degetele tremurânde formă combinaţia de la cifru. La a doua încercare lanţul căzu de la încheietură şi el se târî de-a lungul punţii şi îi oferi servieta lui Hector cu ambele mâini.

— Noi doi putem ajunge la o înţelegere, boci el. Ştiu că eşti un om care îşi ţine cuvântul, Hector Cross. În această mică servietă sunt codurile bancare şi parolele de la aproape două miliarde de dolari depozitaţi în douăzeci şi şase de bănci din întreaga lume. Îi putem împărţi eu şi cu tine. Eliberează-mă şi poţi lua jumătate din bani.

— Banii nu sunt ai tăi, Adam. I-ai furat de la oamenii ale căror nave şi bunuri le-ai prădat.

— Atunci, îi poţi lua pe toţi, imploră Adam. Două miliarde de dolari! I-ai pe toţi, dar dă-mi drumul.

— Da! O să îi iau pe toţi, Adam, spuse Hector dând din cap, şi o să te las să mergi la Iblis, djinnul cel rău. Te aşteaptă. Ia-i servieta, Tariq.

Adam se jelui şi încercă să se împotrivească agăţându-se de lanţ. Tariq îşi întoarse cuţitul şi îl lovi cu mânerul peste tâmplă. Adam dădu drumul lanţului pentru a-şi apuca craniul cu ambele mâini. Tariq îi dădu servieta lui Hector. Acesta o puse într-o parte şi îşi concentră toată atenţia spre nenorocitul de la picioarele lui.

— Adam, te faci vinovat de înfăptuirea a nenumărate acte de piraterie, viol şi crimă. Chiar sub legea Sharia pe care susţii că o respecţi, toate acestea sunt crime capitale. Eşti evident vinovat. Totuşi, una dintre victimele tale a fost o tânără femeie numită Cayla Bannock. Ai violat-o şi ai torturat-o fără milă. Într-un final, ai ucis-o pe Cayla şi pe

bunica ei, Grace Nelson, ordonându-le subalternilor tăi să le decapiteze. Apoi ai trimis cele două capete lui Hazel Cross împreună cu un mesaj batjocoritor. Hazel Cross, care este fiica lui Grace Nelson şi mama Caylei Bannock, se află în faţa ta cerând răzbunare.

Adam îşi ridică capul şi o privi pe Hazel. Sângele i se scurgea pe obraji de la lovitura dată de Tariq. Plângea şi lacrimile îi diluau sângele şi îi cădeau pe veşmântul alb.

Hector continuă încet.

— Mama Caylei Bannock se află acum în faţa ta. Cere de la tine dreptul de răzbunare garantat de legea Sharia. Viaţă pentru viaţă.

— Te rog! îşi împreună mâinile spre Hazel implorând ca un cerşetor. A fost datoria mea. Am făcut doar ce era datoria mea faţă de Allah şi de strămoşii mei. Te rog să înţelegi. Ai milă, te rog.

Hector privi spre Tariq şi dădu din cap. Tariq avea o bucată de pânză împăturită la picioare. Acum o întinse pe punte. Apoi cei doi agenţi Cross Bow aduseră un sac greu cu nisip şi îl plasară în mijlocul pânzei.

— Adam, du-te pe pânză şi întinde-te pe ea cu capul pe sacul de nisip, îi ordonă Hector.

— Nu! bolborosi Adam. V-am dat banii. Am plătit datoria de sânge conform legii Sharia şi ai acceptat-o. Trebuie să îmi dai drumul.

Hector îşi scoase pistolul din toc şi îl întoarse pentru a i-l da lui Hazel. Ea îl luă, încărcă un glonţ pe ţeavă şi îndreptă gura pistolului spre punte. Apoi Hector se duse spre locul unde era îngenuncheat Adam. Vocea lui Adam se ridică aidoma unui ţipăt.

— Milă! Vă implor, milă.

Hector apucă una din încheieturile lui Adam şi, aparent fără efort, îi întoarse mâna la spate şi îl ridică în picioare. Îl duse spre pânza întinsă şi îl forţă să se întindă

cu burta pe ea.

— Pune-ţi capul pe sacul de nisip, îi ordonă Hector încet. Va opri glonţul după ce îţi trece prin craniu. Apoi, sacul îţi va îngreuna corpul când te vom arunca în mare.

Adam ţipă, un sunet incoerent şi lipsit de noimă. Hector îl împinse în jos până când sunetul fu înăbuşit de sacul de nisip. Apoi privi spre Hazel.

— Eşti pregătită? întrebă el şi ea dădu din cap.

Plângea în tăcere. Merse şi stătu lângă Hector şi îndreptă pistolul spre capul lui Adam, dar umerii îi urcau şi coborau şi pistolul îi ezită în palme. Îl ridică şi îndreptă ţeava spre cer. Tremura din cap până-n picioare şi încerca să respire de parcă s-ar fi înecat. Nastiya Voronova plecă de lângă Paddy şi veni lângă ea. Puse mâna uşor pe umărul lui Hazel.

— O să o fac eu pentru tine, Hazel. Sunt antrenată pentru asta, tu nu eşti, îi zise; dar Hazel clătina din nou din cap.

— Nu, şopti ea, e datoria mea faţă de Dumnezeu, mama mea şi fiica mea.

Coborî pistolul şi ţinti spre ceafa lui Adam. Mâinile i se întăriră deodată ca piatra şi nu mai hohotea. Trase un singur foc. După aceea, nu se mai auzi alt zgomot în afară de duduitul motoarelor.

Hector luă pistolul din mâna lui Hazel şi îi scoase încărcătorul. Scoase şi glonţul de pe ţeavă. Apoi îşi trecu braţul în jurul umărului soţiei lui şi rosti:

— Acum s-a terminat. S-a împlinit şi s-a împlinit bine. Grace şi Cayla sunt libere şi noi la fel.

Îşi îngropă faţa la pieptul lui şi nu privi în timp ce Tariq şi cei doi paznici se apropiară. Îl întoarseră pe Adam şi sacul de nisip pe pânză şi cu o sfoară de nailon legară grămada bine. Apoi, între ei, cărară pachetul spre balustrada de la pupa şi îl aruncară peste ea în jetul alb şi

clocotitor al navei. Dispăru fără urmă.

Crucişătorul USS *Manila Bay* interceptă flotila la treizeci de mile marine în afara apelor teritoriale. Comandantul Andrew Robbins era sceptic când apelă *Gâsca de aur*.

— *Gâsca de aur*, aici *Manila Bay*. Este căpitanul Stamford disponibil?

— Bună, Andy, Cyril Stamford aici.

— Mă bucur să vă aud din nou, domnule. Am primit rapoarte despre nişte incidente în Golful Aden. Într-un loc numit Golful Gandanga mai ales.

— I-auzi, Andy! Oare despre ce o fi fost vorba?

— E bine, domnule, atâta timp cât n-aţi avut neplăceri. Am fost puţin îngrijorat pentru dumneavoastră.

Urmă o pauză.

— Văd că navigaţi acompaniat.

— A naibii chestie, Andy, cum s-au agăţat tipii ăştia de mine. Se pare că se pierduseră.

— Câţi sunt, domnule?

— Nouăsprezece, ultima oară când i-am numărat.

— Ordinele mele sunt să sar în ajutorul oricărei nave ieşite din Golful Gandanga care îmi cere ajutorul.

— Atunci ţi-i predau pe toţi, Andy, şi îmi continui drumul.

— Ultima oară când am vorbit, spuneaţi că vă îndreptaţi spre Jeddah, în Arabia Saudită, căpitane Stamford?

— Schimbare de plan, Andy. Proprietarii mei pur şi simplu nu se pot hotărî unde vor să merg. Acum înconjurăm Capul Bunei Speranţe.

— Se pare că zvonurile despre incidentele din Golful Gandanga au fost o exagerare. Ultimul raport prin satelit arătă că golful este complet părăsit.

— Asta îţi arătă, Andy, că nu poţi să crezi chiar tot ce

auzl

— Să zicem că aţi marcat un gol pentru băiatul dumneavoastră, pentru Bobby?

— Dumnezeu să te binecuvânteze, Andy Robbins!

— Mări calme şi vânt blând, unchiule Cyril!

După discuţii lungi între Hazel, Hector şi Paddy se hotărâră că, indiferent de costuri, trebuiau să scape de orice echipament incriminant de la bordul *Gâştei de aur*. Prin urmare, tunurile Bushmaster fură demontate de pe amplasamentele lor şi, împreună cu toată muniţia lor, au fost aruncate în Bazinul Mascarene la o adâncime de o mie cinci sute de metri. Cele trei AAV-uri le urmară cu turelele şi valvele deschise.

Odată golită, *Gâsca de aur* se opri în portul Dar es Salaam şi trimise 146 de oameni la ţărm cu feribotul. Fiecare pasager era îmbrăcat în haine civile şi avea cu el un cec gras garantat de Corporaţia Băncilor din Hong Kong şi Shanghai. Bernie şi Nella Vosloo aşteptau la aeroportul Dar es Salaam să îi ducă spre Qatar cu avionul Hercules. De acolo se împrăştiară pe tot globul cu ajutorul avioanelor de linie. Paddy nu era încă în stare să călătorească aşa că rămase la bord cu asistenta lui rusoaică, Nastiya. Navigară până la Cape Town unde îi aştepta BBJ-ul. Îi duse pe Paddy şi pe Nastiya la Moscova, unde Nastiya dorea aprobarea mamei pentru ceea ce aveau ei doi de gând.

Hector şi Hazel rămaseră o săptămână la Domeniul Dunkeld pentru a gusta cea mai nouă recoltă şi ca să îl aline şi să îl sprijine pe unchiul John pentru moartea iubitei lui surori, Grace. Când află că se răzbunaseră şi că Hazel fusese cea care îl executase pe Adam, John începu să îşi revină simţitor. BBJ-ul se întoarse de la Moscova şi îi duse pe Hector şi pe Hazel înapoi la Houston.

În timpul zborului spre casă discutară ce era de făcut

cu conţinutul servietei lui Adam Tippoo Tip. Într-un final, căzură de acord că fondurile puteau fi recuperate din conturile băncilor folosind parolele şi numele de utilizator pe care le obţinuseră şi apoi puteau fi returnate proprietarilor de drept. De îndată ce se aflară din nou în Texas făcură prima încercare. Întâi deschiseră un cont numeric în Elveţia. Apoi Hector intră online şi se folosi de arabă lui fluentă pentru a tasta numele de utilizator şi parola contului lui Adam de la Banca Centrală a Republicii Islamice Iran.

— Rahat! Funcţionează! respiră el văzând fişierele deschizându-se pe ecran cu o rapiditate miraculoasă.

— Nu înjura, dragule, spuse Hazel serios, o să ne aducă ghinion.

Hector indică spre soldul contului bancar.

— Crezi că opt sute cincizeci de milioane de dolari SUA sunt ghinion?

— Sunt, dacă nu îi poţi transfera în contul numeric din Elveţia.

— Ţine-ţi respiraţia şi roagă-te, îi spuse el şi tastă instrucţiunile. Pornim! Apăsă butonul de „trimitere”, apoi scoase un strigăt de triumf. Ne-a acceptat comanda! Banii au fost transferaţi!

— Verifică dacă au intrat, sugeră Hazel.

Deschise rapid contul elveţian.

— Sunt aici! spuse el bucuros. Uită-te la ei! Opt sute cincizeci de milioane de dolari!

O luă în braţe şi înconjurară camera de două ori în paşi de vals.

— Acum, să fim serioşi, îl opri ea în sfârşit. Să luăm şi restul mălaiului.

Se aşezară din nou în faţa calculatorului şi lucrară în următoarele trei ore. La final, se holbară uimiţi la ecran.

— Am luat tot! spuse el pe un ton sepulcral. Am luat

toţi banii. Până la ultimul cent. Doar un pic peste două miliarde.

— Ok! Dă-i drumul şi înjură. Am greşit. Se pare că ne aduce noroc.

— E o sticlă de şampanie Roederer Cristal în frigider. Ce crezi? Să îndrăznim?

— Eu zic că e obligatoriu, consimţi ea.

Închinară unul pentru celălalt şi pentru prietenii absenţi şi apoi trecură la următoarea parte a afacerii.

— În regulă! spuse Hazel. Putem afla cine a virat banii în conturile lui Adam?

— Da, desigur. Trebuie doar să deschidem extrasul de cont al lui Adam. E totul acolo.

— Şi avem numerele lor de cont ca să putem returna toţi banii? întrebă ea.

— Nu chiar pe toţi. Trebuie să virăm nişte bani către Bannock Oil pentru toate costurile pentru echipamente şi expediţia din Golful Gandanga.

— Da, desigur. Dar trebuie să ne ţinem la distanţă de incident. Nu putem recunoaşte vreodată că am fost implicaţi în raidul asupra piraţilor. Am încălcat aproape toate legile existente când am făcut-o.

— Cât despre banii datoraţi Bannock Oil, voi vorbi cu prinţul Mohammed din Abu Zara. Putem direcţiona banii prin el ca bonificaţii de la petrol.

— Va face asta pentru noi?

— Nu pentru noi, dar pentru un mic comision, spuse Hector ridicând din umeri. Pe lângă că este premier şi ministrul minelor, este şi şeful poliţiei şi al armatei şi guvernator al Băncii Centrale din Abu Zara. Oamenii tind să facă ce le spune prinţişorul fără prea multe comentarii.

Hazel râse.

— Sună ca genul meu de om. Dar cum transferăm banii celorlalţi pe care i-a jefuit Adam Tippoo Tip?

— Ai un avocat pe care te poţi baza cu adevărat?

— Un întreg batalion, spuse ea.

— Avocatul pe care îl alegi îi va contacta pe fiecare dintre ei sub auspiciile unui acord de confidenţialitate. Le va explica fiecăruia că un client anonim a negociat cu piraţii şi că a primit o rambursare substanţială a fondurilor sustrase. Dacă semnează că garantează păstrarea secretului primesc o parte din sumă. Fii convinsă că o să accepte oferta.

Hector avu dreptate; prinţul Mohammed trecu banii în conturile Bannock şi proprietarii navelor şi companiile de asigurare care fuseseră păgubite săriră pe oferta lor ca nişte atleţi participanţi la Olimpiadă.

Cât se întâmplau toate astea, Hector şi Hazel îşi făcură timp să zboare la Moscova pentru nunta Nastiyei Voronova cu Paddy. Pe drum îl luară şi pe Cyril Stamford din Taiwan, unde *Gâsca de aur* era în reparaţii. Cyril era acum în mod oficial căpitan al navei şi Nastiya o rugase în mod excepţional pe Hazel ca el să fie prezent la nuntă. Hector nu putu să înţeleagă de ce prezenţa lui Cyril fusese plănuită cu atâta atenţie de fete. Doar când Nastiya îl prezentă pe Cyril mamei ei problema se clarifică. Galina Voronova era o doamnă înaltă şi impunătoare de cincizeci şi şapte de ani, al cărei păr lung devenise blond argintiu. Privind-o, devenea evident de la cine moştenise Nastiya frumuseţea sa spectaculoasă.

Cyril şi Calina îşi strânseră mâna şi ea spuse într-o engleză perfectă.

— Sunteţi căpitan pe mare. Cât de romantic!

Cyril bâlbâi ceva neinteligibil şi păli în spatele bronzului. Părea chiar să se clatine pe picioare holbându-se la ea. Hazel îi strânse mâna lui Hector şi murmură suficient de tare ca doar el să audă „Ringo!”. Apoi, ea şi Nastiya schimbară priviri mulţumite de sine.

După ceremonia de la Catedrala lui Iisus Mântuitorul, Hazel îi înmâna Nastiyei contractul cu Cross Bow Security. O numise pe Nastiya noul director adjunct al companiei. Când Hector şi Hazel zburară înapoi la Houston, Cyril Stamford nu se afla la bordul avionului. Mai erau trei luni până când *Gâsca de aur* avea să fie pregătită să navigheze şi el avea destul timp de pierdut. Din motive pe care el le credea cunoscute doar de el, Cyril hotărî să rămână la Moscova o vreme.

Hazel şi Hector aveau o grămadă de treabă aşteptându-i la Houston, inclusiv întâlnirea acţionarilor Bannock Oil şi o delegaţie japoneză nerăbdătoare să discute forajul la mare adâncime în Groapa Marianelor din Oceanul Pacific, aşa că dură aproape o lună până reuşiră să zboare la ferma din Colorado. După micul dejun, în prima zi, urcară pe jos la mausoleul din vârful Muntelui Spy Glass. Bătrânul Tom îi întâmpină la uşă.

— Mi-au spus că veniţi, doamnă Hazel şi domnule Hector, spuse el, aşa că am adus flori. Grini rodul pământului pentru domnul Henry şi trandafiri pentru domnişoara Cayla, ca întotdeauna.

— Eşti un om bun, Tom.

Hector privi din prag cum Hazel aranja florile şi apoi, când terminase, îl chemă. Îngenunche ară unul lângă celălalt pe pernele din catifea mov pe care Tom le pusese la capul sarcofagului de marmură al Caylei.

— Nu sunt prea priceput la treaba asta cu rugăciunile, o avertiză Hector blând.

— Ştiu. Lasă partea asta în seama mea, îi răspunse ea.

Era foarte bună la rugăciuni. Lacrimi năpădiră ochii lui Hector ascultând-o.

În mai puţin de două ore erau din nou pe pajişte. Cerul era gri cu nori grei de zăpadă. Stătură împreună pe

banca de piatră. Un fulg de zăpadă se aşează uşor pe nasul lui Hazel. O gâdilă aşa că îl şterse.

— Iarna vine devreme anul acesta, zise ea. Dickie îmi spune că gâştele au zburat deja spre sud.

— Cayla şi Henry au zburat cu ele, îi dădu Hector dreptate. Nu au fost aici azi.

Privi din nou spre mausoleu.

— Ai simţit şi tu asta?

— Nu se mai întorc, Hazel. Au plecat pentru totdeauna. Ne mai rămâne doar amintirea lor.

— Ştiu.

— Nu fi tristă, draga mea.

— Nu sunt tristă. Sunt fericită pentru ei. I-am eliberat în sfârşit.

Se apropie mai mult de el şi el îşi puse braţul în jurul ei. Seara se lăsa rapid şi devenise foarte rece.

— Hector? întrebă ea.

— Sunt încă aici, răspunse el. Nu am în plan să plec undeva fără tine.

— Nu am mai luat pilula azi-dimineaţă.

— Dumnezeule, de ce ai făcut asta?

Era uimit.

— Vreau un alt copil. Asta e ultima mea şansă. Sunt trecută de patruzeci de ani. În curând va fi prea târziu. Trebuie să am un copil. Trebuie să am o parte a ta în mine. Asta o să fie afirmarea supremă a iubirii noastre. Oh! dragul meu, nu înţelegi? Trebuie să am un copil care să ia locul Caylei. Nu vrei şi tu unul?

— La naiba! Da! Sigur că vreau, rosti el.

— Deci nu eşti supărat pe mine?

— La naiba! Nu! Se ridică şi luând-o de ambele mâini o ridică în picioare. Haide, femeie! zise el.

— Unde mergem?

— Înapoi în Patrie, unde altundeva? Eu şi cu tine

avem o treabă importantă de rezolvat.

Mână în mână fugiră în josul Muntelui Spyglass, râzând tot drumul până la casa de lângă lacul Chitară.

De acelaşi autor a apărut
SAGA FAMILIEI COURTNEY

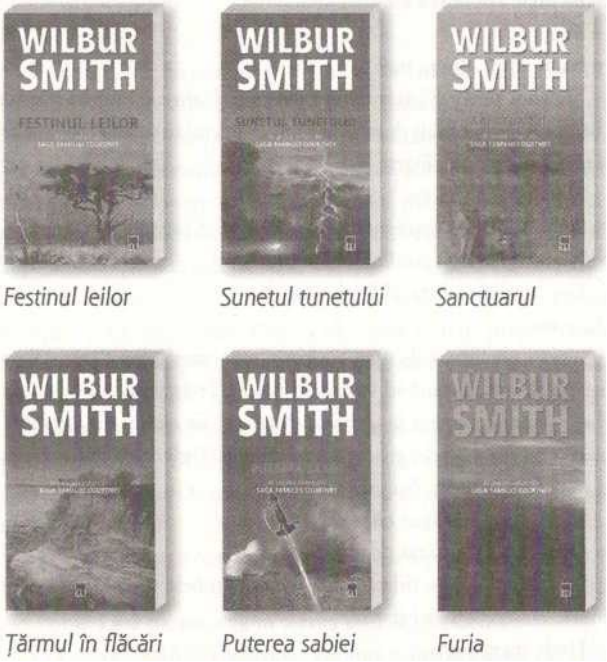

biblioteca rao
FICŢIUNE
CLASICI
Charles Dickens David Copperfield (2 vol.)
Diderot Nepotul lui Rameau
Stendhal Mănăstirea din Parma
CLASICI CONTEMPORANI
James Agee Un deces în familie
William Blake Cântece ale inocenţei
Charles Bukowski Poveşti despre nebunia obişnuită – Cea mai frumoasă femeie din oraş şi alte povestiri

Albert Camus Carnete – Teatru – Primul om

Albert Camus & René Clair Corespondenţă 1946 – 1959

Andre Gide Falsificatorii de bani. Porumbelul – Fructele pământului

William Faulkner Cătunul – Oraşul – Casa cu coloane – Steaguri în ţărână – Sanctuar – Sartoris – Nuvele regăsite – Neînfrânţii – Povestiri inedite – Recviem pentru o călugăriţă – Iscoadă în ţărână

Michel Foucault Cuvintele şi lucrurile – Arheologia cunoaşterii

Witold Gombrowicz Ferdydurke – Trans Atlantic – Pornografie – Cosmos – Bakakai – Jurnal, vol. 1

John O'Hara Butterfield 8 – întâlnire în Samarra

Hermann Hesse Jocul cu mărgele de sticlă – Knulp. Demian – Siddhartha – Călătorie spre Soare-Răsare – Lupul de stepă – Narcis şi Gură-de-aur

John Irving Lumea văzută de Carp – Până te voi găsi

Ilf şi Petrov Viţelul de aur – Douăsprezece scaune

Franz Kafka Corespondenţă (vol. I) – Corespondenţă (vol. II) – corespondenţă (vol. III)

Claudio Magris la voia întâmplării – Călătorie nesfârşită

Andre Malraux Cuceritorii. Calea regală – Speranţa – Muzeul imaginar

Thomas Mann Alteţă regală – Mărturisirile escrocului Felix Krull – Povestiri

— Lotte la Weimar – Doctor Faustus – Casa Buddenbrook – Muntele vrăjit

Gabriel García Márquez Aventura lui Miguel Littin, clandestin în Chile – Despre dragoste şi alţi demoni – Generalul în labirintul său – Un veac de singurătate – Toamna patriarhului – Vijelia – Povestea târfelor mele triste – Dragostea în vremea holerei – Douăsprezece

povestiri călătoare – Cronica unei morţi anunţate – Ceas rău – Incredibila şi trista poveste a Candidei Erendira şi a bunicii sale fără suflet – Ochi de câine – Ştiri despre o răpire – N-am venit să ţin un discurs

Marcel Proust Eseuri – Carnete

Antoine de Saint-Exupéry Curierul de Sud. Zbor de noapte.

— Pământ al oamenilor – Pilot de război

William Saroyan Comedia umană – Nebunie în familie

Jean-Paul Sartre Cuvintele. Greaţa – Teatru – Zidul

Claude Simon Drumul Flandrei – Georgicele

John Steinbeck Păşunile Raiului – Şoareci şi oameni – Fructele mâniei – Cartierul Tortilla – Nopţi fără lună – Perla – Jurnal rusesc – Joia dulce – Călătorii cu Charley

Stefan Zweig Suflete zbuciumate

AUTORI ROMÂNI CONTEMPORANI

Vartan Arachelian Noaptea bastarzilor

Leo Butnaru Ruleta românească

Val Butnaru Cartea nomazilor din B

Eugen Ovidiu Chirovici Suflete la preţ redus – La Broasca Leşinată – Labyrinth.com

— A doua moarte – Voodoo – Pulbere neagră – Hoodoo Creek

Cristian Gava Drumul spre fericire. Misterul testamentului

Dafin Mureşeanu Sosia

Adrian Onciu Cercul Kagan – Afacerea Alzira

Dumitru Popescu Cândva, după izgonirea din Paradis…

Dinu Săraru Trilogia ţărănească (3 vol.)

Alex Mihai Stoenescu Patimile Sfântului Tommaso d’Aquino

Olimpian Ungherea Sayonara. Confesiunile unui criminalist

THRILLER, AVENTURI, ACŢIUNE

David Baldacci Jocul orelor – Colecţionarii – Clubul Camei

Josh Bazell Târgul cu moartea

Dan Brown Codul lui da Vinci (ediţie ilustrată) – îngeri şi demoni (ediţie ilustrată)

John Le Carré Prietenie absolută – Cel mai vânat om din lume

Richard Clarke Poarta scorpionului

John Connolly Răzbunătorii

Robin Cook şocul

Clive Cussler Walhalla – Odiseea troiană – Şarpele – Aurul albastru

Joseph Finder Puteri excepţionale – Paranoia

Colin Forbes Conspiraţia – Rinocerul – Valul ucigaş

Karin Fossum Nu privi înapoi!

David Gibbins Aurul cruciaţilor

Olivia Goldsmith Preţul libertăţii – Viaţa după Billy

Javier Gonzales A cincea coroană

John Grisham Campionul din Arkansas – Mediatorul – Fotbal şi pizza – Ford County – Theodore Boone: puştiul avocat

Richard Hains Cameleonul de pe Wall Street

Jack Higgins Atac la preşedinte – Răzbunarea

Jane Johnson Al zecelea dar

Dean Koontz Chipul – în puterea nopţii – Trăieşte noaptea – Invazia – Odd Thomas – Odd pentru vecie – Fratele Odd – Noaptea lui Odd

Brad Meltzer Cartea sorţii – Milionarii

Nelson DeMille Căderea nopţii – întoarcerea la Coasta de Aur

Jo Nesbo Fantoma trecutului – Călăul – Steaua diavolului

Jodi Picoult o viaţă de rezervă – Dispariţii

Mario Puzo Omerta

John Saul Casa de la răscruce – Clubul Manhattan – Vocile – Coşmarul

— Vocile răului

Joscelyn Godmn & Guido Mina di Sospiro. Cartea interzisă

Olen Steinhauer Turistul

Scarlett Thomas Sfârşitul domnului Y

J.R.R. Tolkien Copiii lui Hurin

Nicola Upson Un expert în crimă

Philip Vandenberg Al optulea păcat

Michael White Secretul Medici

Mark Winegardner întoarcerea naşului – Răzbunarea naşului

David Wroblewski Povestea lui Edgar Sawtelle

ROMAN ISTORIC

Juan Tafur Pătimirile Mariei Magdalena

Su Tong Eu sunt împăratul Chinei

RAO CONTEMPORAN

Chimamanda Ngozi Adichie Jumătate de soare galben

Aravind Adiga Tigrul Alb

Nikita Lalwani Harul

Manuel de Lopez Frumoasa din ceaţă

Javier Marias Inimă atât de albă

Colum McCann Goana nebună a lumii

Azar Nafisi Citind *Lolita* în Teheran

Marius Sena Farsa

Patricia Wood Loterie

DRAMĂ

Ángela Becerra Ella

Kim Edwards Fiica tăcerii

Louise Erdrich Toba pictată

Alice Hoffman Al treilea înger

Helen Oyeyemi Fiica lui Icar

Indra Sinba Oamenii lui Animal

ROMAN BIOGRAFIC

Ruy Câmara Cântece de toamnă

PENTRU TINE

John Burnham Schwartz împărăteasa

Anthony Capella Ofiţerul stării civile

Lan Samantha Chang Moştenire

Sophie Dahl în jocul celor mari

Laura Dave Londra este cel mai frumos oraş din America

Anne Fine Cenuşa unei iubiri

Rina Frank Toate casele au nevoie de un balcon

Gloria Goldreich Cină cu Anna Karenina

Victoria Hislop Insula

Stephanie Kallos Vieţi în mozaic

Sarah Lark în ţara norului alb

Santa Montefiore Marea iubirii pierdute

Linda Newbery Fata sălbatică

Francine Prose Prima iubire

Ambra Radaelli Casa de vacanţă

Daniele Sallenave La Fraga

Lisa See Floare-de-Zăpadă şi evantaiul secret – Dragostea Florii-de-Bujor

Heather Skyler Vârsta perfectă

Ayelet Waldman Dragostea şi alte lucruri imposibile

NONFICŢIUNE

ISTORIE, SOCIOLOGIE, POLITICĂ, GEOGRAFIE, RELIGIE, ARTĂ *Benedict al XVI-lea* Iisus din Nazaret

Grigore Arbore Libertatea fără democraţie şi „glonţul de aur”.

Richard Bassett Spionul-şef al lui Hitler

Antony Beevor Stalingrad

Eugen Ovidiu Chirovici Misterele istoriei – Puterea – Noua economie

Bill Clinton Arta de a dărui

John Curran Agatha Christie. Jurnalul secret

Vasile Dâncu Patrie de unică folosinţă – Mitologii, fantasme şi idolatrie

Norman Davies Varşovia *Ioan Drăgan* Comunicarea

Richard J. *Evans* Al Treilea Reich

Bogdan Ficeac De ce se ucid oamenii

John Lewis Gaddis Războiul Rece

Cristopher Hale Cruciada lui Himmler

Jonathan Harr Tabloul pierdut

Vittoria Haziel Patimile după Leonardo

Angela Lambert Viaţa irosită a Evei Braun

Vasile Maierean, Dan Dulciu o istorie a criptologiei româneşti

Liviu Maior Alexandru Vaida-Voevod

Bor Sugarjav & Ion Mihail Iosif Mongolia lui Cinghis Haan

M. Baigent & *Ion Mihail Iosif* Moştenirea mesianică – Sângele sfanţ şi Sfântul Graal

Irène Mainguy Simbolurile masoneriei în mileniul III

Virgil Măgureanu Declinul sau apoteoza puterii?

— Sociologie politică – De la regimul comunist, la regimul Iliescu

Ştefan Aust Complexul Baader-Meinhoff

Ştefan Mâţu Revelaţiile Ucenicului Mason – De la Ucenic la Calfa în

Francmasonerie – Omenirea secolului al XXI-lea şi Guvernul Mondial *Marian Nazat* România oranj – România târâş

Barack Obama îndrăzneala de a spera *Ioan Mircea Paşcu* Jurnal de… „Front”.

Sidney Pike CNN – Noi am schimbat lumea

Lynn Picknet Clive Prince Giulgiul de la Torino – Misterul templierilor

Lawrence Rees Auschwitz

Mihai Retegan Povestea unei trădări

Alex Mihai Stoenescu Istoria loviturilor de stat în România (voi. 4, partea I) – Istoria loviturilor de stat în România (voi. 4, partea II) – interviuri despre revoluţie – în sfârşit, adevărul *fames Tabor* Dinastia Iisus

Frederick Taylor Dresda

Oreste Teodorescu Codul lui Oreste

Joyce Tyldesley Egipt

Dumitru Zamfir Respectarea drepturilor omului în activitatea serviciilor de informaţii

MEDICINĂ

Aurelian Curin Reiki nontradiţional

Vlad T. Popescu Dincolo de frontierele Reiki

MEMORII, JURNALE, BIOGRAFII

Carl Bernstein o femeie la putere

Benazir Bhutto Reconcilierea

Rodney Bolt Lorenzo da Ponte. Aventurile libretistului lui Mozart

Gyles Brandreth Philip şi Elisabeta – Portretul unei căsătorii

Edonde Charles-Roux Coco Chanel

Eric Clapton Autobiografie

Stanislao Dziwisz o viaţă cu Karol

Al Gore Asalt asupra raţiunii

Mirei Ue Guiliano Franţuzoaicele nu se îngraşă

Agnes Humbert Resistence. Războiul nostru

Julio Iglesias între Paradis şi Infern

Angela Lambert Viaţa irosită a Evei Braun

Enrik Lauer Mozart şi femeile

Gerdiangguth Angela Merkel

Pierre Leprohon Vincent van Gogh

Ilie Năstase Mr Năstase (conţine coliţă filatelică)

Ioan Paul al II-*lea* Memorie şi identitate

David Rockefeller Memorii
Emil Tocaci Ultimul protest
Roxana Valea Prin praf şi vise
Kurt Vonnegut Un om fără de ţară
Regina Maria a României Povestea vieţii mele (3 vol.)
ESEISTICĂ
Mark Crick Supa lui Kafka
Ernesto Sábato Eseuri (vol. 1, 2)
Marius Tucă Astenii de buzunar – Pamflete cu români
CLUBUL CĂRŢII

CLUBUL CĂRŢII RAO are un regulament de funcţionare mai modern, mai eficient şi mai adaptat nevoilor dumneavoastră, pus la dispoziţia membrilor odată cu fişa de înscriere. Pentru detalii vă puteţi informa din broşurile noastre sau scriindu-ne pe adresa: CPCE-CP 23 Bucureşti e-mail: *clubraobooks.com* sau accesând site-urile: www.raobooks.com; www.*rao.ro*

Hazel Bannock este moștenitoarea Bannock Oil Corporation, una dintre cele mai mari companii producătoare de petrol din lume.

În timp ce naviga pe Oceanul Indian, iahtul ei este atacat de pirați africani musulmani. Hazel nu se afla la bord în momentul acela, dar fiica ei de 19 ani, Cayla, e răpită. În schimbul eliberării ei, piraților cer uriașa sumă de 20 miliarde de dolari. Din considerente politice și diplomatice, marile puteri nu pot interveni. Când lui Hazel i se prezintă dovezi ale torturilor oribile la care este supusă fiica ei, îl roagă pe Hector Cross s-o ajute să o salveze.

Hector este patronul Cross Bow Security, firma angajată de Bannock Oil pentru a-i asigura serviciile de securitate. Și este un luptător formidabil. Neavând încotro, Hazel și Hector se decid să ia legea în propriile mâini.

www.wilbursmithbooks.com

ISBN 978-606-609-421-4

editura rao

www.rao.ro
www.raobooks.com